

Giới thiệu Đường Ngựa Vằn

Truyện Đường Ngựa Vằn tác giả Dịch Bạch Thủ cô được sinh ra trong một tập đoàn nổi tiếng thế giới với vẻ đẹp trời ban cùng sự thông minh lanh lợi nên có nhiều kẻ rất muốn được kết thân với cô. Mời các bạn theo dõi để biết về diễn biến của truyện nhé.

Hôm nay mới về nước, mười mấy năm qua đều sống ở nước ngoài, nơi đây ngoại trừ người thân thì chẳng còn ai quen biết cô nữa. Là ai mà tính toán chuẩn xác như vậy

Kiều Hiểu Kiều nghiêng đầu nhìn cô, “Cận tổng đừng quá tin tưởng vào năng lực của vệ sĩ nữa, nếu không em gái của cô cũng không bị bắt cóc đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở đầu

9 giờ 30 sáng, sân bay Vân Đình.

Đang là thời điểm tấp nập và rộn ràng nhất ở phòng chờ, người qua kẻ lại, ba lô hành lý, vội vội vàng vàng, mọi người đều hối hả di chuyển đến nơi mình muốn đến. Giọng nói ngọt ngào và lịch sự của cô gái vọng ra từ loa phát thanh lặp đi lặp lại nội dung nhắc nhở, thang cuốn không ngừng đưa tốp người này lên, lại tiễn nhóm người khác xuống, chẳng biết mỗi một.

Và trong cảnh tượng vội vàng như thế, sự nhàn rỗi tự nhiên trở nên nổi bật.

Trên dãy ghế chờ nơi đây, có sự hiện diện của một con người vô cùng thông dong. Trang phục công sở chuyên nghiệp, máy tính xách tay đặt trên cặp đùi thon dài, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím, chân mày nhíu lên rồi lại giãn ra cùng với công việc đang được tiến hành, chú tâm tuyệt đối vào chuyên môn của mình, hoàn toàn không bị quấy nhiễu bởi không khí xung quanh. Thoạt trông, quá rất giống một nhân viên văn phòng thường xuyên “bay lượn”.

Thiết kế bao quanh bởi mặt kính giúp nhà ga hứng trọn ánh nắng từ bên ngoài, ánh nắng khiến các hạt li ti đang nhảy nhót trong không khí hiện rõ mồn một, cũng làm cho con người này như bị bao trùm trong luồng sáng ấm áp.

Bên kia, trạm kiểm soát chợt có tiếng xáo động, lại một chuyến bay nữa vừa hạ cánh, hành khách ủa ra như một bầy ong. Một cô gái xinh đẹp và thời trang bước ra trong phong thái nho nhã với mái tóc dài gọn sóng, cặp kính đen và đôi ủng cao gót đầu gối khiến cô trở nên vô cùng bắt mắt. Không ít người cứ mãi quay đầu nhìn rồi lại nhìn, một số còn đứng phải người đi ngược hướng với mình.

Người đẹp mang ủng da tựa như không hề hay biết, thướt tha sai bước. Hai người đàn ông mặc sơ mi trắng tấp nhanh nhẩu tiến tới, “Cô ba, cô về rồi. Cô hai bảo chúng tôi đến đón cô, xe đã chờ ở bên ngoài.”

“Chị hai ở công ty sao? Cuộc họp mấy giờ sẽ bắt đầu?”

“10 giờ. Cô hai và hội đồng quản trị đều đang chờ cô ở công ty.”

Người đẹp gật gù đầu, không hỏi thêm nữa, vali trên tay giao cho người đàn ông, bản thân cô chỉ cầm giỏ xách của mình rồi dẫn đầu đi trước. Hai người đến đón cô vội vã theo sau.

Ở phía không xa, máy tính của con người cầm cùi suốt buổi bảy giờ chợt vang lên âm thanh rộn rã, đã qua màn! Cô gái nắm lấy nắm tay biểu thị sự phấn khích, rồi thuận thế giờ cao nó lên... vurun vai.

Sau đó, gấp máy tính lại, đứng lên, đeo ba lô. Đi về hướng người đẹp vừa rời khỏi, sai bước nhanh thoăn thoắt.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Bắt cóc

Khi tỉnh lại, Cận Hoan Nhan đã ở trong một căn phòng xa lạ.

Phía sau gáy vẫn còn nhói nhói đau, toàn thân cũng hơi rệu ròi. Đôi mắt vừa mới mở ra bèn nhắm trở lại, cố gắng xoa dịu bộ não vẫn còn nặng nề.

Xuống máy bay.....

Qua trạm kiểm soát.....

Hội ngộ với tài xế .....

Mở cửa xe ra chuẩn bị bước vào.....

Đúng rồi! Chính là ngay lúc này. Mọi việc trông như đã đầu vào đấy chính là kết thúc ngay khi cô mở cửa xe, đầu của cô chợt bị giáng cho một cái, cảnh vật trước mắt hóa đen, chuyện sau đó thế nào cô không còn biết nữa.

Chết tiệt! Bị tấn công!

Đôi mắt bừng mở ra, cảnh vật trước mắt đã rõ ràng hơn và bắt đầu tiếp nhận ánh mắt thẩm tra từ Cận tiểu thư.

Bảo cô hoàn toàn bình tĩnh trong lúc này là chuyện không thể nào. Dẫu cho cô là Cận Hoan Nhan, cũng không thể xem như chẳng có chuyện gì trong tình huống như thế. Nhưng, duy trì bề ngoài thản nhiên vẫn là điều không thể thiếu, suy cho cùng cũng không lý nào trọn tròn hai mắt rồi ngất xỉu, hay là ngồi hét toáng lên khóc hu hu được.

Đây không phải là phong cách của Cận Hoan Nhan.

Quần áo trên người vẫn còn nguyên vẹn, tuy nhiên, bụi trần và những nếp nhăn do dây thừng tạo ra là chuyện khó tránh khỏi. Dây thừng? Một sợi dây thừng to gần ngón tay cái đang quấn quanh người thắt cô vào chiếc ghế trong phòng.

Xem ra, cô dường như..... bị bắt cóc rồi.

Có thể gặp phải chuyện như thế trong đời, Cận Hoan Nhan thật không biết nên nguyên rửa Thượng Đế hay tán dương Phật Tổ, thần kinh của cô căng lên vì suy nghĩ, vẫn không hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Thân phận nhị tiểu thư của Cận Thị quả thật là mục tiêu của rất nhiều kẻ thấy tiền sáng mắt, nhưng cô vừa kết thúc khóa học ở Mỹ, hôm nay mới về nước, mười mấy năm qua đều sống ở nước ngoài, nơi đây ngoại trừ người thân thì chẳng còn ai quen biết cô nữa. Là ai mà tính toán chuẩn xác như vậy, có thể bắt cô ngay khi cô chỉ mới đáp chân về quê nhà chưa đầy nửa tiếng?

Thử lung lay cánh tay bị bắt chéo ở phía sau, cô phát hiện muốn nói lòng sợi dây này chẳng khác nào bảo heo nái leo lên cây, Cận Hoan Nhan thở dài nặng nề, từ bỏ hành động phí công vô ích mà chuyển mục tiêu sang căn phòng đang chứa cô.

Có vẻ như đây là phòng của một khách sạn nào đó, cách bày trí rất sang trọng. Vị trí mà cô đang có mặt có lẽ là phòng ngủ, cạnh cửa sổ là ghế sofa màu xanh lá cây đậm, giường đối với ga giường thêu hoa tinh xảo, vách tường đối diện giường là màn hình tinh thể lỏng, tủ gỗ cao cấp kết hợp với giấy dán tường màu kem làm cho cả căn phòng toát lên vẻ trang nhã. Nhìn quanh cũng chẳng thấy một vật dễ vỡ nào có thể giúp cô cắt đứt dây buộc, lại bị đóng chặt trên ghế, muốn đứng dậy mở cửa sổ cơ hồ là chuyện bất khả thi. Không gian bên ngoài phòng dường như còn rộng hơn, do bị đặt trong góc khuất, vì vậy từ đây nhìn ra, Cận Hoan Nhan không thể thấy được gì, cũng không chắc chắn bên ngoài có người hay không.

Cận Hoan Nhan hít sâu vào để nhịp tim điều hòa trở lại, sau đó bắt đầu nghĩ cách ứng phó. Bọn bắt cóc vẫn chưa lộ diện, rất khó để xác định mục tiêu của họ là gì. Cô đương nhiên hy vọng đây chỉ là một vụ bắt cóc tống tiền thông thường, song cũng không thể không tính đến trường hợp xấu, nhờ như họ còn có mục đích khác thì sao, nói thế nào cũng phải nghĩ sẵn đối sách.

Chính ngay trong lúc cô nghĩ ngợi lung tung thì nghe tiếng “Tút...turut...” vang ra từ bên ngoài.

Hoan Nhan lập tức nín thở, cô cảm giác trái tim của mình như muốn nhảy cả ra ngoài, khẩn trương lắng nghe đó là âm thanh gì. Sau vài tiếng sột soạt, một giọng nói thấp thỏm vọng đến:

“A lô?”

Quả nhiên có người ở bên ngoài! Cận Hoan Nhan giật căng cả người, cắn chặt môi.

“Ừm.....ừm...”

Người đó dường như chỉ là đang nghe đối phương nói chuyện, một mực đáp lại mà không nói gì nhiều. Chốc lát sau, “Tôi hiểu rồi.”

Ngay sau đó, “bặc” một tiếng, điện thoại được gấp lại.

Tiếp đó, là tiếng bước chân, tiếng mở tủ lạnh, mở nắp lon và... tiếng xì xèo của nước uống có ga. Tim của Cận Hoan Nhan cơ hồ đã muốn phóng ra ngoài, hai mắt không dám chớp mà nhìn đầu đầu về cánh cửa.

Chỗ đó đã xuất hiện một bóng người.

Áo len cổ cao màu đen, quần dài màu xám hạng tốt, mái tóc ngắn chải xéo nhưng tóc mái lại rất dài, che mắt một bên mắt và chân mày, ánh nhìn tóe ra từ đồng tử màu đen xuyên qua khe hở giữa những sợi tóc đang xoắn xuống, cả người toát lên vẻ uể oải biếng nhác và mấy phần mơ màng. Vóc dáng cao ráo thon dài đứng tựa bên vành cửa, một tay để trong túi quần, tay còn lại đưa lon bia lên môi.

Ánh mắt giao nhau, tim của Cận Hoan Nhan thất lại, song lại nhanh chóng thờ phù nhẹ nhõm.

Thất lại là vì, con người này mang đến cho cô cảm giác nguy hiểm, song không khiến người đối diện nảy sinh ý né tránh; còn về nhẹ nhõm, đơn giản vì cô đã nhìn ra, dấu cho thần tình mơ hồ, nhưng bất kể là vóc dáng hay là dung mạo, người này cũng chắc chắn là một người phụ nữ. Người cùng giới với nhau, sức uy hiếp dù lớn cách mấy cũng không thể sánh bằng người khác giới, chính vì vậy mà cảm giác áp bức mạnh mẽ trong lòng Cận Hoan Nhan cũng dần dần nhẹ đi.

Thấy Cận Hoan Nhan nhìn mình, người đó có hơi bất ngờ mà như ong mày, “Dậy rồi à?”

Hoan Nhan chớp mắt một cái, không trả lời, cũng không dời mắt.

Cô gái đứng thẳng người lại, đặt bìa xuống rồi tiến đến vị trí cách Hoan Nhan không đến một mét, cô khoanh tay trước ngực, đứng nhìn Hoan Nhan từ trên cao trong giây lát rồi mỉm cười, “Cận tiểu thư, tôi e là phải cực cho cô vài ngày rồi.”

Giọng nói rất thấp, nhưng giọng điệu lại rất nhẹ nhõm, nét mặt cũng vô cùng tự nhiên, người đó quan sát Hoan Nhan thật tỉ mỉ, không bỏ qua một chi tiết nào.

Theo như lời của đối phương thì đây đích thị là một vụ bắt cóc rồi. Nhưng, con người đối diện này thật khó khiến người khác liên hệ giữa cô với bọn phi đồ, trông cô giống một nhân viên văn phòng hơn, huống chi... cô không thô tục lỗ mãng, nghe cô nói chuyện... giống như là đang trò chuyện thư thả trong một quán cà phê vậy.

Khoảng cách của cả hai không xa, Hoan Nhan phải hơi ngước mặt lên, ánh mắt không hề né tránh, khí thế của nhị tiểu thư quả thật không tầm thường, điều này khiến đối phương hơi kinh ngạc. Cô gái nghiêng đầu sẫm soi, hỏi một cách dò thám “Cô dường như... không thấy sợ hãi?”

Vừa nói, lưng vừa khom xuống, hai tay chống trên đầu gối. Thế là tầm nhìn của hai người ngang bằng nhau, cùng với đó thì khoảng cách cũng bất chợt bị kéo ngắn lại. Hoan Nhan thậm chí có thể nhìn thấy từng sợi lông mi của cô gái, và... cả bờ môi đỏ hồng tự nhiên.

Nhìn Hoan Nhan với ánh mắt như trên cột được một lúc thì cô gái đứng thẳng trở lại, đi qua ngồi lên giường, buông ra một câu nghe như đang tự nói lại như là nói với Cận Hoan Nhan:

“Tư liệu đâu có nói là bị cầm nhĩ? Tổng giám đốc của Cận Thị đâu lý nào lại gặp trở ngại về ngôn ngữ? Không phải là bị dọa đến khờ dại rồi chứ?”

Cả người Cận Hoan Nhan cứng đờ, một suy nghĩ nhanh chóng bén qua trong lòng — Họ bắt nhầm người!!!!

Hiển nhiên, tổng giám đốc hiện nay của Cận Thị phải là chị của cô — Cận Ngữ Ca mới phải. Mặc dù hai chị em không phải rất giống nhau, nhưng vì hôm nay phải đến thẳng công ty tham gia một cuộc họp, do đó vừa xuống máy bay chị hai đã cho người lái chiếc Rolls-Royce chuyên dùng của tổng giám đốc Cận Thị ra đón cô. Có thể những người này chưa từng gặp chị cô, nên mới nhầm tưởng cô là Cận Ngữ Ca!!!

Nghĩ đến đây, cuối cùng Cận Hoan Nhan cũng sắp xếp lại được đầu đuôi sự việc, dĩ nhiên, khi đã hiểu ra nguyên do vụ bắt cóc thì tâm trạng của cô cũng dần bình tĩnh hơn.

Tăng hắng một tiếng, Cận Hoan Nhan nghĩ ngợi gì đó, cố gắng để giọng nói của mình nghe rất bình thản, “Cô là ai?”

“Nghĩ cũng biết rồi, là kẻ xấu bắt cóc cô đó ~”

“Nhân viên văn phòng” chẳng hề bận tâm mà đáp lại, tay vươn qua chộp lấy lon bìa, hóp một ngụm, sau đó lại nhìn Hoan Nhan với vẻ mặt tức cười.

Hoan Nhan láo liên, “Bắt cóc tôi?”

Đối phương gật đầu.

“Lý do?”

Lúc này đối phương lại bất chợt tới gần, thần tình vẫn mơ hồ.

“Thì bởi vì, cô rất xinh ấy...”

Một cách đối đáp chẳng đâu vào đâu. Hơi thở của cô phả vào mặt Hoan Nhan, mang theo mùi thoang thoang của cốm. Cận Hoan Nhan vừa mới chớp mắt theo phản xạ thì giây tiếp theo đã bất chợt bị giữ lấy chiếc cằm, buộc cô phải ngẩng mặt lên.

Ngón cái của đối phương sờ lên cằm của Cận Hoan Nhan, da tay rất mịn, dịu dàng lại giữ đúng mực. Đôi mắt sâu đang nhìn cô, nét mặt trông như đang thưởng thức một món đồ cổ hay một tượng điêu khắc nào đó.

Cận Hoan Nhan quay đầu nhìn sang hướng khác, trốn khỏi tư thế như đang khiêu khích của đối phương.

Không thể phủ nhận, cô đang đứng trong thế yếu, nhưng thế có yếu cũng không thể dễ thua thế, nếu không, thật không biết sẽ phải chết như thế nào nữa.

Nhưng đối với Âu Dương Thông mà nói, Cận Hoan Nhan ở trước mặt có thể cho là một thu hoạch bất ngờ trong lần hành động này.

Khi giao vụ làm ăn này cho cô, giọng điệu của tên họ Điều kia tuy ngọt tựa lớp kem sắp tan chảy, nhưng ánh mắt lại lấp lánh những mưu tính khó lòng che đậy, khiến Âu Dương Thông dậy cả da gà.

Bắt đầu từ năm 15 tuổi, người đàn ông họ Điều bằng tuổi ba cô đã nhìn cô bằng đôi mắt của một con sói khi nhìn dê con, giờ đây cô đã bước vào tuổi thứ 15 lần hai rồi, ánh mắt muốn nuốt cô vào bụng ấy đã cùng với sự tuôn chảy của thời gian mà dần chuyển biến thành tia nhìn xảo huyệt, chỉ mong được hủy đi vì bản thân đã lực bất tòng tâm.

Âu Dương Thông bĩu môi như là bị nhức răng, thâm rủa: Đàn ông đúng là loài động vật nhỏ mọn, chỉ mới ăn không ngồi rồi có mấy tháng thôi mà đã giao vụ làm ăn nguy hiểm như vậy cho cô.

Hầy! Xã hội đen cũng đâu phải dễ làm!

Thế là, cậy vào vẻ ngoài thân thiện chẳng có một mối đe dọa nào với con người lẫn động vật, Âu Dương Thông đã thành công tiếp cận mục tiêu, và hoàn thành nhiệm vụ dễ dàng đến nằm ngoài tưởng tượng. Sau đó cô lại bất ngờ phát hiện thú săn lần này mang giá trị thương thức rất cao. Đối với Âu Dương tiểu thư – một người luôn vui lòng bỏ công sức và tâm trí vào phái nữ mà nói, đây quả là một nhiệm vụ đầy phúc lợi!

Tuy nhiên... với tình hình trước mắt, cô biết, phúc lợi cũng không dễ dàng dành được.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Manh mối

Cuộc họp hội đồng quản trị đã sắp bắt đầu, nhưng Hoan Nhan vẫn chưa đến. Cận Ngữ Ca không ngừng nhìn chiếc đồng hồ điện tử trên tường, cây bút trong tay bị cô siết chặt từng giây từng phút.

Xét ra thì người làm chị như cô quả thật có hơi khắc khe, em gái vừa về nước, cửa nhà còn chưa vào đã bị lôi đến công ty, về tình về lý đều khó mà nói cho thông. Nhưng với tình hình công ty hiện giờ, đây lại là điều bức thiết phải làm.

Cận Ngữ Ca tiếp quản Cận Thị từ hai năm trước, liên tục làm nên nhiều thành tích có quy mô, doanh thu công ty không ngừng đi lên, giá cổ phiếu cũng chưa thấy xuất hiện chiều hướng sụt giảm. Song, đứng trước xu thế phát triển thần tốc như thế, những vị cổ đông lớn cùng dựng nghiệp với ông nội cô năm xưa lại cảm thấy lo lắng, họ lo sợ cơ nghiệp mà mình cực công gây dựng bao năm sẽ tanh bành trong tay một cô gái trẻ tuổi như Cận Ngữ Ca. Vậy nên khi Cận Ngữ Ca đề ra kế hoạch đầu tư mới, họ đã nhất trí bỏ phiếu phản đối. Người đứng đầu trong Cận gia ông Cận Ân Thái vốn giữ 60% cổ phần của công ty, sau khi về hưu ông chia đều cho chị em Ngữ Ca. Hoan Nhan lâu nay du học ở nước ngoài, việc trong công ty hầu hết đều do chị hai quản lý, tuy nhiên, suy cho cùng thì quyền kiểm soát của Ngữ Ca cũng chỉ có 30%, một khi những cổ đông khác cùng bỏ phiếu trái thì cô cũng không làm được gì. Vì vậy cô mới gấp gáp gọi Hoan Nhan về nước, chỉ cần hai chị em cùng gặt đầu thì những người khác cũng chẳng thể phản đối nữa.

Thư ký Tiểu Quan đang cảm tách cà phê nóng hồi đi về phía Ngữ Ca, đột nhiên hai nhân viên bảo vệ xông vào chạy một mạch đến bên Cận tổng giám đốc, không còn nề nếp ngày thường, khí thế ấy khiến cô bé Tiểu Quan suýt lật đổ cả tách cà phê.

Bảo vệ cúi đầu nói nhỏ vài câu với Cận Ngữ Ca, vị tổng giám đốc lâu nay hỷ nộ đều không bộc lộ ra ngoài bất chợt biến cả sắc mặt, lập tức căn dặn Tiểu Quan hủy bỏ cuộc họp rồi vội vàng rời khỏi phòng hội nghị tại tầng 27. Những người ngồi lại chỉ biết yên vị nhìn nhau. Các vị lão thần tụ họp trong phòng nghỉ ngơi đang bàn tán xôn xao câu từ dùng để đối đáp trong buổi họp nhận được thông báo thì xám cả mặt mày, đồng thời cũng vô hình trung khiến họ thêm bất mãn với vị tổng giám đốc mới của tập đoàn Cận Thị.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Cận Ngữ Ca vừa đi vội về bộ phận bảo vệ vừa hạ thấp giọng hỏi, gót giày va chạm trên nền nhà tạo nên tiếng lộc cộc khản trương.

“Vẫn chưa điều tra ra đầu mối, những người đó ra tay rất nhanh, xe phía sau của chúng ta còn chưa ra đến thì cô ba đã bị đưa đi rồi.”

“Có nhìn rõ mặt của đối phương không? Khoảng bao nhiêu người?”

“Không... không có, hình như, hình như chỉ.... có một người.....” Vệ sĩ mặc vest đen đi phía sau cô lấp ba lấp bấp đáp.

“Một người?” Cận Ngữ Ca đứng lại ngay trước cửa phòng bảo vệ, quay lại nhìn y với ánh mắt ngờ ngàng.

“Chỉ có một người mà đã có thể bắt Hoan Nhan ngay trước mắt bốn vệ sĩ các anh? Mà các anh lại chẳng hề nhìn thấy rõ mặt của đối phương?”

“Ồ....”

Vệ sĩ cúi gầm đầu sợ hãi. Ngừ Ca khó mà cầm được con gậy trong lòng, quay lại mở toang cánh cửa phòng bảo vệ.

Tên đầy đủ của bộ phận này là ‘Phòng bảo vệ an toàn sinh mạng và tài sản’, phụ trách toàn bộ nguồn nhân lực bảo vệ và vệ sĩ của Cận Thị, nhân viên trong đây đa phần là những người thân hình vạm vỡ đầu óc giản đơn, bởi vì, Cận Thị còn có một bộ phận an toàn khác phụ trách bảo vệ cơ mật và sinh mạng của cấp cao, do đó ngày thường Ngừ Ca không mấy xem trọng nơi này.

Căn phòng rộng lớn đang ồn ào như một chợ phiên vừa trông thấy tổng giám đốc thì lập tức im bật. Ngừ Ca đứng trước bàn họp, không cần bất kỳ lời nói nào, những thuộc hạ không được việc đã chẳng dám thở mạnh dù chỉ một hơi.

“Tình hình khẩn cấp, tôi không có thời gian nói nhiều với các anh, dùng tốc độ nhanh nhất báo cáo lại toàn bộ nghi điểm khi sự việc xảy ra!”

Tổ phó đứng lên cầm khăn tay lau mồ hôi ướt đầm trên trán, “Cận tổng, chúng ta..... chúng ta có cần báo cảnh sát không?”

“Báo cảnh sát? Bọn bắt cóc biết chúng ta báo cảnh sát thì Hoan Nhan sẽ chỉ thêm nguy hiểm, kiến thức cơ bản như vậy còn cần tôi phải nói lại sao?”

“Nhưng... Nhưng mà...”

“Nếu ngay từ đầu anh đã có trách nhiệm với công việc như bây giờ thì chuyện hôm nay sẽ không xảy ra.”

Ngừ Ca nghiêm mặt nói xong những lời này thì quay lưng rời khỏi. Phía sau, gương mặt căng cổ của vị tổ phó đã đỏ như gan lợn.

Buổi chiều.

Tại tầng lầu cao nhất, cũng là bộ phận trọng tâm của tòa nhà này, nơi tập hợp tinh anh của các mảng công nghệ, điện tử, truyền thông do Cận Ngừ Ca xây dựng nhiều năm, đặc biệt, tại đây còn có người chuyên phụ trách thu thập tình báo. Nó giống như một huyết mạch vô hình, song lại nắm bắt toàn bộ công việc của công ty.

Cận Ngừ Ca đứng khoanh tay trước tấm kính cửa sổ to, nhìn những dãy cao ốc mọc chi chít bên ngoài. Sau lưng cô, hơn hai mươi người đang làm việc nhanh chóng nhưng trật tự, họ đều đang cố gắng tìm kiếm những manh mối dù là nhỏ nhất trong vụ bắt cóc của Cận Hoan Nhan.

Qua cuộc điện thoại lúc này, Ngừ Ca có thể biết ở nhà đã loạn cả lên rồi, tiếng nấc nghẹn của bà nội cùng tiếng chống gậy cộc cộc của ông nội... Ba mẹ đều đang ở nước ngoài, ở nhà chỉ có người lớn tuổi, cô đã hết lời khuyên giải song vẫn chưa thể trấn an họ, và dưới sự kiên trì của ông nội, cảnh sát cuối cùng cũng đã gia nhập.

Một khi cảnh sát ra mặt, sự việc sẽ càng trở nên phức tạp, mức độ nguy hiểm của Hoan Nhan sẽ càng gia tăng, đạo lý này ai cũng hiểu cả, thế nhưng...

Trước tình hình hiện nay, ngoài việc chờ đợi cô cũng chẳng còn cách nào khác nữa, Ngừ Ca sau khi căn dặn người phụ trách phải lập tức hồi báo với cô ngay khi có thông tin mới thì một mình quay về phòng làm việc.

“Két!!!!”

Tiếng đập phanh chói tai thu hút ánh nhìn của người đi đường. Trước cổng lớn của cao ốc Cận Thị, chiếc Jeep màu trắng xanh vừa đỗ vào.

Cánh cửa bên ghế lái mở ra, đôi ủng leo núi màu nâu sậm đưa ra ngoài, bàn chân đặt vững vàng trên mặt đất. Ngay sau đó, chủ nhân của đôi ủng này cũng xuất hiện. Quần jean dài, áo khoác da màu tím đỏ, kính mát màu đen và nón lưỡi trai cùng màu, nửa gương mặt để lộ bên ngoài mang một làn da trắng nõn, thân hình cao ráo.

Người đó bước xuống xe rồi thuận thế đóng cửa lại, đầu hơi ngược lên, nhìn vào tấm biển màu ánh kim lấp lánh hai chữ Cận Thị, tay giơ lên gỡ mắt kính xuống, bờ môi mím chặt cong lên một đường nét khó hiểu, cùng lúc đó, bước chân đã rải đều vào tòa cao ốc trước mặt.

“Báo cáo Cận tổng, có công an thành phố muốn gặp cô.” Tiểu Quan gọi số nội bộ cho Cận Ngừ Ca.

Cận Ngừ Ca đang cúi đầu vào công việc lập tức ngừng lại, có hơi chần chừ, suy nghĩ giây lát sau cô bảo: “Mời họ vào đây.”

Vừa nói cô vừa đặt bút xuống, đứng lên rời khỏi bàn làm việc đang chong chát núi hồ sơ rồi đi đến cửa phòng nghênh đón khách trong sự nghi hoặc.

Cửa vừa mở ra, Tiểu Quan đã lép người sang một bên và mời người đứng phía sau mình vào, “Kiều cảnh quan, mời vào.”

Nét mặt của Cận Ngừ Ca chợt cứng lại, chân mày không tự chủ mà chụm vào nhau, “Sao lại tới đây?”

“Không hoan nghênh à?” Người vừa đến khẽ nghiêng đầu, nhướn đôi mày nhìn cô.

Ngừ Ca lúc này mới nhớ ra vẫn còn một Tiểu Quan đứng đấy, đành lép người vào và nói bằng giọng không mấy tình nguyện: “Mời vào.”

Sau đó lại quay sang căn dặn Tiểu Quan, “Đừng để bất kỳ ai vào đây, nếu có tin tức của Hoan Nhan thì gọi điện cho tôi.”

Tiểu Quan vâng lời rời khỏi, tiện thể khép cửa cho người bên trong.

“Chẳng phải đã nói đừng đến công ty tìm mình sao?”

Cận Ngữ Ca vừa đi về chỗ vừa thấp giọng quở trách, song lại bị một cánh tay ở phía ôm cô vào lòng.

“Có ai từng nói với cậu, khi nhủu mày trông cậu rất khó coi không?”

Hơi thở ấm nóng từ từ lan tỏa, cảm giác mềm mại ươn ướt ở phía sau cổ dần dần di dời, Cận Ngữ Ca nhắm mắt không nói gì.

Song, khi đôi tay thon dài đang kim hãm cô thò vào trong áo tìm kiếm một cách quen thuộc thì lập tức bị cô ngăn lại và đẩy ra. Cận Ngữ Ca vùng khỏi vòng tay ấy.

“Đây là phòng làm việc.”

Bị từ chối, đối phương chỉ nhún vai, rồi tự mình đi về ghế sô-pha.

Sô-pha trong văn phòng Cận Ngữ Ca có màu đen, chất liệu bằng da thật, tay nắm bằng gỗ hình chữ nhật, đơn giản và chẳng có gì đặc biệt, cảm giác nó mang đến cho người ta hết như cảm giác của chủ nhân nó khi ở đây vậy, chẳng có chút hơi ấm.

“Hoan Nhan bị bắt cóc rồi ư?”

“Sao cậu biết?” Cận Ngữ Ca đang đi về bàn làm việc của mình vừa nghe thấy liền quay người lại.

“Vụ án đã được giao cho mình, mình vừa về tới đêm qua!” Giọng điệu của Kiều Hiểu Kiều có hơi oán trách và không vui.

Cận Ngữ Ca ngưng lại một lúc, làm rõ quan hệ bên trong. Lát sau, cô nói: “Mình không muốn canh sát các cậu xen vào.”

“Hà?”

Người đại diện cho canh sát bấy giờ vô cùng sửng sốt, phát ra một âm thanh kỳ quặc, dường như chưa hiểu ý của Ngữ Ca.

“Canh sát gia nhập vào, mình sợ những người đó sẽ làm hại Hoan Nhan.”

“Những người đó? Cậu đã nhận được tin?”

“Hiện tại vẫn chưa.”

Sắc mặt Cận Ngữ Ca trắng bệch và mệt mỏi, lời nói của Kiều Hiểu Kiều vốn dĩ có hơi tức giận, nhưng rồi cũng kìm lại.

“Cậu không tin tưởng canh sát đến vậy sao?”

Hiểu Kiều nói xong thì nhìn ngó xung quanh, thấy máy uống nước bên cạnh cửa, bèn tự mình đứng dậy rót nước, chẳng có hơi hướng xa lạ.

“Huống chi, chỉ bằng vào lực lượng của Cận Thị, muốn tìm ra bọn bắt cóc cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Kiều Hiểu Kiều uống ừng ực cốc nước, hà ra một hơi rồi hỏi: “Đêm nay rảnh không?”

Cận Ngữ Ca đang cúi đầu, cây bút trong tay không hề ngưng lại, “Không.”

Quan hệ tình nhân lén lút của họ đã duy trì hơn một năm, đương nhiên là cô hiểu ý nghĩa của câu hỏi đó, sở dĩ cô có thể từ chối mà không phải suy nghĩ là vì, cô thật sự không có tâm trạng đó.

Kiều Hiểu Kiều cảm chiếc cốc rỗng đứng cạnh máy nước uống, nhìn Cận Ngữ Ca bận rộn với hàng tá công việc giữa không gian rộng lớn của căn phòng, xung quanh như bị bao bọc bởi bầu không khí được ghi chú “không phận sự miễn tiếp cận”, hoàn toàn xa lánh người ngoài, thật sự là, không thể lạnh hơn nữa.

Gật đầu, rồi lại lắc đầu, Kiều Hiểu Kiều chợt cười như tự trêu người.

“Thôi được, mình đi đây. Chuyện của Hoan Nhan mình vẫn sẽ điều tra, nhưng sẽ không làm to chuyện, cậu không cần lo lắng.”

Nói xong liền biến mất sau cánh cửa. Chốt cửa “tạch” một tiếng, khép lại.

Bấy giờ người trong phòng mới dừng công việc trong tay lại, ngẩng đầu lên ngơ ngẩn một lúc lâu. Ánh mắt lướt quanh căn phòng chẳng còn bóng người, hai ngón giữa và trỏ của tay trái đặt lên ấn đường trong vô thức.

Rất khó coi sao..... đích thật chưa ai từng nói.....

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Tiến trình

Cận Hoan Nhan tròn xoe đôi mắt, lập tức thay đổi nét mặt: nở một nụ cười mê hoặc, chớp chớp đôi mắt thu thủy, bậm bậm bờ môi quyến rũ, rồi mới vừa dịu dàng, vừa nói bằng giọng năn nỉ:

“Cám ơn lời khen ngợi... Nhưng mà, nếu cô có thể cời trói cho tôi, tôi sẽ càng vui hơn.”

Âu Dương Thông rút tay lại, ngồi trở về giường, hai tay chống ở hai bên, vẫn ánh mắt nhàn rỗi nhìn đắm đắm vào Hoan Nhan.

Cận Hoan Nhan thờ người một lúc, song nhanh chóng nói:

“Có thể thương hoa tiếc ngọc một chút không? Cô trói tôi như vậy khó chịu lắm đó!”

Bản tính ngang ngược đã bộc lộ, Âu Dương Thông bật cười.

“Vốn dĩ không định trói cô đâu, nhưng tôi phải ngủ một lúc, sợ cô nhảy ra cửa sổ nên mới buộc lại đó mà.”

Vừa nói Âu Dương Thông vừa vòng ra phía sau ghế cời trói ra. Dây vừa được nói lỏng thì cảm giác tê dại đến đốn đau do bị bắt chéo tay ở sau lưng lập tức ập đến, khiến Cận Hoan Nhan bất giác xuyt xoa vì đau.

“Tôi có bị bệnh đau mà nhảy lầu...”

Chờ đã, đột nhiên trên vai có thêm một đôi tay, ấn xuống với lực độ vừa đủ, rồi từ từ xoa bóp. Hoan Nhan ngồi bất động trên ghế, chợt thấy mơ hồ.

Một kẻ bắt cóc mắt...mát-xa cho con tin...có ai thấy qua chưa?

Đứng sau lưng Cận Hoan Nhan, Âu Dương Thông nghiêng đầu một bên, mỉm cười nhìn mái tóc dài gọn sóng màu nâu đen trước mặt, bàn tay đang mát-xa rất tự nhiên mà nắm nhẹ lại, cảm nhận sự mềm mại.

Mẫu quảng cáo sô-cô-la đã nói như thế nào nhỉ? Chính là cái cảm giác đó.

Cận Hoan Nhan điều tiết lại trạng thái của mình, tăng hăng một cái: “Chúng ta nói chuyện đi.”

“Nói chuyện gì?”

“Về mức đích thật sự của cô, không chừng tôi có thể đáp ứng yêu cầu của cô. Đầu cần phải dùng biện pháp tiêu cực thế này đúng không?”

“Tôi đâu có biết, mục đích gì đó chỉ có đại ca mới biết thôi.” Âu Dương Thông nói với vẻ thông dong.

“Đại ca? Vậy tức là, cô chỉ là...?”

“Tôi là lâu la.”

“Ờ...”

Cận Hoan Nhan không biết phải tiếp lời như thế nào. Âu Dương Thông cúi xuống thu dọn dây thừng.

“Đây là đâu?”

Đổi một đề tài khác. Song khi câu hỏi đã tuột khỏi miệng thì chính Cận Hoan Nhan cũng thấy tức cười, đối với một con tin mà nói, câu hỏi này thật sự hơi thiếu não.

“Khách sạn Vạn Giang.”

Chẳng ngờ Âu Dương Thông lại trả lời, vô cùng ngắn gọn, nhưng đủ làm Cận Hoan Nhan kinh ngạc, và nội dung của câu trả lời ấy càng khiến cô kinh hoàng hơn.

“Vạn... Vạn Giang?”

“Đúng.”

“Nhà tôi... à không, khách sạn Vạn Giang của tập đoàn Cận Thị?”

“Phải đấy.” Âu Dương Thông ngược mặt lên.

“Cô bắt cóc tổng giám đốc của Cận Thị, sau đó giấu con tin tại khách sạn của tập đoàn Cận Thị?”

Cận Hoan Nhan thật sự không kìm chế được sự ‘không thể hiểu nổi’ trong lòng.

Âu Dương Thông cười hỏi: “Không được sao? Chẳng lẽ cô chưa từng nghe câu, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất à?”

“Thế sao không đưa tôi tới phòng làm việc của Cục trưởng Cục Cảnh Sát đi?” Cận nhị tiểu thư bất lực trước kiểu làm lạ đời này.

“Ồ đó có bảo vệ gác cổng, đâu có vào được.”

Âu Dương Thông không giận một chút nào, trái lại còn trả lời rất mạch lạc. Cận Hoan Nhan cảm giác gân xanh trên trán của mình giật lên băng băng.

“VẬY... nhưng cô đã... đưa tôi vào đây bằng cách nào?”

Âu Dương Thông chỉ chỉ vào chiếc gương to đặt ở chân tường, “Có một đoàn giao hưởng chuẩn bị diễn xuất trong thành phố đã đặt phòng tại tầng này, tôi tìm một cái hộp đựng nhạc cụ, đặt cô vào đó rồi đưa vào đây. Đương nhiên, người phục vụ của khách sạn nhà cô đã giúp tôi không ít.”

Âu Dương Thông cười nho nhã, kiên nhẫn giải thích. Nhưng Cận Hoan Nhan lại toát cả mồ hôi lạnh, cô tự chỉ tay vào mình,

“Đặt tôi vào hộp nhạc cụ?”

Âu Dương Thông gật đầu.

“Cô có biết thế nào gọi là kỹ thuật không vậy? Cô không cảm thấy như thế sẽ rất khó chịu sao? Huống chi chiếc hộp đó nhỏ như vậy?”

Liên tiếp ba câu, hết như “Tam Nương” dạy con.

“Đầu có, khi tôi bế cô ra, cô còn nằm mơ mà, nét mặt rất thoải mái.” Âu Dương Thông đứng dậy, tay trái ôm lấy khuỷu tay phải, còn tay phải thì, vung vẩy một đầu của sợi dây thừng.

“Cũng có nghĩa là...” Cận Hoan Nhan không thể không một lần nữa thay đổi đề tài để tự trấn an.

“Đại ca của cô muốn bắt cóc tôi, và phái cô đến, sau khi trói được tôi, cô đã đưa tôi đến khách sạn Vạn Giang, có đúng thế không?”

“Ừ.”

“Rồi sau đó?”

“Sau đó gì?”

“Bước tiếp theo định làm gì?”

“Thì ở lại đây trông chừng cô! Cho đến khi đại ca gọi điện thông báo tiếp.”

“Thông báo chuyện gì?”

“Thông báo xem thả cô về nhà hay giết con tin.”

Khi thốt ra những chữ “giết con tin”, Âu Dương Thông không do dự một chút nào, nét mặt thong thả như thể đang nói một điều đương nhiên. Tựa hồ cô không phải đang kể về một hành động máu me, mà chỉ đơn giản là trò chuyện trong tiệc trà vậy.

Sắc mặt của Cận Hoan Nhan thì khác, tái nhợt, đồng tử từ từ từ mở to...

Giết con tin? Dám giết tiểu thư đây sao? Đúng là lũ chán sống rồi, có đi tìm hiểu tiểu thư đây là ai chưa... đợi ta ra ngoài rồi lũ bại hoại chúng mày sẽ rù nhau mà bỏ trốn... xã hội đen mà ăn diện như bạch cốt tinh... đúng là cấm sợi lông gà trên đầu chim sẻ — tương sẽ thành đại bàng sao...

Âu Dương Thông nhìn Cận Hoan Nhan mà tò mò vô cùng, cô đang hơi cúi đầu, tuy không nói gì nhưng biểu hiện trên gương mặt thì thay đổi liên tục, lúc thì nghiêng răng răn rức lúc lại như có thâm thù đại hận, thừa lúc Hoan Nhan không chú ý, Âu Dương xộc tay ra cầm lấy một lọn tóc của cô.

Chủ nhân mái tóc hoảng hồn, nhìn cô bằng ánh mắt cảnh giác: “Cô muốn làm gì?”

“Mượt thật, cô dùng dầu gội gì thế?”

Hoan Nhan ngẩn người, giật lại tóc của mình từ tay đối phương rồi thờ dãi đi khỏi.

Đúng là thần kinh!!!

Hết giờ làm, hôm nay Cận Ngữ Ca không ở lại công ty tăng ca như thường ngày, ở nhà đã rồi cả lên rồi, cô nhất định phải về làm “Định hải thần châm”.

Dẫu cho việc đó có lực bất tòng tâm hay không.

Xe đã rẽ vào đường nhỏ, dần tiến đến gần biệt thự, nhìn từ bên ngoài không hề có gì lạ thường. Cận Ngữ Ca mở cửa xuống xe, định thần lại rồi bước vào nhà.

Cửa nhà vừa mở đã nghe thấy giọng nói pha lẫn tiếng khóc của bà nội, ngoại trừ người trong gia đình, phòng khách còn có vài người lạ. Bà nội đang nắm lấy tay của một người thanh niên, không ngừng nói:

“Các người mau đi tìm Nhan Nhan đi, nó bị người xấu bắt đi rồi...”

Trên sofa còn có hai người, người thì bận bịu cùng chiếc điện thoại bàn, gấn đủ loại dây điện vào hộp thiếc màu đen, người còn lại... là vị khách quen thuộc với áo khoác da màu nâu đen.

Nghe thấy Ngữ Ca về nhà, Kiều Hiểu Kiều liền ngược lên nhìn cô, song lại vờ như không quen biết mà tiếp tục công việc trên tay. Cận lão phu nhân run rẩy vồ tới bên Ngữ Ca:

“Tiểu Ca à, Nhan Nhan bị kẻ xấu bắt đi rồi... làm sao đây?”

Lời chưa dứt nước mắt đã rơi. Cận Ngữ Ca đỡ bà nội ngồi trở về ghế, hết lời an ủi.

Cận Ân Thái gương mặt nghiêm nghị, giang rộng hai chân, đôi tay nắm chặt cây gậy, mái tóc bạc phơ được chải chuốt gọn gàng, bờ môi mím chặt để lộ sự uy nghiêm.

“Sở Cảnh sát không còn ai nữa sao? Sao lại phải một người phụ nữ tới đây....”

Không hề nghi kỵ sự có mặt của Kiều Hiểu Kiều, Cận lão gia phát biểu sự bất mãn trên thân phận một gia trưởng có quyền hạn tuyệt đối.

Đưa mắt nhìn ông lão tự cao và quật cường, Kiều Hiểu Kiều chẳng buồn đáp lại.

Những tình huống thế này cô gặp nhiều rồi, thật chất không đáng phải phí công tranh cãi vô bổ, trái lại cô còn cười thầm: nếu ông biết quan hệ giữa tôi và cháu gái của ông, không chừng sẽ xuất huyết não ấy chứ, còn có thời gian lựa chọn này nọ sao.

Cận Ngữ Ca chỉ vờ như không nghe thấy, chuyên tâm cùng quản gia đi Châu chăm lo cho bà nội.

Một lúc sau, khi máy giám sát điện thoại đã cài đặt hoàn tất, Hiểu Kiều và đồng nghiệp bên tổ kỹ thuật cùng đứng dậy.

“Võ Khoan, đêm nay anh ở lại đây giám sát, một khi có tin tức lập tức báo cho tôi, sáng mai Đại Vệ đến thay ca, nhớ cảnh giác, không được ngủ gật.”

“Rõ!”

Nói xong, Kiều Hiểu Kiều cùng những đồng nghiệp khác ngang nhiên rời khỏi nhà, phảng phất như căn biệt thự Cận gia này chẳng có một ai.

Cận Ngữ Ca nhìn bóng lưng cô rời khỏi, trong lòng... không rõ là an tâm hay lạc lõng.

Hôm sau khi đến đồn cảnh sát thì cấp dưới của Kiều Hiểu Kiều – Hoắc Bản đến báo cáo: “Sếp, lão Vương gọi sếp qua đó, nghe nói vụ án này trên kia đã biết rồi.”

“Hừm?”

Kiều Hiểu Kiều đang ngâm nước trà qua đêm trong miệng, mở cửa sổ ra phun xuống bồn hoa bên ngoài rồi quay lại hỏi:

“Nghĩa là sao? Trên kia?”

“Tôi hôm qua đích thân Thị trưởng đã gọi điện cho lão Vương, Cận Thị là xí nghiệp long đầu trong nước, thành viên trong nhà bị bắt cóc, nếu không thể sớm phá án, cả đồn chúng ta đều sẽ bị ‘giết’!”

Kiều Hiểu Kiều nghiêng răng súc sạch bã bánh bao còn sót lại, đập mạnh tách trà xuống bàn rồi đi tới phòng Cục trưởng.

Vừa mở cửa đã thấy lão cục trưởng mập ú mái tóc nửa trắng nửa đen đang cầm điện thoại, lời nói oai vệ. Kiều Hiểu Kiều trẻ môi khinh thường, vừa định đóng cửa ra về, chờ lão Vương hết bận việc mới đến tìm thì đúng lúc lão nhìn thấy cô, nhanh chóng kết thúc cuộc gọi rồi bảo cô ở lại.

“Tiểu Kiều à, vào đây vào đây, tôi vừa định tìm cô đấy.”

Không còn cách khác, Kiều Hiểu Kiều đành ngoan ngoãn đi vào, ngồi xuống chiếc ghế trước bàn làm việc của Cục trưởng, tay cũng xếp bằng trên đầu gối một cách lịch thiệp.

“Tiểu Kiều, vụ án nhĩ tiểu thư của tập đoàn Cận Thị là do tổ ba của cô phụ trách sao?”

“Phải.”

“Điều tra đến đâu rồi?”

“Hôm qua vừa nhận được tin báo, đã đến Cận gia cài đặt thiết bị theo dõi, nhưng đến nay vẫn chưa có tin tức từ phi đồ, trước mắt chưa có manh mối nào khác.”

“Phải khẩn trương đây, phó thị trưởng Bành vô cùng xem trọng việc này, yêu cầu chúng ta phải nhanh chóng phá án! Hơn nữa, phải đảm bảo an toàn tuyệt đối cho con tin!” Cục trưởng rất nghiêm túc.

“Hình như phía Cận gia không hy vọng phô trương việc này, tại sao phó thị trưởng lại nhận được tin tức nhanh như vậy?”

“Chuyện đó không nằm trong phạm vi quản lí của chúng ta! Nhiệm vụ của chúng ta là điều tra ra bọn bắt cóc, thành công giải cứu con tin! Tổ ba của cô lâu nay luôn là tổ đặc lực nhất của tôi, vụ án lần này không thể xem thường, nó liên quan đến hình tượng cảnh sát của chúng ta trong lòng dân, nhất định phải giải quyết đẹp mắt đây.”

Kiều Hiểu Kiều len lén lườm mắt, thăm rủa lão già này nẩy câu, nhưng gương mặt thì vẫn không thể không tỏ ra vâng lời.

“Cám ơn cục trưởng Vương! Tôi nhất định sẽ nhanh chóng điều tra rõ ràng!”

“Vậy thì tốt, mau đi đi, tôi chờ tin vui của cô.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đêm ám

Cận Hoan Nhan ngồi bên mép giường nhìn chăm chú vào tivi. Sau lưng cô, Âu Dương Thông đang tựa bên đầu giường, tập trung vào trò chơi trong chiếc laptop đặt trên đùi.

Hiện đang là 11 giờ sáng, cách thời điểm Cận Hoan Nhan bị Âu Dương Thông bắt cóc đã gần 26 tiếng.

Trong 26 tiếng qua, Cận Hoan Nhan tổng cộng dùng hai bữa bánh ngọt, ba chai nước khoáng, ngủ bốn tiếng đồng hồ, đi vệ sinh năm lần, và không được tắm.

Tuy nhiên, đó đều không phải là vấn đề.

Vấn đề ở chỗ, cô đã từng sáu lần muốn tẩu thoát, nhưng đều thất bại.

Âu Dương Thông không giống như những kẻ bắt cóc khác. Cô không bạo lực cũng không hung hăng, không ngược đãi con tin. Cận Hoan Nhan có thể xem tivi, đọc báo, nghe nhạc, muốn làm gì cũng được. Ngoại trừ, rời khỏi căn phòng này.

Cận nhĩ tiểu thư đâu phải dê con, và đâu chỉ không phải là dê con.

Cô viết lời cầu cứu lên khăn giấy rồi vứt ra cửa sổ. Gió thổi qua cuốn nó đi, không biết là cuốn về nơi nào. Âu Dương Thông sau khi phát hiện đã nói với cô, viết trên tiền sẽ có hiệu quả hơn. Sau đó thì tháo một con đinh ốc từ cánh cửa nhỏ của bàn làm việc ra, từ đó cửa sổ khỏi phải mở nữa.

Khi Âu Dương Thông tắm, Cận Hoan Nhan đã lấy cắp điện thoại và laptop của cô ấy, nhưng mãi đến lúc Âu Dương tắm xong quay trở ra, cô vẫn chưa giải được mật mã. Âu Dương Thông vừa lau tóc vừa cười nói, cho dù là dân chuyên nghiệp, muốn giải mã cũng phải mất mấy tiếng, vì vậy đừng phí công vô ích nữa.

Đêm đến, Âu Dương Thông ngủ say như chết. Cô lên ra cửa phòng, lại một tờ khăn giấy có viết chữ được luồn ra ngoài khe cửa. Đột nhiên đèn trong phòng sáng trưng, Âu Dương Thông cười cong cả hàng mi, tích thu bút viết và hộp khăn giấy. Từ đó, ngay cả việc đi vệ sinh, Cận nhĩ tiểu thư cũng phải đăng ký sử dụng giấy.

...

Cận Hoan Nhan quyết định chuyển dùng chiến lược “mềm”.

Quay sang nhìn Âu Dương Thông, trời đang rất đẹp, ánh nắng từ bên ngoài rọi vào phủ lên mặt của Âu Dương, tóc mái rũ xuống làm tối một vùng nhỏ trên khuôn mặt, chân mày, đôi mắt, chiếc mũi, bờ môi, tất cả tổ hợp nên một gương mặt trông hết như nhân vật hoạt hình.

Nổi rung động bất ngờ này làm Cận Hoan Nhan hoảng hốt. Tim bắt đầu không chịu sự khống chế mà đập thình thịch, Cận nhị tiểu thư cố gắng định thần bình tâm, quyết định không nghĩ ngợi lung tung nữa.

“Nè...”

Âu Dương Thông ngẩng đầu lên, “Muốn đi toilet sao?”

“Không... tôi muốn thương lượng với cô một việc, à không, tôi có việc này xin cô.”

Âu Dương Thông tròn xoe đôi mắt, “Chuyện gì?”

“Cô từng nói... cô không biết mục đích của vụ bắt cóc này là gì, cho nên bất kể đại ca cô thu được lợi ích gì thì cô cũng chỉ nhận được một con số ít ỏi thôi đúng không?”

Âu Dương Thông gật đầu, nghĩ bụng: cáo già họ Điều đó độc ác tàn nhẫn, chịu chia cho mình ít tiền lẻ ăn cơm đã là nhân từ lắm rồi.

“Cô mạo hiểm lớn như vậy bắt tôi về đây, đến cuối cùng chỉ được một số tiền nhỏ, không cảm thấy rất thiệt thòi sao?”

“Ý cô là?”

“Tôi trả cho cô thù lao gấp ba lần số tiền mà đại ca cô sẽ chia, cô giúp tôi làm một việc.”

“Thả cô ra ngoài? No.” Âu Dương Thông vẫn cười hi hi.

Cận Hoan Nhan trề môi, “Đương nhiên là không phải, cô chỉ cần giúp tôi gửi thư báo bình an cho gia đình là được. Cô biết đấy, ông bà nội của tôi đều đã lớn tuổi rồi...”

Tò ra yếu đuối dễ lấy lòng thương hại là một chiến lược, Âu Dương Thông nhìn cô, không đáp lại.

“Tôi biết cô chắc chắn sẽ có cách khiến người khác không phát hiện được hành tung của mình, hơn nữa...”

“Cô cảm thấy điều kiện mà cô đưa ra đủ hấp dẫn sao?”

Rất rõ ràng... là không.

Cận Hoan Nhan nín thinh. Nhưng Âu Dương Thông lại nảy ra một ý khác.

“Tôi có thể giúp cô, nhưng phải thay bằng một điều kiện khác.”

Không kìm được sự vui mừng, Cận Hoan Nhan liền đáp: “Không thành vấn đề!”

“Cô vẫn chưa hỏi là điều kiện gì mà.”

“Điều kiện gì cũng được!”

“Vậy được, một nụ hôn.”

Cận Hoan Nhan ngẩn người ra.

“Giao dịch chứ?”

Sau mười phút im lặng.

“OK!”

Đêm đông rét buốt, đường phố chẳng có một bóng người, chỉ duy ánh đèn vàng lơ mờ soi xuống mặt đường, gió lạnh lướt qua cuốn theo những chiếc lá úa và những mẫu giấy vụn.

Cận Ngữ Ca lái xe đi trên con phố tĩnh mịch.

Lại một ngày chờ đợi trong nỗi thấp thỏm, vẫn không có thông tin gì mới mẻ hơn. Cận Hoan Nhan là sống hay đã chết còn là một điểm nghi vấn, người của Cận gia đều ăn ngủ không yên, nhưng cô – người phụ trách của tập đoàn, lại không thể không gượng dậy tiếp tục gánh vác công việc.

Ông bà Cận vừa về nước sáng nay và gọi điện báo cho cô biết bà nội đã chịu ngủ sau một ngày rửa mặt bằng nước mát. Đêm đã khuya, Ngữ Ca không

muốn về nhà để làm mọi người thức giấc, đành lái xe đến nơi ở riêng của mình.

Khi đã đỗ xe vào vị trí riêng, cô lê thân hình nặng nề tiến vào tòa nhà. Bảo vệ vừa nhìn thấy cô liền ân cần chào hỏi, Ngữ Ca gạt đầu đáp lại rồi bước vào thang máy.

“Tong!” Thang máy dừng lại tại tầng 19.

Cửa vừa mở, một bóng người ngồi trong lối thoát hiểm ở đối diện buồng thang máy đã đập vào mắt, nghe thấy tiếng động người ấy liền ngược nhìn lên.

Kiều Hiểu Kiều ngấm một liều thuốc, híp mắt nhìn Cận Ngữ Ca.

Đèn trên hành lang không sáng, khói thuốc lá càng làm mờ nét mặt của cô, chỉ có đôi tay không ngừng hất đi hất lại chiếc mũ len cho thấy nơi đây đang có sức sống.

Ngữ Ca hơi khựng lại, song nhanh chóng trốn tránh ánh nhìn ấy và mở túi xách lấy chìa khóa. Cùng lúc đó, Hiểu Kiều đứng dậy, vứt thuốc lá vào thùng rác.

Đèn trong nhà bật sáng, nhưng hai con người vừa vào cửa lại chẳng nói với nhau lời nào, Cận Ngữ Ca vào phòng thay quần áo, Kiều Hiểu Kiều thì tự động lấy khăn lông đi tắm.

Sự ăn ý sớm đã hình thành.

Đội khi cô vừa lau tóc vừa bước ra thì Cận Ngữ Ca đã đang ngồi nghiêm chỉnh trên sô-pha.

Ngay cả khi ở nhà cũng phải trang nghiêm như vậy, không mệt ư? Nghĩ thế, Kiều Hiểu Kiều vứt khăn lông xuống, tiến tới ôm lấy Cận Ngữ Ca từ phía sau.

Một nụ hôn dịu dàng đặt lên mang tai, bên trong áo choàng tắm thoang thoảng một mùi hương dịu dịu.

Thân thể bao giờ cũng thành thạo hơn lý trí, sự va chạm với Kiều Hiểu Kiều khiến cho cơ thể Cận Ngữ Ca nảy sinh phản ứng, nó nhắc nhở cô, có một nỗi khao khát đã bị đè nén rất lâu. Thôi thì tạm gác những suy nghĩ, ngoan ngoãn để Kiều Hiểu Kiều đã ngã nhào từ phía sau sô-pha ra đằng trước đến gần vậy, nắm lấy cổ áo choàng của Hiểu Kiều, Ngữ Ca toàn tâm đáp lại nụ hôn nóng bỏng ấy.

Khi dần tiến vào thời khắc đẹp nhất thì đột nhiên, Cận Ngữ Ca dừng lại:

“Lên giường đã.”

Kiều Hiểu Kiều đang ở trên người cô bất lực nhìn lên trần nhà.

Kể cả việc như thế cũng phải theo hình thức cố định, con người này thật không chỉ là một khúc gỗ bình thường, thỉnh thoảng trải qua trên sô-pha thì đã sao đâu?

Nghĩ thì nghĩ vậy, Kiều Hiểu Kiều vẫn vâng lời đứng dậy, tiện thể kéo Ngữ Ca lên, một mặt thắt lại dây áo choàng một mặt đi theo đối phương vào phòng ngủ. Dám phản đối thì e là đêm nay khó tiếp tục nữa.

Giường đủ to, nệm đủ êm, tiếng thờ dài của Ngữ Ca đủ hợp hồn, Kiều Hiểu Kiều như vừa thực hiện một chuyến du hành lên cung trăng vậy, phiêu bồng đến không tìm được hồn phách.

Chấn mống đập trên lưng, Kiều Hiểu Kiều đang khóa nửa thân nằm xấp trên giường lắng nghe tiếng nước ào ào vọng ra từ phòng tắm, mơ mơ hồ hồ.

Cô gái giàu có tài sắc vẹn toàn, cùng nữ cảnh sát đa mưu túc trí, hai con người trông như chẳng thể có giao điểm này, lại bất ngờ quán quýt lấy nhau vì một nguy cơ chính trị của hai năm trước. Cận Ngữ Ca – vị lãnh đạo làm việc không để xảy ra một sơ hở này, sở dĩ dung túng cho mối quan hệ không thể nào đứng giữa mặt trời này tồn tại, nguyên nhân ngoại trừ tính cách của Kiều Hiểu Kiều ra, còn là vì, với cô mà nói, đây chỉ đơn thuần là một cuộc giao dịch da thịt, vừa có thể giải quyết sự trống trải về tinh thần và dục vọng cơ thể của nhau, lại không có những dây mơ rễ má phức tạp, đến dễ đi cũng dễ, đôi bên thông thả, không ai sẽ phí công nghĩ ngợi về vấn đề lâu bền mãi mãi hay lo lắng cho tương lai sẽ ra sao, với một tổng giám đốc của tập đoàn Cận Thị như cô mà nói, đây là phương thức tốt nhất.

Tình yêu ư, đó là gì?

Không chỉ ở thân phận, cả những thói quen sinh hoạt thường ngày họ cũng không hợp nhau. Khi Cận Ngữ Ca thường thức cà phê với chiếc tách viền kim óng ánh thì Kiều Hiểu Kiều đang ngấu ngiến cái bánh bao nhân thịt như những công dân bình thường khác; Khi Cận Ngữ Ca tiếp đón những vị khách nước ngoài tại sân golf thì có lẽ, Kiều Hiểu Kiều đang cuộn mình ở đuôi xe sau buổi trực ca dài dằng, ngủ mê đến không biết trời trăng mây gió; Ngay cả khi phát sinh quan hệ, việc tắm rửa cũng là một người trước và một người sau, sở thích thì càng không cần nhắc đến; Cận Ngữ Ca một khi đã bận rộn thì có thể mấy ngày mấy đêm không về nhà, Kiều Hiểu Kiều hể sang huyện lỵ điều tra vụ án thì có thể mất tích suốt một tháng, tính cho đến nay, lần lâu nhất họ có đến mười tuần không gặp nhau, trung gian không một tin nhắn hay cuộc gọi nào, đến khi gặp mặt vẫn tự nhiên quán quýt trên giường. Chỉ là lần đó, đôi bên đều phải “trả giá bằng máu”, Kiều Hiểu Kiều vì lâu quá không làm nên không khống chế được sức lực, và để trả thù, Cận Ngữ Ca cắn thật “nặng miệng” vào vai cô.

Cửa phòng tắm mở ra, Cận Ngừ Ca đã thay lại quần áo mặc ở nhà, khăn lông vắt trên cổ, cô đi thẳng về phía phòng sách, không nhìn Kiều Hiểu Kiều lấy một cái.

Cô không hề ghét nữ cảnh sát này – người có quan hệ da thịt với cô, mái tóc xoăn tự nhiên của cô ấy, làn da trắng mịn của cô ấy, ánh mắt sáng và có thần cùng đôi môi mỏng hơi cong lên kia, đều rất hợp nhãn duyên của Cận Ngừ Ca, chính vì vậy, cô có thể chấp nhận cuộc tình bất luân trong mắt người đời. Thế nhưng, nếu phải nói cảm giác dành cho Kiều Hiểu Kiều thì có lẽ cũng chỉ là... không ghét mà thôi. Việc tiến triển mối quan hệ này hoàn toàn không nằm trong dự tính của cô.

“Ừm...”

Ngay khi Cận Ngừ Ca vừa bước tới cửa phòng thì Kiều Hiểu Kiều ư lên một tiếng. Vốn tưởng đối phương đã ngủ, vì thế khi nghe thấy tiếng động Ngừ Ca liền dừng bước, nếu đúng như thông lệ thì đối phương có lẽ muốn nói đây.

“Có cần mình đi theo cậu vài ngày không?” Giọng nói thấp và nhỏ, chữ nghĩa dính cả vào nhau.

“Hừm?” Ngừ Ca nhát thời chưa hiểu ý.

“Trước khi tóm được nhóm người bắt cóc Hoan Nhan...”

Cận Ngừ Ca lập tức hiểu ra, cô quay lại nhìn Kiều Hiểu Kiều, tấm lưng trắng nõn kia đang phát ra thứ ánh sáng gọi cảm trong bóng đêm. Cái đó... chắc là... mồ hôi do lúc này chẳng?!

“Không cần.”

Lời nói không chút hơi ấm, dứt lời cũng không nán lại một giây phút nào.

Căn phòng chợt yên tĩnh, tĩnh lặng đến mức ngay cả hơi thở cũng biến thành một loại tạp âm, Kiều Hiểu Kiều buồn bực kéo gối qua rồi úp hết mặt vào đó.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Sớm vật

Sáng sớm hôm sau, ánh bình minh len lỏi vào phòng ngủ của Cận Ngừ Ca, bò lên hai gương mặt đang say giấc.

Bên dưới chăn ấm và nệm êm, nét mặt của Cận Ngừ Ca khi ngủ trông yên tĩnh và an nhàn. Mái tóc đen dài xõa trên gối làm nổi bật nước da trắng nõn như tuyết trên cổ và bờ vai của cô, tươi đẹp lạ thường.

Đột nhiên, không gian tĩnh lặng bị phá vỡ bởi tiếng chuông báo thức inh ỏi.

Cận Ngừ Ca nhíu mày, mơ hồ giơ tay ấn tắt đồng hồ, căn phòng lại được trả về sự bình tĩnh.

Định cư tại tầng lầu cao như vậy là không thể nào nghe được tiếng chim hót trong buổi sớm, Ngừ Ca co tay đưa lên mắt làm dịu ánh mặt trời đang kích thích bờ mi, Kiều Hiểu Kiều nằm xấp ở bên cạnh nhúc nhích vài cái, thay đổi một tư thế khác rồi lại tiếp tục giấc ngủ.

Cận Ngừ Ca vươn vai muốn ngồi dậy, song khi quay sang nhìn bên cạnh thì cô lại không muốn tiếp tục nữa, con người kia đang giấu hết toàn thân bên dưới tấm chăn, chỉ để lộ một ít tóc ở bên ngoài. Thấy thế, cô lại nhắm mắt.

Vài phút sau, đại tiểu thư ngồi dậy, xuống giường, xỏ dép đi vào nhà vệ sinh trong phòng ngủ chính, đến khi trở ra, Kiều Hiểu Kiều vẫn chưa chịu thức giấc.

“Muốn ngủ thì về nhà ngủ, sáng nay mình có cuộc họp, phải đi bây giờ.”

Cũng có nghĩa là, ra lệnh đuổi khách rồi.

“Cậu luôn có cuộc họp sớm vào ngày thứ hai sau khi mình sang đây, lần sau có thể thay bằng một lý do khác không, như vậy mình cũng dễ an ủi bản thân, rằng thật ra cậu cũng có bỏ tâm ra ủng hộ mình.”

Bên kia Cận Ngừ Ca chỉ đi một mạch ra phòng ăn như chẳng hề nghe thấy.

Khi Kiều Hiểu Kiều mặc xong quần áo ra ngoài thì Cận Ngừ Ca đã dùng xong bữa sáng và đang trang điểm trước gương, chuẩn bị những thứ cần thiết trước khi ra cửa. Nhìn người bạn giường với mái tóc bù xù ở trước mặt, Ngừ Ca hỏi:

“Ăn com không?”

“Cậu có com cho mình ăn?” Kiều Hiểu Kiều ngáp dài, tay đặt lên cổ bẻ qua bẻ lại, “Không phải lại là bánh mì sandwich chứ?”

“Còn hơn những món dùng để đánh chó ở lề đường.”

Cận Ngừ Ca thoa son xong thì cầm khăn giấy đặt lên môi, bặm miệng một cái để màu son trông tự nhiên hơn.

“Chỉ ít những món đó còn có hơi ấm.” Kiều Hiểu Kiều đi qua sau lưng cô, đáp lại nhẹ tênh.

Bàn tay đang tắt bật của Cận Ngừ Ca khựng lại một lúc, đợi đến khi muốn phản bác lại thì Kiều Hiểu Kiều đã đóng cửa nhà vệ sinh trong phòng khách lại, bên trong bắt đầu vọng ra tiếng nước chảy.

Phù, mặc kệ vậy.

Đến khi cả hai chuẩn bị ra cửa, Cận Ngừ Ca chợt nói: “Tốt nhất là cậu hãy chắc chắn rằng đã mang đủ đồ, mình không muốn giữa chừng bị gọi về nhà mở cửa.”

Sở dĩ có câu nói như vậy là vì khi mối quan hệ của hai người mới bắt đầu, có một lần sau đêm tá túc tại đây, Kiều Hiểu Kiều đã để quên đồ ở nhà Ngừ Ca, mà xui quỷ khiến thế nào cô lại chọn đúng ngay khẩu súng để quên.

Cận Ngừ Ca đang chủ trì cuộc họp lớn nhất trong năm cùng toàn thể công ty buộc lòng phải rút lui giữa chừng, phi xe về chỉ để mở cửa cho cô lấy súng. Vì việc này mà Cận tổng giám đốc đã nổi một trận lôi đình hiếm thấy, Kiều cảnh quan cũng không chịu thua mà cãi độ với cô. Lúc ấy cả hai đều đã phát biểu những câu đại khái như suốt đời cũng không muốn nhìn thấy đối phương nữa, song lại đều rất ăn ý mà không nhắc lại trong lần lên giường sau.

Và đầu cho là như thế, Cận Ngừ Ca cũng chưa từng nghĩ sẽ cho Kiều Hiểu Kiều một chiếc chìa khóa, có những việc trông như chẳng có gì, nhưng hàm ý lại quá sâu sắc, vậy nên... duy trì hiện trạng mới là lựa chọn tốt nhất.

Về phía Kiều Hiểu Kiều, dù cho cứng họng cách nào thì cuối cùng cũng xách túi bánh mì ấy ra khỏi cửa. Cô xé một miếng nhét vào miệng, không thèm đáp lại câu nói của Cận Ngừ Ca.

Hai thang máy đều đang ở tầng trệt, vào lúc này, giờ tập thể dục sớm đã kết thúc, giờ đi làm lại chưa đến, Cận Ngừ Ca khóa cửa xong thì ấn nút mũi tên chỉ xuống, con số trên biển báo điện tử bắt đầu thay đổi.

Đợi khi thang máy đến, Kiều Hiểu Kiều mới ngón luôn toàn bộ bánh mì còn sót lại vào miệng, cô nhìn Cận Ngừ Ca rồi đi sang thang máy còn lại, ấn nút xuống.

Nữ cường nhân, vị tổng giám đốc của Cận Thị có một tình nhân, vị tình nhân này còn là một người phụ nữ. Nếu để người khác biết được, hậu quả e sẽ không thua kém con báo số 10. Kiều Hiểu Kiều hiểu rõ điều này, vì thế cô vô cùng tự giác, cũng chính sự tự giác ấy mà Cận Ngừ Ca có thể yên tâm để mối quan hệ này tiếp tục duy trì.

Bước vào thang máy, Ngừ Ca quay lại, bấm số tầng trệt, sau đó... nhìn người ở bên ngoài. Mãi đến khi cửa thang máy khép lại thì hình ảnh cuối cùng lưu lại trong mắt cô vẫn là vẻ mặt không chút biểu cảm đang ngấu nghiến bánh mì của Kiều Hiểu Kiều.

Tình nhân ư? E là ngay cả tình nhân cũng không bằng chẳng, tình nhân ít ra cũng có tình, chúng ta cùng lắm chỉ là... người bạn giường đồng tính thôi chẳng?

Trước khi cánh cửa thang máy mà mình đi khép lại, Kiều Hiểu Kiều đã nghĩ thế, nuốt luôn bánh mì trong miệng xuống bao tử.

Người đi trước người theo sau, cách nhau không đến một phút. Song cũng chính một phút không đặc biệt này mới không khiến người ngoài liên tưởng họ với nhau để rồi nảy sinh những suy đoán không cần thiết.

Bình minh xuyên qua tầng tầng mây tỏa ra ánh sáng rực rỡ, không khí buổi sáng trong lành và tươi mát, đã có người cầm theo bữa sáng trở về, thành phố dường như cũng vừa thức giấc, bắt đầu một ngày hoàn toàn mới. Hiểu Kiều ăn xong bánh mì, ném túi xốp vào thùng rác, hai tay thọc vào túi quần theo thói quen, bước đi thong thả ra cổng chính.

Xe của Cận Ngừ Ca từ phía sau vượt lên, lướt qua người cô, không hề dừng lại.

“Thưa Cận tổng, lịch trình hôm nay như sau: 9 giờ ra công trường tuần tra, 10 giờ 20 phút chính phủ có một hội nghị tiền đấu thầu, miếng đất ở vùng ngoại ô phía Nam là mục tiêu quy hoạch chủ chốt của chúng ta trong năm sau, vì vậy nhất định phải có mặt. Cuộc họp với đồng sự trường công ty Lục Trì cũng được sắp xếp trong sáng nay, nếu hội nghị kéo dài quá trễ thì e sẽ phải ăn trưa cùng họ...”

Cận Ngừ Ca đi nhanh ra khỏi Tòa nhà Cận Thị, lắng nghe Tiểu Quan báo cáo lịch trình trong ngày, hoặc sẽ gạt đầu tỏ ý nghe thấy, hoặc sẽ căn dặn vài câu. Ra khỏi cổng chính tòa nhà họ đã thấy xe chờ sẵn bên ngoài, tài xế cẩn thận mở cửa cho Ngừ Ca và Tiểu Quan ngồi vào trong.

Sau khi dặn dò nơi cần đến với tài xế, Tiểu Quan cầm tờ báo buổi sáng lên đọc lướt những tiêu đề, tìm kiếm những tin tức có giá trị đọc cho Cận Ngừ Ca nghe.

“Cỏ phiếu nước Mĩ tụt dốc, xăng dầu chỉ còn 80 đô/ thùng.”

“Đã xác nhận sẽ trưng thu thuế sử dụng đất, việc thu thuế phải hoàn thành trước khi tổng kết cuối năm.”

“Nhiệt độ sẽ một lần nữa phá kỷ lục thấp nhất, dự đoán hai ngày sau sẽ có tuyết lớn.”

“Đại thần đồng tính nữ của Anh quốc cử hành hôn lễ cùng bạn đời.”

Cận Ngữ Ca đang ngả lưng nhắm mắt lấy tinh thần nghe đến đây đột nhiên mở mắt nhìn Tiểu Quan ngồi đối diện mình trong sự cảnh giác. Nhưng thư ký Quan lại rất tự nhiên mà lật sang trang khác, tiếp tục tìm đọc tin tức, không hề cảm nhận thấy điều kỳ lạ.

Tài xế bật đèn tín hiệu, xe rẽ vào đường bên trái.

Cận Ngữ Ca không nói không rằng, mãi đến khi Tiểu Quan tiếp tục đọc:

“EU tổ chức hội nghị...”

Tại sảnh hội nghị của cơ quan nhà nước, đầu người chi chít, những công ty có hứng thú với cuộc đấu thầu lần này đều có mặt đông đủ, thêm vào phóng viên hiện trường, nơi đây phải nói còn đông hơn chợ phiên.

Cận Ngữ Ca dẫn theo Tiểu Quan vừa xuất hiện tại cửa chính thì lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Tiếng “tạch tạch” không ngừng phát ra, ký giả tranh nhau ghi lại nụ cười nho nhã lịch thiệp của Cận tổng giám đốc.

Đối thủ lớn nhất của tập đoàn Cận Thị trong cuộc đấu thầu lần này – lão tổng của xí nghiệp Hâm Long ông Long Kiến Nghiệp sớm đã có mặt, lúc này đã xoay ghế lại nhìn chăm chăm vào Cận Ngữ Ca, ánh mắt thiếu sự thiện ý. Không ngoài dự đoán thì kết quả cuộc tranh thầu lần này, một trong hai người họ sẽ là nhà chiến thắng, cuộc chiến còn chưa chính thức bắt đầu mà mùi thuốc nổ đã nồng nặc.

Phó thị trưởng ông Bành xưa nay luôn chiều cố Cận Thị nhanh chóng tiến tới bắt tay Cận Ngữ Ca chào hỏi nhiệt tình, tay phải đặt lên tay của Ngữ Ca, miệng thì huyền thuyên không ngừng, hoàn toàn không có ý định rút tay lại. Cận Ngữ Ca mang vào cho mình chiếc mặt nạ, cười nói đúng mực ứng phó những con người trong quan trường.

Vừa ngồi vào chỗ thì vô tình trông thấy một bóng người khuất đi sau trụ cột bên cạnh, nhận thấy hình bóng quen thuộc, Cận Ngữ Ca liền nhìn kỹ hơn muốn xác nhận suy đoán của mình song lại chẳng thấy người ấy đâu nữa. Còn đang ngờ vực thì hội nghị tuyên bố bắt đầu, không còn cách khác, đành quay về việc chính thôi.

Khi Cận Hoan Nhan mở màng mở mắt ra thì hình bóng của Âu Dương Thông lập tức xuất hiện ở trước giường, hai tay khoanh lại nhìn cô một cách chăm chú.

Đột nhiên, da gà dựng cả lên.

Cách nhìn sẫm soi này là bản quyền của cô từ trước đến nay, chỉ có cô mới nhìn người khác như thế, giờ đây mới hiểu cái cảm giác gọn cả tóc gáy khi bị ánh mắt ấy nhắm trúng là như thế nào. Đặc biệt là trong tình trạng không hề có phòng bị như bây giờ.

Thấy cô đã tỉnh, Âu Dương Thông liền nở nụ cười tươi rói,

“Chào buổi sáng, tôi đã mua thức ăn rồi nè, có muốn ăn không?”

Cận Hoan Nhan nhanh chóng bật dậy, chớp chớp mắt, nhìn cô một cách ngờ vực,

“Tôi đã ngủ quên sao?”

“Rất hiển nhiên.” Âu Dương Thông giương mày nói.

Liền sau đó, một khúc gỗ hình chữ nhật rút xuống trước mặt Hoan Nhan,

“Vệ sĩ nhà cô nhiều quá, lại có cảnh sát nữa, tôi không cách nào đến quá gần, nhưng nói sao thì thư cũng đến nơi rồi.” Âu Dương Thông đang mặc bộ đồ thể thao áo trắng quần đen, trên cổ còn vắt khăn lông, một hình tượng vô cùng năng động.

Cận Hoan Nhan chau mày nhặt khúc gỗ mà Âu Dương vứt sang, xem xét tỉ mỉ, nhận ra đây đích thật là một trong những khúc gỗ của thùng thư nhà mình, nó được làm từ chính tay ba cô.

“Cô đến nhà tôi rồi ư?!”

“Ừm!” Âu Dương Thông gật đầu, “Thư đã được bỏ vào thùng, người nhà của cô có kiểm tra thùng thư hay không thì không thuộc trách nhiệm của tôi nữa.”

“Mỗi buổi sáng đi Châu đều kiểm tra nó.” Cận Hoan Nhan vừa cãi lại vừa hất chân bước xuống giường.

Mặc quần áo khi ngủ đúng là không thoải mái tí nào, toàn thân không chút sức lực như vừa chạy bộ đường dài vậy, nếu không phải vì lời hứa hẹn nhằm nhĩ kia thì đâu cần...

Đúng rồi! Lời hứa!!!

Cận Hoan Nhan sực nhớ ra, lập tức cứng đờ cả người nhích cũng không nhích.

Nếu đã đồng ý giao dịch, vậy... Âu Dương Thông gửi thư đi rồi, cũng có nghĩa là cô phải thực hiện lời hứa ấy. Nhưng, hôn một người cùng giới tính...

“Ăn bánh ngọt hai ngày rồi, hôm nay tôi có mua đậu nành và bánh quẩy, rửa mặt rồi ra ăn một chút nhé?”

Giọng điệu của Âu Dương Thông vô cùng thư thái tự nhiên, cô vừa xoay cổ vừa kéo khăn lông xuống, dường như tâm trạng rất tốt. Cận Hoan Nhan ngược mắt nhìn cô một cách cẩn trọng, gương cười một cái rồi bắn người dậy chạy vào phòng tắm.

Nhìn cánh cửa đóng lại, Âu Dương Thông chột cười, một nụ cười đầy hàm ý.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cơ hội

Cận Hoan Nhan đứng trong phòng tắm, hai tay khoanh trước ngực, chân mảy chụm vào nhau tự nhìn mình trong gương.

Lát nữa bước ra, rất có thể người ngoài kia sẽ bắt mình phải thực hiện lời hứa.

Đúng vậy, đã hứa rồi, làm người phải biết giữ lời.

Huống chi, cô ta trông cũng hiền hòa và lịch sự, lại là người cùng giới tính, hôn nhau với cô ấy chắc cũng không phải chuyện gì thiệt thòi.

Chưa kể hiện giờ mình đang là con tin, kẻ bắt cóc giúp con tin gửi thư báo bình an đã là việc làm rất nghĩa khí, mình nên biết ơn và biết trả.

Cận Hoan Nhan có rất nhiều lý do để tự thuyết phục mình, nhưng, tại sao vẫn cảm thấy khản trương như vậy?

“Cộc cộc cộc!”

Chỉ là tiếng gõ cửa rất bình thường, nhưng đã đủ làm Cận Hoan Nhan giật bắn người, tiếp theo đó là giọng nói nhẹ tênh của Âu Dương Thông:

“Nè... còn không ra nữa thì đậu nành sẽ nguội mất.”

“Được rồi, ra ngay!”

Cận Hoan Nhan vội vàng đáp lại, mở vòi cho nước chảy.

Ngoài cửa đã yên lặng, lúc này Hoan Nhan mới thấy nhẹ người, quay lại xòe tay hứng nước tạt lên mặt.

Đội khi cô mở cửa ra ngoài trong tâm trạng thấp thỏm thì Âu Dương Thông đã bày sẵn bữa sáng lên bàn, bản thân thì bắt chéo cặp chân dài, ngồi đọc báo trên sô-pha trong tư thế nhàn rỗi.

Thấy cô bước ra, Âu Dương Thông gấp báo lại rồi đặt ly đậu nành lên bàn trà ở trước bộ ghế sô-pha kế bên và vui vẻ nói:

“Mau ăn đi, cái này mà nguội rồi thì không ngon đâu. Món này mua ở gần nhà tôi đấy, rất nổi tiếng nhé.”

Cận Hoan Nhan vẫn còn âu sầu với vấn đề ấy, nhưng đối phương lại như không có ý đồ gì, vậy nên cô cũng đi sang đấy, vén lại những sợi tóc ướt dính trên mặt rồi chuẩn bị dùng bữa sáng.

Đã liên tục hai ngày ăn bánh rán, bỗng dưng được nếm lại món ăn bình dân, bao tử của Cận Hoan Nhan như bất ngờ nở ra, chẳng mấy chốc đã nuốt trọn một chiếc bánh bò kẹp bánh quẩy.

Âu Dương Thông đang cầm đĩa ăn bánh quẩy nhìn Cận Hoan Nhan bằng cặp mắt khó tin, trong khi đó nhị tiểu thư lại đã cuộn xong một cái bánh bò khác, ăn một cách hào sảng, Âu Dương Thông bất giác liên tưởng, nếu cắn lên thịt người thì sẽ thế nào nhỉ, nghĩ thế cô tự nhiên thả chân xuống với vẻ ngượng ngạo, nhích ra theo hướng ngược lại.

“Tút tut...”

Tiếng chuông reo, là điện thoại của Âu Dương Thông. Cô buông đĩa xuống, lấy điện thoại ra nghe,

“A lô?”

Trong điện thoại vọng ra tiếng kêu la ồ ồ, nét mặt của Âu Dương Thông nhanh chóng tối sầm lại. Cận Hoan Nhan cũng giảm tốc độ ăn sáng của mình, tuy không thể nghe thấy bên kia đang nói gì, nhưng trực giác bảo với cô rằng, nó chắc chắn có liên quan đến cô.

Cũng trong lúc này, Âu Dương Thông quay phắt lại nhìn cô, hai ánh mắt đụng nhau khiến tim của Hoan Nhan giật thót lên. Còn chưa đợi cô suy diễn điều gì thì Âu Dương Thông đã cúp máy, tiến lại gần cô, nghiêng đầu hỏi từng chữ một:

“Cô – không – phải – là – Cận – Ngữ – Ca?”

Cận Hoan Nhan dừng lại toàn bộ hành động, suy nghĩ một lúc rồi nói,

“Tôi đâu có nói tôi phải.”

Âu Dương Thông không thèm để ý cô nữa, nhanh chóng cầm remote bật tivi lên, đài truyền hình đang phát tin tức địa phương, Cận Ngữ Ca tổng giám đốc của tập đoàn Cận Thị đang trả lời phỏng vấn trước phóng viên.

Xem tivi một hồi lâu, Âu Dương Thông lại quay sang nhìn Cận Hoan Nhan, tay phải bắt gờ đưa lên che mắt mình lại, cô ngã ra sô-pha, sau đó có tiếng than thở ai oán vang lên,

“Chết rồi chết rồi, tôi chết chắc rồi, trời ơi sao lại bắt nhầm người! Lão Điều không tha cho tôi đâu, làm sao đây làm sao đây???”

Vừa nói cô còn dỏng dỏng bàn tay trái đang rảnh rỗi lên ghế.

Cận Hoan Nhan không biết phải nói gì hơn mà chỉ lặng lẽ dời ly đậu nành của mình sang một bên, rồi chớp mắt nhìn Âu Dương Thông.

“Rốt cuộc cô là ai?” Cuối cùng Âu Dương Thông đã lại ngồi dậy, nhìn Hoan Nhan và đặt câu hỏi.

“Cận Hoan Nhan.”

“Cận Hoan Nhan là làm cái quái gì vậy?”

“Cận Ngữ Ca là chị của tôi.”

“Cô ta là chị của cô?”

Hoan Nhan gật đầu. Dẫu biết rằng tự đặt ra một thân phận sẽ an toàn hơn, song cô lại rất tự nhiên mà báo ra danh tánh. Giáo viên dạy môn sắc màu của cô từng nói: Con người luôn muốn ở bên cạnh người mình thích trong thân phận thật sự.

Bởi vì Âu Dương Thông là người mình thích ... ơ... gì thế này? Nghĩ đi đâu rồi? Cận Hoan Nhan tự tát mình trong tiềm thức, điều chỉnh lại tâm thái rồi tiếp tục đối thoại với Âu Dương Thông.

“Hai người là chị em sinh đôi?”

“Không phải.” Nói xong còn chỉ về phía tivi, “Rất hiển nhiên, chúng tôi chỉ giống, không phải như nhau.”

“Thế tại sao cô lại đi xe của cô ta?”

“Tôi mới về nước vào hôm trước, chị hai bảo tài xế lấy xe đến đón tôi.”

“Công ty lớn như vậy lẽ nào chỉ có một chiếc xe?”

“Thời gian gấp rút, mà xe đó thì nhanh.”

“Thế sao cô không nói từ sớm rằng cô không phải Cận Ngữ Ca?”

Hiển nhiên là Âu Dương Thông đang tự biện minh cho lỗi lầm của mình. Song Cận Hoan Nhan vẫn nhún vai trả lời,

“Cô đâu có hỏi tôi là ai.”

Âu Dương Thông im bật, chỉ còn biết úp mặt vào tay, vò đầu tìm cho mình một lý do để giải thích với lão Điều.

Cận Hoan Nhan nhìn cô, hỏi một cách thận trọng:

“Cô...tại sao cô phải bắt cóc chị tôi vậy?”

“Đã nói là không biết mà! Điều Khắc Thương bảo tôi bắt ai thì tôi bắt thôi, lâu la như tôi làm gì có tư cách hỏi nguyên nhân chứ?”

Thật sự chỉ là lâu la của xã hội đen thôi ư? Hóa ra không phải nói dối.

“Chẳng lẽ trước khi bắt cóc, cô không biết chị hai tôi trông như thế nào sao?”

“Thằng Cua bảo, tổng giám đốc của Cận Thị có một chiếc Rolls-Royce, chỉ cần đi theo chiếc xe đó thì chắc chắn sẽ không sai!”

Âu Dương Thông nói như không còn sức lực, “Kết quả vẫn đã sai rồi.”

Lần này Cận Hoan Nhan không cần phải lén lút nữa mà kỳ thị Âu Dương Thông một cách đường đường chính chính, không chỉ thế, cô còn trề môi để gia tăng sức mạnh của sự kỳ thị đó. Thế giới sao lại có loại người như thế nhỉ, bắt cóc mà cũng để xảy ra tình trạng lẫn công tiêu cực được.

Tại phòng hồ sơ của đồn cảnh sát, Kiều Hiểu Kiều đang đứng chống hai tay lên bàn và ghé, chăm chú theo dõi màn hình vi tính. Trên đó là đoạn ghi hình phòng chờ ở sân bay vào ngày Cận Hoan Nhan về nước.

Hoa hậu đồn cảnh sát – Phạm Điềm Điềm vừa phóng to và thu nhỏ màn hình theo yêu cầu của Hiểu Kiều, vừa hào hứng trò chuyện với cô.

Nội dung cuộc đối thoại chỉ xoay quanh bốn chàng trai mệnh danh là F4 của đồn cảnh sát, được tất cả nữ cảnh sát và một vài lãnh đạo tại đây hâm mộ, và họ, chính là thành viên của tổ trọng án số 3, cấp dưới của Kiều Hiểu Kiều. Đương nhiên, những lãnh đạo ấy yêu thích họ đa phần vì trong gia đình của các vị lãnh đạo này có các “thiếu nữ” đã đến tuổi cưới hỏi.

“Hiểu Kiều này, tại sao Hoắc Bân lại thích ăn Mc Donald thế nhỉ? Lần trước tôi nhờ anh ấy đi mua máy scan với tôi, cô cũng biết cái máy đó nặng lắm tôi đâu thể xách...”

Kiều Hiểu Kiều chuyên tâm vào hình ảnh trong vi tính, song vẫn ứng phó cuộc đối thoại.

“Ừm, Điềm Điềm yếu đuối thế kia mà, lại còn là người đại diện cho nét dịu dàng của nữ cảnh sát chúng ta nữa.”

“Thấy ghét quá đi!”

Phạm Điềm Điềm bụm miệng cười, còn đánh yêu Hiểu Kiều một cái, “Sau đó, tôi muốn mời anh ấy ăn tối, để cảm ơn đó mà, cô nói có hợp lý không nào?”

“Ừm, đúng. Ăn xong bữa tối này, lần sau còn phải làm trâu làm ngựa.”

“Cô đoán xem kết quả thế nào? Hoắc Bân đòi ăn Mc Donald! Tôi vốn định mời anh ấy đến nhà hàng Pháp ăn bít tết cơ...”

“Tiền lương của Hoắc Bân cống hiến hết cho cửa hàng mô hình xe rồi, còn ăn được Mc Donald đã là rất khá, lần trước anh ta chỉ mời tôi ăn mì ăn liền thôi.”

“Nhưng là tôi mời mà!!! Hừm? Anh ấy mời cô ăn ư?”

“Thì nói rồi đấy, ăn mì ăn liền! Có lần chúng tôi điều tra về mụn quá căn-tin đã đóng cửa, anh ta đi mua mì ăn liền tiện thể lấy cho tôi một gói. Kéo sang trái một chút.”

“Ồ.”

Bấy giờ Phạm Điềm Điềm mới không thể hỏi tiếp nữa, đồng thời rất vâng lời mà kéo lại cổ áo của mình.

“Ý tôi nói màn hình.”

Kiều Hiểu Kiều quay lại, nhìn cô bằng ánh mắt vô tội, Phạm Điềm Điềm tức đến không nói nên lời.

Đang tán gẫu thì điện thoại của Hiểu Kiều reo lên, tiếng chuông inh ỏi như pháo nổ khiến Phạm Điềm Điềm giật cả mình, miệng há ra nhìn cô.

“A lô? .... Vậy sao? Tôi tới ngay!”

Nói xong, mặc kệ vi tính đang chiếu những gì, cô giật luôn USB của mình ra rồi chạy ra ngoài.

“Này...này?”

Phạm Điềm Điềm chạy theo gọi với vài tiếng, không nhận được hồi đáp liền giẫm chân xuống nền nhà tức anh ách, cuối cùng cũng chỉ có thể quay về phòng làm việc.

Xe của Kiều Hiểu Kiều và Cận Ngự Ca cơ hồ dừng cùng lúc trong hoa viên của Cận gia, ngay cả động tác đóng cửa xe cũng xảy ra đồng thời. Cả hai

chỉ kịp nhìn nhau một cái rồi nhanh chóng đi vào nhà.

“Có tin tức của Hoan Nhan ư?”

Cận Ngữ Ca thờ hồn hèn hỏi, Kiều Hiểu Kiều đứng ở sau lưng cô, nhìn Vệ Kiến Đông – người đang trong ca trực, Cận tổng giám đốc đã nói thay lời cô muốn hỏi.

Trên bàn là phong bì to của công ty chuyển phát nhanh, phía trên nó là một tờ giấy, Cận Ngữ Ca vừa định cầm lên thì bị Hiểu Kiều ngăn lại. Đại tiểu thư giận dữ quay lại nhìn, ánh mắt đầy địch ý, hoàn toàn trái ngược với người nằm trên giường tối qua. Kiều Hiểu Kiều hơi khựng lại vì ánh mắt này, song cũng nhanh chóng hồi thần. Vẫn là động tác ngăn cản tay của Ngữ Ca, nhưng cô nhận lấy cây nhíp từ Kiến Đông, sau đó mới gấp tờ giấy lên đưa tới trước mặt Cận Ngữ Ca.

Trên giấy chỉ có vài chữ:

“Con an toàn, đừng lo lắng.”

Phản ký tên là một gương mặt cười, cách vẽ rất đặc biệt, đó là gương mặt cười do ba của cô – chuyên gia vẽ tranh sơn dầu Cận Trung – đã thiết kế cho cô, chỉ có người của Cận gia mới nhận ra, vì vậy có thể chắc chắn, người viết thư không ai khác ngoài Cận Hoan Nhan.

Cận Ngữ Ca thờ phò một hơi, cơ mặt cũng giãn ra. Quay sang nhìn thấy mẹ mình – Lộ Vy – đang lau nước mắt, cô liền tiến tới nắm lấy tay mẹ an ủi.

Kiều Hiểu Kiều cho lá thư vào một túi ni-lon trong suốt rồi cầm lên nghiên cứu.

“Có những ai đã cầm qua lá thư này?”

“Khi đi Châu mang vào thì thư đã mở rồi, sau đó ai muốn coi tôi đều dùng nhíp gấp lên, cho nên, nếu tính người trong nhà thôi thì chỉ có vân tay của di Châu.”

“Ừm, mang đến phòng hóa nghiệm kiểm tra dấu vân tay, lấy cả dấu vân tay của di Châu và con tin Cận Hoan Nhan cùng đi, xem ngoài vân tay của họ còn có vân tay của ai khác không.”

“Rõ!”

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Lần đầu gặp gỡ

Kiều Hiểu Kiều đang dặn dò Vệ Kiến Đông vài việc thì nhìn thấy Đại Vệ – người tiếp ca trực đến. Nghĩ ngợi một lúc, Kiều cảnh quan thay đổi chủ ý.

“Kiến Đông anh hãy ở lại đây tiếp tục theo dõi, lá thư này để tôi mang về đồn. Đại Vệ!”

“Có!”

“Anh đi theo Cận Ngữ Ca, bảo vệ an toàn cho cô ấy.”

“Ờ...?”

Lô Đại Vệ, chàng trai thanh lịch trắng trẻo đeo kính há hốc mồm, anh còn chưa phản ứng ra ai là Cận Ngữ Ca thì bên kia, chủ nhân của cái tên đã nhủu mảy vào nhau,

“Tôi tự có vệ sĩ, không cần các vị bảo vệ.”

Kiều Hiểu Kiều nghiêng đầu nhìn cô, “Cận tổng đừng quá tin tưởng vào năng lực của vệ sĩ nữa, nếu không em gái của cô cũng không bị bắt cóc đâu.”

Chưa kịp chờ Cận Ngữ Ca phản bác lại thì bà nội của cô đã lên tiếng:

“Được đấy được đấy, hãy để cảnh sát bảo vệ Tiểu Ca! Tiểu Ca con phải nghe lời, đừng để xảy ra chuyện gì nữa, cũng không biết hiện giờ Nhan Nhan như thế nào, những người đó sẽ làm gì nó đây...”

Vừa nói nước mắt đã lại tuôn trào, Lộ Vy cũng rút khăn giấy lau nước mắt. Sự tình diễn ra như thế Ngữ Ca cũng không thể chối từ nữa, đành chiều lòng nội.

Ra khỏi cửa nhà, Cận Ngữ Ca nét mặt lạnh lùng xung phong đi trước. Đại Vệ có hơi khó xử mà gãi đầu, anh gọi Kiều Hiểu Kiều,

“Sếp ơi...”

“Sao?”

“Chúng ta...đổi chỗ nhau được không?”

“Sao?”

“Tôi đưa vật chứng về đồn, sếp...sếp đi bảo vệ tổng... tổng giám đốc kia đi...”

Kiều Hiểu Kiều dừng bước, quay lại nhìn Đại Vệ rồi nhe răng cười,

“Anh sợ cô ấy à?”

Đại Vệ hơi đỏ mặt xấu hổ song cũng gật đầu.

“Tôi cũng sợ đó.” Hiểu Kiều tiếp tục cười.

Đại Vệ nhìn cô bất lực, “Vậy nên sếp mới kêu tôi đi đúng không?”

“Đúng đấy! Thông minh!”

“Vậy buổi tối sao đây?”

“Buổi tối tôi sẽ thay anh!”

Bên kia Cận Ngữ Ca đã đi đến cạnh xe, tài xế mở cửa chờ sẵn, trước khi bước vào cô ngược lên nhìn Kiều Hiểu Kiều, tình cờ trông thấy Hiểu Kiều đang cười tươi rồi nói chuyện với Đại Vệ.

Đã lâu rồi không nhìn thấy nụ cười ấy, nhưng nó lại không phải dành cho mình. Trái tim vốn đã chứa đầy phiền muộn chợt như bị gì đó rất nặng đè lên. Cúi mắt bước vào xe, mặc kệ vậy, cứ xem như không thấy.

Thư ký Quan đứng bên cánh cửa xe còn lại nhìn ra đằng xa, thấy Hiểu Kiều vỗ vỗ lên vai Đại Vệ, sau đó chàng cảnh sát liền chạy tới chỗ cô.

“Chào anh.”

“À, xin chào.”

“Mời lên xe.”

“Ồ, cảm ơn cô.”

Đứng trước cô thư ký Tiểu Quan trong bộ đồ công sở màu trắng kem với mái tóc ngắn năng động, trái tim của Lô cảnh quan tuần tú chợt đập “thình thịch”, mặt lại đỏ lên.

Đến khi ngồi vào xe, nhìn thấy gương mặt như bị đóng băng ba tác của Cận Ngữ Ca, Đại Vệ lại càng khản trương, chàng thanh niên mạnh mẽ thường ngày bỗng dưng không biết phải làm sao khi ngồi trong chiếc xe sang trọng này, ngay cả đôi tay cũng không biết nên đặt đâu cho phải.

Cũng may Tiểu Quan rất hiểu chuyện, cô tìm đề tài trò chuyện với anh, không khí mới bớt căng thẳng.

Cận Ngữ Ca ngồi đối diện với họ, đưa mắt nhìn Tiểu Quan rồi lại nhìn Đại Vệ, cuối cùng quay ra cửa sổ. Ánh mắt dần trở nên trống rỗng, suy nghĩ cũng không biết lạc về đâu.

Hai năm trước, Kiều Hiểu Kiều cũng đã xông vào cuộc đời cô trên danh nghĩa người bảo vệ an toàn giống hệt như bây giờ.

.....

Người sáng lập tập đoàn Cận Thị ông Cận Ân Thái sinh trong trong một gia tộc hoạt động chính trị, bố xuất thân từ quân đội. Tuy nhiên, dưới tình thế thay đổi khôn lường của giới chính trị, Cận Ân Thái lựa chọn rút lui và bắt tay vào lĩnh vực kinh doanh. Người xưa có câu “Trong triều có nhánh việc dễ thành”, hưởng chi bản thân ông vốn đã có đầu óc thương nghiệp, thế là tập đoàn Cận Thị xuất hiện và phát triển thuận buồm xuôi gió, thậm chí ngày càng lớn mạnh, mấy mươi năm trôi qua, sớm đã dựng nên cơ ngơi vững cố, tương lai cũng là một màu xanh tươi đẹp.

Thế nhưng, đứa con trai độc nhất của ông – Cận Trung – lại không phải một người thừa kế lý tưởng. Từ nhỏ đã có hứng thú với việc vẽ vời, Cận Trung dường như chịu dành thời gian cho sở thích của mình hơn là kinh doanh sự nghiệp gia tộc, sự kỳ vọng của cha không hề lay động được lòng nhiệt huyết ông dành cho hội họa, kể cả khi thi đại học, nguyện vọng của ông cũng chỉ là đồ họa chứ không phải ngành Quản trị kinh doanh như Cận Ân Thái đã mong mỏi.

Cận Trung quen biết Lộ Vy vào lúc ấy, bấy giờ Lộ Vy là sinh viên khoa điều dưỡng, cả hai có cùng chí hướng, tính cách lại hợp nhau, họ trở thành cặp đôi từ thời sinh viên, rồi thuận lợi tiến đến hôn nhân, sinh con. Hai vợ chồng sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì để lại con gái Cận Ngừ Ca cho Cận Ân Thái gửi gắm niềm hy vọng, bản thân thì chu du khắp nơi, sống trường kỳ tại Châu Âu, hấp thụ hơi hướng nghệ thuật để kích thích linh cảm sáng tác, hưởng thụ thế giới của hai người. Về sau thì Cận Hoan Nhan ra đời, họ giữ con gái nhỏ ở bên cạnh, từ đó gia đình nhỏ được điểm thêm niềm vui thiên luân, có thể nói là chi nguyện làm uyên ương chứ chẳng ngưỡng mộ thần tiên.

Người xui xẻo chỉ có Cận Ngừ Ca.

Bắt đầu từ khi hiểu chuyện thì cuộc sống của cô đã được sắp đặt rõ ràng. Khi nào phải thức dậy, mấy giờ ăn sáng, bữa sáng dùng bao nhiêu mẫu bánh mì bao nhiêu quả trứng gà, tài xế nào phụ trách chở cô đến trường và ra về, đây là những điều đã cố định, cô không phải bận tâm về nó. Cận Ngừ Ca chỉ cần chuyên tâm học tốt những khóa học chuyên ngành và kỹ năng mềm mà Cận Ân Thái yêu cầu ở cô, để khi trưởng thành cô có thể thuận lợi tiếp quản Cận Thị. Từng bài học nhớ đời trong cách dạy con, vì vậy trong cách giáo dục cháu gái, Cận Ân Thái không dung thứ cho bất kỳ ai xen vào, ông sợ Cận Ngừ Ca – cháu gái mà ông đã đặt hết tâm huyết vào sẽ lại đi lên vết xe đổ của con ông.

Đương nhiên, Cận Ngừ Ca không hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn hoàn mỹ trong ông về người thừa kế, bởi vì, cô là con gái. Nhưng đâu còn cách nào khác, người luôn sống tự do theo cách của mình như Cận Trung, lý nào để vợ phải chịu cực chi vì tư tưởng trọng nam khinh nữ của ba mình?

Cận Ngừ Ca đã trưởng thành trong hoàn cảnh như thế. Thật ra khi còn đi học, có một thời gian cô đã tìm hiểu rất nhiều về lịch sử của ngành điện ảnh, cũng từng suy nghĩ về nó. Song, cũng chỉ là từng nghĩ đến mà thôi, đến khi đăng ký nguyện vọng cô vẫn đã ngoan ngoãn lựa chọn con đường mà ông nội kỳ vọng ở cô. Rất nhiều người ngưỡng mộ Cận Ngừ Ca được sinh ra trong gia đình giàu có, không cần phí công sức đã sở hữu vinh hoa phú quý, ăn no mặc ấm, song cái giá đáng sau những cái “được” ấy, lại có mấy ai nhìn thấy được.

Chính trong lúc Cận Ân Thái chuẩn bị chính thức giao Cận Thị cho Cận Ngừ Ca thì ông đột nhiên phải đối mặt với một nguy cơ sinh tồn vô cùng nghiêm trọng.

Trước tiên là phòng làm việc của tổng giám đốc nhận được một bưu kiện lạ, đó là một chiếc hộp hình vuông, người không chú ý thông thường sẽ tiện tay mở ra xem. Khi ấy thư ký của Cận Ân Thái còn là ông Tổng – giám đốc phòng nhân sự của Cận Thị hiện nay, giám đốc Tổng lão luyện và cẩn thận, lập tức nhận thấy sự kỳ lạ bèn cho người mang đi kiểm tra. Quả nhiên trong đó là một quả bom có uy lực khá lớn, chỉ cần va chạm là nổ ngay.

Ngay sau đó, kẻ xấu tiếp tục ra tay với xe chuyên dụng của tổng giám đốc, bố thắng bị bôi mỡ dầu lên, nếu không nhờ tài xế cẩn thận, tốc độ không nhanh, hậu quả thật sự khó lường.

Cận Ân Thái lập tức được bảo vệ toàn diện, và người thừa kế của ông – Cận Ngừ Ca, cũng đã nhận được “đãi ngộ đặc biệt” từ phía cảnh sát.

Kiều Hiểu Kiều bấy giờ chỉ mới vào nghề chưa đến hai năm, trong giai đoạn thực tập đã phá được một vụ án lớn, có chút thành tích. Đồn cảnh sát chỉ có ba cảnh hoa, ngoài cô ra thì hai người kia đều làm việc văn phòng, do đó nhiệm vụ bảo vệ Cận Ngừ Ca rất tự nhiên mà rơi vào người của Kiều cảnh quan.

Lần gặp gỡ đầu tiên của hai người nồng nặc mùi thuốc súng, Cận đại tiểu thư lâu nay nói một không hai, không ai dám nghịch ý làm sao chịu để bên cạnh mình xuất hiện một người lạ?

“Cô còn đi theo nữa thì tôi sẽ báo cảnh sát đấy.”

Bị nữ cảnh sát này lèo đèo suốt cả ngày trời, không thể chịu đựng được nữa, Cận Ngừ Ca đưa ra thông điệp cuối cùng.

“Tôi chính là cảnh sát đây, cô còn muốn báo cảnh sát nào nữa?”

Lúc ấy tính tình của Kiều Hiểu Kiều còn rất dễ chịu, không nóng nảy không gấp gáp, nhưng cũng tuyệt đối không nhượng bộ.

“Bây giờ tôi phải về nhà!”

Kiều Hiểu Kiều nhún vai xòe hai tay ra với vẻ mặt vô tội, “Tôi đâu có ngăn cản cô?!”

“Vậy có thể đừng đi theo tôi nữa không?”

“No!” Lắc đầu một cách kiên định, sau đó Hiểu Kiều lại chùn mặt xuống, “Cô tưởng tôi muốn như vậy sao? Bên phía tôi còn đủ thứ việc đấy chứ! Nhưng mà thị trường đã ra lệnh rồi, thông cảm một chút đi!”

Cận Ngừ Ca nhắc máy lên, “Thị trường nào? Tôi gọi điện nói với ông ấy!”

“Cô mà gọi điện thì ngày mai tôi có thể nghỉ hưu sớm rồi đó!” Kiều Hiểu Kiều úp tay lên ống nghe, ngón tay ấn vào nút tắt và nhìn Ngừ Ca nói.

“Cô nghỉ hưu thì liên quan gì tôi?”

“Không liên quan, vậy nên tôi phải ngăn cản cô từ bây giờ.”

Cận Ngừ Ca, vị tổng giám đốc tương lai đầy lòng tin chuẩn bị tiếp quản cả một đế quốc Cận Thị lần đầu tiên ném trái mìn bị đánh bại, cô nhắm mắt lại,

muốn nổi giận cũng không còn sức lực nữa.

Đứng dậy, thu dọn đồ đạc, cô không nói thêm một lời nào.

Kiều Hiểu Kiêu thấy cô như chuẩn bị ra ngoài bèn nhanh chóng xách ba lô leo núi của mình lên, ngoan ngoãn đứng chờ trước cửa. Cận Ngữ Ca xếp các tập hồ sơ cần xử lý trong buổi tối vào túi công sở, lại đeo giỏ xách của mình vào, lạnh mặt nhìn một vòng phòng làm việc rồi ra về.

Khi đóng cửa, Cận Ngữ Ca vừa đeo túi xách lại cầm cặp công sở, một tay còn lại bỗng trở nên dằn độn. Kiêu Hiểu Kiêu đứng ở bên cạnh xòe tay ra,

“Tôi cảm giúp cho.”

Cận Ngữ Ca dừng lại và nhìn bàn tay đang xòe ra trước mặt mình, lại hướng mắt về Kiêu Hiểu Kiêu, gương mặt sáng sủa lúc này vô cùng thân thiện, tựa như cô vốn dĩ phải làm như thế vậy. Nghĩ lại sự bức dọc lúc này, Ngữ Ca chợt do dự.

Từ chối ư, hình như không hay lắm? Dẫu sao cũng là ý tốt của người ta, nếu làm thế thì mình có vẻ như hơi nhỏ mọn. Nghĩ vậy, cặp công sở từ từ đưa qua, Hiểu Kiêu nhanh chóng đón lấy, còn cười tươi nhìn Cận Ngữ Ca.

Nụ cười ấy khiến vị tổng giám đốc tương lai nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, cô hoang mang cúi đầu khóa cửa rồi nhanh chóng đi trước.

Sao cô ấy lại đồ mặt chứ?

Kiều Hiểu Kiêu tự hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tiếp xúc

Đến khi Kiêu Hiểu Kiêu ngang nhiên ngồi vào ghế lái phụ trong xe của Cận Ngữ Ca, cô mới biết người này thật sự đã quyết định không rời cô nửa bước.

“Kiêu cảnh quan, nơi tôi ở được quản lý rất chặt chẽ, có bảo vệ tuần tra thường xuyên, thiết bị an toàn cũng vô cùng tân tiến, cô thật sự không cần đi theo tôi vào buổi tối.”

Cận Ngữ Ca không còn mang đầy gai trên người nữa, cô quay lại đối mặt với Kiêu Hiểu Kiêu, giọng điệu mệt mỏi, thái độ cũng không còn cứng nhắc.

Kiều Hiểu Kiêu không trả lời mà chỉ nhìn thẳng vào mắt Ngữ Ca, lắc đầu, không cho một cơ hội thương lượng nào. Cận Ngữ Ca bất lực quay lại nhìn về phía trước, tay đặt lên vô lăng, nghĩ ngợi giây lát, không có kế sách gì, đành khởi động máy xe.

Xe chạy rất êm, Kiêu Hiểu Kiêu nhìn ra kính chiếu hậu,

“Có một chiếc xe đi theo chúng ta.”

Cận Ngữ Ca chẳng hề để tâm, “Vệ sĩ của tôi.”

“Họ cũng theo cô về nhà ư?”

“Đến trước cửa nhà.”

“Phụng Hoàng sơn trang?”

“Không, cuối tuần tôi mới về nhà, ngày thường tôi ở một mình.”

“Ở đâu thế?”

“Cảnh Duyệt Vinh Viên.”

“Buổi tối không có vệ sĩ mà cô còn không cho tôi bảo vệ sao?”

Cận Ngừ Ca lờm đối phương một cái, không thèm đáp lại.

Đèn đường chỉ mới bật lên, đây là lúc thành phố thấm đượm hương vị cuộc sống nhất. Trên phố xe rất đông, người đi đường cũng vội vàng vàng, họ đều là những người đã bận bịu suốt cả ngày chỉ mong được nhanh chóng về nhà. Trước đây Ngừ Ca luôn tránh khỏi thời điểm này, xe di chuyển chậm chạp, với cô mà nói quả thực là lãng phí thời gian. Hơn nữa, sự bận rộn mà cả một thành phố cùng thể hiện nên, khiến những ai có gia đình cảm thấy ảm áp, và trái lại thì chỉ có thể lương.

Cận Ngừ Ca có nhà, song cuộc sống của cô, đơn điệu và cô độc.

Vừa bước vào tòa cao ốc thì chàng bảo vệ trẻ tuổi đã ân cần tiến lên chào cô và Kiều Hiểu Kiều đội nón đi bên cạnh. Ngừ Ca muốn nói gì đó song lại thôi.

Bên trong thang máy, cả hai đều rất yên lặng, Cận Ngừ Ca chăm chú nhìn con số đang biến đổi trên màn hình điện tử, còn Kiều Hiểu Kiều, từ khi bước vào cửa lớn cô đã bắt đầu quan sát địa hình và lối thoát của nơi này.

“Tong!”

Đến rồi, cửa thang máy từ từ mở ra. Cận Ngừ Ca thở phào một hơi, đi ra ngoài, bước tới cửa nhà mình, cô đột nhiên quay lại nhìn Hiểu Kiều.

“Thật sự không cần bảo vệ tôi đâu.”

Kiều Hiểu Kiều nhướnng mày, câu hỏi đặt ra lại chẳng đâu vào đâu,

“Bạn trai cô ở trong ấy sao?”

Ngừ Ca thờ người một lúc rồi cũng nhanh chóng hiểu ý, thật bó tay với con người này, lần mi một lần nữa sụp xuống vì bị đánh bại.

“Không phải.”

“Thế tại sao không cho tôi đi cùng? Tôi đâu phải là con trai.”

“Tôi không quen.”

“Đây là giai đoạn phi thường, hiện giờ cô đang gặp nguy hiểm.”

Đèn cảm ứng âm thanh bất chợt tắt lịm, một màu đen bao trùm hành lang khiến cho tiếng nói của cả hai chợt vang vọng hơn, Ngừ Ca đột nhiên cảm thấy hoang mang.

“Bập!”

Kiều Hiểu Kiều giẫm chân xuống đất, đèn sáng lên, cô rất tự nhiên mà ngược lên nhìn bóng đèn hơi lu mờ trên đỉnh đầu.

Sau khi được trả lại ánh sáng, Cận Ngừ Ca ngược nhìn Kiều Hiểu Kiều – cô gái cao hơn cô một chút đã làm phiền cô suốt ngày hôm nay, ánh đèn rọi lên gương mặt đang ngược nhìn trần nhà của đối phương, màu da ở cằm và vùng cổ rất mịn, chợt có gì đó ảm áp lan tỏa, Cận Ngừ Ca bỗng dưng cảm thấy an tâm.

Không nói thêm nữa, cô quay lại mở cửa. Bước vào nhà, bật đèn trong phòng khách lên, cảm giác bất an trong bóng tối khi đứng ngoài cửa ban nãy lập tức bị luồng sáng bên trong xua tan, lúc này Ngừ Ca mới thật sự định thần lại. Cô nói với Kiều Hiểu Kiều đang đứng sau lưng mình,

“Vào đi, cô muốn uống gì không?”

Kiều Hiểu Kiều đứng trước cửa, nhún vai, hai tay để trong túi quần, xem xét một vòng nhà của Ngừ Ca xong thì cười hi hi nói:

“Không cần khách sáo, tôi không phải đến làm khách nhà cô đâu. Cô cứ xem tôi như không khí là được.”

Ngừ Ca đặt túi xách và cặp cửa mình xuống, “Nếu thật sự là không khí thì tốt rồi. Ngồi đi, tôi vào thay đồ.”

Dứt lời liền đi vào căn phòng ở bên cạnh rồi đóng cửa lại.

Kiều Hiểu Kiều thả ba lô xuống, quan sát tỉ mỉ hơn cách bày trí nơi này.

Không hổ danh là người giàu có, trang trí cực kỳ có thẩm mỹ. Phòng làm việc và sảnh khách thông với nhau làm không gian trông rộng rãi hơn. Khu vực làm việc có một chiếc bàn to đến không thể tưởng tượng được, trụ đèn đặt bên cạnh có thể tùy chỉnh để rọi ra luồng sáng theo bất kỳ góc độ nào. Bộ sofa trắng tinh không một hạt bụi, kết hợp với vách tường chỉ treo một chiếc tivi và dàn âm thanh, tạo một phong cách vô cùng hiện đại. Phía trên bàn thủy tinh là bộ trà cụ, có thể nhìn xuyên xuống nền nhà. Kiều Hiểu Kiều nhìn căn phòng bày trí như trên tạp chí nội thất này, tặc lưỡi, cô hoàn toàn nghi ngờ, đây thật sự là chỗ ở của con người ư?

Trở ra từ phòng thay đồ, Cận Ngừ Ca đã có một khoảnh khắc ngẩn người.

Kiều Hiểu Kiêu hiện đang đứng bên sô-pha, lần đầu tiên cởi chiếc mũ len và áo khoác ngoài ra. Thật bất ngờ, cô có một mái tóc xoăn tự nhiên, những sợi tóc mềm mại trông có vẻ hơi rối ấy nằm la liệt trên da đầu, khiến người khác không kìm được lòng muốn tiến tới xoa lên vài cái. Áo len trùm cổ màu trắng thường sẽ làm người mặc nó trông tròn hơn, nhưng khi đặt lên người Hiểu Kiêu lại khiến cô trông có hơi ốm yếu, bờ vai ấy lộ ra một ít xương, hình thành một vùng xương quai xanh gợi cảm. Dáng đứng thong thả, hết như một thiếu niên chớm lớn.

Trong nhất thời cả hai đều không có gì để nói với nhau, đầu sao cũng chỉ mới quen biết. Hiểu Kiêu đưa tay lên gỡ gỡ đầu, nói trong ngượng ngao:

“Ừmm...tôi đói đến không còn sức lực nữa rồi.”

Ngữ Ca hơi thờ người ra, “Bữa tối của tôi đều do nhân viên của một nhà hàng gần đây mang tới, chỉ có một phần thôi, cô phải làm sao đây?”

Kiều Hiểu Kiêu xụ mặt, xua tay nói:

“Bỏ đi bỏ đi, tôi cũng không mong mọi gì cô sẽ cho cơm tôi ăn. Cũng may tôi có chuẩn bị sẵn, ăn mì vậy.”

Vừa nói cô vừa mở dây kéo ba lô, moi ra ba hộp mì ly màu sắc khác nhau. Cận Ngữ Ca cảm thấy hơi lạ, nhưng không nói gì.

“Mượn nhà bếp của cô để nấu nước được chứ?”

Cận Ngữ Ca vừa gạt đầu vừa chỉ về hướng nhà bếp,

“Cứ tự nhiên.”

Hiểu Kiêu ôm mì lên, giữ nó ở giữa hai bàn tay và chiếc cằm, vừa huyýt sáo vừa đi vào bếp.

Ngay khi âm đụn nước reo lên khúc nhạc vui vẻ thì chuông cửa cũng cùng lúc vang dậy. Kiêu Hiểu Kiêu đang đứng trong bếp lập tức vút ra ngoài, dán sát người vào cửa và nhìn Ngữ Ca một cách cảnh giác. Cận Ngữ Ca vừa đứng dậy từ sô-pha định ra mở cửa thì bị một loạt những hành động này của Hiểu Kiêu làm giật mình, sau khi hiểu ra hàm ý của Hiểu Kiêu, cô mới chịu thua mà nói rằng:

“Là người giao hàng, bữa tối của tôi đến rồi.”

Hiểu Kiêu nhìn ra ngoài qua mắt mèo trong sự hồ nghi, thấy một người mặc đồng phục màu vàng, trên mũ có logo của nhà hàng nọ, bây giờ mới chịu mở cửa.

Một chàng thanh niên đứng ở bên ngoài nói:

“Cận tiểu thư, đây là bữa tối của cô.”

Ngữ Ca nhận lấy hộp giấy và ký lên biên nhận chàng trai đưa qua.

“Cám ơn anh.”

“Không khách sáo, hy vọng cô sẽ hài lòng với phục vụ của chúng tôi, tạm biệt.” Nói xong chàng trai quay lưng rời khỏi.

Kiều Hiểu Kiêu đứng tựa bên cửa, nhìn Cận Ngữ Ca bằng ánh mắt đầy ý vị,

“Cô giải quyết bữa tối như vậy ư?”

“Đúng vậy, cô có ý kiến?”

“Cô không biết nấu ăn?”

“Không biết.”

“Thế sao không ra ngoài ăn?”

“Nếu có việc thì sẽ ăn ở ngoài, còn ngồi ăn một mình trong nhà hàng, cảm giác ngò ngò sao ấy.”

“Không cảm thấy cô đơn ư?”

“Đây vốn dĩ là sự yên tĩnh mà tôi muốn! Tại sao tôi phải cảm thấy cô đơn?” Cận Ngữ Ca nhanh chóng phản bác lại.

Kiều Hiểu Kiêu gạt đầu như đã hiểu.

“À phải, ngày mai tôi sẽ gọi điện bảo họ mang thêm một phần ăn cho cô, hôm nay cảm phiền cô dùng tạm mì gói vậy, nếu như cô đã nhất quyết đòi ở lại đây.”

Nghe vậy, Kiều Hiểu Kiều lại nhướng mày lên,

“Ngày mai? Xem ra cô đã định chấp nhận sự bảo vệ trường kỳ của tôi rồi?”

Cận Ngữ Ca lườm cô một cái, không nói thêm nữa, tự mình cầm bữa tối đi ra bàn ăn.

Tiếp theo đó, điều làm cho Cận Ngữ Ca phải trở mắt há họng chính là mì ăn liền của Kiều Hiểu Kiều. Cô ấy... thật sự đã đun hết ba ly mì. Và đã ăn từng cái từng cái một.

Cận Ngữ Ca hoàn toàn kinh ngạc với bao tử của Hiểu Kiều, song lại không dám nói ra, dù sao thì cũng không mấy lịch sự. Nhưng khi ly mì thứ hai cũng trống rỗng, và Kiều Hiểu Kiều vẫn không hề biến sắc mà kéo ly thứ ba tới trước mặt thì Ngữ Ca không còn cách nào che giấu sự sững sốt của mình nữa, cô tròn xoe mắt nhìn Hiểu Kiều.

“Sao vậy?” Hiểu Kiều mở nắp ly ra thổi thổi hơi nóng, “Cô cũng muốn ăn ư? Thử không?”

Ngữ Ca lắc lắc đầu, “Cô... cô không thấy chướng bụng sao?”

“Đâu có, tôi còn chưa no mà.”

“Nhiều... nhiều vậy sao?”

“Khi có com ăn thì nên ăn nhiều một chút, ai mà biết được bữa sau có thời gian ăn hay không? Tôi từng có lúc bận đến mức ba ngày cũng không được ăn đấy.”

“Nhưng cũng đâu thể ăn một lần nhiều như vậy, bao tử của cô chịu nổi sao?”

“Tôi chỉ ăn mì thôi mà, đâu có uống nước mì, thật ra thì không nhiều đâu. Cũng do ‘tu luyện’ mà ra thôi.”

Hiểu Kiều gấp mì lên cho vào miệng, hút một hơi dài thật dài, vừa nhai vừa trả lời.

Cận Ngữ Ca nhìn xuống chén com có đường kính không đến 10 cen-ti-mét với vài hạt gạo trắng của mình, lắc đầu không thể hiểu nổi.

Sau bữa com, Ngữ Ca pha một ấm trà rồi lấy hồ sơ trong cặp ra, ngồi vào bàn chuẩn bị tiếp tục công việc chưa hoàn thành trong ngày.

“Tôi có thể xem tivi không?” Đứng giữa phòng khách, Hiểu Kiều hỏi.

Tivi ở nhà cũng giống như bức tranh sơn dầu, căn bản chỉ dùng làm vật trang trí, Ngữ Ca cơ hồ chưa từng động đến nó. Nghe câu hỏi như thế, cô có hơi mơ màng mà gật đầu,

“Cứ tự nhiên.”

“Cái điều khiển đâu?”

“Ồ...” Ngữ Ca chớp chớp mắt, có hơi ngượng ngùng mà suy nghĩ.

Không chờ cô nghĩ ra thì Hiểu Kiều đã tự tìm thấy trong một chiếc hộp ở phía dưới bàn trà. Ngữ Ca thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống mở vi tính lên, bắt đầu công việc.

Kiều Hiểu Kiều tỏ rõ nỗ lực đối với cuộc sống đời tư của vị tổng giám đốc này, mở tivi lên, chỉnh âm thanh nhỏ lại, tiếp đó, cô xếp bằng hai chân lên sô-pha, chẳng bao lâu đã cười ha hả đến ngã nghiêng ngã ngửa.

Ngữ Ca ngược mặt lên từ màn hình vi tính, nghiêng đầu nhìn cô, có mác cười đến vậy không? Khóe miệng đã toét lên đến lỗ tai rồi kia kìa. Nhưng gương mặt khi cười trông rất xinh, hơn nữa còn rất có sức cảm nhiễm, nhìn cô cười người khác cũng không khỏi cười theo. Song, còn chưa kịp cười thì cơn giận trong lòng Ngữ Ca đã bén dậy.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Dân Nảy Sinh

Cận đại tiểu thư đứng dậy đi tới bên sô-pha, nhìn vào tivi, Tom vẫn đang đuổi bắt Jerry không biết mỗi một.

“Người uy hiếp ông nội tôi đến nay vẫn chưa bắt được, mà cô thì ngồi đây xem tivi, lại còn cười vui như vậy, đây chính là thái độ làm việc của cảnh sát nhân dân các người sao?”

Cận Ngữ Ca mặc trang phục thể thao, chân đi dép lông xù, còn đeo cả kính gọng đen để che bớt khúc xạ từ vi tính, trông không còn khó gần như buổi sáng.

Kiều Hiểu Kiêu vẫn dán mắt vào màn hình, không hề ngẩng đầu lên.

“Đồng nghiệp của tôi đang dốc sức điều tra, trời lạnh thế này nói không chừng họ còn chưa được ăn cơm đầy chứ, cô còn muốn chúng tôi thế nào nữa?”

“Thế tại sao cô không đi đồng cam cộng khổ cùng họ?”

Bấy giờ Kiêu Hiểu Kiêu mới hướng mắt nhìn Cận Ngữ Ca đang đứng khoanh tay bên cạnh mình,

“Phân công khác nhau.”

“Ồ? Cô là lãnh đạo sao? Được ưu ái phân cho công việc nhẹ nhàng, không phải chịu cực giữa đêm đông giá rét thế này?”

Kiều Hiểu Kiêu cười lạnh.

“Lãnh đạo? Lãnh đạo của tổ trọng án đồng nghĩa với việc phải dẫn đầu đi chết, ưu ái sao? Tôi có mặt ở đây chẳng qua vì tôi giống như cô: là con gái. Tôi ở đây để bảo vệ cô, nếu không vẫn phải ngồi ngoài đường chịu đói chịu rét, ưu ái gì chứ?”

Ngữ Ca đứng đấy nhìn cô chăm chăm, Hiểu Kiêu vẫn không đổi sắc mặt, chỉ xem như không thấy gì. Cô đành quay trở về bàn làm việc, hai người căn bản không có ngôn ngữ chung.

Chờ Ngữ Ca quay đi rồi Hiểu Kiêu mới dỗi nhìn theo bóng lưng mỏng manh ấy. Cô đứng dậy, đi theo sang đó, hai tay bè ra chống lên bàn làm việc.

“Cô rất hoang mang, và hỷ nộ vô thường.”

“Nếu như người đang gặp nguy hiểm là ông nội của cô, cô có thể thản nhiên không?”

“Ông nội tôi đã qua đời rất lâu rồi.”

“Vậy cô sẽ không hiểu được.”

“Tôi hiểu.”

Ngữ Ca ngược lên, nhìn thấy nét mặt nghiêm túc song ánh mắt lại vô cùng dịu dàng của Hiểu Kiêu.

“Hiện giờ, nhiệm vụ chính của tôi là đảm bảo an toàn cho cô, đồng nghiệp của tôi cũng đang ra sức điều tra tất cả những người tình nghi, mọi người đều đang nỗ lực bảo vệ an toàn cho ông nội của cô.”

Ngữ Ca xụ mặt xuống, thở ra một hơi,

“Tôi biết, tôi chỉ là lo lắng.”

“Vi không thể chia sẻ với người thân, nên mới thấy áp lực?”

Bị nói trúng tâm sự, trái tim và khoang mắt của Ngữ Ca bỗng ấm nóng, liền quay đầu sang hướng khác.

“Chúng tôi đã sắp xếp đủ lực lượng cảnh sát, thêm vào lực lượng của Cận Thị, rất nhiều người đang nỗ lực vì việc này, cô phải tin tưởng họ.”

Nghe hết những lời này, Ngữ Ca cũng cảm thấy mình quả thực đã hơi quá đáng, thần kinh đang kéo căng cũng dần giãn ra. Cô gật đầu, miễn cưỡng nở một nụ cười với Hiểu Kiêu rồi quay về với công việc đang dang dở. Hiểu Kiêu cũng không nói gì thêm, sau khi trở về sô-pha, cô chuyển sang kênh “Thế giới động vật”, không cười nữa.

Mãi đến 11 giờ rưỡi khuya, Ngữ Ca mới kết thúc công việc. Đứng dậy vươn vai thả lỏng người, cô mới phát hiện Hiểu Kiêu còn đang xem tivi, chỉ là mi mắt đã gần sụp xuống, không còn tỉnh táo như lúc nãy nữa. Tắt máy và đèn xong, Ngữ Ca bước qua đó,

“Phòng khách ở bên kia, trong đó có đầy đủ dụng cụ vệ sinh và dép lê.”

Hiểu Kiêu ngáp dài, “Tôi ngủ sô-pha được rồi, ở đây gần phòng cô hơn, có việc gì cũng dễ dàng nghe thấy.”

Ngữ Ca chau mày, “Có cần thiết không?”

“Phòng bị vẫn hơn, cho tôi một tấm chăn đi.”

“Cô không tắm sao?”

“Nếu tiện thì đương nhiên là muốn tắm, chỉ sợ cô không tiện thôi. Cô có mắc bệnh sạch sẽ không?”

“Nhìn tôi giống có bệnh đó sao?”

“Giống!” Hiểu Kiều vừa nói vừa đứng dậy, Ngữ Ca biểu thị bất lực với cô.

“Phòng tắm ở bên kia, tôi cũng phải tắm đây, cùng đi.”

Hiểu Kiều thử ngó ra. Cận Ngữ Ca... nhìn đâu có giống loại người phóng khoáng như vậy? Khựng lại một hồi, cô lấp bắp:

“Cùng... cùng đi?”

“Cô còn việc gì khác?” Ngữ Ca thấy lạ.

“Không...”

“Thế còn chờ gì?”

“Cùng tắm, không... không hay lắm đâu chẳng?”

Ngữ Ca tròn mắt một hồi mới hiểu ra ý của Hiểu Kiều,

“Cô nghĩ gì vậy?! Ý tôi là đồng thời! Tôi có phòng tắm riêng trong phòng!”

“À ồ...”

Hiểu Kiều cười gượng gạo, nhanh chóng cúi xuống lấy đồ ngủ của mình ra rồi chui nhanh vào phòng tắm.

Một đêm rất yên ổn, sáng sớm hôm sau, hai cô gái ngày đầu tiên sống chung đã giải quyết bữa sáng bằng bánh mì sandwich và sữa hộp, đương nhiên, Cận Ngữ Ca chỉ ăn hai miếng, số còn lại đều đi hết vào bao tử của Kiều cảnh quan, để đến khi đã ngồi vào xe, cô vẫn còn nhai nhóp nhép.

“Cô còn chưa ăn xong sao?”

“Ừm ừm...” Miệng đầy thức ăn, cô bảo: “Hiếm khi có người bao ăn, đương nhiên phải ăn cho đã.”

Loading...

Cận Ngữ Ca lườm cô một cái, “Cô đã ăn hết bữa sáng trong tuần này của tôi rồi.”

“Thì lát nữa mua trả lại, đã sắp làm tổng giám đốc rồi mà còn keo kiệt như vậy! À phải, chần của tôi còn vớt trên sô-pha chưa xếp đấy.”

“Không cần bận tâm, lát nữa sẽ có người thu dọn.”

“Hừm?!”

Hiểu Kiều tròn xoe đôi mắt, thêm vào hai má đang phồng lên vì thức ăn, trông hệt như con cá bóng.

“Người làm?”

“Không phải, là di quản gia nhà tôi, mỗi ngày đi chợ về đi đều ghé qua chỗ tôi, tiện thể thu dọn.”

“Xi ~”, Kiều Hiểu Kiều không che đậy sự kỳ thị của mình, “Nhìn nhà cô sạch sẽ đến vậy, tôi còn tưởng cô rất siêng ấy chứ.”

Bàn tay chuẩn bị khởi động xe của Cận Ngữ Ca hơi khựng lại, cô cảm giác được Kiều Hiểu Kiều không phải thật sự kỳ thị cô, mà chỉ là một cách chọc ghẹo giữa hai người bạn thân thiết. Và cô, dường như cũng đồng ý nói chuyện với con người này, tuy chỉ là những chuyện không đâu vào đâu, song có một người ở bên cạnh có thể trò chuyện với mình bất cứ lúc nào, so với những ngày tháng đơn điệu trước đây, thật sự rất khác, thoải mái hơn nhiều.

Chẳng qua chỉ là một đêm, nhưng khi tiếp xúc với nhau, cảm giác đã rất khác lạ. Hai con người, từ xa lạ đến thân thuộc lẽ nào chỉ dễ dàng vậy thôi sao? Tại sao trước đây cô chưa từng phát hiện?

Ngày hôm đó, rất bình dị. Những ngày tiếp theo, cũng vô cùng giản đơn.

Đương nhiên, đơn giản chỉ là từ dành cho Kiều Hiểu Kiều mà thôi. Cận Ngữ Ca rất bận rộn.

Cô đi theo cô. Lúc họp, lúc ra ngoài, khi bận bịu, khi nghỉ ngơi, giờ ăn, giờ ngủ...

À, khi ngủ thì phải cách nhau một cánh cửa.

Cận Ngừ Ca bận rộn nhưng rất ý nghĩa, Kiều Hiểu Kiều tuy rảnh rỗi nhưng lại nhàm chán.

Đang vui đầu vào xấp hồ sơ, Ngừ Ca lên nhìn Hiểu Kiều qua khe hở phía trên của mắt kính. Cô cảnh sát đang đứng phía ngoài ban công, một tay chống nạnh, một tay cầm điện thoại nói huyên thuyên gì đó.

Mấy ngày nay vụ án có tiến triển mới. Những kẻ nghi phạm trong bóng tối không phải chỉ nhắm vào một mình Cận Thị. Trong lúc cảnh sát đặt hết trọng tâm vào việc bảo vệ Cận gia thì một vài gia đình giàu có khác trong thành phố cũng lần lượt bị uy hiếp tính mạng. Cậu công tử thứ hai của xí nghiệp may dệt Vân Hạt bị một kẻ lạ mặt chặt đứt một chân, lão tổng của tập đoàn Quảng Thông bị chết ngay trong vòng tay người đẹp. Nhất thời, giới thượng lưu của cả thành phố đều rơi vào tình trạng khủng hoảng và lo sợ. Áp lực của cảnh sát ngày một tăng lên cùng huyết áp của cục trưởng, bắn lên chín tầng mây.

Cửa ban công mở ra rồi đóng lại, Kiều Hiểu Kiều trở vào. Điện thoại cho vào túi quần, cô nhanh chóng đi về nơi cất giữ quần áo của mình.

“Bên này chắc sẽ không có vấn đề gì nữa, cấp trên bảo tôi đến nhà Đỗ Viễn Hằng – lão tổng tập đoàn Quảng Thông, vợ ông ấy bệnh tim tái phát đã được đưa vào bệnh viện, hiện giờ ở nhà chỉ còn một cô con gái.”

Động tác gõ chữ của Ngừ Ca dừng lại, ngẫm nghĩ một lúc, cô lặp lại câu nói của Hiểu Kiều, cũng là cách biểu thị nghi vấn theo thói quen.

“Bên này không còn vấn đề gì nữa?”

“Ừm! Lực lượng cảnh sát phía bên ông nội cô cũng đã dần rút về, e là bọn người kia đã biết khó mà rút lui, chắc là sẽ không gây rối cho Cận Thị nữa.”

“E là, chắc là?” Cận Ngừ Ca như ngớ ngẩn, Kiều Hiểu Kiều biết mình đã lỡ lời.

“Tôi biết căn hộ ở đối diện cũng là của cô, hai hôm nay vệ sĩ của cô đều ở bên đấy, vì vậy...”

“Vì vậy an nguy của con gái nhà họ Đỗ quan trọng hơn nhà họ Cận.” Giọng điệu rất bình thường, tay đã trở về bàn phím.

Kiều Hiểu Kiều đã thay giày xong, nghe những lời này, cô biết Ngừ Ca tuyệt đối không vui. Nhưng cấp trên đã ra lệnh, cô không có thời gian thảo luận với đối phương về vấn đề đồn cảnh sát có nên căn cứ vào gia thế và sức ảnh hưởng xã hội để sắp xếp trình tự được bảo vệ hay không.

Xách túi của mình lên, tay giữ trên nắm cửa, cô tìm gì đó để nói,

“Cuối cùng cô cũng được như ý nguyện, lấy lại tự do rồi! Cảm ơn vì đã tiếp đãi tôi trong những ngày qua, có duyên gặp lại. Bye bye!”

Dứt câu, biến mất bóng.

Cận Ngừ Ca xụ mặt xuống chỉ trong tích tắc, ngược lên nhìn cánh cửa đã khép chặt, cô cầm điện thoại lên, ấn một dãy số.

“Cận tổng, đến nơi rồi.” Lời nhắc nhở của Tiểu Quan ngắt ngang dòng hồi ức của Cận Ngừ Ca. Cô bừng tỉnh, nhìn ra ngoài, trước mặt đã là tòa nhà Cận Thị.

Bước xuống xe, Lô Đại Vệ khép nép đi theo phía sau Cận Ngừ Ca. Sau đó, cùng với sự xuất hiện của người bên công ty Lục Trì thì suốt ngày hôm ấy, Cận Ngừ Ca không còn lộ diện nữa, chỉ còn Tiểu Quan ngồi lại với anh.

Lô cảnh quan và Tiểu Quan trò chuyện rất vui vẻ, trong lúc hỏi chuyện nhau họ mới phát hiện hóa ra hai người cùng học chung một trường trung học, thế là lại có thêm đề tài thảo luận, thiện cảm cũng gia tăng.

Cùng lúc đó, Kiều Hiểu Kiều đang ngồi trong đồn cảnh sát phát hiện một người có hành tung vô cùng kỳ lạ trong đoạn ghi hình ở sân bay.

Lại một buổi hoàng hôn, Ngừ Ca tiếp khách xong thì vội về nhà với gia đình. Dẫu cho là một người cuồng công việc thì trong giai đoạn đặc biệt này, cô cũng không thể không thay đổi thói quen.

Vừa vào cửa, cô đã nhìn thấy hai tốp người xuất hiện ở phòng khách.

Kiều Hiểu Kiều vẫn ngồi tại vị trí lần trước khi đến đây, đang hỏi mẹ của cô một vài vấn đề và ghi chép lại vào sổ tay. Phía bên ông nội, có hai người đàn ông một già một trẻ đang trò chuyện với nhau.

Thấy cô về, người trẻ tuổi hơn đứng dậy, nét mặt ôn hòa, song nếu nhìn kỹ sẽ thấy nụ cười hơi miễn cưỡng.

Ngừ Ca lập tức suy nghĩ trong đầu, gương mặt này chắc hẳn là quen biết, chỉ là lâu quá không gặp nên nhất thời chưa thể nhận ra.

“Ngừ Ca.”

“Khương Quý.”

Đôi bên cùng cười, là sự ăn ý của hai người bạn lâu năm.

Kiều Hiểu Kiêu ngồi ở phía không xa đang chuyên tâm viết chữ, mi mắt nhích cũng không nhích.

“Bác Khương, đã lâu không gặp, bác vẫn khỏe chứ ạ?”

Đại tiểu thư của Cận gia, một người lễ phép hiểu chuyện, hoàn mỹ đến khiến người khác không tìm được khuyết điểm.

“Khụ khụ... vẫn khỏe vẫn khỏe...” Người già lấy tẩu thuốc ra, vừa ho vừa trả lời.

“Khương Quỳnh mới về hôm nay, nghe chuyện của Hoan Nhan nên đã sang đây hỏi thăm.” Cận lão gia giải thích, “Ngữ Ca à, thanh niên tụi con có nhiều đề tài đề nói, con trò chuyện với Khương Quỳnh đi. Nghe nói cậu ấy đã học được rất nhiều ý tưởng mới trong lĩnh vực kinh doanh khi đi du học, rất có chủ kiến! Hai con hãy thảo luận xem sao, ông định chiều mộ nhân tài này vào công ty, hôm sau con hãy mở cuộc họp xem nên sắp xếp cho cậu ấy vị trí nào cho phải.”

“Con hiểu rồi thưa ông nội.” Ngữ Ca mỉm cười đáp.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Mây Tan

“Cô cảnh sát ở bên kia đã đến đây cả buổi chiều rồi, hỏi đi hỏi lại cũng chỉ có bấy nhiêu! Thấy đủ rồi thì bảo cô ta đi đi, nhìn thấy là phiền lòng!”

Những người có mặt đều nghe thấy những lời này. Lộ Vy nhìn ba chồng với nét mặt ngưng ngệ, rồi nhỏ tiếng giải thích với Hiểu Kiêu:

“Người già bị lạc mắt cháu gái nên tâm trạng không tốt, Kiêu cảnh quan đừng đề tâm.”

Hiểu Kiêu nhón miệng một cái, vẫn không dùng bút,

“Lão gia gia, đừng nóng lòng, tôi phải hỏi hết mới đi được. Lá thư mà cháu gái ông gửi đến hôm nay chứng tỏ cô ấy đang rất an toàn, ông thả lỏng nào.”

“Đã ba ngày rồi!!!!” Cận Ân Thái vừa thúc mạnh cây gậy xuống nền nhà vừa nói, vẻ mặt đau khổ.

“Các người điều tra tới lui mấy ngày mà ngay cả cái bóng của kẻ bắt cóc cũng chưa thấy! Chính phủ nuôi mấy người để ăn cơm sao?”

Lời nói không nề tình chút nào, người trực ca hôm nay – Hoắc Bân lộ sắc mặt khó coi vô cùng, vừa định phản bác thì bị ánh mắt của Hiểu Kiêu ngăn lại.

“Bác Cận, cảnh sát làm việc cũng rất cực khổ, chúng ta phải tin tưởng họ, họ nhất định sẽ cứu được Hoan Nhan về!” Khương Quỳnh nói rất chân thành.

Kiều Hiểu Kiêu vốn chẳng để tâm những lời ngông cuồng của Cận Ân Thái, nghe Khương Quỳnh nói thế bèn nhìn anh, song chẳng vì cảm kích.

Cận Ngữ Ca chỉ đứng yên im lặng nghe họ nói chuyện, Khương Quỳnh quay sang nhìn cô, “Chúng ta qua đó trò chuyện nhé?”

“Được.”

Ngữ Ca gật đầu, hai người cùng đi đến bên vách kính, ngồi trên ghế đan trúc bắt đầu cuộc đàm đạo giữa hai người bạn lâu năm.

Khi đã ghi chép xong những gì cần thu thập, Kiêu Hiểu Kiêu thu dọn đồ đạc của mình, nghe thấy tiếng nói từ sau lưng, cô cắn cắn môi.

“Xin lỗi, có thể mượn dùng nhà vệ sinh một lúc không ạ?”

Lộ Vy mở lòng bàn tay hướng lên trên lầu ra ý mời cô tự nhiên.

Hiểu Kiêu đứng lên đi vào nhà vệ sinh, tựa lưng vào cửa, cô lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn.

Cuộc trò chuyện của Ngữ Ca và Khương Quỳnh bị tiếng chuông rung ngắt ngang, cầm lên nhìn lướt một cái, màn hình báo hiệu có một tin nhắn, bốn chữ “Cảnh trường mèo đen” đang nhảy nhót trên ấy.

Liếc nhanh qua cửa phòng vệ sinh, Ngữ Ca mỉm cười xin phép rồi mới mở tin nhắn ra xem ai kia đang giờ trò gì.

— “Tối nay cậu có về nhà không?”

Sắc mặt không mấy vui, Ngữ Ca nhấn lại,

— “Không.”

Ngắn gọn đến không thể ngắn gọn hơn, đương nhiên nếu còn rút ngắn thì không phải là chữ nữa.

Bên trong phòng vệ sinh, Kiều Hiểu Kiều gấp điện thoại lại, ngược mặt lên nhìn gương mặt đang nghiêng rảnh rải bên trong gương. Ngẫm nghĩ một lúc, không cam tâm! Thế là cô mở cửa, thò đầu ra ngoài cười hì hì,

“Làm ơn, có thể giúp một tay không?”

Lộ Vy vừa đứng dậy thì Cận Ngữ Ca đã sớm bà một bước di chuyển khỏi ghế,

“Để con.”

Khương Quý vẫn ngồi tại chỗ, mỉm cười nhìn bóng lưng Cận Ngữ Ca rời khỏi.

Cửa phòng vệ sinh một lần nữa khép lại.

Cận Ngữ Ca đứng khoanh tay trước ngực dựa vào tường, gương mặt không chút biểu cảm hiện giờ hoàn toàn trái ngược với nụ cười lễ phép ở ngoài kia. Kiều Hiểu Kiều một tay chống tại vị trí kế bên lỗ tai Ngữ Ca, một tay chống nạnh.

“Hôm qua tớ chưa thỏa hứng.”

“Hôm nay tôi không có hứng.”

“Người ngoài kia là ai?”

“Ngoài kia có rất nhiều người.”

“Cậu biết mình đang hỏi người nào.”

“Kiều cảnh quan, khu vực quản lý của cô bao gồm cả Thái Bình Dương ư?”

Và thế là, bên ngoài cửa nhà Cận gia vọng lên tiếng de xe và tiếng tăng tốc điếng tai, chiếc Jeep có tuổi của Sở cảnh sát phục vụ đã nhiều năm rồi, không ngờ vẫn còn sức chiến đấu đến vậy. Dưới con giận của Kiều cảnh quan, nó vẫn có thể vọt đi với tốc độ của F1.

Sáng sớm hôm sau, Cận Ngữ Ca bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Mơ mơ hồ hồ cảm lên nghe, tin tức trong đó lập tức xua tan cơn buồn ngủ của cô. Cô nhanh chóng ngồi dậy, tối qua vốn đã không yên giấc, nay lại vì quá nóng vội mà bật người dậy, tức thì cảm thấy trời đất xoay vòng.

Chống tay lên đầu, Ngữ Ca từ từ ngồi xổm xuống, yên lặng chờ đợi cơn choáng qua đi rồi lại vội đứng lên, chạy xuống lầu. Suy đi nghĩ lại, cô quyết định tạm giấu gia đình, chỉ nhắn với dì Châu rằng công ty có việc gấp nên phải ra ngoài sớm.

Bên ngoài nhà hàng Vạn Giang chỉ có vài chiếc xe, không có làn ngăn cách cũng không có cảnh tượng hỗn loạn như trong tưởng tượng của cô. Ngoài cửa, vài phục vụ viên đang đứng cùng nhau như đang trông chờ xem vở kịch nào đó. Cận Ngữ Ca không thời gian đâu phê bình họ, cô vội vàng tiến vào trong.

Tại quầy tiếp tân, Kiều Hiểu Kiều và giám đốc Dư người trực sáng nay đang nói với nhau gì đó, nét mặt rất nghiêm trọng. Thấy Ngữ Ca đến, giám đốc Dư vội chạy đến nghênh đón.

“Cận tổng, đây là Kiều cảnh quan của đồn cảnh sát, cô ấy nói nhị tiểu thư...”

Ngữ Ca nhanh chóng ngắt lời ông, “Tôi biết.”

Ánh mắt nhìn thẳng vào Hiểu Kiều, cô đang chờ câu trả lời. Hiểu Kiều nhìn cô một cái rồi dãn dò Võ Khoan đứng bên cạnh:

“Hãy tranh thủ bố trí, tôi sẽ sang đó ngay.”

“Rõ.”

Loading...

Nói xong, cô ra ý ám thị, Ngữ Ca liền cùng cô đi vào căn phòng gần đó.

“Cậu từng đắc tội với Long Kiến Nghiệp?”

Cận Ngữ Ca hơi khựng lại, “Ai là Long Kiến Nghiệp?”

“Lão tổng của xí nghiệp Hâm Long.”

“Không, nhưng có xung đột trong công việc, cũng chỉ là chuyện gần đây thôi. Ông ta làm ư?”

“Ừm.” Hiểu Kiều gật đầu.

“Em của cậu vốn không sống trong nước, thỉnh thoảng mới về đây, vì vậy khả năng có người bắt cóc cô ấy là rất nhỏ. Trái lại, cậu mới có thể là mục tiêu của họ. Vì vậy hôm đó mình đã đến buổi họp báo của Sở nhà đất sớm hơn, trước khi cậu đến, Long Kiến Nghiệp có hơi khác thường, dường như rất đặc ý, khi phóng viên hỏi chuyện ông ta cũng trả lời rất tự tin. Nhưng sau khi thấy cậu đến, nét mặt ông ấy đột nhiên biến sắc. Mình cảm thấy lạ nên đã đi điều tra thử.”

Ngữ Ca lắng nghe những gì Hiểu Kiều nói, cô cảm thấy thật khó tin,

“Chỉ vì nét mặt khác lạ thì cậu đã đi điều tra?”

Hiểu Kiều chẳng thèm giải thích, cô bĩu môi,

“Cậu tưởng cảnh sát tại này ăn không của nhà nước à?”

Ngữ Ca không phản bác lại, xem như là thừa nhận. Nhưng vì lo lắng cho an nguy của Hoan Nhan, cô không dây dưa thêm trong đề tài này, liền hỏi thúc Hiểu Kiều nói tiếp.

“Và sau đó?”

“Long Kiến Nghiệp này trước khi phát tài đã từng hành nghề bán hàng xách tay, quen biết rất nhiều người trong giang hồ. Đạo trước hần thường xuyên ra vào Bích Hải Thành, bề ngoài giống như đi ăn nhậu, xông hơi, mát-xa, kỳ thật nơi đó là ổ của tên xã hội đen Điều Khắc Thương, vì vậy họ rất có khả năng là có giao dịch gì đó. Sau đó mình và chú Bảo đã xem đi xem lại đoạn băng ghi hình ở sân bay, phát hiện có một người có hành tung rất kỳ lạ. Không giống du khách, cũng không giống đang chờ người. Chuyến bay của Hoan Nhan vừa đáp xuống không lâu thì người này cũng rời khỏi phòng chờ. Chú Bảo nói chú có chút ấn tượng với người này, nên mới điều tra theo diện mạo và đặc tính của người đó, quả nhiên là vậy!”

Hiểu Kiều vừa nói, vừa kéo dây zip của áo khoác xuống, đưa cho Ngữ Ca một tờ giấy.

“Âu Dương Thông, người bán địa, nữ, 30 tuổi. Trước đây từng bị bắt vì tội ấu dâm, là con gái của đại ca trước đây của Điều Khắc Thương. Và thế là, mọi việc đều ăn khớp.”

Ngữ Ca càng nghe càng nhập tâm, nhận lấy hồ sơ từ Hiểu Kiều theo tiềm thức, trên đó là hình thể và lý lịch của người trong hình. Hình hơi mờ, nhưng vẫn có thể nhận ra đó là một phụ nữ trí thức có gương mặt thanh tú.

“Chiều hôm qua mình đã dắt người đến nhà của Âu Dương Thông, cô ta không ở nhà, nhưng mẹ cô ta nói lúc sáng cô có về. Sau đó, mình thấy cái này trên bàn nhà họ.”

Dứt lời thì Hiểu Kiều cầm chiếc hộp giấy màu trắng lên. Đó là hộp thức ăn của nhà hàng Vạn Giang, dành cho khách hàng mua mang đi, trên đó còn có logo của Cận Thị và Vạn Giang.

Ngữ Ca nghe đến đây, nghĩ ngợi giây lát rồi hỏi,

“Ý cậu là, Âu Dương Thông này, đã từng đến Vạn Giang?”

“Không chỉ là từng đến, mình đã hỏi tiếp tân ở đây, cô ấy có ấn tượng từng trông thấy Âu Dương Thông ra vào nơi này vào hôm qua, nhưng lại không thấy hồ sơ đăng ký của cô ấy.”

“Cô ấy ở đây?” Sự kinh ngạc của Ngữ Ca không hề nhỏ, bất giác cũng có hơi khản trương.

Song Kiều Hiểu Kiều lại rất thông dong mà dựa vào chiếc bàn kê bên, cầm hộp giấy lên, vừa ngắm nghía vừa tự nói:

“Nghe nói bánh dứa hồ điệp thủy tinh của Vạn Giang vừa ngon vừa đẹp mắt, nổi tiếng gần xa, sao mình chưa từng được ăn nhỉ?”

Nói xong còn đưa mắt nhìn Ngữ Ca.

“Cậu cho rằng, cô ấy đang giam Hoan Nhan ở đây?”

Hiểu Kiều đứng thẳng lên, “Nếu như người của Cận Thị không nhúng tay vào, thì trong hôm nay, cậu có thể đưa em gái về nhà.”

Dứt câu, cô để lại hộp giấy trên bàn, đi ngang qua Ngữ Ca mở cửa ra ngoài.

Bên trong phòng, Âu Dương Thông đang ủ rũ mặt mày. Nếu đã bắt nhầm người, vậy tức là con tin đâu còn giá trị gì nữa. Nhưng vì sao Điều Khắc Thương vẫn chưa ra chỉ thị rõ ràng, rốt cuộc là thả không đây?

Những chuyện thế này cô thật sự không có kinh nghiệm.

Cận Hoan Nhan khoanh tay ngồi trên sô-pha nhìn về mặt sầu thảm của Âu Dương Thông. Cuộc trải nghiệm kỳ lạ này dường như đã sắp kết thúc, nhưng, vẫn còn rất nhiều khúc mắc chưa được giải đáp. Cô muốn biết, là ai, tại sao lại muốn bắt cóc chị của cô. Những câu hỏi này, Âu Dương Thông ở trước mặt cô lẽ sẽ cho cô câu trả lời.

Huống hồ chi, chính con người của Âu Dương Thông cũng đã có rất nhiều điều khiến cô muốn tìm hiểu.

Và nữa là, lời hứa ấy...

“Cô...khi nào thì cô thả tôi đi?” Bắt đầu lấy lòng.

Âu Dương Thông nhìn cô, “Sau khi tôi nghĩ ra cách thoát thân.”

Cận Hoan Nhan gật đầu tỏ ý hiểu, “Cô sẽ rất rắc rối?”

“Tương – đối – rắc rối.”

Thời gian mà Cận nhị tiểu thư sống ở quê nhà không nhiều, cô không thể hiểu được hàm ý bên trong hai chữ “Tương – đối” này.

“Thình thoảng thất thủ một lần, chắc là có thể tha thứ mà?”

“Vụ làm ăn bé tí như vậy mà cũng thất bại, tôi mất mặt lắm đấy.”

“Bắt cóc tổng giám đốc của Cận Thị là vụ làm ăn nhỏ sao?!”

Cận Hoan Nhan biến cả sắc mặt, Âu Dương Thông trả lời cô với vẻ mặt cứng đờ, “Đối với chúng tôi, quy mô của một cuộc giao dịch được định nghĩa bởi: nếu rơi vào tay cảnh sát, có bị mang đi tù hình hay không.”

“Ồ.” Nhưonggg mà, trong lòng thầm rủa: shit!!!

Ngay trong lúc Cận Hoan Nhan cố gắng tìm đề tài để hỏi ra những điều cô muốn biết thì đột nhiên, Âu Dương Thông đứng phắt dậy, dán mặt vào kính cửa sổ nhìn xuống bên dưới, sau đó lẩm bầm,

“Sao lần này họ lại nhanh đến thế?”

Lẩm bầm xong cô vội vàng mặc áo khoác vào, cất laptop vào ba lô, đeo lên người. Cận Hoan Nhan bị một loạt những hành động này của Âu Dương Thông làm cho thần kinh khẩn trương cả lên, tự nhiên cũng đứng dậy trong vô thức, đứng ngay giữa phòng, không biết phải làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Không Có Thu Hoạch

Đỉnh ốc trên khung cửa sổ dễ dàng bị cái tua vít trên con dao đa năng tháo rời, Âu Dương Thông mở cửa sổ leo ra ban công, cặp chân dài thò ra ngoài chẳng mấy chốc đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cận Hoan Nhan trở mặt không tin được, ở đây là — tầng 16 mà!

Không chờ cô có phản ứng tiếp theo thì đầu của Âu Dương Thông lại thò vào, gió làm tóc cô bay lên thành một vòng xoáy.

“Nè, đừng quên đấy, cô còn nợ tôi một nụ hôn nhé. Tôi sẽ đến tìm cô lấy lại, bye bye!”

Lại một lần nữa biến mất.

Cận Hoan Nhan chớp chớp mắt, vài giây sau, “Rầm!” một tiếng, cửa phòng bị đá văng ra, Kiều Hiểu Kiều hai tay cầm súng xông vào.

Giống hệt như những tình tiết trong phim cảnh phi, cảnh sát luôn xuất hiện sau khi mọi việc đã được giải quyết ổn thỏa, và họ thì ra về rất oai hùng mà tìm kiếm khắp phòng, Hiểu Kiều nhìn cánh cửa sổ đang mở toang, chạy nhanh tới thò đầu nhìn ra ngoài.

Giây phút ấy tim của Hoan Nhan nhòe lên đến cổ họng, khăn trương đến mức không dám hít thở, chỉ biết nhìn bóng lưng của Kiều Hiểu Kiều như đang chờ bản tuyên án của mình.

Kiều cảnh quan rúc người vào, bắt lực mà nhìn trần nhà.

“Trốn rồi!”

Phù ~ Cận nhị tiểu thư bắt giác thờ phào.

Cửa phòng bắt đầu bị giăng dây ngăn cách, vài người phụ trách giám xét hiện trường của đội pháp chứng đã có mặt để lấy dấu vân tay và dấu chân. Cùng lúc ấy, trong căn phòng kế bên, Cận Hoan Nhan đang ngồi trên bộ ghế sofa dài, Hiểu Kiều ngồi đối mặt với cô, thăm vấn tình huống lúc ấy.

Ngữ Ca đứng ở một góc gọi điện về báo với gia đình.

Đại khái chỉ hỏi quá trình diễn ra vụ việc và tình tiết cụ thể trong những ngày qua. Bởi vì trên cơ bản, Hiểu Kiều đã xác định thân phận tình nghi của Âu Dương Thông, thế nên Hoan Nhan chỉ cần khái quát lại, và đương nhiên, cái lời hứa kỳ lạ ấy đã được cô tự động lược bỏ. Hiểu Kiều tuy có nghi ngờ, nhưng trước mắt cũng không cách nào kiểm chứng.

“Có bị xâm phạm tình dục không?”

Ngữ Ca vừa kết thúc cuộc gọi thì đúng lúc nghe thấy câu hỏi này. Thật ra Kiêu cảnh quan chỉ là hỏi theo thông lệ, nhưng câu hỏi này đích thực khiến tất cả những người có mặt đều cảm thấy ngượng ngùng.

Ánh mắt sắc bén của Ngữ Ca quét qua mặt của Hiểu Kiều,

“Đường như chính Kiêu cảnh quan đã tự nói, kẻ bắt cóc là một người phụ nữ?”

Hiểu Kiều không tiếp chiêu, nhanh chóng gấp sổ lại,

“Được rồi, Cận tiểu thư cô có thể về nhà rồi, có lẽ còn phải phiền cô cho khẩu cung hoàn chỉnh, tôi sẽ liên lạc với cô sau.”

Cận Hoan Nhan cũng đứng dậy, bị đẩy dọa mấy bữa nay, cô muốn vọt ngay về nhà thả mình lên giường ngủ một giấc thật sướng. Nhìn sang chị của mình, Ngữ Ca cũng đang đi về phía cô, hai chị em cùng nhau tiến ra ngoài cửa.

Khi đi ngang Hiểu Kiều, có một giây phút ngắn, chỉ một tích tắc thôi, song cũng đủ cho Hoan Nhan nghe thấy câu nói của cô:

“Ai bảo phụ nữ thì không thể?”

Giọng điệu rất nhẹ nhàng, nhỏ đến mức Cận Hoan Nhan ngỡ rằng mình đã nghe nhầm, hoặc bị ảo thính, bởi vì chị hai đi ở bên cạnh không có một chút phản ứng, thậm chí ngay cả mí mắt, cũng không chớp lấy một cái.

Còn Hiểu Kiều, nhìn thái độ vô cảm của Ngữ Ca, cô lặng lẽ cúi mặt xuống. Chờ khi Ngữ Ca đã rời khỏi cô mới lại ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cận Ngữ Ca, phải chăng trái tim của cậu cũng băng lạnh như vẻ ngoài mà cậu tạo ra, hay là, chỉ vì người đó là mình, mới khiến cậu trở nên lạnh lùng như thế.

.....

Xe của Kiêu Hiểu Kiều vừa rẽ vào đường cái đến nhà của Đỗ Viễn Hằng thì tiếng chuông điện thoại hùng hồn trong túi quần lại vang dậy. Lão Vương béo dùng tiếng hét còn inh tai hơn tiếng chuông mà ra chỉ thị, bắt Kiêu Hiểu Kiều lập tức quay về chỗ của Cận đại tiểu thư, tiếp tục công tác bảo vệ 24/24, đảm bảo an toàn cho Cận tổng giám đốc tương lai.

Cơ hồ là không cần suy nghĩ thêm, tầng tầng lớp lớp những quan hệ bên trong, người đã gây ra việc này, chẳng ai khác ngoài Cận Ngữ Ca.

Mấy ngày trước còn hận không thể đá cô ra khỏi cửa, giờ đây lại bắt chấp sử dụng quan hệ xã hội ra lệnh giữ cô ở lại bên cạnh. Ngày thường Kiêu cảnh hoa tuy cũng có hơi tự tin với bản thân, nhưng cũng không ngờ đến mức tự cho rằng chuyện lần này là do sức hút của cô. Cô chỉ rất tự nhiên mà nghĩ đây hoàn toàn là cuộc ganh đua thế lực của giới thượng lưu. Mặc dù những ngày qua Kiêu cảnh hoa sống rất thoải mái trong căn nhà lớn của đại tiểu thư, song trách nhiệm nghề nghiệp vẫn còn nguyên vẹn, cô phân biệt rất rõ mức độ nặng nhẹ của vụ án, đối với hành động ích kỷ không màng đến sự sống chết của người khác của Cận Ngữ Ca, Kiêu Hiểu Kiều biểu thị vô cùng phẫn nộ, huống chi cái sự thật chỉ cần một cú điện thoại đã có thể điều khiển cô thế này, khiến Kiêu cảnh hoa đầy nhiệt huyết càng thêm uất ức.

Gõ mạnh vào cửa nhà Cận Ngữ Ca, Kiêu Hiểu Kiều xách ngược dây ba lô trên vai, làm nét mặt xụ xuống dài cả chục thước để cho thấy sự bất mãn của cô đối với Ngữ Ca.

Ngờ đâu người ta nhìn cũng không thèm nhìn, như đã biết trước ai đang đứng ngoài cửa vậy, mở cửa ra là quay lưng đi ngay, căn bản không hề để ý đến Hiểu Kiều. Kiêu Hiểu Kiều bị lạnh nhạt dờ mắt ra nửa ngày trời mới đành chịu thua, tự mình đi vào nhà.

Bên trong phòng ngủ, Cận Ngữ Ca đang thu dọn một chiếc vali nhỏ.

“Cô ra ngoài sao?”

“Đến La Đào, có hẹn với khách, phải ở đó hai ngày ba đêm.”

“Vào lúc này?”

“Đâu lý nào cảnh sát các cô không phá được án thì công ty chúng tôi không cần hoạt động.” Ngừ Ca đặt quần áo xuống, quay lại nhìn Hiểu Kiều.

Hiểu Kiều chớp chớp mắt, thọc tay vào túi lấy điện thoại.

Loading...

“Không cần phải xin phép nữa, tôi sẽ phụ trách toàn bộ chi phí của cô. Vì phải gặp khách hàng nên tôi không tiện dẫn theo vệ sĩ. Cô cần gì thì nói, tôi sẽ cho người đi mua.”

Như đoán được cô muốn làm gì vậy, Cận Ngừ Ca chỉ vài câu ngắn ngủi thì đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc. Kiều Hiểu Kiều thế mới biết đã bị lợi dụng, há miệng ra, song cũng chẳng biết phải nói gì hơn.

“Nếu không có gì thì đi thôi.”

“Bây.... Bây giờ?”

“Sáng mai vị khách ấy sẽ đến, tôi cần có đầy đủ thời gian chuẩn bị cho việc nghênh tiếp.”

Mỗi việc Cận Ngừ Ca làm đều có lý do chính đáng, khiến người khác không tìm được lỗ hổng để phản bác lại. Ngay cả Kiều Hiểu Kiều lâu nay luôn có chủ kiến, nói một không hai, cũng không thể không đi theo bước đi của cô.

Trên đường cao tốc vắng vẻ chỉ có ánh đèn vàng mờ mờ, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe tải mui bánh xồng xộc chạy qua, càng làm khung cảnh chung quanh thêm trống trải.

Cận Ngừ Ca ngồi nhắm mắt ở dãy ghế sau, không rõ là đang nghỉ ngơi hay đã ngủ. Kiều Hiểu Kiều cố ý tránh xa cô, rúc vào góc đối diện chơi điện thoại.

Hỡi các đồng chí hãy cùng xông ra chiến trường Tổ quốc...

Hỡi các đồng chí hãy cùng tiến ra biên ải nước nhà...

Đột nhiên, chiếc điện thoại hàng lậu của Kiều Hiểu Kiều ầm lên ca khúc cách mạng phiên bản nhạc rock, không gian nhỏ hẹp trong xe khiến nó trở nên chói tai lạ thường. Cận Ngừ Ca đang trong trạng thái yên tĩnh bị dọa cho run lên một cái, mở to mắt ra.

Những ngày trước, điện thoại của Hiểu Kiều không phải là không có reo qua, nhưng toàn reo lên trong túi quần của cô. Cách sau lớp vải dày, âm thanh ít nhiều cũng được giảm lại, đôi khi cô lấy điện thoại ra thì người khác cũng đã có tâm lý chuẩn bị, thanh âm có to một chút cũng không khó chấp nhận. Nhưng giờ đây, Hiểu Kiều đang cầm điện thoại trên tay mà nó đột nhiên rú lên, lại còn là khúc nhạc hùng hổ đến vậy. Ngừ Ca cảm giác nhịp tim của mình đột nhiên gia tăng, sau lưng cũng thấm ra một lớp mồ hôi.

“A lô?”

....

“Vâng, mẹ à.”

....

“Con đang trên xe, dạ, đi công tác, vài ngày nữa sẽ về.”

.....

“Vâng, xong việc con sẽ về nhà lấy.”

.....

“Dạ, tạm biệt mẹ.”

Một cuộc đối thoại giản đơn xoay quanh chuyện gia đình. Trong lúc Hiểu Kiều nghe điện thoại thì Ngừ Ca cũng đã tranh thủ lấy lại tinh thần. Từ từ quay lại nhìn Kiều Hiểu Kiều, lại nhìn điện thoại của cô, Ngừ Ca muốn nói gì đó, song nghĩ ngợi giây lát lại thôi. Cô lại nhắm mắt, khoang xe trở về trạng thái ban đầu.

La Đào cách thành phố nơi họ ở hơn hai trăm cây số, là một thánh địa du lịch. Mùa đông tuy không có cảnh biển, nhưng gần đó lại có sân trượt tuyết, và

đó chính là điểm thu hút du khách.

Khi họ đến nơi thì đã là nửa khuya, Kiều Hiểu Kiều mới chộp mắt được một lúc bấy giờ đang vừa ngáp ngáp dài vừa bò ra ngoài, gió đêm rét buốt thổi tới “tát” cho cô vài cái tỉnh táo hẳn ra. Tài xe lấy hành lý của Ngữ Ca xuống, rất tự nhiên mà đưa qua cho Kiều Hiểu Kiều.

Và rồi Hiểu Kiều cũng rất tự nhiên mà nhận lấy. Trong tiềm thức của cô và tài xế, dường như đều không nghĩ đến việc để Ngữ Ca tự xách hành lý. Sau khi nhận lấy rồi cô mới cảm thấy là lạ, đâu phải là vệ sĩ của cô ta đâu, có gì phải làm khổ công?

Bên kia, Cận Ngữ Ca sau khi kéo cao cổ áo lên thì đã di chuyển đến bên nhân viên phục vụ đang cung kính chào đón cô. Kiều Hiểu Kiều chỉ còn biết nhìn bóng lưng của cô mà bủn rủn, sau đó “ngoa ngoãn” xách vali đi theo.

Không chỉ là tiếp tân tại đây kính cẩn với Cận Ngữ Ca, tất cả những người có mặt đều rất cẩn thận và nghiêm chỉnh mà chờ đợi sự ghé thăm của Cận tổng giám đốc. Tại sô-pha, một người đàn ông chải mái bằng đứng dậy, đi cùng với quản lý tầng tiến tới đón Ngữ Ca.

“Cận tổng.”

“Ừm, Lý tổng, cực cho ông quá, trễ vậy rồi mà còn phải chờ.”

“Đó là điều nên làm. Trái lại là Cận tổng, suốt chặng đường chắc cũng mệt mỏi rồi, phòng nghỉ đã chuẩn bị đâu đấy, Cận tổng có muốn nghỉ ngơi một lúc không?”

“Công tác chuẩn bị đón khách đã tiến hành đến đâu rồi?”

“Đều đã thu xếp xong, Cận tổng có muốn xem qua?”

Cận Ngữ Ca đảo mắt một vòng, “Vậy thì không cần đâu, tôi tin tưởng năng lực của Lý tổng và quản lý Hà.”

Vừa nói, ánh mắt vừa dời sang người đàn ông đeo kính ăn mặc chỉnh trang đứng ở phía sau. Vị quản lý tầng trông như rất sáng suốt này lễ phép mỉm cười một cái rồi cúi đầu xuống.

Đưa tay lên nhìn đồng hồ, “Tôi biết giờ này còn bắt Lý tổng làm việc là rất vô nhân đạo, nhưng vị khách ngày mai rất quan trọng đối với chúng ta, không biết ông có vui lòng cho tôi trưng dụng thêm một tiếng?”

Người đàn ông mái bằng đương nhiên là không có ý kiến, cho dù có thì cũng sẽ bảo lưu. Trái lại là Kiều Hiểu Kiều, cổ của cô đã thò ra ngoài như một loài động vật giáp xác nọ, trong lòng thâm xi và Cận Ngữ Ca.

Tổ tiên nó, mấy giờ rồi?

Tuy nhiên, cô không có cơ hội phát biểu ý kiến, và cô chỉ có thể đưa hành lý cho phục vụ viên, rồi tự giác đi theo Cận Ngữ Ca vào phòng tiếp đãi ở lầu 4 mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chọc Gheo

Nội dung trao đổi giữa Cận Ngữ Ca và Lý tổng chỉ xoay quanh công việc, Kiều Hiểu Kiều thấy nhàm chán, nhưng ngay lúc này đây, cô đang là trợ lý của Cận Ngữ Ca, không thể tỏ ra quá thông dong, thế nên chỉ còn cách tập trung tinh thần, vờ như chú ý lắng nghe. Thình thoảng Lý tổng nhìn sang cô, mỉm cười lễ phép, cô cũng nhoèn miệng một cái vô cùng tròn vai.

Đã làm vệ sĩ mà còn phải cười, đây là nhiệm vụ gì đây?

May thay Cận Ngữ Ca rất giữ lời, nói mớ một tiếng, cô đích thực kết thúc nội dung công việc vào phút thứ 57, khách sáo vài câu với Lý tổng xong thì đứng dậy cùng Kiều Hiểu Kiều về phòng. Đảm bảo trạng thái tốt nhất cũng là một cách duy trì hiệu suất công việc, về điểm này Cận tổng giám đốc rất hiểu.

Vừa vào phòng thì Hiểu Kiều đã nằm lên giường hai tay hai chân giang ra thành hình chữ “Đại”, nhắm mắt kêu ai oán: “Vị khách gì mà long trọng thế này? Những người không biết còn tưởng cô phải tiếp đãi chủ tịch nước đấy.”

“Nếu không liên quan đến tôi thì cho dù là thủ lĩnh của vũ trụ tôi cũng mặc kệ, ngược lại, có lợi cho tôi thì đương nhiên phải thận trọng.”

“Vậy ngày mai phải gặp ai?”

“Chuyên gia về ngành du lịch. Khu giải trí trên biển La Đào tuy có thành tích không tệ, nhưng chịu hạn chế quá lớn về khí hậu, như mùa này thì lãi suất căn bản là âm, tôi cần phải nghe ý kiến của chuyên gia.”

“Chẳng phải đã có sân trượt tuyết sao?”

Hiệu Kiều quay lại nhìn Ngữ Ca, cô đang ngồi trên ghế nhìn mình.

“Tôi cần bước phát triển lớn hơn.”

Hiệu Kiều thu lại ánh nhìn, nằm trên giường lắc đầu, “Lòng tham vô đáy của con người đây, nhà hàng, bãi biển, sân trượt tuyết, tất cả đều là của cô rồi mà còn chưa thỏa mãn...”

Ngữ Ca mím môi một cái rồi lườm Hiệu Kiều, “Cô hiểu gì chứ.”

Giọng điệu rất nhẹ nhàng, không hề mang ý khinh thường.

“Tôi không hiểu tôi không hiểu, nên tôi không thể phát tài, chỉ có thể làm cảnh sát, còn phải nghe lệnh của cô.”

Tiếp đó, hai chân giơ cao lên rồi hạ xuống để mượn thế ngồi dậy, “Cảnh sát đi tắm đây, cô cứ từ từ mà nghĩ cách phát tài đi!”

Dứt lời thì rất là vui vẻ mà lấy đồ đi vào nhà tắm. Cận Ngữ Ca không thèm cãi lại, tiếp tục cầm dữ liệu lên làm bước chuẩn bị cuối cùng.

Đang lật xem từng trang thì bỗng dừng nghe thấy trong phòng tắm, Hiệu Kiều vừa tắm vừa ca hát, tiếng động này bất ngờ chuyển dời sự tập trung của Cận Ngữ Ca. Nghe cô cảnh sát ngâm nga điệu nhạc chẳng biết là nhạc gì, Ngữ Ca cảm thấy tức cười. Đột nhiên lờm thấy gạt tàn thuốc bằng sứ đặt trên bàn trà, một trò nghịch tự dung lên vào đầu, không nghĩ ngợi nhiều, Ngữ Ca đẩy nó rớt xuống đất, âm thanh sứ bị vỡ vang lên, bản thân cô cũng rất phối hợp mà “A~” lên một tiếng.

Giây tiếp theo, cửa nhà tắm lập tức mở tung ra, Kiều Hiệu Kiều không mảnh vải che thân xông ra ngoài với đầu tóc đầy bọt tắm. Ngữ Ca thật sự hoảng hồn, vội vàng cúi đầu che giấu sự chột dạ của mình.

Nét mặt của Kiều Hiệu Kiều đầy phòng bị, nhìn sang Cận Ngữ Ca vẫn an toàn trên ghế rồi nhìn quanh phòng. Không có gì bất thường, cửa phòng và cửa sổ đều khóa kỹ, chỉ duy một cái gạt tàn thuốc bị vỡ nát. Ánh mắt lại di chuyển về gương mặt của Cận Ngữ Ca, tia nhìn nghiên cứu này quả nhiên phát hiện khoe môi đang không kìm chế được mà run run dưới gương mặt đang cúi xuống kia, có vẻ như đang rất cực lực nín cười.

Dường như đã biết được nguyên do, hơi thở của Hiệu Kiều bắt đầu nặng lên, cô trầm giọng hỏi:

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Ngữ Ca cố gắng nghiêm mặt, xệ môi xuống để ngăn chặn mình bật cười thành tiếng. Bởi vì dáng vẻ của Kiều Hiệu Kiều hiện giờ: thân hình tròn trịa trắng trẻo với cái đầu đầy bọt, đầu gối chĩa vào mắt khiến một bên mắt muốn mở cũng không được thật sự là quá hài! Vốn chỉ định dọa cô thôi, không ngờ lại có màn diễn động phách kinh tâm thể này.

Cô miễn cưỡng tuôn ra vài chữ: “Không có gì.”

Lại cố gắng mím môi lại lần nữa, “Cảm không vững, bị rớt.”

Hiệu Kiều nhìn chằm chằm vào mắt Ngữ Ca, “Cô lấy gạt tàn thuốc để làm gì? Mấy ngày qua tôi có thấy cô hút thuốc đâu?”

Ngữ Ca không ừ hử, cũng không nhìn cô.

“Cô... cô chơi khăm tôi đúng không?”

Nghe thấy câu này, Ngữ Ca không kìm chế được nữa, phì cười thành tiếng. Tuy không đến mức ôm bụng cười sặc sụa, nhưng nụ cười hoàn toàn không giả dối, chỉ là nền giáo dục quá tốt khiến cô nghiêng đầu sang chỗ khác, tay che miệng cười khúc khích. Và cũng vì thế mà cô không nhìn thấy một bên cơ mặt của Hiệu Kiều đang giật giật, tia nhìn từ từ mang hơi hướng nguy hiểm.

Khay đựng xà phòng bằng cẩm thạch mà Hiệu Kiều tiện tay cầm ra khỏi phòng tắm bị cô đặt mạnh xuống bàn, cô tiến tới vài bước, hai tay giữ chặt vai của Ngữ Ca, lập tức Ngữ Ca bị kéo lên đứng thẳng người.

Loading...

Hiệu Kiều tuy cao hơn Ngữ Ca một chút, nhưng hiện giờ cô đang đi chân trần, mà giày cao gót của Ngữ Ca lại chưa cởi, thế nên giờ đây tầm nhìn của cả hai là ngang nhau. Ngữ Ca vì giật mình nên tức thì tắt hẳn nụ cười, hai vai rúc vào nhau, nhìn thẳng vào Hiệu Kiều, vào đôi mắt sáng nhưng đang giận dữ ấy. Những tưởng sau khi biết mình bị lừa, Hiệu Kiều sẽ trở vào nhà tắm mặc đồ vào, nào ngờ lại kịch tính hơn, nhưng đại tiểu thư cũng không hề thấy tội lỗi, không né không tránh mà nghênh đón tia nhìn bốc lửa.

Còn Hiệu Kiều, nhất thời nóng giận đi tới giữ vai người ta, giữ được rồi lại không biết phải làm sao mới hạ cơn giận, trái lại, nhìn Cận Ngữ Ca thanh cao cô lập và kiêu ngạo của ngày thường lộ vẻ sợ sệt dù chỉ ngăn ngui, cô tự dưng thần người ra.

Hai người cứ đứng đấy, im lặng nhìn nhau. Ánh mắt dò thám, song không rõ đối phương đang nghĩ gì. Nhịp tim có hơi gia tăng, hơi thở cũng không bình thường. Một lúc sau, bàn tay giữ chặt Ngữ Ca của Hiểu Kiều từ từ buông lỏng, chớp mắt một cái.

Kết quả là, bọt xà phòng của dầu gội đầu lại chảy vào mắt, cô đau quá liền rút hẳn tay lại, một tay vuốt tóc bị ướt ở trên trán lên, tay còn lại vội vàng lau mặt, không thời gian đầu nhìn Ngữ Ca nữa, giây tiếp theo đã vọt vào phòng tắm.

Ngữ Ca đứng tại chỗ, trước tiên là thở phò nhẹ nhõm, sau đó lại vì nhìn thấy bóng lưng của Hiểu Kiều mà thất thần. Gầy gò như đốt tre cũng chẳng có gì đáng để xem, nhưng chỗ săn chắc ở phần bên dưới vòng eo, sao lại có chút... gợi cảm!! Cận Ngữ Ca tức thì ý thức ra được mình đang nghĩ gì, mặt đỏ hồng lên. Lúc này hai người đứng đối mặt nhau cũng không thấy có gì, tại sao bây giờ chỉ một bóng lưng mà lại làm trời dậy đủ thứ linh tinh thế này.

Quả nhiên là quá mệt rồi. Ngữ Ca xoa xoa vầng thái dương tự an ủi mình.

Nửa tiếng sau Hiểu Kiều mới trở ra. Cô khoác trên người áo choàng tắm, cổ thì vắt khăn lông, mặt bí xị chẳng thèm nhìn Cận Ngữ Ca lấy một cái, tự mình ngồi vào giường lau khô tóc.

Gạt tàn thuốc bị vỡ Ngữ Ca đã tự mình thu dọn, nhìn Hiểu Kiều, cô muốn nói gì đó nhưng lại không thể mở lời, thấy cô chỉ cúi mặt xuống giường như không muốn nói chuyện, Ngữ Ca đành tự mang đồ vào phòng tắm.

Đợi khi Ngữ Ca quay ra thì Hiểu Kiều đã chui vào chăn, chỉ để lại quả đầu ở bên ngoài, mà còn là sau gáy, hiển nhiên là vẫn còn giận vì chuyện lúc này. Nghĩ lại đích thật là do mình không đúng, đùa hơi quá rồi, nhưng cô ấy đã không muốn nói chuyện, thôi thì để qua giai đoạn căng thẳng vậy. Nghĩ đến việc quan trọng ngày mai, Ngữ Ca cũng không do dự nhiều hơn, thu dọn đầu giường xong thì cũng tắt đèn, chẳng bao lâu đã chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, cả hai thức dậy vệ sinh cá nhân, thay đồ, như chẳng có chuyện gì xảy ra. Chỉ là Hiểu Kiều vẫn không chịu nói chuyện, dầu rằng sắc mặt đã bình thường. Ngữ Ca vì chăm chú vào công việc nên cũng không nói nhiều, định bụng giải quyết xong mọi việc sẽ xử lý tiếp chuyện tối qua.

Công việc nghênh đón khách quý rất thuận lợi, thân phận trợ lý của Hiểu Kiều được hoàn thành ngoài mong đợi, khi Ngữ Ca thảo luận với chuyên gia và cần đến sự hỗ trợ của cô, cô sẽ rất nhanh nhẹn mà đưa giấy tờ, điều chỉnh máy chiếu, phối hợp vô cùng ăn ý. Ngữ Ca rất hài lòng, bất giác nhìn cô thêm vài cái, trong lòng thầm tán dương, không ngờ một cảnh sát khi làm công việc khác cũng có năng lực cao như vậy.

Mặt khác, Hiểu Kiều tuy chịu phối hợp, nhưng lại không chịu nhìn Ngữ Ca, ngẫu nhiên bốn mắt gặp nhau, cô còn lườm một cái rồi mới nhìn đi chỗ khác. May thay chuyên gia chỉ lo giao lưu công sự với Ngữ Ca, không phát hiện không khí kỳ lạ giữa hai cô gái này.

Một ngày sau, khi mọi vấn đề đã cơ bản hoàn thành, Cận Ngữ Ca lại cùng chuyên gia đến bãi trượt chơi nửa ngày, sau đó mới tiễn họ lên máy bay. Do vậy khi cả hai lên xe về đến khách sạn thì đã là buổi trưa của ngày thứ ba.

Bữa trưa hôm nay Hiểu Kiều ăn khá no, vì vậy mà căng da bụng chùn da mắt, hai mắt mở hờ đi theo phía sau Ngữ Ca, bước chân cũng mơ hồ theo. Khi đi ngang sảnh lớn, Ngữ Ca đột nhiên dừng chân, Hiểu Kiều ở đằng sau cô không để ý, thế là đụng lên người Ngữ Ca, tình thế gấp rút, Hiểu Kiều lại muốn tránh theo tiềm thức, kết quả là suýt bật ngã ra sau.

Tức thì, con sâu ngủ trốn đâu mất dạng, Hiểu Kiều nhìn Ngữ Ca đầy nghi vấn, không hiểu tại sao cô lại tự dưng dừng bước.

Ngữ Ca quay người lại, nhìn thẳng vào cô và nói: “Tối hôm đó là tôi không đúng, đừng giận nữa.”

Không ngoài dự đoán, Hiểu Kiều quay đi chỗ khác, vẫn xụ mặt không thèm nói chuyện.

“Cô đã không nói chuyện với tôi hai ngày rồi, cảnh sát đều nhỏ mọn như vậy sao?”

“Đừng cho tôi đội mũ cao quá, tôi còn không biết mình vĩ đại đến mức có thể đại diện cho cả quần thể cảnh sát đấy.”

“Chỉ ít hiện giờ, ở trước mặt tôi, cô đang đại diện cho hình tượng cá nhân của cảnh sát nhân dân đấy.” Ngữ Ca nhướn mày, từ khi thân quen hơn một chút, Hiểu Kiều phát hiện nét mặt của Ngữ Ca cũng vô cùng phong phú.

“Thế tôi có cần đứng nghiêm làm lễ chào cô không?”

Ngữ Ca cười cong cả mắt.

Người không thường xuyên cười, thì nụ cười ngẫu nhiên như thế đặc biệt làm rung động lòng người, Hiểu Kiều cảm thấy nụ cười này như đi vào trái tim mình, nhìn gương mặt của Ngữ Ca, cô quên cả chuyện trước mắt là chuyện gì.

“Vậy theo cô, phải làm sao mới có thể dập tắt cơn giận trong lòng đây?” Ngữ Ca dường như đã nắm chắc phần thắng.

“Mời tôi... ăn cơm?” Hiểu Kiều nhướn mày.

“Mấy bữa nay có bữa cơm nào không phải do tôi mời đâu? Chẳng lẽ cô không hài lòng?”

Hiểu Kiều dầu môi nghĩ ngợi, cũng không thể nói vậy, tay nghề của đầu bếp rất cao siêu, lại còn là phần ăn đặc biệt cho Ngữ Ca, Hiểu Kiều hài lòng vô cùng.

Chương 14: Ôm Ấp

“Thế cô định làm gì để tỏ lòng xin lỗi chân thành nhất của mình?” Kiều Hiểu Kiều thọc hai tay vào túi, nghiêng đầu nhìn Ngữ Ca.

Nét mặt của Ngữ Ca nhàn nhạt, đôi mắt còn đỏ vì thiếu ngủ, nhưng thần thái lại khá thông thả.

“Đến đây.” Ngữ Ca đi trước dẫn đường, rẽ qua trụ cột to trong đại sảnh để đến khu vực nghỉ ngơi, cô xòe tay về phía sofa và nói: “Mời ngồi.”

Hiểu Kiều không biết đối phương định làm gì nên cũng tò mò vô cùng, đương nhiên cũng là vì Cận Ngữ Ca của lúc này: không lạnh lùng, mà còn rất có tình người.

Ngoan ngoãn ngồi xuống xong, Hiểu Kiều ngược lên nhìn Ngữ Ca, nhoeo môi như cười lại như không cười.

Ngữ Ca nhướn mày đắc ý và không nói gì, chỉ rất tự nhiên mà đến bên chiếc đàn piano ba góc đặt chính giữa khu nghỉ mát, giờ nắp đàn ra. Kiều Hiểu Kiều dường như đã đoán ra cô muốn làm gì, bất chợt có hơi kinh ngạc, song đôi mắt lại sáng lên, ngồi im thin thít chăm chú nhìn vào người đang chuẩn bị biểu diễn vì mình.

Ánh mặt trời rọi vào bức tường bằng kính ở phía nam, từ đây có thể nhìn thấy ngọn núi tuyết trắng xóa, phản chiếu một màu trắng tinh khiết, không gai mắt, trái lại còn mang đến cho người ta cảm giác ấm áp lạ thường. Không gian yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng nhả bong bóng của các chú cá trong hồ. Và rồi, dưới những ngón tay thon dài của Ngữ Ca, các nốt nhạc bắt đầu tấu nên khúc hát, nhẹ nhàng vang vọng khắp không gian.

Điệu nhạc nhanh mà nhẹ nhàng, mỗi một nốt đều đi vào lòng người, khiến người nghe bất giác cảm thấy nhẹ nhõm, tâm trạng cũng vui lây. Người trong sảnh cơ hồ bị thu hút bởi khúc nhạc, lần lượt quay lại nhìn Ngữ Ca. Hiểu Kiều ngồi dựa lưng vào thành ghế sofa, có hơi đắc ý, có hơi hạnh phúc mà hưởng thụ thời khắc đặc biệt chỉ thuộc về cô.

Nhìn từ góc độ của Hiểu Kiều, chỉ có thể thấy nửa thân người của Ngữ Ca, bờ vai nhấp nhô cùng với ngón tay đang đàn, mái tóc đen bóng mượt, vùng cổ trắng và cao, đôi mắt sáng đen lầy, chân mày đẹp tự nhiên như được vẽ, bờ môi hồng hào như quả đào, một nét đẹp tinh tế.

Thật không ngờ, tảng băng này lại xinh đến vậy.

Hiểu Kiều vừa nhìn vừa suy tư, khóe môi bất giác cong lên, ngón tay của Ngữ Ca vẫn lướt trên phím đàn, đồng thời ngẩng đầu lên nhìn Hiểu Kiều. Âm nhạc bay bổng, bốn mắt giao nhau, có một cảm giác kỳ lạ nảy sinh, len lỏi và bao trùm lấy họ, vây kín họ, tựa như không có ai ở xung quanh. Kiều cảnh quan tính tình cởi mở, chẳng dễ tâm chuyện gì và Cận tổng giám đốc thanh cao, lạnh lùng của ngày thường bấy giờ đều có hơi thất thường, họ rất hưởng thụ cảm giác này, và không nỡ dời mắt sang nơi khác.

Lần đầu tiên, Kiều Hiểu Kiều thấy Cận Ngữ Ca dùng ánh mắt ấm áp như thế nhìn mình, không còn là tia nhìn nghiêm túc và sát bén, dấu biết rằng đây chẳng qua là thói quen của Ngữ Ca, sự mạnh mẽ ấy không phải chỉ nhắm vào một mình cô, mà chỉ vì, đã quen như thế. Song, ngày ngày nhìn gương mặt không có cảm xúc như bị đóng băng ngàn năm ấy, trong lòng kiều nào cũng không thoải mái. Kiều cảnh quan có đại nhân đại lượng hay vì cô cần bản chẳng sợ trò này của Ngữ Ca đi chăng nữa, thì cũng khó tránh cảm giác vô vị. Giờ đây đột nhiên được trôi lên khỏi băng hà và nhìn thấy mùa xuân, Kiều Hiểu Kiều cảm thấy toàn thân thư thái vô cùng, tâm trạng cũng nhẹ nhõm như được chấp thêm cho đôi cánh.

Trên đường trở về, Cận Ngữ Ca ngồi ở hàng ghế sau chợp mắt lấy tinh thần, Kiều Hiểu Kiều thấy vậy nên ngồi luôn vào ghế lái phụ, lý do hay ho rằng: trò chuyện để tài xế không ngủ gật. Kỳ thực thì ngồi với tảng băng ngàn năm ấy, sự dịu dàng của Ngữ Ca còn gần gũi hơn hoa quỳnh hé nở, đây, mới đó lại trở về trạng thái cũ rồi. Kiều cảnh quan thề lưỡi bắt lức, không so đo với cô làm gì.

Tài xế đi cùng Ngữ Ca lần này là một chàng trai trẻ trung tên Ngô Đông, anh mặc đồng phục có cầu vai, đeo bao tay trắng tinh, lễ phép và lịch sự, vô cùng ga-lăng. Hiểu Kiều chờ vách ngăn màu đen dùng tách biệt với phía sau nâng lên xong thì quay sang nói nhỏ với Ngô Đông.

“Công việc của anh chắc vất vả lắm nhỉ?”

“Cũng bình thường thôi, thỉnh thoảng đi công tác ngắn ngày.” Ngô Đông lễ phép đáp lại.

“Nhưng mà sếp của mấy anh dữ như vậy, chắc là làm việc khó khăn lắm.”

Hiểu Kiều nói rất nghiêm túc và tự nhiên, hoàn toàn không có cảm giác mình đang nói xấu người khác. Trái lại là Ngô Đông, nét mặt của anh bắt đầu cứng đờ, ngượng ngạo, anh cười cười, “Không... không đâu, con người của Cận tổng rất tốt.”

“Anh không phát hiện sao, cô ấy không biết cười đấy, vậy mà cũng gọi là người tốt sao?”

“Cũng... cũng không phải đâu, khi làm việc thì nên nghiêm túc một chút...”

“Nhưng bình thường cô ấy cũng đâu có cười, tôi nghi ngờ thần kinh trên cơ mặt của cô ấy có vấn đề, anh nói đúng không?”

“...”

Ngô Đông thật sự không biết phải đáp trả thế nào nữa, nụ cười càng lúc càng miễn cưỡng, thế mà Hiểu Kiều vẫn chưa chịu dừng lại, tiếp tục phát biểu cảm nghĩ,

“Làm việc với người chủ như thế, chắc là nhiều áp lực lắm?!”

“Thật ra... cái này...” Ngô Đông đưa một ngón tay lên chỉ chỉ ra sau lưng. “Không có cách âm...”

Dường như để ứng chứng cho lời nói của Ngô Đông, vách ngăn lẳng lẳng hạ xuống, may thay Hiểu Kiều quay nửa mặt nói chuyện với Ngô Đông nên nhanh chóng phát hiện ngay, cô lập tức ngồi thẳng người lại trước khi bắt gặp tia nhìn của Ngữ Ca, giả vờ như người nói chuyện lúc này không phải là mình.

Hai người ngồi phía trước không ai ư hử gì thêm, lẳng lẽ chờ đợi phản ứng của người phía sau. Hiểu Kiều cảm giác sau gáy của mình như có hàng ngàn cây kim đang lao tới, cứ thấy lạnh lạnh.

Một lúc sau, không thấy động tĩnh gì, Hiểu Kiều giương cặp thuận phong nhĩ lên, rồi từ từ nhìn lên qua gương chiếu hậu, kết quả là gặp ngay một gương mặt không cảm xúc đang trực diện mình ở trong gương.

Chột dạ, cô liền nhìn đi chỗ khác, tiếp tục giả vờ ngắm cảnh phố phường.

Quả là nham hiểm!

Loading...

Sự việc ấy không hề ảnh hưởng tâm trạng đẹp của Hiểu Kiều, về đến trung tâm thành phố, cô lại cùng Ngữ Ca đến công ty xử lý công việc tích tụ trong hai ngày qua, không một lời oán than.

Ngữ Ca dẫn cô đi ăn tối ở ngoài, về đến nhà lại tiếp tục ngồi vào bàn làm việc. Hiểu Kiều tự mình bật tivi xem chương trình, ăn vặt, cười đến ngả nghiêng ngả ngửa, không ai thêm quan tâm ai.

Khi hai cây kim trên đồng hồ cùng đi qua số 12 thì Ngữ Ca cũng hoàn thành công việc trong ngày, cô gấp máy tính xách tay lại, xoa xoa ấn đường rồi thở ra một hơi.

Đứng dậy tự rót cho mình ly nước, Ngữ Ca chợt lờm thấy Hiểu Kiều đang co chân nằm ngủ trên ghế sofa.

Kiểu Hiểu Kiều mặc áo len cổ cao, mái tóc xoắn tự nhiên và nước da trắng nõn, khi ngủ trông y như thiên thần trong tranh sơn dầu. Lông mi không đậm, nhưng từng sợi mi tách biệt rất rõ ràng, bờ môi mỏng đang mím chặt vào nhau, hơi thở điều hòa, hoàn toàn không có khí sắc mạnh mẽ của ngày thường.

Ngữ Ca đứng trước sofa, tay cầm cốc nước nhìn Hiểu Kiều. Trong đầu chợt dâng lên nhiều suy nghĩ kỳ lạ.

Người này bị thiếu sắc tố đen hay sao nhỉ? Nước da trắng đã đành, đồng tử và tóc cũng là màu nâu, trông rất sạch sẽ, dường như cô không hề sạch sẽ, điểm này có thể đoán biết thông qua việc cô đã liên tục nhiều ngày mặc cùng một chiếc quần jeans. Trò trêu chọc mấy ngày trước, tuy cô tỏ ra như rất giận, nhưng cảm giác lại không mấy nghiêm trọng, còn dễ dàng bỏ qua, chỉ vì mình đã đàn một khúc nhạc. Kể ra cũng lâu rồi không đàn, không hiểu sao lại đột nhiên muốn đàn cho cô ấy nghe, biểu hiện của cô ấy khi nghe lại rất nhập tâm, khiến bản thân càng đàn càng hứng chí. Có một thói giả ăn ý, cảm giác quả là rất tuyệt, trước đây chưa từng để tâm, lần này đúng là có hơi kỳ lạ.

Ánh mắt di dời từ gương mặt của Hiểu Kiều qua chiếc bàn trà đặt trước sofa, trên đó, có khẩu súng được giữ trong túi da.

Ngữ Ca chưa bao giờ nhìn cái vật được gọi là vũ khí này trong cự ly gần đến thế, có hơi hiếu kỳ. Thế là, chớp chớp mắt, Ngữ Ca đặt ly nước xuống bàn, khom người xuống cầm khẩu súng đen thui thui ấy lên.

Tay đã chạm được vào súng, nhưng khi định cầm lên ngắm kỹ hơn thì Hiểu Kiều đang ngủ trên sofa chợt lay động rồi tức thì ngồi phắt dậy, vồ tới giữ lấy cánh tay của Ngữ Ca, dùng lực kéo một cái, Ngữ Ca liền bị cô xoay một vòng, tay bị bắt chéo ra sau lưng, vùng eo bị đầu gối của Hiểu Kiều ấn vào, toàn thân thế là bị khống chế.

Con đau bất chợt ập đến, Cận đại tiểu thư được chăm sóc kỹ lưỡng từ nhỏ đâu ngờ mình lại gặp phải đái ngộ này. Chân mày tức thì nhíu vào nhau, mặt mũi chum lại đau đớn.

Kiểu Hiểu Kiều nắm giữ phần thắng giờ đây mới phát hiện điều bất ổn, vốn dĩ trong mơ hồ cô cảm giác có người muốn lấy súng của mình, thế là nhảy lên theo trực giác và bắt giữ đối phương. Nay phát hiện thì ra người bị mình đối phó là Ngữ Ca, cô hoảng hồn buông tay, thế là Ngữ Ca ngã luôn xuống đất.

Hiểu Kiều há hốc miệng thần người ra một lúc rồi vội vàng quỳ một chân xuống thăm nền đỡ Ngữ Ca ngồi dậy và ôm vào lòng.

“Áy, cô không sao chứ? Tôi không biết là cô...”

Ngữ Ca ngã trong người Hiểu Kiều, nhũu mảy vào nhau, mắt cũng nhắm lại. Con đau trên vai còn chưa tan, cô cũng không có sức lực đâu để đáp lại câu hỏi của Hiểu Kiều.

Hiểu Kiều thì một tay ôm lấy Ngữ Ca, tay còn lại vuốt vuốt vào lưng cô.

“Nè, có sao không? Hay là đến bệnh viện nha?”

Ngữ Ca tuy rất đau, nhưng vẫn cứng họng không hét lên một tiếng nào, cô chỉ cắn chặt môi, toàn thân căng thẳng vô cùng. Lúc này khi bị tấn công cô cũng im phăng phắc như thế, nếu như cô kêu lên, e là vệ sĩ ở nhà đối diện đã tông cửa vào đây rồi.

Hiểu Kiều xụ mặt nhìn Ngữ Ca bằng ánh mắt vô tội. Chắc chắn là đau lắm, trước đây khi học ở trường cảnh sát, huấn luyện viên đã rất tán thưởng thân thủ của cô, rất nhiều trai tráng đều bị cô xử đẹp đến khóc bù lu bù loa. Lúc này trong lúc mơ hồ cũng không phân biệt rõ ràng, ra tay là dùng hết sức lực, Cận Ngữ Ca làm sao chịu nổi, không may bị ngắt xiu thì nguy.

Cận Ngữ Ca vẫn không có phản ứng, cánh tay không bị thương giữ chặt áo len của Hiểu Kiều, cổ sức siết chặt như muốn mượn nó làm thuyền giảm cơn đau ở cánh tay còn lại vậy. Hiểu Kiều không nói gì nữa, chỉ cẩn thận ôm lấy cô, chờ cơn đau ấy qua đi.

Một lúc sau, khi cảm nhận được cơ thể của Ngữ Ca không còn cứng đờ như ban nãy, chỉ duy sắc mặt vẫn trắng bệch, hơi thở gấp rút, Hiểu Kiều mới khẽ khàng vỗ vỗ vào vai cô,

“Sao rồi...?”

Ngữ Ca vẫn không lên tiếng, cô thả áo của Hiểu Kiều ra, hai tay đặt lên vai Hiểu Kiều muốn đẩy cô ra, nhưng toàn thân lại mềm nhũn không có một chút sức lực, chỉ đành từ bỏ. Hiểu Kiều nhìn bàn tay trên vai mình, từ từ nắm lấy bàn tay ấy, khẽ đung đưa,

“Ngữ Ca?”

Nghe thấy cách xưng hô này, Ngữ Ca không giằng co nữa, để hết trọng lượng lên người Hiểu Kiều, rồi từ từ mở mắt ra.

Hiểu Kiều vội đưa mặt tới gần, “Ngữ Ca, cậu vẫn ổn chứ?”

Ngữ Ca nhìn gương mặt ở ngay trước mặt mình, thật lòng muốn đưa tay động cho cô một cái. Song lại bị đôi mắt như hồ phách ấy thu hút, quên bèn chuyện đang diễn ra, chỉ hơi thất thần mà nhìn đối phương.

Hiểu Kiều chớp mắt, đưa bàn tay đang bị nắm giữ đặt vào lòng mình, tay còn lại cứu vớt cho bờ môi đã bị ai đó cắn đến trắng bệch, rồi nhẹ nhàng quệt ngón tay lên đó.

“Đừng cắn nữa, cắn nữa sẽ chảy máu đó...”

Về mặt vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Bắt đầu

Sắc mặt trắng bệch của Ngữ Ca thoát một cái ửng đỏ, cô vội vàng dời mắt sang hướng khác, tay chống đỡ lên thành ghế sofa muốn rời khỏi người của Hiểu Kiều.

Kiểu Hiểu Kiều cơ hồ là níu lại theo tiềm thức, Cận Ngữ Ca vốn đã không có nhiều sức lực một lần nữa bị rơi vào vòng tay của Hiểu Kiều. Cô không hiểu đối phương định làm gì, chỉ biết dờ dẩn nhìn.

Bản thân Hiểu Kiều cũng khựng lại một lúc, cô chỉ cảm thấy cảm giác khi ôm Ngữ Ca như vậy rất hay, nên mới không muốn buông tay. Hành động hoàn toàn xuất phát từ bản năng, giờ đây sau khi phản ứng ra, cô cũng cảm thấy ngượng. Cười trừ một cái che giấu sự gượng gạo, Hiểu Kiều buông tay đỡ Ngữ Ca ngồi dậy.

Kiểu Hiểu Kiều gập gối ngồi cạnh Ngữ Ca, một tay giữ tay Ngữ Ca, tay còn lại đặt trên vai cô, khẽ đẩy vai cái.

“Thử giang tay thẳng ra nhé, chậm thôi, xem có bị trật khớp không?”

Hiểu Kiều cúi thấp đầu, ra vẻ như kiểm tra thương tích của người ta, kỳ thật là cô không dám chính diện nhìn Ngữ Ca, cô cảm thấy nhiệt độ trên da mặt

mình vẫn chưa thuyên giảm. Dựa theo trạng thái thường ngày thì... sự khác thường trên da mặt cô e là còn rất rõ ràng. Về phía Ngừ Ca, cô căn bản không hề nhìn Hiểu Kiều, bởi vì cô cũng đang cúi thấp đầu, cánh tay đang bị ai kia giữ lấy chỉ cử động theo lời dặn một cách máy móc.

“Có đau không?”

Hiểu Kiều vừa giúp cô kiểm tra vừa hỏi, không nghe thấy câu trả lời, bèn ngược mặt lên nhìn.

Ngừ Ca đang nghiêng đầu nhìn cô, hiển nhiên là khả năng “khôi phục” siêu hơn Hiểu Kiều, sắc mặt đã bình thường trở lại. Bị đôi mắt ấy làm cho hơi ngượng, Hiểu Kiều sợ sệt mà rút tay lại.

“Xin lỗi, mình...”

“Thân thù của Kiều cảnh quan quả là rất lợi hại.”

Câu nói không nóng không lạnh này của Cận Ngừ Ca vừa tuôn ra, cô đã tự mình chống tay xuống đất mượn lực đứng dậy. Hiểu Kiều vẫn ngồi đấy, ngược mặt lên nhìn Ngừ Ca, ánh mắt chân thành vô cùng.

“Thật tình thì tôi không có ý đâu, cô đừng nói với sếp của tôi nha.”

Ngừ Ca lướt nhanh qua vẻ mặt tội nghiệp của Hiểu Kiều, quay lưng đi về phòng ngủ,

“Để xem biểu hiện của cô thế nào đã.” Giọng điệu nhẹ nhõm.

Nếu ngay lúc này đây Hiểu Kiều đứng ở trước mặt Ngừ Ca, chắc chắn có thể nhìn thấy khoe môi đang cong lên và đôi mắt đầy ý cười của Cận tổng giám đốc, chưa kể nét mặt vui vẻ khi nói bằng ngữ điệu nhẹ nhõm ấy. Tiếc rằng cô đang ở sau lưng người ta, vì thế chỉ có thể xụ mặt chau mày, tay xoa lên vầng thái dương, nhìn bóng lưng Ngừ Ca rời khỏi và vất óc suy nghĩ phải lấy lòng cô ấy như thế nào mới tránh khỏi kiếp bị cấp trên biết được chuyện hôm nay.

.....

Cận Hoan Nhan vừa vào nhà đã nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt.

Cận lão phu nhân và di Châu phân biệt đứng ở hai bên nắm tay cô, kiểu nào cũng không chịu buông, vừa nhìn vừa rơi lệ. Mặc cho cô có giải thích nào là mình chỉ bị giam cầm, nào là không bị ức hiếp, thì hai người già cũng không chịu tin. Một lòng xót xa cho cháu gái vừa về quê đã bị tổn thương cả thân thể lẫn tâm hồn.

Vợ chồng Cận Trung và Lộ Vy cũng ngồi trên sô-pha nhìn đứa con bảo bối của mình mà lòng đầy an ủi. Cận lão gia tuy không có biểu hiện gì quá khích, song thấy cháu gái bình an về nhà, ông cũng kích động đến mức râu cũng run lên.

Cận Ngừ Ca đứng ở một bên, nhìn cả nhà chìm trong niềm vui đoàn tụ, cuối cùng hàng chân mày đã nhiều ngày chụm vào nhau của cô cũng được giãn ra. Sau khi tiễn đưa ôn hòa nhóm cảnh sát đến thu dọn thiết bị giám sát, Ngừ Ca đứng trước cửa nhìn vào nhà mình một lúc, không trở vào vui niềm vui thiên luân, cô mở cửa xe, bảo tài xế đưa mình về công ty – nơi còn cả núi công việc đang chờ cô.

Cận Ân Thái đã lớn tuổi, Cận Trung lại là một họa sĩ thích tự do tự tại, Cận Hoan Nhan thì càng nhẹ nhõm, phải tay là đi không mang theo bụi trần, tập đoàn gia tộc lớn như Cận Thị nếu muốn tiếp tục tồn tại thì Cận Ngừ Ca bức thiết phải tận tâm tận lực đến hơi sức cuối cùng. Nếu cô không chịu, thì trong ngoài Cận Thị, người chực chờ tiếp quản nhiều vô số kể, vì thế, cô không thể không chịu.

Cận Hoan Nhan cũng không phải kiểu thiên kim tiểu thư chỉ biết ăn chơi hưởng thụ, cô chỉ là không muốn lãng phí cuộc sống của mình vào những việc không có hứng thú. Trong mắt cô, những công tử nhà giàu cứ phải làm ra thành tích gì đó cho sự nghiệp gia đình suy cho cùng chỉ là một hình thức khác của sự tự ti, họ muốn dùng thành tích để chứng tỏ bản thân; còn những người chỉ biết so đo quần áo, giày dép, túi xách hàng hiệu thì cô càng khinh. Cuộc sống của Cận nhị tiểu thư: lái máy bay, nuôi ngựa chiến, ngồi khinh khí cầu băng qua núi đồi, tự mình lái thuyền ra biển cả, cái mà cô có thừa chính là sắc màu cuộc sống. Ai bảo người ta tốt số, có một người chị chịu dùng tuổi xuân để viết nên lịch sử.

Bởi thế mà thỉnh thoảng khi Cận Hoan Nhan lương tâm phát hiện, cô vẫn sẽ san sẻ cùng chị mình. Ví dụ như bây giờ, Cận nhị tiểu thư đang mặc trang phục công sở trăm năm có một, và ngồi trong văn phòng làm việc của cô trong tòa nhà Cận Thị... để sơn móng tay.

Cuộc họp bị dời lại vì sự kiện bất cóc của cô trước đó sẽ được tiếp diễn vào ba mươi phút sau, cô chỉ cần ủng hộ chị hai của mình vô điều kiện là xem như hoàn thành nhiệm vụ. Sau đó, cô có thể về nhà, ăn món ăn do di Châu bố công làm cho cô, rồi xách vali lên, tiếp tục tiêu dao cuộc sống.

Điện thoại nội bộ đột nhiên vang lên, Cận Hoan Nhan giật mình, móng tay đang được chuyên tâm sơn vẽ bị lem ra ngoài. Nhị tiểu thư nhũ mày, dùng ngón út ấn nút handsfree.

“Cận... phó tổng, bên ngoài có một nhân viên chuyển phát nhanh báo có bưu kiện quan trọng phải đưa tận tay cho cô.”

Vì Cận Hoan Nhan không thường xuyên xuất hiện, cũng không có chức vụ cụ thể trong công ty, thư ký nhất thời không biết phải xưng hô thế nào cho phải, đành căn cứ theo thân phận mà gọi cô phó tổng, ai mà biết được nội bộ hào môn có tranh đấu hay mâu thuẫn gì hay không, cứ gọi chức lớn thế nào cũng không sai.

Cận Hoan Nhan đang vận nắp chai nước tẩy sơn, nghe vậy liền dừng tay nghĩ ngợi,

“Buru kiện gì?”

“Là hồ sơ, bộ phận an toàn đã mang đi kiểm tra, không có nguy hiểm. Nhưng nhân viên ấy nhất mực phải đưa trực tiếp cho cô.” Cô thư ký đáp trả vô cùng cẩn thận.

“Gửi đến từ đâu?”

“Lyon.”

Hoan Nhan nhớ lại trước khi về đây cô có ghé lại đó hai ngày, có lẽ là hồ sơ gì đó liên quan đến công vụ, thế là cũng không suy nghĩ nhiều hơn.

“Cho người đó vào đi.”

Kết thúc cuộc gọi, cô đặt những thứ linh tinh sang một bên xong thì đúng lúc cửa phòng mở ra, lập tức bắt gặp một đôi mắt quen thuộc ẩn dưới chiếc nón lưỡi trai.

Cô thư ký không rõ tình hình nên chỉ báo cáo theo thông lệ:

“Cận phó tổng, đây là nhân viên của công ty chuyển phát nhanh. Người gửi ghi chú rõ phải đưa trực tiếp vì vậy cô ấy nằng nặc nhất định phải gặp cô.”

Ánh mắt của Cận Hoan Nhan dừng lại trên gương mặt của Âu Dương Thông, nhất thời không biết phải phản ứng thế nào.

Thật là gan to bằng trời mà...

Cảnh sát đang truy lùng cô, thế mà cô dám ngang nhiên xuất hiện trong tòa nhà Cận Thị, còn cười tươi đến thế. Song Cận Hoan Nhan cũng chỉ khựng lại một lúc, cô cần dặn thư ký:

“Được, tôi biết rồi, cô ra ngoài trước đi.”

Cô thư ký ngạc nhiên, cứ ngỡ đưa người ta vào, chờ nhận thư tư xong sẽ dẫn người ta ra, ai ngờ lại... Nhưng nghe lời chủ thì thế nào cũng không sai, cô bèn đáp lại một tiếng rồi mở cửa ra ngoài.

Âu Dương Thông cầm túi hồ sơ khỗ khỗ vào lòng bàn tay còn lại, vẫn là nụ cười quen thuộc.

“Cận tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Cận Hoan Nhan cúi mắt nhìn xuống bàn không chút cảm xúc.

“Chúng ta gặp nhau dường như đâu phải chuyện gì đáng vui mừng?”

“Hừm? Cô không vui sao?”

“Nếu cô bị bắt cóc, cô có vui không?”

Âu Dương Thông cũng nhìn lên trời tỏ vẻ suy nghĩ.

“Umm... còn phải xem người bắt cóc tôi là người như thế nào... nếu như là mẫu người xinh đẹp dịu dàng và thú vị như tôi thì... tôi sẽ rất vui lòng cùng cô ấy hưởng thụ khoảng thời gian khó quên ấy, để lại cho đối phương một kỷ niệm đẹp trong đời...”

Chẳng biết Âu Dương Thông đang nghiêm túc hay đùa giỡn mà cách nói rất đàng hoàng. Cận Hoan Nhan cố kìm chế cơ mặt của mình đừng co giật vì tức cười, mặt khác lại dường như nhìn Âu Dương biểu diễn.

Âu Dương Thông phát biểu cảm nghĩ xong, không tiến tới thêm song cũng không rút lui, chỉ mỉm cười đứng nhìn Hoan Nhan.

“Cô đến đây để thị uy với tôi sao?” Hoan Nhan bất giác có hơi phản chấn, dầu rằng nét mặt vẫn giữ nghiêm túc, trông khá là có phong thái của Cận Ngừ Ca.

“Cô suy nghĩ như vậy tôi sẽ rất đau lòng đó...” Âu Dương Thông xụ gương mặt xinh đẹp xuống, cố tình làm ra vẻ đau buồn, chỉ còn thiếu nước mắt thôi. Nhưng chẳng mấy chốc lại đã nở nụ cười, “Đừng nghĩ ai cũng xấu xa như vậy chứ.”

Cận Hoan Nhan lờm cô, “Tôi mà nghĩ tốt cho xã hội đen thì đâu chỉ đơn giản là bị bắt cóc.”

“Xã hội đen cũng có người tốt mà, cũng giống như bác sỹ y tá và nhà văn, họ cũng có những người như cảm thú đấy thôi, cô không thể phán đoán phẩm chất của một người thông qua nghề nghiệp của họ. Đúng, tôi đã bắt cóc cô, nhưng tôi không có làm hại cô, điều đó cũng đâu có sai.”

Còn nghề nghiệp nữa chứ... xã hội đen mà cũng cho là nghề nghiệp sao...

Nhìn Âu Dương Thông cứ nói thao thao như đang giáo dục thiếu nữ lầm đường lạc lối, trong lòng tuy không thể không thừa nhận những gì cô nói là đúng, nhưng Hoan Nhan lại nghĩ nếu tán thành như thế thì quá mất mặt, thế là chuyển luôn đề tài.

“Cô đến đây có chuyện gì? Nhiệm vụ lần trước không hoàn thành? Định thực thi kế hoạch thêm lần nữa?”

“Hầy, cô vẫn chưa chịu tin tưởng ánh sáng nhiều hơn bóng tối. Thôi được rồi, tôi đến đây là để xin lỗi cô và người nhà của cô, khiến họ lo lắng và đau lòng vì việc đó tôi rất áy náy, nếu có cách nào có thể bù đắp, tôi sẽ vui vẻ chấp nhận.”

Âu Dương đứng ở vị trí cách Hoan Nhan vài mét, cao ráo, dịu dàng. Không có kiểu đứng khòm lưng tiêu cực, cũng không có những cử chỉ che giấu cảm xúc như sờ sống mũi hay xoa xoa mặt, nghiêm nhiên là cô không hề căng thẳng, hoàn toàn thân nhiên và thoải mái. Là một người có thể dùng “xinh đẹp” để hình dung. Dẫu rằng, cô chỉ mặc đồng phục của công ty chuyên phát nhanh.

Bản thân Cận Hoan Nhan thuộc tuýp người mang đến cho người khác cảm giác nổi bật, trong mắt hầu hết mọi người, ở cô luôn có một thần thái đặc biệt mà người khác hằng theo đuổi. Song lần này, cô lại cảm thấy mình đang nhìn về một vật thể phát sáng.

Hoan Nhan hơi quay đầu sang chỗ khác, xem như đã chấp nhận lời xin lỗi. Âu Dương lại nở nụ cười thông lệ,

“Không biết tôi có vinh hạnh được làm quen với cô?”

“Hửm?” Cận Hoan Nhan nhất thời không hiểu ý cô.

“Thứ bảy tuần này, bảy giờ tối, nhà hàng Black Lonestar, chỉ có hai chúng ta, tôi sẽ chờ cô.”

Dứt câu, không chờ xem phản ứng của Hoan Nhan, Âu Dương Thông đặt túi hồ sơ lên bàn xong liền mỉm cười lui ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bữa tối

Nguyên vọng lớn nhất trong đời của Cận lão phu nhân chính là con cháu đầy đàn, cùng hưởng thiên luân. Thế nhưng số ngày con cháu ở bên cạnh bà lại trường kỳ duy trì ở trạng thái một bàn tay có thể đếm xuể, hơn nữa họ còn rất vui lòng xa rời tầm kiểm soát của bà, sống cuộc sống của mình. Cận Ân Thái sau khi về hưu tuy đều ở trong nhà, nhưng đa phần chỉ ngồi một mình trong phòng sách, không muốn người khác làm phiền. Di Châu ngoài việc hướng dẫn người làm trong gia đình quét dọn, mua đồ, thì việc mà bà quan tâm nhất chính là Cận Ngữ Ca – người do một tay bà chăm nom từ nhỏ, mỗi ngày đều đến căn hộ của Ngữ Ca quét dọn, do đó cũng không phải lúc nào cũng sát cánh bên lão phu nhân, tuổi già của lão phu nhân vô cùng cô đơn.

Bởi thế mà khi nghe Cận Hoan Nhan tuyên bố sẽ ở lại thêm một thời gian, niềm vui của bà thật không thua kém gì niềm vui khi hai cháu gái chào đời năm xưa, suốt ngày bàn bạc với Di Châu phải làm sao bồi bổ cho Hoan Nhan. Nhị tiểu thư cũng hoàn toàn yên lòng mà hưởng thụ sự ấm cúng của gia đình, đây cũng là một phần trong cuộc sống đặc ý của cô cơ mà.

Tiện thể, chờ đợi cuộc hẹn có vẻ như sẽ rất thú vị kia nữa.

Thứ bảy, mới sáng sớm tuyết đã rơi, vậy mà đến giữa trưa lại trời quang mây tạnh, đường phố ướt bóng, song thần sắc của người đi đường lại rất hào hứng.

Cận Hoan Nhan ngủ đến giữa trưa mới thức dậy dùng bữa sáng kết hợp bữa trưa, ăn xong lại lên phòng sách ủ mình trong ấy suốt buổi chiều, trung gian còn được Di Châu mang món ngọt lên cho cô giữ ấm. Xem đồng hồ, kim ngắn và kim dài đã hình thành một đường thẳng đứng, Hoan Nhan vươn vai đứng dậy, đặt quyển sách trong tay xuống.

Từ từ bước xuống lầu, cô nhìn thấy bà nội đang bày thức ăn ra bàn,

“Nội ơi, tối nay ăn gì thế?”

“Canh hầm xương, cải bẹ xanh xào, còn có cá hấp măng, và món chân vịt mà con thích nữa, chờ một chút nữa thôi, sắp ăn được rồi.”

“Ồi nghe là muốn ăn rồi, nhưng tối nay con phải ra ngoài...”

Hoan Nhan khoác tay bà nội, đầu tựa quây vào vai bà nhõng nhẽo. Lão phu nhân cười hiền từ xoa xoa tóc cô,

“Lại đi đâu chơi đây?”

“Con đi ăn tối cùng một người bạn!”

Hoan Nhan bốc một miếng măng cho vào miệng.

“Bạn trai?”

“Nội à...” Hoan Nhan trề môi, “Con mới về đây có bao nhiêu ngày đâu, đi đâu tìm bạn trai chứ?”

“Không cho người ta từ xa chạy đến đây tìm con sao? Nhan Nhan nhà ta xinh đẹp như vậy, không giữ chặt một chút thì...”

“Nội à, sao nội cũng bắt đầu tò mò thế này? Con đi ăn cùng một người bạn gái, như vậy được chưa?”

Lão phu nhân rõ ràng có hơi thất vọng.

“Con gái à? Ồ vậy phải cho người đi theo, để nội bảo lão Lý cử vài người canh giữ một chút.”

Vừa nói Cận lão phu nhân vừa đi tới bên điện thoại, Hoan Nhan vội vàng nín lại.

“Con chính là muốn nói chuyện này với nội! Con không muốn có người đi theo con, con đi ăn với bạn, bên cạnh có người đi theo thì kỳ lắm, bạn của con cũng sẽ không vui.”

Người già lập tức từ chối, “Không được! Tuyệt đối không được! Con đã quên chuyện của hai hôm trước sao? Hiện giờ ngoài đó rất loạn, con tuyệt đối không thể ra ngoài một mình!”

“Nhưng mà nội, như vậy có phải rất không tôn trọng bạn con không?”

“Bạn con sẽ hiểu cho con! Con xem Tiểu Ca kia, ngày ngày đi đây đi đó cũng có người đi theo đấy thôi, cũng không ai nói gì! Hơn nữa, thời gian con sống ở đây không nhiều, căn bản không rành đường lối ở đây, như vậy rất dễ xảy ra chuyện. Nội không đồng ý!” Người già nghiêm mặt, không hề có chút thương lượng.

“Lần trước cũng có vệ sĩ đi theo đó thôi, kết quả càng dễ gây chú ý.” Hoan Nhan lại bốc một viên cá viên cho vào miệng, không hề để tâm.

“Nhan Nhan nói cũng có lý, lần trước nếu không phải dùng xe của Tiểu Ca đưa đón, nói không chừng sẽ không có chuyện gì.” Cận Trung tay cầm ly nước bước ra từ trong bếp, tham gia vào cuộc đối thoại.

“Thì đó!” Hoan Nhan thấy có người ủng hộ, lập tức quật thêm cho lửa mạnh lên.

“Mẹ, mẹ cũng đừng quá lo lắng, Nhan Nhan không còn là trẻ con nữa.”

Cận phu nhân lâu nay luôn nghe lời con trai, lần này cũng vậy, bà không do dự nữa.

“Nhan Nhan à, con đừng đến nơi ít người, qua 10 giờ mà không về thì phải gọi điện về nhà, biết không?”

“Vâng, con biết rồi!”

Cận Hoan Nhan lập tức đứng nghiêm, ôm chầm lấy lão phu nhân cọ xát vào mặt bà vài cái, sau đó bay nhanh lên lầu, về phòng thay đồ. Lão phu nhân lo lắng nhưng cũng bất lực, nhìn qua con trai của mình, thấy Cận Trung rất thông thả, bà chỉ đành thở dài, lại tiếp tục trở về công việc bày dọn thức ăn.

Black Lonestar là nhà hàng Trung Hoa vừa khai trương không lâu, trước cửa đậu không ít xe. Cận Hoan Nhan bước xuống taxi, đưa tay lên xem đồng hồ, vừa đúng 7 giờ.

Hai lễ tân một nam một nữ mặc đồng phục truyền thống Trung Hoa nhiệt tình quá đối với cô, Hoan Nhan cũng vui vẻ đáp lại họ, nụ cười rạng ngời khiến chàng thiếu niên non nớt và vị thiếu nữ ngây thơ hoa cả mắt.

Phục vụ viên với áo sơ mi màu xanh đậm có hoa văn dẫn lối cho cô. Người trong sảnh không ít, hơi ồn ào, song Cận Hoan Nhan vẫn có thể tìm thấy Âu Dương Thông ngay trong giây phút đầu tiên.

Âu Dương Thông ngồi bên chiếc bàn ngay chính giữa, tay chống trên thành bàn, nghiêng đầu nhìn Hoan Nhan tiến tới. Áo len cổ cao màu xanh lá nhạt, quần legging màu xanh yamaha, mái tóc có một điểm phát sáng, chân mày cong lên đầy ý cười. Đợi khi Hoan Nhan đến gần thì cô rất tự nhiên mà đứng dậy, nhận lấy áo khoác ngoài từ Hoan Nhan và đưa cho người phục vụ, sau đó lại kéo ghế ra cho cô ngồi xuống, động tác liên tục và tự nhiên, trông như quý ông song lại nho nhã, không điểm nào có thể bị phản kích.

Cận Hoan Nhan thấy hơi tức cười, tay chống cằm chờ đợi Âu Dương trở về vị trí.

Người phục vụ đến đưa thực đơn, Âu Dương Thông nhìn Hoan Nhan, Hoan Nhan cũng nhướng mày nhìn lại không hề né tránh.

“Có cần tôi giới thiệu vài món không?”

Hoan Nhan mỉm cười gật đầu. Âu Dương không hỏi thêm ý kiến nữa, tự mình gọi bốn món một canh rồi trả thực đơn lại cho người phục vụ.

“Chúng ta ăn không hết đâu, nhưng tôi muốn cho cô thử thêm vài món để xem cô thích gì.”

“Tại sao không trực tiếp hỏi tôi thích gì?”

“Chưa ăn làm sao biết không thích?”

Hoan Nhan chịu thua, “Mỗi con người đều có món mà mình không thích ăn mà.”

“Thực phẩm là một trong những thứ tươi đẹp nhất trên đời, một người làm không ngon không có nghĩa là người khác làm cũng không ngon và món đó không ngon, chỉ có thử qua mới có thể đánh giá.”

Hoan Nhan chớp mắt, không phát biểu thêm. Âu Dương Thông dừng lại một lúc, từ từ ngã người về trước, nhìn vào mắt của Hoan Nhan, đột nhiên chuyển vào đề tài chính,

“Cũng giống như con người, làm gì nói gì cũng chỉ là bề ngoài, bản thân là gì mới là cái bên trong.”

Hoan Nhan ngẩn người ra một lúc mới hiểu hết chủ đề của tất cả những lời nói lúc này. Cô phụng cười, giờ bàn tay đang chống cằm của mình ra, dùng mu bàn tay quét nhẹ qua vầng trán của Âu Dương Thông, sau đó ngã người ra sau dựa vào thành ghế.

Âu Dương Thông sờ sờ vào nơi vừa bị chạm vào,

“Cô chịu đến, tôi thật sự rất vui.”

“Vậy nếu tôi không đến?”

“Không đến thì tôi ăn một mình.” Âu Dương Thông nhún vai.

“Vậy tôi có đến hay không thì có liên quan gì?”

“Không đến, tôi ăn no thì đi về, cuộc sống vẫn vậy; nhưng nếu đến, không chừng sẽ có sự khởi đầu mới.”

Cận Hoan Nhan nhìn cô, “Khởi đầu mới gì?”

“Khởi đầu mới của hai chúng ta. Cô không nhận thấy tôi rất có thiện cảm với cô sao?”

Đúng lúc này, phục vụ đẩy xe thức ăn đến, đứng lại ở bên bàn, tay chân nhanh nhẹn bày hết các đĩa thức ăn lên. Đôi mắt của Hoan Nhan sâu xa, nhìn Âu Dương Thông như suy nghĩ gì đó, có dò thám, lại như đã hiểu, cách nhau cánh tay không ngừng lên xuống của phục vụ viên, cô hỏi:

“Cô là...?”

“Đúng vậy.”

Hoan Nhan lại cười, “Nhưng tôi không phải.”

“Rồi cô sẽ phải.”

Vài câu ngắn ngủi, phục vụ viên chẳng hiểu họ đang nói gì, song hai người trên bàn ăn lại đều thấu hiểu. Âu Dương Thông mỉm cười, Cận Hoan Nhan kinh ngạc.

Khi thức ăn đã lên hết, người phục vụ cúi chào rồi lui xuống. Âu Dương Thông cầm hai chiếc chun màu trắng bằng sứ lên, rót đầy rượu vang, sau đó cầm đĩa gấp một miếng cà tím vào đĩa của Hoan Nhan.

“Rượu chỉ là để hợp với không khí tại đây, cô không muốn uống cũng không sao. Thức ăn thì thử nhé, cà tím điều ở đây rất nổi tiếng. Đừng nói cô không ăn đồ ngọt, phụ nữ kén ăn không dễ thương chút nào.”

Nói xong lại tự gấp một miếng cho vào miệng, nhắm mắt nhai nhóp nhép rất hưởng thụ.

Cận Hoan Nhan nhìn động tác của đối phương,

“Đừng nói với tôi cô bắt cóc tôi là vì...” Sắc mặt đã có hơi không vui.

“Đương nhiên không phải, mục tiêu bắt cóc vốn dĩ là chị của cô. Nhưng tôi rất vui mừng vì có sự sai lầm này, nếu không cũng không thể quen biết cô.”

Âu Dương Thông không hề khẩn trương, cô nói rất bình tĩnh. Sắc mặt của Hoan Nhan dịu lại một chút, cầm đĩa lên gấp thức ăn mà Âu Dương giới thiệu với cô cho vào miệng, sau đó đặt đĩa xuống, cầm rượu lên uống.

Chun chưa chạm môi, Âu Dương Thông đã nhìn thấy trong mắt Hoan Nhan có một tia sáng, cô không nói gì, cũng tự mình cầm chun rượu lên,

“Đừng để lỗi tai cô đơn.”

Cận Hoan Nhan chìm đắm trong niềm vui mà thực phẩm mang lại, rất sảng khoái mà đưa chun tới trước. “Tong” một tiếng, hai chiếc chun sứ va chạm vào nhau.

Rượu vào đầu, một nụ cười xóa hết ân thù.

Thế là, kẻ bắt cóc và người bị hại sau khi kết thúc vụ án, đã ngồi cùng nhau dùng một bữa tối yên tĩnh. Sau đó, không ai nhắc đến đề tài mà Âu Dương Thông đã đặt ra nữa, phảng phất như những lời ấy chưa từng được nói ra, cả hai chỉ hưởng thụ niềm vui ăn uống. Đợi đến khi tôm hùm được mang ra, Cận Hoan Nhan không hề e thẹn mà xoắn tay áo lên phanh thấy chủ tôm. Âu Dương Thông nhìn vào cũng không cảm thấy cô thô lỗ, trái lại còn rất có cá tính. Đương nhiên, không thể bài trừ nguyên do “Trong mắt tình nhân chỉ thấy Tây Thi” nữa.

Đợi sau khi Hoan Nhan dùng khăn giấy ướt lau sạch mười ngón tay của mình thì người phục vụ cũng rất đúng lúc mà cầm theo biên lai bước tới. Cả hai đều là phái nữ, vậy nên đưa cho người đến trước chăng? Sở tay lễ nghi có viết như thế, nhưng, chưa chờ người phục vụ đến gần Âu Dương Thông thì một tấm thẻ vàng lấp lánh đã chặn ngay trước bụng cậu. Phục vụ viên không thể không dừng lại, ánh mắt vô tội nhìn Âu Dương Thông.

Âu Dương mở to mắt, chưa kịp nói gì thì Hoan Nhan đã xua tay, phục vụ viên rất thông minh mà cầm thẻ rời khỏi.

“Rất cảm ơn cô đã giới thiệu cho tôi nhiều món ngon như vậy, lần sau tôi sẽ còn đến đây. Nhưng, có lẽ hứng thú mà cảnh sát dành cho cô nhiều hơn hứng thú cô dành cho tôi, vậy nên, tốt nhất là tôi đừng gây thêm phiền phức cho cô và cảnh sát thì vẫn hơn.”

Dứt lời, cô đứng dậy rời khỏi, đến bàn lễ tân nhận lại áo khoác và thẻ của mình, lại quay đầu nhìn Âu Dương Thông một cái, rồi thong thả đi khỏi nhà hàng.

Âu Dương Thông chờ đến nghe cô nói hết, nhìn cô rời đi, ánh nhìn ấy, không hề xen lẫn bất kỳ thứ gì. Ngày sau cô mới hồi thần lại, và rồi, khỏe mỗi gương lên một nụ cười xinh đẹp.

Hình như, ngày càng thú vị rồi nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Túc mệnh

Có một người nổi tiếng từng phát biểu một triết lý kinh điển: cuộc sống không bao giờ luôn tốt như bạn đã nghĩ, song cũng không tệ như bạn tưởng tượng.

Kiều cảnh quan hy vọng Cận Ngữ Ca từ nay có thể đối đãi với cô dịu dàng và ảm áp như ánh nắng tháng ba, quan tâm cô nhiều hơn, và rất hiển nhiên đó là điều vọng tưởng. Tuy nhiên, Cận tổng giám đốc cũng không gọi điện cho lão Vương báo cáo chuyện cảnh sát tấn công người được bảo vệ, điều này giúp Hiều Kiêu tránh được một trận bão tố.

Bởi thế, Kiêu cảnh quan một lần nữa chứng minh quan điểm cuộc sống của mình: Cuộc sống chính là ở cách chấp vạ.

Vụ án đã đến giai đoạn cấp bách. Bất kể là ở nhà hay ở phòng làm việc của Ngữ Ca, ổ điện bao giờ cũng dính lấy đồ sặc, cục pin to và thô của chiếc điện thoại hàng lậu của Kiêu cảnh quan dính trên đồ sặc phát ra thứ ánh sáng gai mắt. Cận Ngữ Ca đã nghe thấy rất nhiều những giọng nói lớn tiếng và cấp bách từ cái loa điện thoại bị rò rỉ âm thanh nghiêm trọng ấy, nó khiến dòng suy nghĩ của cô không ngừng bị ngắt quãng, bản phân tích kế hoạch đặt trên bàn đã ba ngày rồi vẫn không thấy tiến triển gì.

Cuối cùng, Kiêu cảnh quan không nhẫn nhịn được nữa, hai tay đập lên bàn làm việc của Ngữ Ca cúi mắt nhìn cô, hệt như một con sư tử sẽ vồ lên đồp lấy con mồi bất cứ lúc nào. Cận tổng giám đốc ngả người ra thành ghế khoan tay nhìn cô, không hề lộ nét sợ hãi.

Cuộc giao chiến bằng miệng diễn ra tiếp đó đã triển hiện một cách chân thật uy lực cực lớn khi sao hỏa đụng vào địa cầu, Kiêu cảnh quan tròn to đôi mắt đang nóng hừng hực vì lửa và phân tích cận kề hậu quả sự việc, căn bản không hề cho Ngữ Ca có cơ hội phát ngôn, cuối cùng giành được phần thắng cục bộ. Cận Ngữ Ca lâu nay chưa hề bị giáo huấn như thế tức đến huyết áp tăng cao, nghiến răng nghe rần rắc, cuối cùng mặt mũi trắng bệch xua tay hạ lệnh thả người.

Kiều Hiều Kiêu sau khi được trả tự do lập tức phóng như tên lửa rời khỏi tòa nhà Cận Thị, nhảy lên một chiếc taxi. Lần quay đầu lại duy nhất cũng chỉ vì nón len bị rơi xuống đất phải chạy về nhặt, ngoài ra không hề có cử động nào biểu lộ sự luyến tiếc. Cận Ngữ Ca đứng quan sát nhất cử nhất động của cô từ cửa sổ phòng làm việc dần dần lạnh mặt, thân bút bị móng tay làm hằn lên vài dấu trắng khuyết.

Một ngày sau, trang nhất của thời báo buổi sáng đăng tin.

Vụ án được phá, những kẻ tình nghi đều đã sa vồng. Trong bức ảnh đính kèm, Kiều Hiểu Kiều mặc quân phục đang khoác vai con gái của Đỗ Viễn Hằng tránh khỏi sự bao vây của ký giả.

Mẫu tin nói rằng, bọn phi đồ sau khi đã đến đường cùng, quả nhiên quyết định ra tay với cô nhi quả phụ của Đỗ gia, may thay cảnh sát đã bố trí từ trước, vừa bắt được tội phạm, vừa bảo vệ được người bị hại.

Cận Ngữ Ca đặt tờ báo trên tay xuống, không khỏi thán phục trực giác nhạy bén của Kiều Hiểu Kiều đối với vụ án. Nếu như cô ấy còn ở lại chỗ của mình dù chỉ là nửa ngày, thật khó nói sinh mạng của con gái nhà họ Đỗ sẽ ra sao. Nhưng, vụ án nay đã phá rồi, cảnh sát có cần thiết phải trụ giữ Đỗ gia như gà mái ấp trứng như vậy nữa không?

Nhiều chuyện!!!

Giờ đây, cho dù Cận Ngữ Ca có gọi điện cho Bộ Công An thì cũng không còn lý do gì để Kiều Hiểu Kiều xuất hiện trước mặt cô nữa. Nghĩ đến đây, vị tổng giám đốc tương lai chợt mất đi sự bình tĩnh của ngày thường, trái lại cảm thấy phiền lòng lạ thường. Đại tiểu thư tự giải thích cho sự bức tức của mình là vì hôm đó tự nhiên bị tên họ Kiều tấn công mà chưa trả đũa được.

Chính ngay trong lúc phòng làm việc bị sự bất cam của tổng giám đốc làm cho nhiệt độ không khí hạ quá mức số không thì Kiều cảnh quan, “con mắt” của trận bão tố này lại không sợ chết mà cười ngửa quay về.

Nghe thư ký thông báo, Cận Ngữ Ca cũng bất ngờ đến mức nhất thời không biết phản ứng ra sao, chờ khi cô hồi thần thì Kiều Hiểu Kiều đã mang theo nụ cười hàng hiệu xuất hiện trước cửa phòng của một người bạn dường như đã quen biết nhiều năm.

“Hi ~ bạn rộn lắm à?”

Cận Ngữ Ca vội vàng điều chỉnh cảm xúc, thừa cơ lườm đối phương một cái.

Thời tiết hôm nay rất tốt, sau khi phá án, có được thời gian nghỉ ngơi, Kiều Hiểu Kiều đã thay lại chiếc áo khoác sạch sẽ, khăn choàng màu đen được thắt một nút kết kiểu Pháp rất đẹp, hòa với dáng người cao ráo của cô, quả là rất ưa nhìn, hoàn toàn không giống những ngày trước. Cận Ngữ Ca nhìn cô, trong lòng tán thưởng nhưng không hề bộc lộ ra ngoài.

Thấy Cận Ngữ Ca lạnh mặt không nói chuyện, Kiều Hiểu Kiều tự biết lời lẽ của mình hôm đó hơi quá, cũng có phần ngượng ngao. Nhưng, rồi cũng phải mở lời thôi,

“Còn giận sao?”

Ngữ Ca đặt bút xuống bàn, đứng dậy vòng ra kệ sách tìm kiếm tư liệu, vẫn không nói năng gì.

“Đừng nhỏ mọn vậy mà, đâu phải chuyện gì to tát đâu.” Ánh mắt của Kiều Hiểu Kiều không hề rời khỏi cô.

“Cô quá tự tin với mình rồi chẳng! Tưởng rằng tâm trạng của người khác đều bị chi phối bởi cô à?”

Vừa nói, Cận Ngữ Ca vừa quay đầu lại, cửa kệ sách bị đóng lại rầm một tiếng.

Kiều Hiểu Kiều hoảng hồn rúc cổ lại, song lại thầm tự thưởng cho mình một chữ “V”, chịu nói chuyện là được rồi, chỉ sợ cậu cứng họng khưi mãi không ra thôi.

“Hôm đó là tôi không tốt, tôi xin lỗi mà.”

Cận Ngữ Ca như không hề nghe thấy, đi trở về bàn làm việc, Kiều Hiểu Kiều chạy tới nắm lấy tay cô, kéo một cái, không mạnh cũng không nhẹ.

“Nề ~”

Cận Ngữ Ca bị ép phải dừng bước, nghiêng đầu nhìn Hiểu Kiều một cái rồi rút tay mình lại. Vốn dĩ cũng không phải rất giận, theo lý thì xin lỗi vậy cũng được rồi, nhưng cô chưa muốn xong chuyện như thế.

Thấy Ngữ Ca vẫn chưa chịu nói chuyện, tuy nhiên sắc mặt đã dịu lại không ít, Kiều Hiểu Kiều liền thừa thắng xông lên,

“Hôm nay đến đây là có chuyện muốn nhờ cậu.”

Cận Ngữ Ca nhìn cô hồ nghi, không dám tin trên đời lại có loại người như thế, song trong lòng cũng rất tò mò muốn biết Hiểu Kiều muốn nhờ cô chuyện gì.

“Tôi biết là rất khó nói, nhưng lão Vương béo cứ bắt tôi phải tới, tôi cũng không có cách khác.”

Chân mày sụp xuống, Hiểu Kiều vừa nói vừa gỡ bao tay ra,

“Sắp đến tết Nguyên Đán rồi, cuối năm trong đồn có tổ chức liên hoan, thêm vào vừa phá được vụ án lớn, nên họ nói muốn ăn mừng lớn một chút.”

Cận Ngữ Ca chớp chớp mắt, không hiểu việc này thì liên quan gì đến cô.

“Nhưng mà đạo trước tụi này lo điều tra, quên mất đặt nhà hàng. Bây giờ phàm là nhà hàng tốt một chút thì đều đã hết chỗ rồi, cho nên. ...”

Bây giờ Ngữ Ca mới biết Hiểu Kiều muốn nói gì, cô dùng nét mặt không biểu cảm nhìn Hiểu Kiều, nhìn đến mức Kiều cảnh quan ngỡ mặt mình bị bẩn, còn dùng tay sờ sờ lên mặt nữa.

“Các người làm vậy là lấy chuyện công đòi hỏi việc tư có biết không?”

Kiều Hiểu Kiều gật đầu lia lịa, “Biết.”

“Phá án là chức trách của cảnh sát, là nghĩa vụ, không phải điều kiện để đòi hỏi sự đáp trả!”

Tiếp tục gật đầu, “Đúng!”

Cận Ngữ Ca lạnh mặt,

“Ngày mấy?”

“Đêm 30.” Nhanh nhẹn đáp lời.

“Vạn Giang và Cẩm Thịnh, chọn chỗ nào?”

“Chỗ nào có thiết bị đa phương tiện tốt một chút, tụi này có biểu diễn.” Kiều Hiểu Kiều đứng nghiêm trang, nét mặt rạng rỡ.

Cận Ngữ Ca suy nghĩ một lúc,

“Vậy thì Vạn Giang đi, thiết bị ở lầu bốn vừa được thay mới, không gian cũng thừa sức cho mọi người quây phá.”

Kiều Hiểu Kiều biết sự đã thành, vui mừng khôn siết, vậy là lập công rồi. Cô bèn tiến tới nịnh nọt,

“Ngữ Ca thật là tốt bụng!!!”

Ngữ Ca lườm cô một cái, chưa kịp nói gì thì Hiểu Kiều lại phun ra một câu,

“Có khuyến mãi không?”

“Cô thật là biết được voi đòi tiên!!!” Ngữ Ca biến cả sắc mặt.

“Hi hi, làm người tốt thì làm cho trót đi mà. ...”

Kiều Hiểu Kiều mới không sợ chiêu này của cô, Cận tổng giám đốc nhìn cô nửa buổi trời, cuối cùng cũng không có cách nào khác,

“Mặt bằng 15%, nước uống tự trang bị.”

“Vậy tức là những thứ khác miễn phí rồi?”

Cận Ngữ Ca chịu thua mà đáp lại,

“Ừm!”

Tiếng còn chưa dứt thì Kiều Hiểu Kiều đã nhào lên bưng lấy mặt của Ngữ Ca, tay phải còn đang giữ bao tay của Hiểu Kiều đặt đến bên tai của Ngữ Ca để giữ lấy mặt cô, tay trái thì đặt hết lên má của Ngữ Ca, chỉ trong tích tắc môi của Ngữ Ca đã bị hôn một cái.

“MUAH~” một cái thật kêu.

Hai mắt Cận Ngữ Ca tròn xoe đứng yên như hóa thạch, Kiều Hiểu Kiều còn không biết sống chết mà không chịu rút tay lại, đứng trước mặt Ngữ Ca, cô kêu lên hưng phấn,

“Tớ thật là yêu cậu quá đi!!!”

Bây tỏ xong rồi, không thấy phản ứng.

Sắc mặt của Ngữ Ca chuyển từ đỏ thành trắng lại từ trắng thành đỏ, hơi thở cũng không còn điều hòa, hồ sơ trong tay bị cô giơ cao lên định đánh vào đầu Hiểu Kiều, song lại vì không cách nào khác mà hạ xuống.

“Buông tay.” Cẩn rảnh phun ra hai chữ.

“Hửm?”

“Bảo cô buông tay ra!”

“Ồ.”

Kiều Hiểu Kiêu chớp mắt ra vẻ vô tội, cuối cùng cũng buông Ngữ Ca ra, còn tự liếm môi như không nỡ, đôi mắt thì híp lại cười hi hi, lần này thì lão Vương mập phải biểu dương cô đây.

Nhịp tim của Cận Ngữ Ca gia tăng, cô cố gắng kìm chế để không đưa tay lên sờ vào nơi vừa bị Hiểu Kiêu hôn vào, miễn cưỡng đặt câu hỏi:

“Còn chuyện gì nữa không?”

“Hửm? À, còn, tối nay cùng ăn cơm nhé?”

Cận Ngữ Ca không hiểu, “Tại sao?”

“Xem như là cảm ơn cậu!”

Lúc này đây, Cận Ngữ Ca đang sợ bị đối phương phát hiện sắc mặt thất thường do cảm xúc rối loạn của mình, chỉ muốn cô nhanh chóng rời khỏi thôi, thế là nghĩ cũng không nghĩ thì đã nhận lời.

“Được.”

“Tam Nguyệt Hương trên đường Hoàng Vĩ cậu có biết không? Chỗ đó nhé, 7 giờ, được không?”

“Được.” Ngữ Ca cúi thấp đầu, đáp rất nhanh.

“Ừm.” Nhìn trái nhìn phải, không tìm được chuyện gì khác để nói nữa,

“VẬY... TỚ ĐI NHÀ?”

Kiều Hiểu Kiêu dường như không muốn rời khỏi, cô vẫn còn muốn ở lại. Nhưng Cận Ngữ Ca lại né tránh cô, vội vàng quay về kệ sách.

“Không tiễn.”

Ngay cả chào tạm biệt cũng không chịu quay lại nhìn nữa.

Không còn cách khác, Hiểu Kiêu đành nhún vai, đeo bao tay vào, nhìn bóng lưng của Ngữ Ca và nói: “Vậy tối nay gặp nha, bye bye!”

Cửa phòng vừa đóng lại, Kiêu Hiểu Kiêu liền dựa lưng vào tường, mắt mũi miệng đều chụm vào một chỗ, tay phải sờ lên lồng ngực, tay trái nắm thành nắm đấm phần chân vô cùng.

“Yeah!”

Thư ký Tống đứng lúc đi ngang thấy vậy nên dừng lại nhìn cô một cách hiếu kỳ. Kiêu Hiểu Kiêu lập tức nghiêm chỉnh:

“Hi ~”

Thư ký Tống lễ phép gật đầu chào lại.

“Bộ đồ hôm nay rất hợp với cô nhé ~”

Dứt lời, Kiêu Hiểu Kiêu mỉm cười nho nhã, tay thọc vào túi áo khoác, vừa đi vừa huýt sáo.

Thư ký Tống cúi đầu tự nhìn mình, gương mặt thoát đỏ, lưng cũng bắt gặp thẳng lên, tâm trạng khoan khoái mà đi vào phòng tổng giám đốc.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Dân nông

Nếu Cận Ngữ Ca sớm biết cuộc hẹn mà Kiêu Hiểu Kiêu mời còn có người thứ ba, cô tuyệt đối sẽ không từ chối yến tiệc thương nghiệp quan trọng kia,

để đến tham gia bữa tối quái lạ này.

Họ cơ hồ có mặt ở trước nhà hàng cùng một lúc, Ngữ Ca vừa định xuống xe thì nhìn thấy từ chiếc BMW màu trắng đậu ở vị trí đối diện, có hai người cùng bước xuống. Hiểu Kiều vẫn mặc như lúc sáng, bên cạnh cô, một cô gái mặc áo khoác màu trắng cột tóc đuôi ngựa khoác lấy tay Hiểu Kiều, cả hai cười nói vui vẻ cùng đi vào nhà hàng.

Nét mặt vốn nhẹ nhõm của Ngữ Ca thoát chốc ảm đạm, nếu không lầm thì đó là con gái của Đỗ gia Đỗ Kiều Thiện, Kiều Hiểu Kiều bảo cô đến ăn tối với Đỗ Kiều Thiện là có ý gì?

Tài xế im lặng chờ đợi lệnh của cô, song Ngữ Ca đã không còn hứng thú vào trong nữa.

Điện thoại chợt rung lên, cô khựng lại một lúc mới quyết định bắt máy.

“Đến đâu rồi?”

Giọng điệu của Hiểu Kiều rất thoải mái, Ngữ Ca cơ hồ đã tưởng tượng ra được nụ cười tươi rói của đối phương, cách nói chuyện như bạn thân lâu năm của Hiểu Kiều khiến Ngữ Ca chợt cảm nhận được một niềm vui nho nhỏ. Thở một hơi, giăn cặp chân mày đang nhíu vào nhau, cô đáp:

“Đang ở bên ngoài, sắp vào đến rồi.”

“Ok!”

Không nói nhiều hơn, không hề khách sáo, trái lại lại khiến Ngữ Ca cảm thấy gần gũi.

Khi người phục vụ mở cửa phòng cho Ngữ Ca bước vào thì Hiểu Kiều và Đỗ Kiều Thiện đang chụm đầu vào nhau nghiên cứu điện thoại. Thấy cô đến, nụ cười vốn đã rất vui của Kiều Hiểu Kiều càng thêm rạng ngời, trả điện thoại lại cho Đỗ Kiều Thiện, cô tiến tới đón Ngữ Ca.

“Tới rồi à? Bên ngoài có lạnh không?”

Ngữ Ca không trả lời, chỉ nhìn Hiểu Kiều, rồi nhìn sang Đỗ Kiều Thiện cũng đang nhìn cô.

Kiều Hiểu Kiều vờ như không thấy gì, tự mình cầm túi xách của Ngữ Ca, chờ Ngữ Ca cởi áo khoác ra xong cô lại cởi khăn choàng cổ của Ngữ Ca xuống. Khi mọi thứ đã đâu vào đấy, Hiểu Kiều nắm tay Ngữ Ca lên cảm nhận một lúc rồi buông ra,

“Ủm, không lạnh lắm, qua đây ngồi.”

Suốt quá trình ấy, ánh mắt của Đỗ Kiều Thiện không hề rời khỏi họ, đặc biệt là cử chỉ của Hiểu Kiều. Hiểu Kiều dẫn Ngữ Ca đến ngồi vào chỗ mà cô vừa ngồi, bản thân thì ngồi sang vị trí kế bên.

“Chắc hai người quen nhau mà đứng không? Có cần tôi giới thiệu nữa không?”

Ngữ Ca vẫn bình tĩnh như ngày thường, khái niệm của cô về tiểu thư nhà họ Đỗ chỉ dừng lại ở mức độ quen biết, song khi trông thấy huy hiệu màu đen khắc chữ “Hiếu” trên tay áo của Đỗ Kiều Thiện, cô không khỏi đồng cảm, nhoen miệng cười xem như chào hỏi.

Đỗ Kiều Thiện trang điểm rất tinh tế, tóc được buộc cao và để lộ vàng trắng, cẩn thận suy xét mối quan hệ của hai người còn lại, cuối cùng khi nhận ra cử chỉ thân mật và sự dịu dàng của cả hai thì cô đối với Ngữ Ca cũng ôn hòa hơn. Kiều Hiểu Kiều luôn có nhiều đề tài để nói, nhờ vậy mà không khí trong suốt bữa ăn cũng tương đối hài hòa.

Thừa lúc Đỗ Kiều Thiện vào nhà vệ sinh, Ngữ Ca phát biểu sự bất mãn của mình.

“Cô gọi cô ấy đến tại sao không nói trước cho tôi biết?”

“Nói trước thì cậu đâu có tới nữa.”

Kiều Hiểu Kiều quả là rất hiểu Ngữ Ca, điều này khiến Ngữ Ca không biết ứng phó thế nào.

“Nói vậy tức là gạt tôi đến đây rồi?”

“Gạt hồi nào?”

“Vậy ăn tối chung như vậy là ý gì?”

“Không có ý gì hết, đến một mình sẽ rất khấn trương, nên mới kéo cô ấy theo để mạnh dạn hơn.”

Ngữ Ca tròn mắt nhìn Hiểu Kiều, còn Kiều Hiểu Kiều thì vẫn cứ ngồi cười. Nụ cười này ở cô không hề mang ý nghĩa gì khác, không phải để che giấu, cũng không phải khinh thường ai, mà chỉ đơn thuần là vì tâm trạng vui vẻ, bởi thế mà nụ cười cũng đặc biệt sinh động. Cận Ngữ Ca vội tránh khỏi nụ cười ấy, cô phát hiện, một khi nhìn nụ cười ấy quá lâu, lòng cô sẽ nảy sinh cảm giác muốn đến gần.

Khi họ ra khỏi nhà hàng thì xe của Ngữ Ca đã nhanh chóng tiến tới, xe của Đỗ gia cũng ở ngay phía sau. Đỗ Kiều Thiện rất tự nhiên mà khoác tay Hiểu Kiều.

“Tôi đưa bạn về nhé? Đừng làm phiền Cận tổng nữa.”

Kiều Hiểu Kiều đang cúi đầu khâu nút áo khoác và kéo cao cổ áo lên để che mặt lại đáp trả một cách tự nhiên:

“Không được, tôi phải đến nhà cô ấy.”

Hai cô gái còn lại đều ngẩn người ra.

“Tôi có rất nhiều đồ ở nhà cô ấy, hôm nay tiện thể sang đó lấy lại.”

Cận Ngữ Ca nhớ lại những thứ linh tinh trong kệ tủ nhà mình, đồ sạc pin vứt trên bàn, đồng hồ đeo tay trong nhà vệ sinh, dây thắt lưng để đeo túi súng vất trên ghế sofa... Kiều Hiểu Kiều dường như đã để lại dấu tích ở mọi ngõ ngách trong căn hộ của cô trong những ngày sống tại đây.

Ngữ Ca một mình ngồi vào xe, yên lặng chờ đợi.

Hiểu Kiều đưa Đỗ Kiều Thiện đang rất không vui về lên xe và nói lời tạm biệt, đến khi chiếc xe màu trắng ấy biến mất trong bóng tối cô mới chạy về bên Ngữ Ca, phần khởi như vừa ném vào rồi một quả bóng ba điểm.

Xe chạy rất êm, Hiểu Kiều dường như đã quen với sự lạnh lùng của Ngữ Ca, cô giương thẳng hai chân ngồi rất thoải mái, mũi chân còn nhịp nhịp.

“Tại sao không nhờ Đỗ Kiều Thiện?”

“Hừm?”

Cận Ngữ Ca không thích cùng một lời mà phải nói hai lần, điều đó chứng tỏ đối phương không lắng nghe những gì cô nói. Và Hiểu Kiều cũng không phải không nghe rõ, cô chỉ mượn tiếng “hừm” để xác định đối phương đang nói chuyện với mình.

“Sao cơ?”

“Thái Hòa của Đỗ gia, tuy không bằng Vạn Giang, nhưng quy mô cũng không thua kém Cẩm Thịnh, cô nói với Đỗ Kiều Thiện, cô ấy nhất định sẽ giúp cô.”

Khi nói những lời này, Ngữ Ca không biểu lộ ra cảm xúc gì, không biết là đang vui hay đang giận.

“Không phải là cậu muốn nuốt lời chứ?!”

Kiều Hiểu Kiều lộ vẻ mặt tội nghiệp như không thể tin vào sự thật trước mắt, để rồi nhận lấy cái lườm mắt của Ngữ Ca, bấy giờ cô mới biết hóa ra chỉ là đang trò chuyện, trong lòng liền an tâm trở lại.

“Tớ đâu có thân với cô ấy!”

Ngữ Ca nghiêng mặt nhìn cô, “Thế cô thân với tớ à?”

“Đương nhiên rồi! Hai chúng ta là quan hệ gì chứ? Đúng không nè?” Hiểu Kiều cười hi hi, rồi quay phắt người lại đặt một tay lên thành ghế mà nhìn thẳng vào Ngữ Ca.

“Trước đây, chưa từng quen biết Đỗ Kiều Thiện?”

“Không quen.”

“Mới quen từ buổi chiều sau khi rời khỏi văn phòng của tớ?”

“Đúng vậy.”

“Vậy mà đã có thể rủ đi cùng để thêm mạnh dạn, còn nói là không thân?”

Hiểu Kiều vẫn cười hi hi nhìn Ngữ Ca mà không đáp lại. Ngữ Ca lườm cô một cái, tuy vẫn không cười, nhưng nét mặt rất tự nhiên, không còn nét nghiêm nghị như ngày thường.

Về đến nhà, Kiều Hiểu Kiều cứ đứng mãi trước cửa với vẻ mặt gượng gạo. Ngữ Ca thay đồ xong trở ra nhìn thấy vậy, cảm giác lạ lùng,

“Làm gì vậy?”

“Ngại.”

Ngữ Ca chớp chớp mắt, khi hiểu ra thì nét mặt ghi đầy sự khinh miệt.

“Cô cũng biết ngại sao? Lúc nãy là ai đã nói, ‘hai chúng ta là quan hệ gì chứ?’”

“Thế hôm nay mình ngủ lại đây được không?”

Cận Ngữ Ca bước tới lấy ly rót nước, rồi uống nước, một tay khoanh trước ngực đỡ lấy khuỷu tay còn lại, chiếc ly trong suốt dao động một cái, nước vurun lại trên thành ly, sau đó lại chuyển thành từng giọt chảy ngược trở vào.

Nét mặt của Hiểu Kiều trở nên mơ hồ, miệng hơi hé mở, vì không hiểu đối phương đang nghĩ gì mà trở nên chậm chạp và thấp thòm. Gương mặt của Ngữ Ca bị che mờ bởi màn sương của nước nóng trong ly, nếu không phải vì thần sắc trên ấy biểu lộ sự đắn đo, Hiểu Kiều thật sự nghi ngờ đối phương có nghe thấy mình nói gì hay không.

“Kiều cảnh quan không phải...”

Ba chữ đầu, ngữ điệu còn cao lên, song ngay sau đó đã dần hạ thấp. Cận Ngữ Ca ngưng lại, Kiều Hiểu Kiều nghi hoặc, đôi mắt tròn xoe tiến tới vài bước,

“Sao?”

Cận Ngữ Ca quay lại mặt đối mặt với cô, ánh mắt chứa rất nhiều thứ phức tạp: dò thám, bắt an, trông chờ, và một sự mâu thuẫn không mấy rõ ràng. Hiểu Kiều đã hiểu được những thứ ấy, cô đưa tay lên giữ lấy gương mặt của Ngữ Ca, ngón tay cái đặt lên ấn đường của Ngữ Ca, vuốt chậm theo đường cong của chân mày cho đến mang tai. Gương mặt sạch sẽ, ánh mắt trong vắt, song có vài thứ, dường như đã bắt đầu khác đi.

Ngữ Ca hồi thần lại, lấy bàn tay đặt trên mặt của mình xuống rồi quay người đi.

“Tùy cô.”

Đơn giản, yên bình, đây là điều Kiều Hiểu Kiều thích, cũng là điều Cận Ngữ Ca hy vọng. Tuy nhiên, Hiểu Kiều còn thích được thả lỏng và vui vẻ, đầu cho chỉ là ngồi trên sofa xem chương trình truyền hình mà mình yêu thích.

Ngữ Ca thì không có thói quen xem tivi, rất nhiều công việc chờ cô xử lý, nhưng Hiểu Kiều đã nói, không có công việc gì là không thể không làm. Bởi thế mà giờ đây, trong căn hộ của Cận đại tiểu thư đang diễn ra một cảnh tượng hiếm hoi — Cận Ngữ Ca ngồi trên sofa, cùng xem phim hoạt hình với Kiều Hiểu Kiều.

Tom vẫn rượt đuổi Jerry không biết mệt mỏi, Ngữ Ca nhìn con mèo màu xám với con chuột màu nâu trong màn hình, cô thật không hiểu người đang ngồi khoanh chân bên cạnh mình, có gì mà mắc cười đến thế?

Kiều Hiểu Kiều tự nhiên quay qua ôm lấy eo của Cận Ngữ Ca, úp mặt vào bụng cô, cười đến toàn thân run lên. Nhìn con người tự nhiên chui mặt vào lòng mình, và mái tóc xoăn màu nâu ngay trước mặt, ước nguyện được sờ vào mái tóc đã ẩn nấp trong lòng cô bấy lâu bất chợt trở nên mạnh mẽ, nếu cô ấy đã cảm thấy cả hai rất thân nhau, vậy chắc là không cần phải khách sáo rồi chẳng?

Từ từ đặt tay lên đó, vuốt nhẹ, mái tóc mềm và mượt, ngón tay có thể dễ dàng len lỏi vào những sợi tóc xoăn mà không hề bị vướng víu, xoăn tự nhiên và xoăn nhân tạo quả là khác nhau.

Tiếng cười của Hiểu Kiều chợt tắt lịm, cô ngược nhìn lên Ngữ Ca, đầu vẫn không chịu rời khỏi.

“Được không?”

Ngữ Ca không hiểu, “Cái gì được không?”

“Như vậy... có được không?”

Không nói gì thêm, bàn tay kia của Ngữ Ca cũng giơ lên, ôm hẳn đầu của Hiểu Kiều vào lòng mình. Chưa bao giờ, dịu dàng đến thế.

Mắt và môi của Kiều Hiểu Kiều đều cong cả lên, cô ngoan ngoãn vùi đầu trong người của Ngữ Ca. Bên trong màn hình, Jerry đang nhìn họ, nó nháy mắt một cái, búng tay cái “tách” rồi lại chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 19 + 20 – Kết trận

Bất kể thế nào, buổi tối khó trải qua ấy vẫn đã trôi qua trong sự quẩn quýt giữa không khí mập mờ.

Hiệu Kiều đã cơ hồ quên mất sau đó cô đã kết thúc “trận chiến” ấy như thế nào, và còn mặt dày ra sao để tiếp tục ngủ ngon trên giường của Ngữ Ca. Tóm lại khi cô thức dậy thì nắng sáng đã rọi lên mặt, và Ngữ Ca đã không còn ở bên cạnh.

Kiều cảnh quan có thói quen nằm úp người trên giường, vì thế khi thức dậy tư thế đầu tiên bao giờ cũng là ngồi quỳ lên chân, rồi vật vờ trên giường một hồi mới chịu tỉnh ngủ. Tuy nhiên trong lần này, hai tay của cô đều nắm chặt vào nhau, một tay ấn vào bụng, tay kia ấn lên huyết Thái Dương, đau đến mức mắt nổi cả đom đóm.

Và cho dù là trong tình cảnh như thế, cô vẫn đã nhìn thấy dấu tích hỗn loạn trên giường, vậy nên cũng không thể nào giả vờ mất trí, cô đã mượn rượu làm những gì? Thử hỏi ức lại, bấy giờ mới phát hiện ngay cả chi tiết cũng rõ ràng đến thế, đầu lại càng đau hơn...

Cửa phòng tắm mở ra, chỉ trong tích tắc mặt của Hiệu Kiều đã được nhuộm màu. Cận Ngữ Ca bước ra, không hề nhìn cô lấy một cái, tự mình đi tới trước gương lau khô tóc. Kiều cảnh quan vẫn giữ tư thế tay ôm bụng tay xoa đầu như lúc này, ánh mắt đi chuyển một cách chậm chạp, vẫn không tìm thấy biểu hiện gì trên gương mặt của người bị hại.

“Ồ...”

Phải khó khăn lắm cô mới lấy được dũng khí, vừa định nói gì đó thì Ngữ Ca đã đặt khăn lông xuống và rời khỏi phòng. Hiệu Kiều một mình quỳ trên giường, đầu cúi xuống đến gối, hai tay ôm mớ tóc bù xù, nét mặt ủ ê.

Ngượng ngùng lắm, muốn chạy trốn lắm, song Kiều Hiệu Kiều vẫn phải bung mặt ra ngoài. Thừa lúc Ngữ Ca ăn sáng ở phòng khách, cô vội vàng chỉnh trang lại áo quần, có vậy thì khi nhìn mặt Ngữ Ca cô mới không đến mức quá xấu hổ. Nhưng Ngữ Ca dường như không muốn đối mặt với cô, không nói chuyện cũng không ngước mặt lên, thế nên Hiệu Kiều cũng không có dũng khí tiến lên, chân chừ không quyết, hoàn toàn mất hết phong thái thường ngày.

Giữa không khí không tự nhiên như thế, Ngữ Ca vẫn đã làm hết những gì cần làm trong buổi sáng. Thấy cô như muốn ra ngoài, Hiệu Kiều đương nhiên là phải đi theo. Hai người lẳng lặng rời khỏi căn hộ, vào thang máy, ấn nút, xuống lầu. Ra đến cổng, cuối cùng Hiệu Kiều cũng không nhận được nữa.

“Ồ... mình... mình còn phải về đồn có chút việc, cậu... nếu có việc thì...”

Cậu có thể đi trước. Nửa câu sau này Hiệu Kiều không dám nói ra, và Cận Ngữ Ca là ai chứ, làm sao mà không hiểu ý cô, nghe rồi cũng như là không nghe vậy, chân không dừng lấy nửa giây.

Tài xế sớm đã túc trực ở ngoài lúc này liền mở cửa xe ra, Ngữ Ca ngồi vào trong, cửa được đóng lại, xe lăn bánh, Cận Ngữ Ca chỉ nhìn thẳng về trước, không hề lườm người ở phía sau lấy một cái.

Nhìn chiếc xe ấy dần biến mất khỏi tầm nhìn, Hiệu Kiều thở phò một hơi, song trong lòng lại như bị gì đó đè lên.

Kim nén cơn đau đầu, Hiệu Kiều đi đến văn phòng làm việc, trong này không có một ai. Ngày mai mới bắt đầu nghỉ tết, nhưng hôm nay đã không còn bóng người, tối qua cả bọn đều uống rất hăng, e là giờ này còn đang chơi cờ tướng với Châu Công rồi.

Kiều Hiệu Kiều quăng chìa khóa lên bàn, ngồi phịch xuống ghế xoay, kê đầu lên thành ghế rồi dờ dẩn nhìn lên trần nhà.

Đúng là trùng tà rồi!

Cận Ngữ Ca, người con gái chưa thấy mặt đã sớm nghe danh ấy ngay từ đầu Hiệu Kiều đã không mấy có thiện cảm, Kiều cảnh hoa mưu dùng song toàn một lòng muốn phá án thì sao mà cam tâm tình nguyện đi làm vệ sĩ?! Nhưng sau khi gặp nhau, cãi nhau vài lần, ấn tượng đối với Ngữ Ca trái lại trở nên tốt hơn. Cô gái tuổi còn rất trẻ đã được lên tạp chí Tài chính – Kinh tế, còn được nhận định là nữ phú hộ có tiềm năng nhất này không ương bướng, không kiêu ngạo và ngang ngược như cô đã tưởng, đầu rằng quả thật có hơi lạnh, nhưng nhìn vào thì biết ngay đó là do tính cách chứ không phải ý sùng thành kiêu.

Ban đầu, Kiều Hiệu Kiều vì công việc nên không thể không tiếp cận cô, dần dà trái lại lại bị ngọn núi đá này thu hút. Có thật là có người chỉ biết làm việc mà không cần nghỉ ngơi và giải trí không? Thật sự có người có thể chỉ có một nét mặt mà không có thất tình lục dục ư? Rất hiển nhiên là không phải, hóa ra khi công việc làm mãi không hết cô cũng sẽ bức mình, ngủ không đủ giấc cô cũng sẽ lười dậy, hóa ra cô cũng biết giận biết cười hơn nữa khi cười trông rất xinh. Chỉ là đại đa phần thời gian, cô không thể không che giấu sự không vui không thích không muốn của mình, để đi ứng phó những người những việc cô không muốn ứng phó. Hiệu Kiều bắt đầu cảm thấy... có hơi... xót thương cho cô gái về ngoài oai phong này...

Vậy nên cô đồng ý đến gần cô hơn, cùng cô đi công tác, khi có thời gian thì chuyện trò, rảnh rỗi thì kiếm gì đó chọc ghẹo cô. Dẫu rằng đa phần là bị “va tướng”, nhưng thỉnh thoảng được nhìn thấy Ngữ Ca để lộ cảm xúc thật, bản thân cô bất giác cũng vui lây. Dường như cô ấy đã bắt đầu chịu tiếp nhận cô, mặc dù tính cách đã khiến con người này không biểu đạt nó quá lộ liễu, song từ những chuyện nhỏ nhặt nhất, cô có thể cảm nhận được sự ám áp ấy. Phương thức qua lại vượt trên tình bạn nhưng lại không rõ là gì này, cả hai người họ đều không ý thức được sự nguy hiểm. Nhưng, chỉ có thế mà đã có thể phát triển đến mức gần gũi đa thiệt sao...

Hiệu Kiều nhắm mắt lại, cô không rõ cảm xúc và hành vi như bị chạm mạch này của mình rốt cuộc xuất phát từ đâu.

Có sự khao khát ấy đối với Ngữ Ca? Sống hai mươi mấy năm rồi, cô chưa từng nghĩ đến việc này. Có thích thật đấy, nhưng thích đến mức muốn xâm phạm, muốn chiếm đoạt, nhìn thấy cô ấy bị mất không chế vì mình thì hưng phấn đến lạ thường? Chuyển sang dùng nửa người dưới để suy nghĩ? Chỉ mạng hơn nữa là, cô ấy không phản kháng? Mặc dù chuyện giữa hai cô gái trong thời đại ngày nay không còn là tin tức lạ đời, nhưng nói thế nào cũng

không dễ dàng được chấp nhận đâu chẳng, sau này phải làm sao đây?

Hiếu Kiều ấn mạnh hơn vào huyết Thái Dương, cô muốn khóc...

Đột nhiên cửa phòng mở ra, có người đi vào. Hiếu Kiều lập tức ngước lên nhìn, hóa ra là Lư Trung Bảo, ông ngồi xuống đối lưng với Hiếu Kiều tại vị trí của mình.

“Sao thế này? Đau đầu sao? Thanh niên tội cháu thật là, ý có sức khỏe rồi cố mạng đày đọa nó.”

“Chú Bảo.” Chào một cách rầu rĩ.

“Đau đầu thì ở nhà ngủ đi, vào đây làm gì?”

“Ngủ không được...”

Lư Trung Bảo quay người lại, hai tay vắt trên thành ghế.

“Ngủ không được? Chuyện lạ đấy, chẳng phải cháu có biệt hiệu ngủ không biết dậy sao? Hiếm khi được ngày nghỉ mà lại ‘ngủ không được’?”

“Có tâm sự nên không ngủ được...” Hiếu Kiều nói bằng giọng như chỉ còn nửa mạng sống.

“Tâm sự? Chuyện tình cảm?”

Hiếu Kiều nhìn ông, “Chú Bảo, khi còn trẻ chú có từng thích ai không?”

“Ha ha, quả nhiên là chuyện tình cảm! Mùa xuân đã đến với Tiểu Kiều nhà ta rồi sao?”

Lời giễu cợt của Lư Trung Bảo hoàn toàn là sự quan tâm xuất phát từ một vị trưởng bối, vậy nên Hiếu Kiều cũng bắt đầu chia sẻ với ông rút thắt trong lòng.

“Khi chú thích một người, chú sẽ làm gì?”

“Hmm... sẽ đối xử tốt với cô ấy, quan tâm cô ấy.”

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Hmm... dần dần rồi sẽ nhiều hơn, cũng phải xem tình huống thế nào nữa. Ai thích cháu à? Hay là cháu thích ai?”

Hiếu Kiều không trả lời.

“Khi còn trẻ, thích thì cứ chủ động một chút, dù có hơi đáng hơi chát đấy, nhưng rồi cũng phải trải qua thôi. Đừng chờ đến khi không thể níu kéo nữa mới hối hận.”

Lư Trung Bảo nói xong thì quay trở về bàn làm việc, lục tìm gì đó trong hộc tủ.

Hiếu Kiều dõi mắt nhìn theo, trông thấy khung ảnh luôn luôn đặt trên bàn của Lư Trung Bảo, đó là ảnh của một người phụ nữ trẻ trung mặc quân phục, là đồng nghiệp cũng là vợ của Lư Trung Bảo, cô đã hy sinh trong một lần chấp hành nhiệm vụ vào nhiều năm trước, từ đó cô trở thành nỗi đau lớn nhất của Lư Trung Bảo. Và ông, bao nhiêu năm qua vẫn sống một mình, chỉ vì tình cảm ông dành cho vợ quá sâu đậm, không thể tiếp nhận người phụ nữ nào khác nữa.

“Chú Bảo, chú... có hối hận không? Ý cháu là, hối hận yêu phải một người.”

Sống lưng Lư Trung Bảo hơi khựng lại, dừng cả hành động trên tay. Chốc lát sau, ông mới trầm giọng nói:

“Không, thật lòng yêu một người thì sẽ không hối hận.”

Dứt câu, ông thở ra một cái rất chắc chắn, rồi thay bằng giọng điệu nhẹ nhõm:

“Chú qua bên lão Vương đây, không có việc gì thì về nhà đi, nghe chưa?”

Hiếu Kiều gật gù đầu, “Vâng, cháu biết rồi.”

Lư Trung Bảo rời khỏi, Hiếu Kiều vẫn tiếp tục nhìn bức ảnh ấy và suy nghĩ. Đột nhiên, cô khẽ hỏi:

“Chú ấy nói chú không hối hận, nhưng khiến chú ấy phải cô độc cả đời, di có hối hận không?”

Người phụ nữ trong hình mang một nét đẹp tự nhiên, đương nhiên là không thể trả lời cô.

Hôm nay là ngày cuối cùng của năm, Kiều Hiểu Kiều lảng vảng một hồi rồi về nhà. Bà Kiều đã nấu cả một bàn thức ăn, để Hiểu Kiều và ba mình cùng nhau vài ly.

Sau bữa cơm, Hiểu Kiều xưng phong rửa chén, nhưng lại bị bà Kiều đá ra khỏi nhà bếp, đành ra ngồi trên sô-pha xem truyền hình, trong ấy có vẻ rất náo nhiệt, nhưng cô chẳng biết mình đã xem thấy gì, một lát sau thì không thể ngồi tiếp nữa.

“Mẹ, con về chỗ của con nhé.” Hiểu Kiều nói lớn vào nhà bếp.

Bà Kiều lau tay lên tạp dề và đi ra hỏi: “Tối nay không ngủ ở nhà sao?”

“Dạ thôi, không chừng mai hay một con sẽ lại về.”

Mặc áo đầu vào đầy xong, Hiểu Kiều vịn tay vào cửa và mang giày.

“Ừm, vậy cũng được, trước khi về nhớ gọi điện cho mẹ biết. Đi đường cẩn thận đấy!”

“Con biết rồi, tạm biệt mẹ. Ba! Con đi nhé! Bye!”

Gọi lớn vào phòng sách xong, Hiểu Kiều rời khỏi nhà.

Trên phố đèn đỏm rực rỡ, kẻ qua người lại, một mình cô sai bước đi hết con phố đi bộ từ đầu đến đích, lại đi ngược từ đích trở về, mãi đến khi hai chân rữ rệu không còn cảm giác. Nhìn lên con phố đã dần dần thưa bóng, cô mới lấy hết dũng khí xông tới “Cảnh Duyệt Vinh Viên”.

Án chuông nửa ngày trời, có vẻ như Ngừ Ca không có ở nhà. Kiều Hiểu Kiều lại không muốn ra về, thế là bước tới thang thoát hiểm ngồi chờ. Cô không chắc Ngừ Ca sẽ về, nhưng cô vẫn muốn chờ. Trong lòng cô, rất muốn gặp cô ấy.

Ngoài thang bộ không có gì để giữ ấm, Kiều Hiểu Kiều đã chờ hơn một tiếng, hai chân gần như không còn tri giác nữa. Chính ngay lúc cô mơ mơ hồ hồ muốn thiếp đi thì “Tong” một tiếng, thang máy phát ra tiếng mở cửa.

Cận Ngừ Ca từ trong bước ra, bên trong áo khoác dài là bộ đầm dạ hội bằng tơ lụa, gương mặt được trang điểm tinh tế, trông đầy vẻ tự hào. Chỉ là quãng thâm mắt nhàn nhạt đã bán đứng cô, thần sắc cũng chứa đầy nỗi mệt.

Hôm nay là tiệc rượu tất niên của Cận Thị. Cận Ngừ Ca với danh nghĩa là chủ nhân tương lai đương nhiên không thể vắng bóng, suốt buổi tiệc cô phải không ngừng đi lại tiếp đãi đủ loại người, mãi đến khi tiễn xong vị khách cuối cùng, cô mới lẻ thân hình đã cứng đờ về nhà.

Kiều Hiểu Kiều dè dặt nới xột xa, đứng dậy nhìn Cận Ngừ Ca.

Ngừ Ca không né tránh, nghênh đón ánh nhìn của Hiểu Kiều, chỉ là sắc mặt mỗi một. Im lặng một lúc, cô mới mở túi xách ra lấy chìa khóa cửa.

Hiểu Kiều bước tới gần trong thấp thỏm, đứng ở sau lưng Ngừ Ca, nhìn bờ vai ốm yếu phía trước, cô thật sự rất muốn ôm đối phương vào lòng. Ngừ Ca không ngăn chặn Hiểu Kiều vào nhà, chỉ là vẫn không phát biểu một lời.

Họ cùng vào cửa, Ngừ Ca đi thay quần áo, vào phòng tắm. Hiểu Kiều ngồi đấy, lòng rối bời.

Chờ khi Ngừ Ca trở ra, cô lại đi vào bếp rót một ly nước rồi trở về phòng ngủ. Hiểu Kiều không hề rời mắt khỏi cô, và rồi đứng dậy đi theo sang đó.

Khi tới trước cửa phòng ngủ, Ngừ Ca quay người lại, tay giữ lấy nắm cửa, chặn đường Hiểu Kiều.

Đôi chân mày của Hiểu Kiều giật lên một cái, rồi nhanh chóng cúi đầu xuống.

“Mình chỉ là...”

Ngừ Ca vẫn im lặng, cô chớp mắt nhìn Hiểu Kiều một cái, sau đó hạ thấp giọng nói:

“Cho mình ít thời gian.”

Hiểu Kiều ngược mặt lên, nhìn thấy đôi mắt ấy bị chiếu thêm nhiều phiền muộn, trong lòng cũng không nở.

“Ừm. Chỉ muốn chúc cậu năm mới vui vẻ, còn nữa.... ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Ngừ Ca đáp, sau đó nhẹ nhàng khép cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Vàn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Rạn nứt

Ba ngày nghỉ tết Nguyên Đán, Cận Ngừ Ca về “Phụng Hoàng sơn trang” ở với ông bà nội. Ba mẹ và Hoan Nhan đã về nước, trên dưới Cận gia đều sum vầy bên nhau hưởng niềm vui đoàn tụ, Cận Ngừ Ca cũng tạm thời trút bỏ phiền não về chuyện tình cảm, một lòng đón tết cùng gia đình.

Sau lễ, cô lại trở về công ty, chỉ vài ngày ngắn ngủi cũng đã chông chất không ít công việc. Sau cuộc họp thường lệ, Cận Ngừ Ca lại vui đầu vào hồ sơ suốt một buổi sáng, mãi đến khi thư ký mang bữa trưa vào cô mới tạm dừng việc làm trong tay mà cho mình nghỉ ngơi giây lát.

Vừa ăn những món được trang trí tinh tế, Ngừ Ca vừa lật xem tờ báo trong ngày. Tìm hiểu thời sự cũng là việc bức thiết phải làm đối với một người quyết sách trong tương lai. Báo kinh tế và báo tài chính đã xem xong mà Cận Ngừ Ca chỉ mới nuốt được vài miếng thức ăn, cô lại mở tờ báo thời sự buổi sáng ra.

Vừa lật sang trang hai, một tiêu đề lớn đã đập vào mắt: Tổ trọng án truy bắt tội phạm buôn bán ma túy, hai cảnh sát viên bị trọng thương nhập viện.

Cận Ngừ Ca dừng tay lại. Nhìn những con chữ to màu đen ấy, không hiểu vì sao, trong lòng cô chợt dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Bèn đặt xuống, đẩy phần ăn sang một bên và kéo gần tờ báo lại để đọc chi tiết hơn về nội dung.

Cục Cảnh sát Thành phố, Tổ trọng án 3, trong hai cảnh sát bị thương, có một người là nữ cảnh sát. Khi những chữ này theo trình tự nhảy vào mắt của Ngừ Ca, nụ cười tươi tắn rạng ngời của Hiểu Kiều bất chợt và vô tình siết chặt trái tim cô.

Bỏ báo xuống bàn, Cận Ngừ Ca đi xuống nhà xe tự mình lái xe ra ngoài, tổng cộng chỉ dùng 58 giây, một phút cũng không đến.

Tại Bệnh viện Nhân Dân.

Bà Kiều tay cầm chén dứt từng muỗng súp cho Hiểu Kiều. Kiều cảnh quan mấy ngày trước còn nhảy nhót tinh táo thế mà giờ đây đang nằm trên giường bệnh, yếu ớt xanh xao, vai trái bị băng bó như đòn bánh tét, dịch nước biển chảy dọc theo ống đi vào người cô.

Kiểu Hiểu Kiều trở ra từ phòng phẫu thuật vào hôm qua đã phải trải qua một giai đoạn dài để chờ đợi thuốc tê hết công hiệu, mãi đến bây giờ mới có thể miễn cưỡng ngồi dậy dùng ít thức ăn. Cố gắng chống chịu cơn đau từ vết thương truyền đến, cô sợ làm mẹ lo lắng.

Đột nhiên, bên ngoài phát ra tiếng khóc thét inh tai.

Tiếng khóc rất gần, dường như là ở phòng kế bên, Hiểu Kiều và mẹ cô đều dừng người.

Bà Kiều đứng dậy, đặt chén xuống.

“Mẹ qua đó xem một chút, e là không hay rồi.”

Dứt lời bà nhanh chóng mở cửa phòng đi ra ngoài. Cửa vừa được mở ra, tiếng khóc pha lẫn với nhiều tiếng nói khác bất chợt bị phóng đại. Hiểu Kiều cắn chặt môi, cử chỉ vô tình khiến làn môi vốn đã không có huyết sắc càng thêm tái nhợt.

Ngồi chờ một hồi vẫn không thấy mẹ trở vào, cô giờ chần ra, tự mình cầm theo chai nước biển đi ra ngoài. Bước chân bông bênh như không còn sức lực. Bên ngoài hành lang, người rất nhiều, có lãnh đạo của cục cảnh sát, lãnh đạo của chính quyền địa phương, có bác sĩ, phóng viên, tất tần tật những người Hiểu Kiều quen và không quen.

Vị đồng nghiệp cùng bị thương với cô, sau hơn ba mươi tiếng cấp cứu đã bị tuyên bố tử vong, một sinh mạng trẻ thế là chấm hết. Ngay trung tâm quần người, mẹ và người vợ mới kết hôn chưa tròn một năm của chàng trai trẻ đã khóc đến cơ hồ ngất đi.

Bà Kiều thương cảm vô cùng, vội vàng đỡ lấy người mẹ khổ mệnh, nước mắt cũng tuôn trào. Kiểu Hiểu Kiều dờ dãn nhìn cảnh tượng bi thảm này từ xa, ngay cả cơn đau cũng trở nên tẻ nhạt.

Dưới sự chuẩn bị từ trước, mọi người cùng đỡ người thân của viên cảnh sát đã hy sinh an dưỡng rồi khỏi phòng bệnh. Bà Kiều không tiện rời đi ngay, bèn nhìn Hiểu Kiều ra ý bảo cô hãy trở về giường nằm nghỉ. Chờ khi dòng người đã tan, Hiểu Kiều mới lễ bước chân nặng nề, từng bước quay về phòng.

Hiểu Kiều mệt mỏi mà nhắm mắt lại. Người đã cộng sự với cô mấy năm nay, thế là đi rồi, sinh mệnh nhu nhược đến khiến con người không muốn chấp nhận. Đã không phải lần đầu tiên đối mặt với tử vong, cứ sao tâm trạng vẫn nặng nề đến thế. Cùng là viên đạn ấy, bắn vào vai của cô thì chỉ là một vết thương, nhưng bắn vào lồng ngực của cậu ấy, lại là âm dương cách biệt.

Cửa phòng bất chợt bị mở toang, tiếng bước chân gấp rút vang dội, Hiểu Kiều mở mắt, người đứng trước mặt cô là Cận Ngừ Ca đang thở hổn hển.

Cận tổng giám đốc lâu nay luôn chú trọng lễ nghi và bề ngoài, giờ đây vàng trán đang thấm một lớp mồ hôi, lớp trang điểm cũng bị nhòa, một lọn tóc đã rũ xuống áp bên gò má, đáng vẻ khốn đốn hiếm thấy.

Hiểu Kiều ngồi tựa trên giường, nhìn Ngừ Ca bằng ánh mắt thất thần. Cô trông thấy trong đôi mắt xinh đẹp ấy, là sự quan tâm, lo lắng muốn giấu cũng

không giấu được.

Cậu sẽ hối hận không?

Không phải bây giờ, cũng không phải những ngày tháng bình lặng sau này. Mà là có một ngày, khi mình không thể nhìn cậu như vậy nữa; dẫu cho chỉ là nước mắt mà cậu rơi vì mình cũng không thể thoải mái mà rơi trước mặt người đời, cậu có hối hận không? Hối hận vì, sự xem trọng của ngày hôm nay?

Ngừ Ca, mình sợ cậu hối hận. Khi viên đạn ấy bắn vào người mình cũng không sợ hãi, nhưng mình sợ cậu sẽ hối hận.

Kiều Hiểu Kiêu ngồi thẳng dậy, nhón miệng nở một nụ cười nhàn nhạt.

“Cận tổng... đã suy nghĩ kỹ rồi ư?”

Cận Ngừ Ca khựng người, cảm thấy có gì đó không ổn, song cô không đoán ra được suy nghĩ của đối phương qua lời nói ấy, vì vậy cô lựa chọn im lặng. Kiêu Hiểu Kiêu ở trước mặt rất xa lạ, là Kiêu Hiểu Kiêu mà cô chưa bao giờ nhìn thấy. Nước da tái nhợt, giữa căn phòng từ vách tường đến ga giường đều trắng tinh này, Hiểu Kiêu cơ hồ như trong suốt, ánh nắng từ cửa sổ rơi vào, tựa như chỉ cần chớp mắt một cái thôi, cô sẽ lập tức biến mất trong không khí.

“Chuyện hôm đó, là tôi không tốt, tôi đã uống quá nhiều. Tôi thật sự rất sợ Cận tổng sẽ nổi giận, nhưng nghĩ kỹ lại, chắc rằng Cận tổng cũng đâu phải loại người không đùa được đúng không?”

Hiểu Kiêu nói một cách chậm chậm mà bình tĩnh, nụ cười trên khóe môi ấy lạnh lùng đến tàn nhẫn, không còn hơi ấm của ngày thường. Đồng tử của Ngừ Ca từ từ thu hẹp rồi lại giãn ra, ánh mắt mang đầy sự không dám tin tưởng, sau đó, chuyển thành tia nhìn sắc bén.

“Cận tổng bảo là cần thời gian, cần thời gian để suy nghĩ gì nhỉ? Có phải kỹ thuật của tôi quá tệ, khiến Cận tổng thất vọng rồi không?”

Sắc mặt của Ngừ Ca tím xanh, giận quá hóa cười, cô cố sức nắm chặt tay lại để nó không run lên, đôi mắt nhìn thẳng vào Hiểu Kiêu như muốn tìm kiếm gì đó trên gương mặt ấy. Sự lo lắng và hoang mang trên đường đến đây hoàn toàn tan biến, trở nên nực cười, trái tim nay chỉ còn cảm giác rét lạnh như bị đẩy xuống băng động.

Hiểu Kiêu không nói thêm nữa, cô mệt mỏi mà nhắm mắt lại. Như vậy là đủ rồi, thời cơ thích hợp, lý do thích đáng. Yêu chưa hề sâu đậm, sẽ không có tổn thương, lúc có được không hề hạnh phúc, thì khi mất đi, chớp mắt sẽ qua ngay thôi. Như vậy cũng tốt.

Im lặng rất lâu.

Khi một lần nữa mở mắt ra, trước mặt đã không còn ai. Hiểu Kiêu thờ thẩn nhìn vào vị trí Ngừ Ca vừa đứng, có gì đó trong trái tim cô đang từ từ tan nát. Tại sao lại có thể... có cảm giác khó chịu hơn cả cơn đau của vết thương kia chứ?

Bà Kiêu mở cửa phòng ra, thấy con gái đang cuộn người trên giường quay mặt vào trong. Bước tới gần, bà hốt hoảng vô cùng khi nhìn thấy dịch thuốc sớm đã truyền hết, mà máu truyền ngược từ tay Hiểu Kiêu trở về chai thì đã lấp đầy ống dịch, nó nhuộm đỏ cả đôi mắt của bà.

“Hiểu Kiêu, truyền dịch xong rồi sao không gọi y tá? Con nhìn máu kia! Có phải vết thương lại đau không?”

Bà Kiêu hối hả chạy tới giường bệnh ấn nút khẩn cấp rồi khom người nhìn con gái của mình.

Hiểu Kiêu đang chau mày vào nhau, hai mắt khép chặt. Cô miễn cưỡng lắc đầu xem như đã trả lời mẹ.

“Con thấy chỗ nào không khỏe? Có phải truyền dịch quá nhanh không?”

“Mẹ, con muốn ngủ, con chỉ muốn ngủ một lúc thôi...”

Kiều Hiểu Kiêu ngày thường bận rộn đến mức muốn nhìn thấy cô một phút cũng khó, thế mà lần này, do bị thương được nghỉ dưỡng ở nhà một thời gian, cô được hưởng thụ một lần cuộc sống cơm bưng nước rót sướng như tiên. Tuy nhiên, trong giấc mơ, cô cứ mơ mơ hồ hồ nhìn thấy những cảnh tượng kỳ lạ.

Tòa nhà của Cận Thị, phòng khách được bày trí trang nhã, cô đứng ở đấy như muốn chờ đợi gì đó, nhưng lại chẳng nhìn thấy gì. Sau đó lại xuất hiện những hình ảnh quen thuộc, song tất cả đều bị mất đi một nửa. Không có mục tiêu, cô hoang mang, bất lực, không biết phải làm sao.

Giật mình tỉnh giấc, Hiểu Kiêu sờ tay lên trán thờ gáp gáp.

Nếu trái tim của con người có thể tuân thủ theo lý trí, thế gian e đã không có nhiều phiền não đến vậy.

Hiểu Kiêu đứng dậy thay đồ, rồi mặc áo khoác phao ra đường.

Bầu trời buổi trưa chỉ có một màu trắng, không một áng mây, vậy mà có một cây non lại manh nha bên lề đường trong thời tiết thế này. Hiểu Kiêu hít sâu một hơi, làm sạch không khí buồng phổi.

Cô vào tiệm bánh ngọt dùng một mẫu bánh kem rất ngon, rồi lại chạy vào KFC uống một ly nước trái cây to thật to. Cuối cùng, Kiêu Hiểu Kiêu rất hài

lòng mà đứng dậy, kéo mũ lên trượt tuyết xuống rồi chạy tới con hẻm nhỏ bên cạnh tòa nhà Cận Thị để... rình.

Chỉ nhìn một lúc, một lúc thôi. Hãy cho mình nhìn thấy cậu, mình có hơi nhớ cậu.

Trời không thuận ý người, mãi đến khi màn đêm buông xuống cô cũng không nhìn thấy Ngữ Ca. Ngẩng đầu lên, phòng làm việc ấy cũng không có ánh đèn mang cho cô niềm hy vọng.

Kiều Hiểu Kiều ngồi xồm xuống đất, giật giật hai sợi dây rút ở hai bên nón, vò đầu bức tóc mà suy nghĩ, nghĩ đến đầu cũng nhói đau. Kết quả rút ra là, dù gì cũng đã rình rồi, thôi thì rình đến cùng vậy.

Trước cửa “Cảnh Duyệt Vinh Viên”, Kiều Hiểu Kiều đứng nấp trong bóng tối, nhìn Cận Ngữ Ca và một người đàn ông chào tạm biệt với nhau.

Cô biết người đó, đó là giám đốc chi nhánh của tập đoàn Cận Thị tại nước ngoài, bạn thời đại học của Ngữ Ca. Tính cách như Cận Ngữ Ca đáng lý sẽ không có liên hệ gì với người khác mới phải, song chỉ duy có anh chàng quốc tịch Pháp tóc vàng mắt xanh này lại rất gần gũi với cô. Người của công ty con không thể nào trường kỳ ở lại đây, Ngữ Ca và người đó cũng chỉ thỉnh thoảng mới gặp nhau, hơn nữa đa số đều vì công việc. Vấn đề là trong mắt người ngoài, mỗi một lần gặp nhau ấy đều có gì đó mập mờ.

Hiểu Kiều biết rõ những điều này, song khi nhìn thấy chàng trai lịch lãm cao ráo ấy hôn Ngữ Ca, cô vẫn đã quên mất việc mình đang trong thân phận kẻ rình rập, cô... đến gần quá rồi.

Ngữ Ca sau khi tiễn người đó đi, quay lưng lại thì liền nhìn thấy cô.

Hiểu Kiều có hơi khản trương, cô không hề chuẩn bị trước cho sự đối mặt này. Dẫu sao đi nữa cô đã làm những việc quá đáng, nói những lời quá đáng mà việc quá đáng và lời quá đáng hợp lại với nhau, sẽ là quá đáng đến không thể tha thứ.

Nét mặt của Cận Ngữ Ca khi nhìn cô là không một chút cảm xúc, song cũng chỉ có một lúc thôi, Ngữ Ca đã buông một tiếng cười lạnh rồi quay người đi. Ngay cả một giây giằng co cũng không có, mà sai quấy khiến sao đó, Kiều Hiểu Kiều đã bước theo Cận Ngữ Ca.

Đi một mạch lên đến nhà, Hiểu Kiều không hề rời mắt khỏi Ngữ Ca, cũng không cảm thấy có gì lạ. Tất cả vẫn như trước đây, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, Cận Ngữ Ca vẫn lạnh lùng, và Kiều Hiểu Kiều cũng rất yên tĩnh.

Đột khi cô chiến thắng trái tim đang đập như trống vỗ của mình để đến gần Ngữ Ca thì, rất bất ngờ, Cận Ngữ Ca không từ chối.

Đèn, mờ mờ ảo ảo; Hôn, dịu dàng nồng nhiệt. Hiểu Kiều say rồi, cô không ngờ lại nhận được sự đối đãi dịu dàng như vậy, người trong lòng cô không còn non nớt như lần trước nữa, mà trở nên chủ động và nhiệt tình. Đầu lưỡi giao nhau, thân thể cọ xát, Kiều Hiểu Kiều bị giam cầm bởi cảnh đẹp trước mắt, cô dường như đã nhìn thấy cánh sắc diệu kỳ nhất.

Mà lãng quên rằng, phản ứng nên có của Cận Ngữ Ca.

Khi đưa đối phương lên đến đỉnh điểm, Hiểu Kiều ôm lấy Ngữ Ca còn đang rít thở, muốn hôn cô. Song, Ngữ Ca đang nằm ở bên dưới lại nhanh chóng lách đầu tránh khỏi, ánh mắt mê mẩn tức thì trở nên sắc lạnh.

“Kỹ thuật của Kiều cảnh quan tiến bộ không kém nhĩ, có chăm chỉ luyện tập sao? Thật không ngờ lại có đạo đức nghề nghiệp đến thế.”

Hiểu Kiều sững người, nét mặt quyền uy cũng trở nên đông cứng. Giây tiếp theo, cô bị đẩy mạnh ra nằm phịch qua một bên. Ngữ Ca ngồi dậy, khoác áo ngủ lên rồi đi vào phòng tắm.

Kiều Hiểu Kiều nằm yên bất động, vết thương trên vai bắt đầu rất đau do bị va chạm mạnh, song cũng không bằng cảm giác của cô lúc này. Là trả thù sao? Một Cận Ngữ Ca quyết đoán lãnh ngạo, làm sao chịu để cho bản thân rơi vào vị trí bị người khác sắp đặt? Giờ thì cô đã hiểu ý nghĩa của nụ cười lạnh lúc nãy rồi, đó là vũ khí vô hình, và sắc bén nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Vàn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Sinh hứng

Thọ thân của Cận lão phu nhân gần kề, bởi thế mà nhị tiểu thư nhà họ Cận dẫu cho đã rất chán rất muốn đi cũng không thể không nán lại. Cô đến công ty được vài lần, không đi sâu tìm hiểu nghiệp vụ cũng không làm việc gì thực tiễn, bởi lẽ bản thân cô cũng không thấy hứng thú với công việc. Cô vốn dĩ muốn tìm chị mình trò chuyện, vấn đề là ngồi trong phòng tổng giám đốc đã mấy lần, nhưng thời gian mà Cận Ngữ Ca có thể dành cho cô ít đến tội nghiệp, viễn cảnh hai chị em nắm tay nhau cùng dạo phố uống trà mà cô tưởng tượng, e là khó có thể thành hiện thực.

Tuy nhiên, Cận Hoan Nhan có tâm thái rất tốt, Ngữ Ca không thể dạo với cô, tự cô cũng biết tìm người thú vị chơi đùa với mình. Và công việc bất hạnh này đã được giao cho nhóm vệ sĩ vinh dự đi theo cô.

Cận Hoan Nhan lượn lách một cách xuất quỷ nhập thần trong khu thương mại sầm uất, các anh vệ sĩ ngày thường nào có nhiều cơ hội vào những nơi mà phái nữ tụ tập thế này, nhìn ngang ngó dọc cũng không biết các cửa hàng với mặt tiền diện tích như nhau này có gì khác lạ, nhất thời trở nên mất phương hướng. Rõ ràng nhị tiểu thư đã đi vào từ lối này, thế mà chờ mãi không thấy trở ra, hóa ra là đã vọt sang một tiệm khác cách đây mấy chục mét, thế là họ vội vàng đuổi theo.

Cận Hoan Nhan một mặt trêu chọc các anh chàng bảo vệ đáng yêu, mặt khác cũng không bỏ qua cơ hội ngắm nghía xung quanh, giờ đây cô đã kiểm chứng được tình túy của câu “Chọc ghẹo sẽ mang đến niềm vui vô tận”.

Tại một shop thời trang nọ, Cận Hoan Nhan từ phòng thử đồ bước ra, đứng nhìn mình trong gương, vừa cúi xuống chỉnh lại nếp gấp trên váy một chút thôi mà khi ngẩng đầu lên, trong gương đã xuất hiện thêm một đôi mắt đầy ý cười.

Hoan Nhan hơi khựng người, song cũng nhanh chóng lấy lại phong độ. Nhìn người kia qua tấm gương một lúc, cô tiếp tục quay lại thảo luận với nhân viên trong tiệm về chiếc váy.

Chủ nhân của đôi mắt ấy không vội không vàng, nói sao cũng được lão Điều tra tự do rồi, làm tên trộm suốt ngày cướp của nhà này gạt của nhà kia xét thế nào cũng không thích hợp với một xã hội đen trẻ trung như cô, so với người đang đứng ở trước mặt đây, trò chơi ấy kém xa. Rất tự nhiên mà thả mình xuống sô-pha, người ấy một tay chống cằm, ánh mắt đầy vẻ thích thú nhìn Cận Hoan Nhan thử quần áo.

Nhân viên bán hàng hiển nhiên đã được đào tạo khá tốt, nhất mực nói những lời nịnh nọt như “Bộ đồ này như được đo ni đóng giày cho cô vậy”, và đối với người thật sự có thói quen mặc quần áo được may dựa trên số đo của mình mà nói, Cận Hoan Nhan chỉ có thể tốt bụng đáp lại “Ừm, quần áo ở đây rất ok.”

Âu Dương Thông bật cười, Hoan Nhan nhìn qua gương thấy vậy bèn quay lại hỏi:

“Mắc cười ư?”

“Không. Chỉ đơn thuần là niềm vui khi thưởng thức cái đẹp.”

Cùng là nịnh nọt, nhưng kiểu này thì cao cấp hơn nhiều. Cận Hoan Nhan biết rõ đấy, song vẫn vui vẻ chấp nhận. Nhị tiểu thư ôm giò quần áo lên, hiên ngang đi ra ngoài trên đôi giày cao gót, điều kỳ lạ là, phía sau chỉ có các chàng vệ sĩ.

Còn đang thắc mắc thì ngay góc quẹo kế tiếp, bên cạnh chiếc bàn của một quán cà phê phong cách châu Âu, Âu Dương đã xuất hiện ở đấy. Cỗ quần khăn choàng, trên sống mũi là kính râm tròn và nhỏ kiểu hoài cổ, cặp chân dài bắt chéo vào nhau, tay nâng tách cà phê nóng, mắt thì nhìn cô, miệng thì mỉm cười. Ha! Quả là thông minh hơn đám vệ sĩ. Cách đuổi theo một người khi cần bảo vệ người đó là cách ngu ngốc nhất, chặn đường phải dễ hơn không chứ.

Âu Dương Thông chỉ chỉ vào tách nước bên cạnh còn đang bốc hơi nóng, nụ cười không quá phô trương nữa, nhưng nét mặt vẫn ôn hòa. Thiết nghĩ cho dù là ai, cũng rất khó từ chối lời mời như thế, nhị tiểu thư đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Chocolate nóng vừa vào miệng, Cận Hoan Nhan thoải mái phát ra một tiếng cảm thán. Âu Dương xoay qua nhìn cô.

“Cô không sợ... tôi lại bắt cóc cô sao? Tùy tiện uống nước mà tôi đưa à?”

Hoan Nhan lại hớp thêm một ngụm, rồi một ngón tay chỉ chỉ ra phía sau lưng mình. Cách cô độ mười mét, bốn anh vệ sĩ cao to đang giả làm người qua đường, chỉ là đôi mắt khăn trang cứ nhìn về phía bên này đã bán đứng họ.

Âu Dương Thông cười cười, “Họ chỉ là khi con làm nể thôi.”

“Hừm?” Cận Hoan Nhan nhướn mày.

Âu Dương Thông chỉ ngón trỏ hướng lên phía trên, Cận Hoan Nhan ngược nhìn theo, một cái đầu nhanh chóng nấp vào trong. Cận Hoan Nhan sừng sốt vài giây rồi tức thì nhìn Âu Dương Thông,

“Sao cô lại biết vậy? Ngay cả tôi cũng không phát hiện.”

“Tôi đâu muốn tự chúi đầu vào lưới, đương nhiên phải tránh rồi. Chị của cô đã ‘bị rấn cắn một lần’, vì vậy sẽ tuyệt đối cẩn trọng. Dẫu rằng trên thực tế, người bị cắn lần này là cô, nhưng xem ra, người bị thương dường như là cô ấy.”

Nghĩ đến vụ bắt cóc, hai người rất ấn ý mà đưa mắt nhìn nhau, không nói thêm lời nào, chỉ lẳng lặng để những dịch thể ngọt lịm đi vào đầu lưỡi. Sau đó, Cận Hoan Nhan đứng dậy, Âu Dương Thông gật gật đầu rồi dõi theo hình bóng cô rời khỏi.

Đúng là một người kỳ lạ, cảm giác cũng kỳ lạ, nếu buộc phải nêu ra điểm nào lạ lùng thì lại nói không ra, nhưng cứ khiến người khác rất tự nhiên mà hồi tưởng lại. Ngồi trên bộ ghế sô-pha trong căn hộ thuộc về mình tại “Cảnh Duyệt Vinh Viên”, đối diện là chỗ ở của Cận Ngữ Ca, Hoan Nhan bất giác thất thần.

“Cạch!”

Là tiếng đóng cửa của nhà đối diện. Hoan Nhan ngược lên nhìn đồng hồ, hơn 10 giờ rồi.

Khuya như vậy mới về sao? Có cực quá rồi không. Dù gì cũng không ngủ được, thôi thì sang trò chuyện với chị vậy. Không thì ngủ luôn ở bên ấy, đã lâu không ngủ cùng một giường với chị hai rồi.

Nghĩ thế, Hoan Nhan cầm chìa khóa lên, đồ ngủ cũng không thay thì đã mở cửa ra ngoài, ấn chuông.

Người mở cửa là Cận Ngừ Ca, nhưng rất kỳ lạ, cô cứ đứng dựa bên cửa như thế, dường như không có ý định cho Hoan Nhan vào nhà. Hoan Nhan chớp chớp mắt, không hiểu là lý do gì. Ngừ Ca tuy lạnh lùng, nhưng cũng chỉ là bề ngoài tỏ ra lạnh nhạt thôi, đối với người thân, đặc biệt là đứa em gái duy nhất này, lâu nay cô luôn là muốn gì được nấy. Cũng chính vì thời gian gặp nhau của hai chị em không nhiều mà tình cảm giữa họ càng thêm khăng khít. Trước đây chỉ cần là Hoan Nhan đến tìm, thì cho dù là một mõi cách mấy, Ngừ Ca cũng sẽ trò chuyện với em gái một lúc.

Hai người chưa kịp trao đổi gì thì Cận Hoan Nhan đã sững sốt vì nhìn thấy một người đang khóa nửa thân trên, chỉ “treo” trên người mảnh lụa ren nhỏ màu tím vút ngang qua phòng khách ngay sau lưng Ngừ Ca và đi vào phòng tắm.

Phản ứng của Hoan Nhan là tròn xoe hai mắt, rồi há to họng. Cận Hoan Nhan cảm thấy mình nên hét lên một tiếng để bộc lộ tâm trạng kinh ngạc của mình lúc này.

Cận Ngừ Ca là người thành niên, trong nhà có xuất hiện người lạ cũng là hiện tượng tự nhiên. Nhưng! Đó là một phụ nữ khóa nửa người, ý nghĩa tiềm ẩn bên trong cũng quá là khiến người khác nghĩ ngợi viễn vông rồi chẳng. Huống chi Ngừ Ca tuyệt đối không giống loại người giấu người tình ở nhà!

“Chị! Đó là... chị... chị....”

Cận nhị tiểu thư lâu nay lạnh lợi cũng bắt đầu cà lăm rồi, có thể thấy mức độ chấn động mà cảnh tượng ấy mang đến cho cô là mạnh đến mức nào.

“Có chuyện gì không?” Cận Ngừ Ca sờ sờ lên vàng trán, thần sắc mệt mỏi, không có một chút hoảng loạn cần có khi bị tóm được bí mật.

Hoan Nhan liên tục chớp mắt, chỉ hy vọng cái mình nhìn thấy lúc này là ảo giác.

“Nếu không có việc gì quan trọng thì ngày mai nói nhé.”

Dứt lời, chưa kịp chờ phản ứng của Hoan Nhan thì Ngừ Ca đã đóng cửa lại. Hoan Nhan đứng như trời trồng ở bên ngoài, những nửa phút sau vẫn chưa hồi thần lại. Và rồi, cô đi về phòng mình trong trạng thái mộng du, mở cửa, đóng cửa, vào phòng, lên giường. Sự phản kích mà Âu Dương Thông mang đến cho cô sớm đã tiêu tan ngay sau cảnh tượng lúc này, giờ đây cô chỉ còn nhớ giây phút động phách kinh tâm kia.

Người đó, người đó hình như đã gặp ở đâu rồi.

Đối với Cận gia, thọ thần của Cận lão phu nhân là đại sự chỉ xếp sau ngày tết truyền thống, tiệc rượu tại Vạn Giang là tuyệt đối không thể thiếu, các tầng lớp thượng lưu đều mang theo mục đích riêng mà quy tụ tại đây, không ít không nhiều, họ đều muốn hưởng bóng mát dưới cây cổ thụ to Cận Thị.

Cận Ngừ Ca là chủ nhân, tam giáo cửu lưu đều do cô ứng phó. Có lạnh nhạt cách mấy cũng phải mỉm cười trước người, máy ảnh của phóng viên như những mũi đại pháo cứ chĩa thẳng vào cô, nhìn hình kể chuyện là bản lĩnh của họ, chỉ cần một chút sơ sót thôi, ngày mai cả thành phố sẽ có đề tài nóng hổi để thảo luận.

Và Cận Thị, là tuyệt đối không dung thứ cho những sơ hở ấy xảy ra.

Cận Hoan Nhan vẫn nhàn rỗi như bao ngày, sau khi chúc thọ bà nội, nhìn thấy người quen thì cô chuyện trò vài câu, không thì tìm một góc nọ để thưởng thức son hào hải vị. Rất nhiều người trong số đó cô căn bản không hề quen biết, từ chối tất tần tật những người có ý đồ là cách xử lý nhanh gọn nhất của nhị tiểu thư, rất hiển nhiên, họ không hấp dẫn bằng những viên chocolate và bánh kem ở trước mặt cô.

Một nhân viên phục vụ tay cầm khay dừng lại bên cạnh cô, trong khay là một ly cocktail ngũ sắc.

Hoan Nhan nhìn thấy rượu bèn đặt nĩa xuống nhận lấy.

“Cám ơn.”

Lời vừa dứt, gương mặt quá quen thuộc với cô vào những ngày gần đây lập tức bị phơi bày ra sau khi ly rượu được lấy đi. Mẩu bánh kem chưa kịp nuốt trôi từ từ tan chảy trong miệng.

Hoan Nhan cười cười và quay sang hướng khác, bắt lực vô cùng.

“Cô đứng thật là... âm hồn bất tán nhì.”

Âu Dương Thông hạ khay xuống, đứng nghiêm trang.

“Cô nói như vậy, tôi rất đau lòng.”

Cận Hoan Nhan nhìn quanh hội trường đang đầy ắp người.

“Hành vi thế này của cô có được xem là... có võ nên gan cũng to?”

“Chẳng lẽ cô chưa từng nghe, gan sắc to hơn trời sao?”

Cận Hoan Nhan chẳng biết đáp lại thế nào nữa.

“Nói chuyện ở đây không thú vị gì cả, hay là, chúng ta trốn ra ngoài đi?”

Âu Dương Thông cơ hồ là dùng giọng điệu dụ dỗ thiếu nữ để nói ra lời này, Cận Hoan Nhan mím môi nhin cười.

“Trốn đi đâu?”

“Đương nhiên là chỗ thú vị rồi.”

“Cô không sợ vệ sĩ của tôi sao?”

“Tôi biết trong này có một cánh cửa sau, chúng ta có thể cắt đuôi họ.”

Âu Dương Thông nháy mắt một cái, kể về hành động có vẻ như rất hấp dẫn này. Cận Hoan Nhan nhìn xuống bộ lễ phục mà lần trước Âu Dương Thông khen đẹp, nghĩ ngợi giây lát rồi đặt ly rượu trên tay xuống.

“Ok!”

Trên hành lang dành riêng cho nhân viên, Cận Hoan Nhan mặc áo khoác của Âu Dương Thông, cẩn thận và nhanh nhẩu mà bám sát theo cô đi lòng vòng giữa các hành lang quanh co, không hề lo lắng mình có bị bắt cóc thêm lần nữa hay không.

Rất nhanh, họ đã có mặt tại cửa sau của khách sạn. Đứng trước cánh cửa inox to tướng, Âu Dương hạ thấp giọng nói:

“Qua khỏi cánh cửa này chính là sân vườn của Vạn Giang, băng qua con hành lang nhỏ sẽ đến cửa sau của bãi giữ xe.”

Cận Hoan Nhan chưa bao giờ có những cử chỉ như ăn trộm thế này, vừa khấn trương vừa hưng phấn, liền gạt đầu lia lịa tỏ ý đã hiểu. Âu Dương Thông bấy giờ mới mở khóa cửa ra, dùng sức đẩy cánh cửa lớn nặng nề ấy.

Cửa inox từ từ mở rộng, ánh trắng sáng và lạnh tức thì tuôn chảy vào trong từ bên ngoài, đồng thời cũng soi sáng cây sừng đen thui thui, đang chìa thẳng vào trán của Âu Dương Thông.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Nhấn nhin

Không chờ Âu Dương Thông có phản ứng thì hai bóng người đã đột nhiên xông vào, bắt chéo tay của Âu Dương ra sau rồi lập tức còng lại. Hoắc Bân và Võ Khoan mỗi người một bên giữ chặt cô. Âu Dương Thông rên lên một tiếng vì đau, rồi cũng không có cử chỉ phản kháng nào.

Kiều Hiểu Kiều tay cầm súng đứng bên sân cỏ nhìn Âu Dương Thông đang cong cả lưng do bị khống chế.

“Cô quả là không sợ chết nhì, ba lần bảy lượt khiêu khích cảnh sát chúng tôi, cô tưởng chúng tôi ăn chay thật sao?”

Âu Dương Thông của lúc này, sống lưng tuy bị giữ chặt phải khòm xuống nhưng đầu vẫn ngưỡn cao, cô hất những sợi tóc bị xõa xuống lên và nhìn Kiều Hiểu Kiều, cười khô một tiếng, sau đó quay đầu sang Cận Hoan Nhan.

Cận Hoan Nhan bị một loạt các hành động lúc này dọa đến lùi nhanh mấy bước, thấy Âu Dương Thông bị bắt giữ, cô lại hoảng loạn tiến tới vài bước. Kiều Hiểu Kiều giờ tay trái lên đưa tới trước mặt cô, trên đó là giấy tờ hành nghề.

“Tổ trọng án cấp thành phố, Cận tiểu thư, chúng ta đã gặp nhau.”

Dứt lời, Hiểu Kiều nhìn áo khoác trên người của Hoan Nhan với ánh mắt hồ nghi, lại nhìn sang bộ đồng phục Vạn Giang mà Âu Dương Thông đang mặc,

“Âu Dương Thông bắt giữ cô?”

“Không phải không phải, không có!” Cận Hoan Nhan nhanh chóng xua tay, cô có hơi hoảng loạn trước tình cảnh trước mắt. Song khi nhìn vào đôi mắt của Kiều Hiểu Kiều, cảnh tượng mà cô nhìn thấy tại nhà của Ngự Ca vào đêm đó đột nhiên xoẹt qua trong đầu, mái tóc xoắn đầy tính biểu tượng thế kia

mà!

“A! Cô là...”

Hoan Nhan rất cảnh giác mà im miệng không nói thêm, cô lướt nhìn qua Âu Dương Thông, sau đó quay về với Kiều Hiểu Kiều.

“Sir... à không, thưa madam, có lẽ chỉ là hiểu lầm thôi, tôi...”

Cô chỉ chỉ sang Âu Dương, “Đây là bạn của tôi, chúng tôi chỉ là...”

Âu Dương đang vô cùng thông thả mà xem Cận Hoan Nhan biểu diễn, nghe đến đây, khóe môi cô bất chợt cong lên thành một nụ cười không dễ phát giác.

Hiểu Kiều ban đầu chỉ không hiểu vì sao cô lại áp a áp ứng, nghe xong thì hàng chân mày liền nhíu cả lên,

“Bạn bè? Đây không phải là người đã bắt cóc cô lần trước sao?”

“Không phải!” Cận Hoan Nhan phủ nhận ngay theo phản xạ tự nhiên, sau đó lại thấy không ổn, thế là giải thích thêm, “Ý tôi là... sự việc lần trước có một chút hiểu lầm”

Hiểu Kiều cất súng vào túi bên thắt lưng, sắc mặt có hơi không vui.

“Có phải hiểu lầm hay không đưa về đồn hỏi rõ sẽ biết, đến khi đó lại phải làm phiền Cận tiểu thư đến hỗ trợ điều tra.”

Hết câu, cô quay sang căn dặn Hoắc Bản và Võ Khoan,

“Đưa đi!”

Liền lập tức, ba người cùng Âu Dương Thông rời khỏi.

“Chờ một chút!”

Cận Hoan Nhan đột nhiên nâng cao giọng nói, Hiểu Kiều quay lại nhìn cô, phát hiện cô đã đưa điện thoại lên áp vào một bên tai.

“A lô? Chị! Chị ra cửa sau một chút được không? ... có chút việc, chị cứ ra đây một lúc đi... ầy đừng, chị đi một mình thôi! ... Đúng vậy đúng vậy, chính là chỗ cửa inox ấy... Được, em chờ chị!”

Cúp máy, Cận Hoan Nhan nhìn Kiều Hiểu Kiều và nói với về nịnh nọt,

“Chờ một tí xíu được không?”

Sau đó cô lại nhanh chóng lờm Âu Dương Thông một cái, giả vờ như không nhìn thấy nụ cười đắc ý của ai kia.

Hiểu Kiều nghe thấy tiếng “chị” thì đã biết người ở bên kia đầu dây là ai, lập tức có hơi phiền lòng, sắc mặt chùng xuống, đồng thời căn dặn cấp dưới của mình,

“Chờ một lúc.”

Cánh cửa to ấy giờ đây đang bị mở ra một nửa, hai nam cảnh sát và Âu Dương Thông đứng bên ngoài, Cận Hoan Nhan và Kiều Hiểu Kiều ở bên trong, mỗi người chiếm một bên vách tường. Hoan Nhan một mặt lo lắng không biết sự việc sẽ phát triển ra sao, mặt khác lại lén lút quan sát Hiểu Kiều, suy đoán xem cô và chị hai rốt cuộc có quan hệ gì.

Khoảng mười phút sau, bên kia hành lang vang lên tiếng “lộc cộc” của giày cao gót va chạm với nền đất, dưới ánh đèn vàng mờ, hình ảnh của Cận Ngữ Ca dần dần trở nên rõ ràng.

Cận Hoan Nhan chạy nhanh vài bước tới nói nhỏ gì đó vào tai của chị mình. Cận Ngữ Ca vừa nghe vừa lờm qua phía Hiểu Kiều, sau đó lại nhìn ra Âu Dương Thông ở ngoài kia, ánh sáng bên ngoài không nhiều lại bị cửa che mất một nửa, gương mặt của Âu Dương Thông không mấy rõ ràng.

Kiều Hiểu Kiều chẳng thèm nhìn họ lấy một mắt, cứ đứng dựa vào tường, nét mặt không cảm xúc.

Một lúc sau, Ngữ Ca dường như đã nghe xong lời giải thích của Hoan Nhan, bèn bước vài bước tới bên Hiểu Kiều, Cận Hoan Nhan cẩn thận đi theo phía sau chị mình.

“Chuyện hôm nay Kiều cảnh quan thật sự đã hiểu lầm rồi, đây là khách của Cận Thị chúng tôi”

Ánh mắt của Hiểu Kiều trở nên sắc bén, cô nhìn chăm chăm vào Ngữ Ca, giọng điệu như không dám tin vào mắt mình.

“Cậu có biết đó là ai không?”

“Biết, là người trong hình lần trước.” Ngừ Ca nói bằng giọng nhàn nhạt, không mấy để tâm.

“Vậy mà còn cho là khách?”

“Đó là chuyện của tôi, tôi nói là khách, thì ắt là khách.”

Kiều Hiểu Kiều nghiêng răng ròn rột, trước mặt bao nhiêu người thế này, cô đương nhiên không thể chất vấn Cận Ngừ Ca rằng ‘cậu lại lên con diên gì nữa đây, xem một người bắt cóc em gái của mình là khách quý’. Cô cố dẫn ngọn lửa trong lòng xuống, miễn cưỡng mở lời,

“Cô đừng cản trở tôi thi hành công vụ!” Quay mặt sang hướng khác, không thèm nhìn vào mắt Ngừ Ca, giọng điệu đã là rất cứng.

“Liên quan đến danh dự của Cận Thị, đó cũng là công vụ của tôi.”

Cận Ngừ Ca không vội vàng không nổi giận, song cũng tuyệt đối không thỏa hiệp. Kiêu Hiểu Kiều vô cùng kinh ngạc, cô quay phắt lại nhìn Ngừ Ca, ánh mắt bắn ra tia lửa, gương mặt đầy nghi vấn, liên quan gì danh dự của Cận Thị chứ?

“Hiện giờ ngoài kia đều là khách mời và phóng viên, cô bắt giữ khách của tôi đến đồn cảnh sát, hơn nữa vị khách này còn đang mặc đồng phục của Vạn Giang. Đối với những người không hiểu sự tình, họ sẽ nghĩ thế nào?”

Giọng nói của Ngừ Ca không lớn, nhưng lời nói tuyệt nhiên không điểm nào có thể để người khác phản bác lại. Hiểu Kiều hoàn toàn bị cứng họng, nhìn Ngừ Ca một lúc lâu vẫn không cãi lại được lời nào.

Cận Hoan Nhan nhìn cuộc đối đầu giữa chị hai và nữ cảnh sát trước mặt, chăm chú quan sát nét mặt và giọng điệu của họ trong sự tò mò, không dám bỏ lỡ một chi tiết nhỏ nhất nào. Chỉ là, chị hai dường như không có gì lạ thường, cảm giác như chẳng có quan hệ đặc biệt gì với đối phương. Trái lại là cô nữ cảnh sát, mới này còn rất giận dữ, đến khi đối mặt với chị hai lại không làm được gì.

“Kiêu cảnh quan xin hãy nể mặt tôi một lần, làm căng quá với hai chúng ta đều không có ích lợi gì.”

Đã là thông điệp cuối cùng rồi.

Một cơn gió lạnh luôn vào, Cận Ngừ Ca chỉ đang mặc trên người chiếc đầm dạ hội bất giác run lên một cái. Kiêu Hiểu Kiều nhìn cô, hít sâu vài hơi rồi bắt lực ra lệnh:

“Thả người!”

Hoắc Bân và Võ Khoan nhìn nhau, họ không hiểu vì sao cấp trên của mình lại đưa ra lệnh như thế, khuất phục dễ vậy sao? Uy nghiêm của cảnh sát nhân dân để đâu chứ?

“Sếp, nhiệm vụ hôm nay chúng ta có báo cáo với lão Vương đấy, thả người rồi về đó phải giải thích sao đây?”

Hiểu Kiều cúi đầu, nói bằng giọng không vui.

“Đã nói thả thì thả, về đó để tôi giải thích!”

Còng tay của Âu Dương Thông được mở ra, cuối cùng cũng có thể thả người trở lại, tự xoa xoa vào cổ tay có vết hằn đỏ của mình, đôi mắt chứa đầy ý cười. Không còn lời nào nhiều hơn, Kiêu Hiểu Kiều cúi đầu đi ra ngoài, Âu Dương Thông ngẩng cao đầu bước vào, hai con người, hai tâm trạng, xát vai đi qua nhau.

Cửa từ từ được khép lại, nhìn Hiểu Kiều biến mất trước tầm nhìn của mình, Ngừ Ca có giây lát thất thần. Cận Hoan Nhan và Âu Dương Thông nhìn nhau, ánh mắt có thêm gì đó khác lạ. Và ngoài kia, Hoắc Bân tức tối gồng tay thúc mạnh vào cánh cửa đã khép chặt. Còn Kiêu Hiểu Kiều, sắc mặt băng lạnh, quay lưng bỏ đi không một lời nào.

Đêm hôm ấy, Cận Ngừ Ca bị Cận Hoan Nhan ép cung.

“Chị! Chị đừng gạt em nữa, người hôm ấy có phải là nữ cảnh sát đó không?”

Cận Ngừ Ca đang gõ chữ trên bàn phím, đưa mắt nhìn em gái mình một cái, không nói gì.

Hoan Nhan một tay cầm tách trà một tay cầm quả táo, đi đi lại lại trước bàn làm việc của chị mình, bắt đầu phân tích như một chuyên gia:

“Hôm đó em chỉ nhìn lướt một cái thôi, nhưng mái tóc xoắn màu nâu ấy thật sự là quá đặc biệt, muốn không ghi nhớ cũng khó. Hơn nữa, em nhớ da của người đó rất trắng, hôm nay mặc dù không quan sát quá kỹ càng, nhưng da mặt của nữ cảnh sát kia tuyệt đối là trắng mịn hơn nà! Vì vậy....”

Cận Hoan Nhan dừng lại, xoay người nhìn thẳng vào Cận Ngừ Ca.

“Chị à, em có thể khẳng định, chính là cô ấy nhé ~”

Cận Ngừ Ca đưa tay gỡ mắt kính xuống, dựa ra thành ghế rồi xoa xoa ấn đường.

“Em hãy giải thích chuyện của em với kẻ bắt cóc kia trước thì hơn.”

Sau khi nhóm người Hiểu Kiều bỏ đi, Âu Dương Thông bèn đi theo họ trở về hội trường, và ở lại cho đến khi buổi tiệc kết thúc, sau đó hai người còn thì thầm gì đó rất lâu ở đại sảnh, ngay cả Cận lão phu nhân cũng không khỏi thắc mắc mà đến hỏi Ngừ Ca người đó là ai.

“Ồ...”

Cận Hoan Nhan không biết phải nói sao, bèn môi suy nghĩ một hồi mới đáp:

“Hiện giờ em cũng không biết bọn em là sao nữa, ừm... đợi khi biết được rồi em sẽ nói với chị.”

Sau đó cô lại trườn ra bàn của Ngừ Ca, bắt đầu nhõng nhẽo,

“Chị hai... chị nói mau đi mà, nữ cảnh sát đó là ai thế?”

Ngừ Ca nhìn cô,

“Em nói xem đó là ai?”

Hoan Nhan chớp chớp mắt,

“Tình nhân.”

Ngừ Ca thu lại ánh nhìn, trở về với màn hình vi tính.

“Chẳng lẽ... em đã đoán đúng?”

Vẫn không có câu trả lời, nhưng với kinh nghiệm của Hoan Nhan, đây cơ bản đã là thái độ thừa nhận trong im lặng. Nếu không với tính cách của chị hai, chắc chắn sẽ không chấp nhận những chuyện hư vô.

“Hai người đến với nhau từ khi nào thế? Chị thích cô ấy à?”

Hoan Nhan dò hỏi một cách cẩn trọng, và rồi lại thấy kỳ lạ, thế sao cảm giác hôm nay lại đối địch đến vậy?

“Người nhà có biết không?”

“Chắc chắn là chưa biết, không thì đã sập nhà từ sớm rồi, chị à, thật không ngờ chị lại phong cách vậy nhé ~”

“Hai người quen nhau như thế nào thế? Cô ấy theo đuổi chị sao?”

“Lúc đó cảm giác của chị thế nào? Ý em là, khi chị biết có một người cùng giới tính theo đuổi mình?”

“Hay là... chị theo đuổi cô ấy?”

....

Câu hỏi của Hoan Nhan không ngừng phun ra, và cách trả lời của Ngừ Ca từ đầu đến cuối chỉ có một – im lặng, bởi vì những gì cô đang nghĩ trong lòng không hề liên quan đến những câu hỏi ấy.

Hiểu Kiều không phải một người yếu ớt, đương nhiên sẽ không biểu lộ ra sự nhu nhược. Nhưng cho dù là ở trước mặt hay sau lưng mọi người, dẫu cho trên thực tế khi đứng trước Ngừ Ca, cô đã rất không có giới hạn mà hạ thấp bản thân, nhưng từ cử chỉ và ngôn hành của Hiểu Kiều vẫn có thể thấy, không hề có dấu tích nào của sự tổn thương. Sự không vừa ý của cô đa phần đều được che giấu bằng thái độ bực dọc.

Chuyện hôm nay, nếu chỉ xét về bản chất sự việc, quả thật là Ngừ Ca vô lý. Tuy nhiên, một mặt là vì chiều ý Hoan Nhan, mặt khác, cô đột nhiên vô có muốn kích thích Hiểu Kiều. Sự kiện bắt cóc lần này của Hoan Nhan đã làm đảo lộn hình thức bên nhau mà họ đã quen thuộc trong suốt hai năm qua, biểu hiện của Hiểu Kiều trong những ngày qua khiến Ngừ Ca có chút bất mãn.

Thật ra, tính cách của cả hai không thích hợp ở bên nhau, lại thêm vào vách ngăn sau việc ấy, giờ đây cho dù là một chuyện nhỏ cũng có thể khiến Ngừ Ca buồn lờ lững người. Và cũng chỉ khi ở trước mặt Hiểu Kiều, Cận Ngừ Ca mới bộc lộ cảm xúc thật sự của mình như thế, cô không cần nghi kỵ, không cần do dự, cô muốn nói sao thì nói, không vui thì cứ cãi. Ban đầu Hiểu Kiều sẽ nhường nhịn cô, không nhịn được nữa thì đấu khẩu với cô, nhưng bất luận cuộc khẩu chiến có kịch liệt cách mấy, lời nói tuôn ra trong cơn giận có tổn thương đối phương bao sâu, thì sau đó, Hiểu Kiều vẫn sẽ ngồi chờ cô trên bậc thang. Cũng chính vì như vậy mà bấy lâu Ngừ Ca luôn đứng ở vị trí quyết định trong mối quan hệ này.

Hôm nay, cô lại một lần nữa cạy vào vị trí này mà ép Hiểu Kiều khuất phục, tuy nhiên, dường như sự rấp tâm kích thích ấy không hề mang lại cảm giác thỏa mãn cho cô, trái lại càng gia tăng cảm giác bất an. Bí mật bị Hoan Nhan phát hiện không hề khiến cô lo lắng, trái lại là Hiểu Kiều – người đã chiều ý cô như một thói quen suốt hai năm qua, nay lại đang khuấy động tâm trạng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ngã bệnh

Kiều Hiểu Kiêu bị đình chức hai tuần và phải viết báo cáo kiểm điểm. Lão Vương chửi xối xả vào mặt cô một trận, danh dự hạng nhất năm vốn đã cầm chắc trong tay thế là vụt mất.

Tại phòng tập thể hình của đồn cảnh sát, Kiêu Hiểu Kiêu đầm đá liên hồi vào túi cát suốt hơn hai tiếng, chỉ thiếu chưa dán hình của Cận Ngữ Ca lên đó để “dụng” cho sướng tay mà thôi. Đến khi mồ hôi ướt đầm cả người, cô mới đi tắm, rồi mặt mày ủ ê rời khỏi đồn cảnh sát.

Ban đêm của mùa đông đến nhanh hơn mọi khi, còn chưa đến giờ tan ca mà ông mặt trời đã vội vàng nấp ra sau những tòa cao ốc chọc trời. Gió lạnh lùa qua, mái tóc còn ướt tức thì tỏa hơi lạnh.

Kiều Hiểu Kiêu kéo mũ áo khoác đội lên đầu, đứng lạng trên phố đầu tranh tâm lý trăm ngàn hiệp, cuối cùng vẫn không kìm được lòng mà nhấc bước hướng về phía “Cảnh Duyệt Vinh Viên”.

Rất kỳ lạ, vừa đến trước tòa cao ốc thì Hiểu Kiêu đã trông thấy xe của Ngữ Ca. Về nhà vào giờ này vốn dĩ đã là một điều khác thường, lại còn đậu xe ở ngoài đường. Hiểu Kiêu đi lên lầu với dấu chấm hỏi to đùng trong đầu.

Ấn chuông cửa.

Rất lâu, không có phản ứng. Hiểu Kiêu ngưng lại một lúc, lại ấn.

Rất rất lâu sau, cô mới thấp thoáng nghe thấy động tĩnh nhỏ từ bên trong. Hiểu Kiêu vẫn im lặng đứng chờ. Thời gian lại trôi qua một lúc, cửa nhà “tạch” một tiếng mở ra. Tuy nhiên, nó chỉ được mở khóa, tiếp đó thì không còn dấu hiệu nào nữa.

Kiều Hiểu Kiêu cảm thấy kỳ lạ bèn thử đưa tay đẩy một cái, cửa liền mở toang, phòng khách u ám, có một bóng người đang cuộn mình trong khoảng trống giữa cánh cửa và vách tường. Hiểu Kiêu hoảng hốt vô cùng, vội vàng lách vào trong rồi ngồi xổm xuống. Phòng quá tối nhìn không rõ, cô lại bật dậy mở đèn. Ánh sáng lập tức tỏa khắp không gian, chỉ thấy Cận Ngữ Ca sắc mặt đỏ hoe cuộn người dưới đất, ngay cả quần áo cũng chưa kịp thay, đôi mắt nhắm lại do bị kích thích bất ngờ bởi ánh sáng.

Hiểu Kiêu ôm cô vào lòng để cảm của mình chạm vào trán của Ngữ Ca, lập tức nhận ra thân nhiệt bất thường.

“Ngữ Ca? Cậu sao vậy?!”

Cận Ngữ Ca giằng co theo tiềm thức, hai tay chặn trước người không cho Hiểu Kiêu ôm mình, chân mày nhíu vào nhau và trả lời một cách khó chịu:

“Cảm!”

Hiểu Kiêu không chịu buông tay, kiên quyết siết giữ Ngữ Ca, cô bị bệnh vốn dĩ không đủ sức lực, nay chỉ còn cách từ bỏ chống chọi, mặc cho Hiểu Kiêu vòng lấy mình.

“Sốt cao như vậy cậu không đến bệnh viện mà về nhà làm gì chứ? Mình đưa cậu tới bệnh viện!”

“Umm...”

Ngữ Ca vừa nghe phải vào bệnh viện thì lập tức phản đối kịch liệt, toàn thân bắt đầu giãy giụa, sống chết cũng phải đẩy Hiểu Kiêu ra. Hiểu Kiêu cố giữ nhưng không được, đành chịu thua.

“Được rồi được rồi không đi nữa! Đừng vùng vẫy, chúng ta không đi bệnh viện nữa!”

Nghe vậy Ngữ Ca mới chịu ở yên, vốn dĩ đang mệt và yếu, lại còn cử động mạnh, giờ đây Ngữ Ca chỉ còn cách ngã trong lòng Hiểu Kiêu mà thôi. Nhìn ánh mắt đờ đẫn mệt mỏi và bờ môi tái nhợt của đôi phương, con phần nộ ở phòng tập ban này đã hoàn toàn bị thay bằng nỗi xót xa.

Nửa bế nửa dìu, cuối cùng Hiểu Kiêu cũng đưa được Ngữ Ca trở lên giường, và ngay bây giờ đây, cô đang ngồi lục tìm tủ y tế trong phòng sách. Vừa tìm vừa lầm bầm:

“Hoan Nhan đi ra ngoài cũng biết khoác cái áo vào, cậu thì chỉ mặc đầm dạ hội hở vai, muốn đẹp thì không cần mạng sống nữa, âm bốn độ không bị bệnh mới lạ! Đã lớn vậy rồi mà còn sợ chích thuốc, còn cố gượng nữa, đấy, 38.8 độ rồi đó, biết sợ chưa?... Thuốc gì đây chứ? Sao toàn tiếng Anh vậy nè?”

Lục lọi nửa ngày trời, chẳng có loại thuốc nào trong tủ là cô quen biết, lại không dám cho uống bừa, cô bèn cầm chìa khóa trên bàn lên phóng thẳng ra ngoài.

May thay trước cửa chung cư cao cấp này có một tiệm thuốc tây, Hiểu Kiều trình bày rõ các triệu chứng với dược sĩ, đối phương liền kê toa cho cô, sau khi hỏi rõ cách dùng và liều lượng hợp lý, Hiểu Kiều lại nhanh chóng chạy trở về.

Thật không ngờ đường đường một tổng giám đốc Cận Thị, Ngừ Ca không chỉ sợ bị chích, ngay cả uống thuốc cũng khó khăn. Hiểu Kiều ngồi cảm ly nước bên giường, nhìn cô nuốt mãi cũng không nuốt được viên thuốc nhỏ xíu ấy, trái lại còn bị sặc đến ho lên ho xuống, nước mắt cũng tuôn cả ra.

Ngừ Ca ho một cái, tim của Hiểu Kiều cũng giật lên một cái. Cô thật lòng rất muốn bóp mũi Ngừ Ca bắt cô mở miệng ra để cô nhét viên thuốc ấy xuống, sao mà khó khăn đến vậy chứ?! Tuy nhiên, nghĩ thì nghĩ vậy thôi, trên thực tế Hiểu Kiều chỉ có thể dùng cách vỗ về:

“Cậu uống từ từ thôi, đừng nghĩ mãi về viên thuốc đó, nuốt bình thường giống như uống nước vậy, thuốc sẽ tự động trôi xuống cùng với nước. Ngoan nào, nếu không tớ sẽ đưa cậu đi chích đấy nhé?”

Không biết là vì nắm bắt được bí quyết hay do tác dụng của lời uy hiếp, Ngừ Ca cuối cùng đã nuốt hết thuốc trị cảm và thuốc hạ nhiệt. Hiểu Kiều thở phào nhẹ nhõm, từ từ đỡ Ngừ Ca nằm xuống, đắp chăn đầu vào đầy xong cô đóng cửa ra ngoài.

Chẳng bao lâu thì cửa phòng lại “tạch” một tiếng, Ngừ Ca bị sốt đến mơ mơ hồ hồ nhận thức được Hiểu Kiều đã đi rồi, trong mắt trong lòng chỉ còn vị chát vị đắng. Bàn tay muốn nắm ga giường đột nhiên trở nên bất lực, đành nghiêng mặt qua một bên, để những dịch thể ở khóe mắt thấm vào áo gối. Thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng, Cận Ngừ Ca dần dần rơi vào cơn mê.

Phía bên kia, Hiểu Kiều thừa lúc Ngừ Ca nghỉ ngơi bèn chạy vào siêu thị. Muốn tìm được món thực phẩm thích hợp cho bệnh nhân trong căn nhà của Cận Ngừ Ca thật sự còn khó hơn lên trời. Bản thân cô khi bị sốt chẳng muốn ăn gì vì vị giác không nếm được mùi, chỉ húp được mỗi cháo trắng do mẹ nấu, vừa thơm vừa dẻo, lại còn dễ tiêu hóa.

Mua xong gạo và ít món mặn kèm theo thì giỏ xách đã đi mất một nửa. Nghĩ đến Ngừ Ca, không biết cô đã hạ sốt chưa, Hiểu Kiều quyết định không nán lại thêm, vội vàng chạy ra xếp hàng rồi vọt nhanh về đó.

Về đến nhà thấy Ngừ Ca còn đang ngủ, Hiểu Kiều xát xát hai tay vào nhau để nó ấm lại, sau đó đặt lên trán Ngừ Ca, thấy nhiệt độ dường như đã hạ một chút, cô cũng an tâm hơn. Kéo chăn lại cho Ngừ Ca xong, cô lại nhón gót chân đi ra ngoài.

Bầu trời bên ngoài đã tối hẳn, gió bắc thổi vù vù. Cận Ngừ Ca ngủ một mình ở trong phòng, đèn phòng khách và nhà bếp bảy giờ sáng trưng, Kiều cảnh quan đang đứng trước bếp, một tay cầm nồi một tay cầm điện thoại, hạ thấp giọng đến mức có thể.

“Mẹ... cháo phải nấu như thế nào?”

....

“Không phải, bạn của con bị bệnh, con nấu cho bạn ấy ăn.”

....

“Dạ, một lon gạo, mười cốc nước, ly to cỡ nào ạ?”

....

“À, con biết rồi. Phải nấu bao lâu hả mẹ?”

....

“Dạ dạ, con hiểu rồi, lát nữa không biết con sẽ gọi cho mẹ sau.”

Kiều cảnh quan rất thích đả kích Ngừ Ca trên cô không biết gì về bếp núc, kỳ thực bản thân cô cũng vậy. Tuy nhiên, ai bảo ưu điểm của Kiều cảnh quan chúng ta là cần cù ham học hỏi, lần đầu tiên xuống bếp dưới sự chỉ đạo từ xa của bà Kiều mà cũng cho cô nấu ra được một nồi... cháo trắng, ngon mất lại ngon miệng.

Tuy bảo là ngủ, song thật chất không hề yên giấc. Trong mộng lung Cận Ngừ Ca cảm thấy đèn trong phòng bị bật sáng, chân mày lại bắt đầu chụm vào nhau.

Kiều Hiểu Kiều khuôn một thau nước ấm và khăn lông đi vào, ngồi bên cạnh giường, giờ chần ra rồi cởi nút áo của Cận Ngừ Ca. Ngừ Ca tuy còn mơ mơ hồ hồ nhưng cũng phản kháng lại theo bản năng, cô giữ chặt tay của Hiểu Kiều, lại còn “y y a a” mà kêu réo.

“Ừm ừm, là tót!”

Hiểu Kiều không hề dừng lại nửa giây nào, chỉ lên tiếng tỏ rõ thân phận. Quả nhiên, Ngừ Ca lập tức dừng hẳn mọi phản kháng, chỉ là nét mặt vẫn không mấy đồng ý. Hiểu Kiều mặc kệ, cởi xong áo thì luồn tay ra phía sau kéo dây zip của chiếc váy xuống. Kiều cảnh quan xưa nay hành động dứt khoát lại lẹ tay, chẳng phí bao nhiêu sức lực thì Ngừ Ca đã chỉ còn mảnh vải nhỏ duy nhất trên người. Hiểu Kiều lau sạch mồ hôi trên người Ngừ Ca rồi mặc đồ ngủ

vào cho cô. Kê một chiếc gối ra sau lưng để Ngừ Ca ngồi dậy xong, cô lại cẩn thận lau mặt và lau tay cho đối phương.

Rất hiển nhiên là Ngừ Ca đã thoải mái hơn nhiều, chân mày giãn ra, còn rất ngoan ngoãn mà phối hợp Hiểu Kiều. Lau mình sạch sẽ, Hiểu Kiều kéo chăn lại cho cô và nói:

“Chờ một chút nha, mình mang cháo vào cho cậu.”

Dứt lời, cô bèn vắt khăn lông lên vai rồi bưng thau nước lên đi ra ngoài. Khi quay lại thì trên tay đã biến thành một cái khay, trên đó có một chén cháo và vài đĩa thức ăn, mùi hương thơm phức.

Ngừ Ca dựa lưng trên đầu giường, mắt hơi hé mở nhìn Hiểu Kiều. Hiểu Kiều khuấy khuấy vài cái, múc một muỗng cháo lên, thổi thổi cho bớt nóng rồi đưa tới miệng Ngừ Ca. Nói cho cùng vẫn chưa chịu khuất phục, Cận tổng giám đốc giờ tay lên muốn tự cầm chén, Hiểu Kiều nhanh chóng rút tay lại.

“Đủ rồi nhé? Bệnh đến vậy rồi mà còn cứng đầu. Nào nghe lời, mở miệng ra.”

Nửa câu đầu còn như oán trách, nửa câu sau đã biến thành giọng điệu dỗ dành trẻ con. Ngừ Ca không cố gượng nữa, ngoan ngoãn làm theo.

Hiểu Kiều rất có lòng kiên nhẫn, từng muỗng từng muỗng đều thổi qua rồi mới dứt cho Ngừ Ca ăn, thấy Ngừ Ca chịu ăn, cô vui vô cùng, nét mặt cũng thoải mái hơn, bờ môi tuy mím chặt, nhưng ánh nhìn chỉ toàn hơi ấm.

Ngừ Ca không phải không nhìn thấy, chỉ giả vờ không để ý mà thôi, cô chỉ biết cúi thấp đầu, lẳng lặng ăn cháo do Hiểu Kiều đưa tới. Chén không to, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy đáy, theo như lượng ăn ngày thường của Ngừ Ca thì đã khá lắm rồi. Đến khi dứt hết muỗng cuối cùng, Hiểu Kiều hỏi:

“Muốn ăn nữa không?”

Cuối cùng Ngừ Ca cũng ngước lên nhìn cô, không đáp lại, cũng không có biểu hiện gì. Hiểu Kiều khựng người, thử hỏi thêm một câu:

“Ăn nữa?”

Vẫn không có phản ứng, Hiểu Kiều – người đã quá quen với tính tình của Cận Ngừ Ca nhất thời không nhịn được cười, song cũng không nói gì hơn, đứng dậy ra ngoài múc thêm một chén.

Chén thứ hai dùng được hơn một nửa thì Ngừ Ca không ăn nữa. Hiểu Kiều dọn dẹp chén đĩa ra ngoài, lại mang nước vào cho cô súc miệng. Khi mọi thứ đã sắp xếp đầu vào đó thì Ngừ Ca nằm xuống giường, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hiểu Kiều ngồi bên cạnh giường nhìn Ngừ Ca, nửa cười nửa như không cười mà nói:

“Tớ ôm cậu nhé?”

Bờ mi cong đang hạ xuống của Ngừ Ca bất giác lay động nhẹ.

Hiểu Kiều chờ một lúc, thấy cô không có phản ứng nào cho thấy sự từ chối, bèn cởi giày ra leo lên giường, chui vào trong chăn vòng tay ôm Ngừ Ca vào lòng. Cơ thể của Ngừ Ca cứng đờ, như vẫn không muốn cho ôm. Tuy nhiên, cũng không có dấu hiệu vùng vẫy.

Sau chuyện lần đó, giữa cô và Hiểu Kiều đã rất ít khi ôm nhau và cho nhau nụ hôn, cái có âu cũng đa phần liên quan đến tình dục. Cô vẫn luôn cố gắng né tránh những cử chỉ thân mật nhất vốn nên có của một đôi tình nhân, chẳng tha để mối quan hệ của hai người duy trì ở mức độ đôi bạn cùng giường. Dầu biết hơi ấm và hương vị của vòng tay ấy là khiến cô quyến luyến biết dường nào. Số lần cự tuyệt dần tăng, Hiểu Kiều cũng dần lạnh nhạt hơn, cô không muốn như thế, nhưng lại không thể không chịu đựng.

Hiểu Kiều nhấc đầu cao lên một chút, một tay ôm lấy Ngừ Ca, ngón cái của tay còn lại sờ lên mặt của Ngừ Ca, từ chân mày, đôi mắt, đến dái tai mềm mại. Cận Ngừ Ca của lúc này, không phải là tổng giám đốc mang khí thế sắc lạnh, cũng không phải trưởng nữ mang gánh nặng của gia tộc Cận gia, mà chỉ là một con người bình thường đang ngã bệnh và cần được chăm sóc, một cô gái có giây phút yếu ớt như bao người khác. May thay, hôm nay cô không cứng đầu, nếu không thật không dám tưởng tượng sẽ như thế nào.

Ngừ Ca từ từ thả lỏng toàn thân, an tâm tựa vào người Hiểu Kiều. Thân nhiệt đã hạ, đầu không còn nặng và đau nữa, bao tử được đông đầy hơi ấm do ai kia mang đến, chưa bao giờ có cảm giác thoải mái đến thế. Cái đang bao quanh cô giờ đây, là tình cảm ngọt ngào mà mình rất thích song không dám đắm chìm, ý thức dần dần mơ hồ, Ngừ Ca một lần nữa thiếp đi trong không gian ấm cúng và dịu dàng không dễ có được giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chăm sóc

Cận Ngữ Ca suốt đêm an giấc, hôm sau khi thức dậy thì thân nhiệt đã hạ, tuy nhiên triệu chứng bị cảm vẫn còn, chỉ là không quá nghiêm trọng. Kiều Hiểu Kiều không ở trong phòng, bên ngoài cũng không có tiếng động gì.

Ngữ Ca bước ra đảo quanh một vòng, quả thật không có một ai, trên bàn là cháo trắng của ngày hôm qua, đã được làm nóng lại và còn đang tỏa hơi ấm. Thuốc cần phải uống cũng được đặt ở cạnh bên, ngoài ra không một lời nhắn nhủ nào.

Cô đi vào phòng tắm vệ sinh sạch sẽ rồi ngồi vào bàn ăn. Cận Ngữ Ca của sáng hôm nay có hơi thất thần, bàn tay cầm muỗng chỉ đưa cháo vào miệng một cách máy móc, ánh mắt không tìm thấy tiêu điểm.

Kiều Hiểu Kiều...

Cùng lúc ấy, Kiều cảnh quan đang một tay nắm giữ tay cầm trên xe buýt, một tay nhét bánh bao vào miệng, còn thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Phạm lỗi sai lớn như vậy, vụ án của Âu Dương Thông không thể tiếp tục giao cho cô xử lý nữa, cô phải tranh thủ trở về đồn để bàn giao lại cho tổ khác. Xem ra nhị tiểu thư của Cận gia đã quyết tâm bảo vệ đến cùng rồi, cho dù có bắt được người đi chăng nữa, ra đến tòa cô ấy đổi khẩu cung thì cũng xem như công cốc!

Thật không hổ danh là người một nhà, phụ nữ nhà họ Cận, chưa bao giờ để người ta hiểu thấu mình đang nghĩ gì.

Đối với một người hiếm khi nghỉ phép như Kiều cảnh quan mà nói, bị đình chức đồng nghĩa với việc được thư giãn. Ngoài việc về nhà thăm ba mẹ, buổi tối còn có thể ra ngoài gặp bạn bè, uống nước ca hát, hoặc là, đi tìm Cận Ngữ Ca.

Cận đại tiểu thư chỉ khi bị bệnh mới lộ ra sự yếu ớt ấy, một khi đã lấy lại tinh thần, cái khí thế không được xâm phạm kia lại tự nhiên sống dậy. Tuy nhiên, Hiểu Kiều sớm đã quen rồi, cứ coi như không nhìn thấy thôi. Huống chi, gần đây Ngữ Ca im lặng nhiều hơn là lạnh lùng, đối với một Hiểu Kiều sớm đã bị ngược đến tê dại mà nói, điều này chẳng khác gì sự đả negô hiểm hoi. Vì vậy, hai tuần bị đình chức đối với cô mà nói, thoải mái vô cùng.

Sau khi Hiểu Kiều phục chức thì Ngữ Ca phải ra nước ngoài xử lý một số việc của công ty chi nhánh, đi suốt một tuần, sau khi về nước lại đến “Phượng Hoàng sơn trang” ở vài ngày với ông bà. Đến đêm đầu tiên khi Ngữ Ca quay về căn hộ của mình thì 9 giờ tối hôm ấy, chuông cửa vang lên.

Nhìn thấy mái tóc xoăn qua mắt thần, Ngữ Ca mở khóa.

Sắc mặt của Hiểu Kiều hơi nhợt nhạt, tay cầm một túi ni-lông, quần bò dính đầy vết ố. Ngữ Ca nhìn lướt từ trên xuống dưới, cảm thấy có gì đó bất ổn, bèn quan sát kỹ hơn.

Kiều Hiểu Kiều của hôm nay không như ngày thường vừa vào nhà là bước ngay đến phòng khách, trái lại, sau khi đóng cửa, cô chỉ đứng yên đó, nét mặt có hơi không tự nhiên.

Ngữ Ca cảm thấy kỳ lạ, không kìm được lòng hỏi: “Sao vậy?”

Chân mày của Hiểu Kiều lúc thì nhíu lại lúc thì giãn ra, như đang cố cảm cự gì đó. Cô làm động tác nuốt nước bọt, rồi chậm rãi nói:

“Cậu... giúp mình một việc được không?”

Ngữ Ca không hề dời mắt khỏi cô, muốn tìm ra được gì đó từ gương mặt ấy, nghe Hiểu Kiều nói vậy, cô nghiêng đầu chờ đợi những lời tiếp theo.

“Mình bị vấp té, cậu giúp mình bôi ít thuốc được không?”

Vừa nói cô vừa đưa túi ni-lông qua. Ngữ Ca đón lấy,

“Bị vấp trúng chỗ nào?”

“Sống lưng.” Hiểu Kiều vừa nói vừa quay ra sau cho Ngữ Ca nhìn.

Hai mắt của Ngữ Ca tức thì mở to, túi ni-lông trên tay cũng suýt rơi xuống đất. Sau lưng Hiểu Kiều, ngay chính giữa áo giờ đây là một cái lỗ rất to, áo thun áo len hay áo khoác đều đã bị rách, da thịt bên trong đã không thể phân rõ đâu là thịt đâu là máu, vết thương to gần bằng miệng ly, còn bị dính cát.

Hiểu Kiều không nghe thấy động tĩnh gì từ sau lưng, bèn quay lại nhìn:

“Mình đã mua oxy già và bông gạc, cậu giúp mình bôi lên đó rồi thoa ít thuốc là được.”

“Bị thương như vậy bôi ít thuốc là xong sao?” Ngữ Ca bất giác lên tiếng.

Hiểu Kiều hơi khựng người, cô chớp chớp mắt rồi rì rì giải thích:

“Vết thương ngoài da thôi mà, đến bệnh viện thì họ cũng chỉ rửa vết thương cho mình, họ chẳng nhẹ tay chút nào, làm đau lắm.”

Ngữ Ca không nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm vào vết thương ấy, nét mặt cứng đờ. Hiểu Kiều kéo dây kéo xuống, cởi áo khoác ngoài ra, vô tình động đến vết thương khiến cô xít xoa lên vài tiếng. Lại thử thêm vài lần, cuối cùng phải thừa nhận sự thật rằng cô không tài nào cởi áo len trùm đầu ra được.

“Có kéo không?”

Cố gắng lấy lại bình tĩnh, Ngừ Ca quay người đi lấy kéo cho Hiểu Kiều, giúp cô cắt áo len rồi cởi ra. Áo vừa được cởi xuống thì ở bên trong, máu đã thấm đầy trên chiếc áo thun màu nhạt. Ngừ Ca chỉ cảm giác như có vật gì đó đè lên lồng ngực mình, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Hiểu Kiều không hề hay biết điều này, vừa cởi áo thun ra thì cô đã tự mình đi đến sô-pha rồi nằm xấp lên đó, để lộ vết thương khiếp đảm của mình ra ngoài. Trên làn da trắng nõn, màu đỏ của máu trở nên đặc biệt gai mắt.

Cận Ngừ Ca sững sờ một hồi lâu mới đến gần, sau khi bày bông gạc và thuốc men lên bàn, cô đi vào phòng vệ sinh rửa tay sạch sẽ, rồi trở về bên cạnh Hiểu Kiều, nửa quỳ bên cạnh sô-pha, thăm bảo mình hãy bình tĩnh. Cô nói:

“Mình sẽ rửa vết thương trước.”

“Ừm.”

Hiểu Kiều rất hiểu điều này, cô úp mặt vào gối “ừm” lên một tiếng. Chỉ có điều, biết là một chuyện, cảm nhận lại là một chuyện khác, oxy già vừa tiếp xúc vết thương thì cơn rất liên bao trùm toàn bộ xúc giác, bàn tay đặt trên thành ghế của cô nắm lại thành nắm đấm, cắn răng chịu đựng. Cô không lên tiếng, cũng không có cử chỉ quá lộ liễu, nhưng chỉ phản ứng nhỏ ấy thôi cũng đủ chứng minh cô đang đau đến mức nào.

Ngừ Ca thấy vậy liền cắn chặt môi, tay run rẩy, song vẫn nhẫn tâm lấy hết vết bẩn trên đó ra. Máu bị cô đặc vừa tan đi thì máu mới lại trào ra.

Đặt oxy già xuống, Ngừ Ca cầm kiềng gấp bông gạc đã chấm alcohol lên rồi bắt đầu xử lý những hạt cát cứng đầu kia ra. Sự kích thích của alcohol càng mãnh liệt hơn, vừa chạm vào, Hiểu Kiều đã buột miệng kêu lên một tiếng:

“A ...”

Ngừ Ca nghe thấy liền rút tay lại, ngược lên nhìn Hiểu Kiều. Hiểu Kiều rít lên xít xoa, mắt cũng đỏ hoe.

“Nhẹ... nhẹ tay một chút...” Cô dùng ánh mắt van nài nhìn Ngừ Ca.

Ngừ Ca thu lại ánh nhìn, cổ kim nén nhịp tim đang không ngừng gia tăng, đồng thời nín thở đưa bông gạc ấy tiếp xúc với vết thương một lần nữa.

“A A!!! Đau... Đau... Nhẹ tay một chút đi!”

Thật sự không cách nào kìm chế cơn đau, Hiểu Kiều chỉ có thể hét lên để đánh lạc hướng chú ý của mình. Tay của Ngừ Ca run lên dữ dội, có một hạt mồ hôi đen kịt nào cũng không chịu ra khỏi vết thương.

“Làm ơn... Đây là thịt người đấy, có thể nhẹ tay một chút không, muốn mình đau chết sao...”

Hiểu Kiều đau quá rồi, không còn biết mình đang nói gì nữa. Đột nhiên cảm nhận được sự kích thích trên vết thương ngưng lại, cô thờ hờn hờn quay ra sau. Cận Ngừ Ca đang nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt oán hận, khoang mắt đỏ hoe. Hiểu Kiều nhất thời ngẩn người, chỉ biết khờ khạo nhìn lại đối phương.

“Bập” một tiếng, kiềng và thuốc bị đặt mạnh lên bàn, Ngừ Ca đứng phắt dậy chạy nhanh vào nhà tắm. Cửa phòng bị đóng “rầm” một tiếng khiến Hiểu Kiều cũng giật bắn lên. Cô nhìn những thứ trên bàn rồi nhìn cánh cửa phòng vệ sinh đang đóng chặt, chớp mắt, không hiểu gì, cũng chẳng biết làm sao.

Có tiếng nước chảy vọng ra, Hiểu Kiều bỏ dậy, ngồi thờ thẫn trên sô-pha một hồi lâu mới đứng lên tiến đến bên phòng tắm. Gõ cửa, không có phản ứng. Khựng lại một lúc, cô đặt tay lên tay cầm, rồi đẩy cửa vào trong.

Ngừ Ca đứng trước bồn rửa mặt, tay đang nắm chặt khăn lông và chông ở hai bên thành bồn, đầu gập xuống. Nước trong vòi vẫn đang chảy, tấm gương trước mặt vẫn còn vương lại vài giọt nước.

Hiểu Kiều từ từ đi sang đó khóa nước lại. Mặt của Ngừ Ca rõ ràng là vừa được rửa qua, một lọn tóc ướt còn dính trên vầng trán, màu đỏ trong khoang mắt vẫn chưa tan. Hiểu Kiều nắm lấy tay cô muốn kéo về phía mình, Ngừ Ca không chịu, nhưng rồi cuối cùng cũng chịu thua trước sự kiên trì của Kiều cảnh quan, ngoan ngoãn ngã vào lòng cô.

Cơ thể ấm áp và mềm mại, còn có mùi hương dịu dịu quen thuộc, Hiểu Kiều siết chặt vòng tay hơn, thấp giọng vỗ về:

“Được rồi được rồi, tớ đến bệnh viện, không sao đâu, hửm? Không sao.”

Ngừ Ca hít hít nước mũi, không nói gì, chỉ úp mặt vào cổ của Hiểu Kiều. Cảm giác da thịt tiếp xúc với nhau thật thân quen, rốt cuộc phải dùng bao nhiêu sức nhẫn nại, mới có thể nhẫn tâm từ chối hết lần này đến lần khác?

Đôi khi trở về từ bệnh viện thì trời đã rất khuya, Hiểu Kiều đang bị băng bó nên không thể tắm, chỉ qua loa lau mình rồi đi ngủ trước. Ngừ Ca làm xong công việc, vệ sinh đâu vào đấy rồi cũng leo lên giường.

Hiểu Kiều đang nằm úp mặt vào nệm, chỉ mặc quần ngủ, bông băng y tế quấn quanh vòng eo, cô ngủ rất sâu. Lông mi lay động cùng mỗi nhịp hít thở, gò má trắng hồng. Ngừ Ca lẳng lặng ngắm nhìn cô dưới ánh đèn vàng, mái tóc mềm mượt, vành tai đỏ ửng, mỗi một điểm trên gương mặt đều là cái cô thích

cô yêu, nhưng... có lẽ cũng chỉ có những lúc Hiểu Kiều thiếp ngủ như thế, cô mới không hận cô đến vậy.

Tiếng thở dài nhẹ đến cơ hồ không thể nghe thấy, kéo chân lên đắp cho Hiểu Kiều, Ngữ Ca tắt đèn, rồi cũng nhẹ nhàng nằm xuống.

Kim ngân và kim dài vừa đi qua số 12 thì chuông điện thoại của Hiểu Kiều thành linh reo lên inh ỏi. Giấc ngủ bị phá vỡ, cô vội vàng mò tìm điện thoại, bắt máy khẽ nói:

“A lô?”

Vừa nói cô vừa bước xuống giường, khom lưng nhặt quần của mình lên rồi đi khỏi phòng ngủ. Ngữ Ca cũng đã bị đánh thức, dõi theo bóng lưng của Hiểu Kiều trong mơ màng.

Xoa xoa lên trán, Ngữ Ca nhanh chóng ngồi dậy đi theo ra ngoài và bật đèn trong phòng khách lên.

Hiểu Kiều kẹp điện thoại ở giữa vành tai và bờ vai, cô vừa mặc xong áo lót, và hiện giờ thì đang cầm quần trên tay, vừa nhảy được một chân vào một bên ống thì vết thương ở sau lưng đã bắt đầu biểu tình do bị giật căng, đau đến mức Hiểu Kiều chỉ biết hít vào thật sâu, thế mà vẫn không quên nói với bên kia đầu dây:

“Địa điểm?... Hiện trường có bị phá hoại không?...”

Ngữ Ca bước tới, nhẹ nhàng nhắc tay Hiểu Kiều ra để cô cầm điện thoại, sau đó giúp cô kéo quần lên, gài nút lại, đeo dây thắt lưng. Tiếp theo đó lại vào mở tủ quần áo lấy một bộ đồ của Hiểu Kiều ra. Cô khâu từng khuy áo cho Hiểu Kiều, ngay cả áo len cũng chọn loại cổ rộng, áo khoác thuộc chất liệu thun mềm, khi mặc vào Ngữ Ca đã cẩn thận không để chạm vào vết thương trên lưng. Suốt quá trình này, Ngữ Ca hơi cúi thấp đầu, hết như một người vợ hiền đang chăm sóc chu đáo cho Hiểu Kiều.

Hiểu Kiều kinh ngạc vì sự dịu dàng chưa bao giờ có, nhưng vụ án trong điện thoại đang rất khẩn cấp, khiến cô không thể phân tâm. Sau khi lấy hết những thông tin cần thiết, Hiểu Kiều cúp máy, lúc này Ngữ Ca cũng vừa lúc thu xếp gọn gàng đầu vào đẩy cho cô.

Hiểu Kiều ngẩn người ra, hơi hé miệng nhưng lại không biết nói gì. Ngữ Ca lại quay vào nhà bếp, khi trở ra thì trên tay đã có thêm một túi giấy có in logo Vạn Giang.

“Là bánh dứa hồ điệp, để nó trên xe, khi nào đói thì ăn.”

Hiểu Kiều đứng thờ người ra, ánh mắt nhìn Ngữ Ca phức tạp vô cùng.

Hai năm rồi, không ngừng bị tổn thương, trái tim có kiên cố cách mấy cũng ít nhiều loang lỗ. Dẫu có trăm vạn lần không nở, nhưng nào dám mong mỗi cảnh tượng âm áp này. Bị thương, nơi đầu tiên nghĩ đến chính là đây, nhìn thấy ánh đèn từ bên ngoài chung cư, niềm sung sướng ấy cơ hồ chiến thắng cơn đau trên người. Mười mấy ngày rồi không được gặp, không phải không nhớ, chỉ là, đã sợ rồi những lời từ chối băng lạnh, vì vậy chỉ có thể giả vờ như không để tâm. Trong lòng cô, sự tồn tại của Cận Ngữ Ca sớm đã ăn sâu vào gốc rễ, dù có thế nào cũng không thể dao động.

Không khí đột nhiên trở nên căng thẳng, núi đá hóa thành làn nước mùa thu, quả là có hơi không quen.

“Ừm... vậy, vậy mình đi nhé.”

Ngữ Ca gạt đầu, tiễn Hiểu Kiều ra khỏi cửa. Trong giây phút cửa khép lại, Kiều cảnh quan dường như có hơi không tin vào mắt mình, có phải mình đã nhìn thấy....

Cậu ấy... vừa mới cười?

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chăm sóc

Cận Ngữ Ca suốt đêm an giấc, hôm sau khi thức dậy thì thân nhiệt đã hạ, tuy nhiên triệu chứng bị cảm vẫn còn, chỉ là không quá nghiêm trọng. Kiều Hiểu Kiều không ở trong phòng, bên ngoài cũng không có tiếng động gì.

Ngữ Ca bước ra đảo quanh một vòng, quả thật không có một ai, trên bàn là cháo trắng của ngày hôm qua, đã được làm nóng lại và còn đang tỏa hơi ấm. Thuốc cần phải uống cũng được đặt ở cạnh bên, ngoài ra không một lời nhắn nhủ nào.

Cô đi vào phòng tắm vệ sinh sạch sẽ rồi ngồi vào bàn ăn. Cận Ngữ Ca của sáng hôm nay có hơi thất thần, bàn tay cầm muỗng chỉ đưa cháo vào miệng một cách máy móc, ánh mắt không tìm thấy tiêu điểm.

Kiều Hiểu Kiêu...

Cùng lúc ấy, Kiêu cảnh quan đang một tay nắm giữ tay cầm trên xe buýt, một tay nhét bánh bao vào miệng, còn thò đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Phạm lỗi sai lớn như vậy, vụ án của Âu Dương Thông không thể tiếp tục giao cho cô xử lý nữa, cô phải tranh thủ trở về đồn để bàn giao lại cho tổ khác. Xem ra nhị tiểu thư của Cận gia đã quyết tâm bảo vệ đến cùng rồi, cho dù có bắt được người đi chăng nữa, ra đến tòa cô ấy đổi khẩu cung thì cũng xem như công cốc!

Thật không hổ danh là người một nhà, phụ nữ nhà họ Cận, chưa bao giờ để người ta hiểu thấu mình đang nghĩ gì.

Đối với một người hiếm khi nghỉ phép như Kiêu cảnh quan mà nói, bị đình chức đồng nghĩa với việc được thư giãn. Ngoài việc về nhà thăm ba mẹ, buổi tối còn có thể ra ngoài gặp bạn bè, uống nước ca hát, hoặc là, đi tìm Cận Ngự Ca.

Cận đại tiểu thư chỉ khi bị bệnh mới lộ ra sự yếu ớt ấy, một khi đã lấy lại tinh thần, cái khí thế không được xâm phạm kia lại tự nhiên sống dậy. Tuy nhiên, Hiểu Kiêu sớm đã quen rồi, cứ coi như không nhìn thấy thôi. Huống chi, gần đây Ngự Ca im lặng nhiều hơn là lạnh lùng, đối với một Hiểu Kiêu sớm đã bị ngược đến tê dại mà nói, điều này chẳng khác gì sự đả ngộ hiếm hoi. Vì vậy, hai tuần bị đình chức đối với cô mà nói, thoải mái vô cùng.

Sau khi Hiểu Kiêu phục chức thì Ngự Ca phải ra nước ngoài xử lý một số việc của công ty chi nhánh, đi suốt một tuần, sau khi về nước lại đến “Phượng Hoàng sơn trang” ở vài ngày với ông bà. Đến đêm đầu tiên khi Ngự Ca quay về căn hộ của mình thì 9 giờ tối hôm ấy, chuông cửa vang lên.

Nhìn thấy mái tóc xoăn qua mắt thần, Ngự Ca mở khóa.

Sắc mặt của Hiểu Kiêu hơi nhợt nhạt, tay cầm một túi ni-lông, quần bò dính đầy vết ố. Ngự Ca nhìn lướt từ trên xuống dưới, cảm thấy có gì đó bất ổn, bèn quan sát kỹ hơn.

Kiều Hiểu Kiêu của hôm nay không như ngày thường vừa vào nhà là bước ngay đến phòng khách, trái lại, sau khi đóng cửa, cô chỉ đứng yên đó, nét mặt có hơi không tự nhiên.

Ngự Ca cảm thấy kỳ lạ, không kìm được lòng hỏi: “Sao vậy?”

Chân mày của Hiểu Kiêu lúc thì nhíu lại lúc thì giãn ra, như đang cố cầm cự gì đó. Cô làm động tác nuốt nước bọt, rồi chậm rãi nói:

“Cậu... giúp mình một việc được không?”

Ngự Ca không hề dời mắt khỏi cô, muốn tìm ra được gì đó từ gương mặt ấy, nghe Hiểu Kiêu nói vậy, cô nghiêng đầu chờ đợi những lời tiếp theo.

“Mình bị vấp té, cậu giúp mình bôi ít thuốc được không?”

Vừa nói cô vừa đưa túi ni-lông qua. Ngự Ca đón lấy,

“Bị vấp trúng chỗ nào?”

“Sống lưng.” Hiểu Kiêu vừa nói vừa quay ra sau cho Ngự Ca nhìn.

Hai mắt của Ngự Ca tức thì mở to, túi ni-lông trên tay cũng suýt rơi xuống đất. Sau lưng Hiểu Kiêu, ngay chính giữa áo giò đây là một cái lỗ rất to, áo thun áo len hay áo khoác đều đã bị rách, da thịt bên trong đã không thể phân rõ đâu là thịt đâu là máu, vết thương to gần bằng miệng ly, còn bị dính cát.

Hiểu Kiêu không nghe thấy động tĩnh gì từ sau lưng, bèn quay lại nhìn:

“Mình đã mua oxy già và bông gạc, cậu giúp mình bôi lên đó rồi thoa ít thuốc là được.”

“Bị thương như vậy bôi ít thuốc là xong sao?” Ngự Ca bất giác lên tiếng.

Hiểu Kiêu hơi khựng người, cô chớp chớp mắt rồi rù rì giải thích:

“Vết thương ngoài da thôi mà, đến bệnh viện thì họ cũng chỉ rửa vết thương cho mình, họ chẳng nhẹ tay chút nào, làm đau lắm.”

Ngự Ca không nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm vào vết thương ấy, nét mặt cứng đờ. Hiểu Kiêu kéo dây kéo xuống, cởi áo khoác ngoài ra, vô tình động đến vết thương khiến cô xít xoa lên vài tiếng. Lại thử thêm vài lần, cuối cùng phải thừa nhận sự thật rằng cô không tài nào cởi áo len trùm đầu ra được.

“Có kéo không?”

Cố gắng lấy lại bình tĩnh, Ngự Ca quay người đi lấy kéo cho Hiểu Kiêu, giúp cô cắt áo len rồi cởi ra. Áo vừa được cởi xuống thì ở bên trong, máu đã thấm đầy trên chiếc áo thun màu nhạt. Ngự Ca chỉ cảm giác như có vật gì đó đè lên lồng ngực mình, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Hiểu Kiêu không hề hay biết điều này, vừa cởi áo thun ra thì cô đã tự mình đi đến sofa rồi nằm xấp lên đó, để lộ vết thương khiếp đảm của mình ra ngoài. Trên làn da trắng nõn, màu đỏ của máu trở nên đặc biệt gai mắt.

Cận Ngự Ca từng sờ một hồi lâu mới đến gần, sau khi bày bông gạc và thuốc men lên bàn, cô đi vào phòng vệ sinh rửa tay sạch sẽ, rồi trở về bên cạnh

Hiếu Kiều, nửa quỳ bên cạnh sô-pha, thăm bảo mình hãy bình tĩnh. Cô nói:

“Mình sẽ rửa vết thương trước.”

“Ừm.”

Hiếu Kiều rất hiểu điều này, cô úp mặt vào gối “ừm” lên một tiếng. Chỉ có điều, biết là một chuyện, cảm nhận lại là một chuyện khác, oxy già vừa tiếp xúc vết thương thì con rất liên bao trùm toàn bộ xúc giác, bàn tay đặt trên thành ghế của cô nắm lại thành nắm đấm, cắn răng chịu đựng. Cô không lên tiếng, cũng không có cử chỉ quá lộ liễu, nhưng chỉ phản ứng nhỏ ấy thôi cũng đủ chứng minh cô đang đau đến mức nào.

Ngữ Ca thấy vậy liền cắn chặt môi, tay run rẩy, song vẫn nhẫn tâm lấy hết vết bẩn trên đó ra. Máu bị cô đặc vừa tan đi thì máu mới lại trào ra.

Đặt oxy già xuống, Ngữ Ca cầm kiềm gấp bông gạc đã chấm alcohol lên rồi bắt đầu xử lý những hạt cát cứng đầu kia ra. Sự kích thích của alcohol càng mãnh liệt hơn, vừa chạm vào, Hiếu Kiều đã buộc miệng kêu lên một tiếng:

“A ...”

Ngữ Ca nghe thấy liền rút tay lại, ngược lên nhìn Hiếu Kiều. Hiếu Kiều rít lên xít xoa, mắt cũng đỏ hoe.

“Nhẹ... nhẹ tay một chút...” Cô dùng ánh mắt van nài nhìn Ngữ Ca.

Ngữ Ca thu lại ánh nhìn, cô kìm nén nhịp tim đang không ngừng gia tăng, đồng thời nín thở đưa bông gạc ấy tiếp xúc với vết thương một lần nữa.

“A A!!! Đau... Đau... Nhẹ tay một chút đi!”

Thật sự không cách nào kìm chế cơn đau, Hiếu Kiều chỉ có thể hét lên để đánh lạc hướng chú ý của mình. Tay của Ngữ Ca run lên dữ dội, có một hạt màu đen kiểu nào cũng không chịu ra khỏi vết thương.

“Làm ơn... Đây là thịt người đấy, có thể nhẹ tay một chút không, muốn mình đau chết sao...”

Hiếu Kiều đau quá rồi, không còn biết mình đang nói gì nữa. Đột nhiên cảm nhận được sự kích thích trên vết thương ngưng lại, cô thở hắt hắt quay ra sau. Cận Ngữ Ca đang nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt oán hận, khoang mắt đỏ hoe. Hiếu Kiều nhát thời ngẩn người, chỉ biết khờ khạo nhìn lại đối phương.

“Bập” một tiếng, kiềm và thuốc bị đặt mạnh lên bàn, Ngữ Ca đứng phắt dậy chạy nhanh vào nhà tắm. Cửa phòng bị đóng “rầm” một tiếng khiến Hiếu Kiều cũng giật bắn lên. Cô nhìn những thứ trên bàn rồi nhìn cánh cửa phòng vệ sinh đang đóng chặt, chớp mắt, không hiểu gì, cũng chẳng biết làm sao.

Có tiếng nước chảy vọng ra, Hiếu Kiều bò dậy, ngồi thờ thẫn trên sô-pha một hồi lâu mới đứng lên tiến đến bên phòng tắm. Gõ cửa, không có phản ứng. Khựng lại một lúc, cô đặt tay lên tay cầm, rồi đẩy cửa vào trong.

Ngữ Ca đứng trước bồn rửa mặt, tay đang nắm chặt khăn lông và chông ở hai bên thành bồn, đầu gập xuống. Nước trong vòi vẫn đang chảy, tấm gương trước mặt vẫn còn vương lại vài giọt nước.

Hiếu Kiều từ từ đi sang đó khóa nước lại. Mặt của Ngữ Ca rõ ràng là vừa được rửa qua, một lọn tóc ướt còn dính trên vầng trán, màu đỏ trong khoang mắt vẫn chưa tan. Hiếu Kiều nắm lấy tay cô muốn kéo về phía mình, Ngữ Ca không chịu, nhưng rồi cuối cùng cũng chịu thua trước sự kiên trì của Kiều cảnh quan, ngoan ngoãn ngã vào lòng cô.

Cơ thể ấm áp và mềm mại, còn có mùi hương dịu dịu quen thuộc, Hiếu Kiều siết chặt vòng tay hơn, thấp giọng vỗ về:

“Được rồi được rồi, tớ đến bệnh viện, không sao đâu, hửm? Không sao.”

Ngữ Ca hít hít nước mũi, không nói gì, chỉ úp mặt vào cổ của Hiếu Kiều. Cảm giác da thịt tiếp xúc với nhau thật thân quen, rốt cuộc phải dùng bao nhiêu sức nhẫn nại, mới có thể nhẫn tâm từ chối hết lần này đến lần khác?

Đợi khi trở về từ bệnh viện thì trời đã rất khuya, Hiếu Kiều đang bị băng bó nên không thể tắm, chỉ qua loa lau mình rồi đi ngủ trước. Ngữ Ca làm xong công việc, vệ sinh đầu vào đầy rồi cũng leo lên giường.

Hiếu Kiều đang nằm úp mặt vào nệm, chỉ mặc quần ngủ, bông băng y tế quấn quanh vòng eo, cô ngủ rất sâu. Lòng mi lay động cùng mỗi nhịp hít thở, gò má trắng hồng. Ngữ Ca lẳng lặng ngắm nhìn cô dưới ánh đèn vàng, mái tóc mềm mượt, vành tai đỏ ửng, mỗi một điểm trên gương mặt đều là cái cô thích cô yêu, nhưng... có lẽ cũng chỉ có những lúc Hiếu Kiều thiếp ngủ như thế, cô mới không hận cô đến vậy.

Tiếng thở dài nhẹ đến cơ hồ không thể nghe thấy, kéo chân lên đắp cho Hiếu Kiều, Ngữ Ca tắt đèn, rồi cũng nhẹ nhàng nằm xuống.

Kim ngắn và kim dài vừa đi qua số 12 thì chuông điện thoại của Hiếu Kiều thành linh reo lên inh ỏi. Giấc ngủ bị phá vỡ, cô vội vàng mò tìm điện thoại, bất may khẽ nói:

“A lô?”

Vừa nói cô vừa bước xuống giường, khom lưng nhặt quần của mình lên rồi đi khỏi phòng ngủ. Ngữ Ca cũng đã bị đánh thức, dõi theo bóng lưng của Hiểu Kiều trong mơ màng.

Xoa xoa lên trán, Ngữ Ca nhanh chóng ngồi dậy đi theo ra ngoài và bật đèn trong phòng khách lên.

Hiểu Kiều kẹp điện thoại ở giữa vành tai và bờ vai, cô vừa mặc xong áo lót, và hiện giờ thì đang cầm quần trên tay, vừa nhảy được một chân vào một bên ống thì vết thương ở sau lưng đã bắt đầu biểu tình do bị giật căng, đau đến mức Hiểu Kiều chỉ biết hít vào thật sâu, thế mà vẫn không quên nói với bên kia đầu dây:

“Địa điểm?... Hiện trường có bị phá hoại không?...”

Ngữ Ca bước tới, nhẹ nhàng nhấc tay Hiểu Kiều ra để cô cầm điện thoại, sau đó giúp cô kéo quần lên, gài nút lại, đeo dây thắt lưng. Tiếp theo đó lại vào mở tủ quần áo lấy một bộ đồ của Hiểu Kiều ra. Cô khâu từng khuy áo cho Hiểu Kiều, ngay cả áo len cũng chọn loại cổ rộng, áo khoác thuộc chất liệu thun mềm, khi mặc vào Ngữ Ca đã cẩn thận không để chạm vào vết thương trên lưng. Suốt quá trình này, Ngữ Ca hơi cúi thấp đầu, hết như một người vợ hiền đang chăm sóc chu đáo cho Hiểu Kiều.

Hiểu Kiều kinh ngạc vì sự dịu dàng chưa bao giờ có, nhưng vụ án trong điện thoại đang rất khẩn cấp, khiến cô không thể phân tâm. Sau khi lấy hết những thông tin cần thiết, Hiểu Kiều cúp máy, lúc này Ngữ Ca cũng vừa lúc thu xếp gọn gàng đầu vào đây cho cô.

Hiểu Kiều ngăn người ra, hơi hé miệng nhưng lại không biết nói gì. Ngữ Ca lại quay vào nhà bếp, khi trở ra thì trên tay đã có thêm một túi giấy có in logo Vạn Giang.

“Là bánh dứa hồ điệp, để nó trên xe, khi nào đói thì ăn.”

Hiểu Kiều đứng thờ người ra, ánh mắt nhìn Ngữ Ca phức tạp vô cùng.

Hai năm rồi, không ngừng bị tổn thương, trái tim có kiên cố cách mấy cũng ít nhiều loang lỗ. Dẫu có trăm vạn lần không nữa, nhưng nào dám mong mọi cảnh tượng âm ập này. Bị thương, nơi đầu tiên nghĩ đến chính là đây, nhìn thấy ánh đèn từ bên ngoài chung cư, niềm sung sướng ấy cơ hồ chiến thắng cơn đau trên người. Mười mấy ngày rồi không được gặp, không phải không nhớ, chỉ là, đã sợ rồi những lời từ chối băng lạnh, vì vậy chỉ có thể giả vờ như không để tâm. Trong lòng cô, sự tồn tại của Cận Ngữ Ca sớm đã ăn sâu vào gốc rễ, dù có thế nào cũng không thể dao động.

Không khí đột nhiên trở nên căng thẳng, núi đá hóa thành làn nước mùa thu, quả là có hơi không quen.

“Ừm... vậy, vậy mình đi nhé.”

Ngữ Ca gạt đầu, tiễn Hiểu Kiều ra khỏi cửa. Trong giây phút cửa khép lại, Hiểu cảnh quan dường như có hơi không tin vào mắt mình, có phải mình đã nhìn thấy....

Cậu ấy... vừa mới cười?

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ân oan

Người gọi điện cho Kiều Hiểu Kiều là Vệ Kiến Đông, hôm nay đúng lúc đến lượt anh trực ca đêm, nhận được điện thoại báo rằng trong KTV ở thành Đông, có một cô gái đang cầm dao muốn giết người.

Khi Hiểu Kiều đến thì trước cửa KTV ấy đã được giăng dây cách ly, đèn báo hiệu trên xe cảnh sát xoay tít phát ra thứ ánh sáng đỏ xanh. Đêm đã khuya, nhưng xung quanh vẫn vây quanh không ít người chờ xem náo nhiệt.

Vệ Kiến Đông vừa trông thấy Hiểu Kiều thì liền chạy tới.

“Madam!”

“Ừm, sự việc thế nào?” Hiểu Kiều bước xuống xe, vừa đi vừa hỏi.

“Một sinh viên vào đó chơi, bị bỏ thuốc mê và xâm phạm tình dục, sau khi tỉnh lại không chịu được cú sốc nên đã cầm dao trái cây tấn công bất kỳ ai muốn đến gần.”

Sắc mặt của Hiểu Kiều trầm xuống, “Người đâu?”

“Đang ở trong phòng trên lầu hai, nhân viên ở đây sợ bị đâm nên đã khóa cửa lại.”

Bà chủ nơi đây đứng lúc đứng bên cạnh vội giải thích:

“Mấy thằng đó đi chung với cô nữ sinh, tôi còn tưởng họ quen biết nhau, vào phòng rồi thì không thấy trở ra nữa. Ai ngờ lúc sau mấy tên đó đi ra, tôi vào phòng xem thì cô nữ sinh đã cầm dao đòi chém đòi giết.”

“Còn có những ai đã vào trong?”

“Hết rồi, nhân viên phục vụ hoảng quá liền chạy ra ngoài khóa cửa lại, cũng may là nhân viên nam, nếu đổi lại là một cô gái, bị thương thì phiền đấy...”

Lúc này Hiểu Kiều đã đi tới trước cửa phòng.

“Mở cửa.”

“Madam, không cần chờ bác sĩ tâm lý đến sao? Cô ấy đang cầm dao, có nguy hiểm không?”

Kiều Hiểu Kiều lạnh mặt nói: “Nói không chừng nãy giờ đã tự sát rồi! Chỉ là một cô gái thôi, cho dù có đang cầm dao thì ba người đàn ông các anh cũng không dám vào sao?”

Vệ Kiến Đông cúi thấp đầu không dám nói gì nữa. Nhân viên trong quán thấp thòm bước tới mở cửa rồi nhanh chóng lui ra sau.

Hiểu Kiều đẩy cửa vào trong, nhìn quanh phòng.

Đèn trong phòng mờ mờ ảo ảo, ghế sofa bố trí sát tường đặt quanh phòng, ở trên bàn, bia, trái cây, thuốc lá bày bừa bộn, và tại một góc phòng, có một người đang cuộn mình ngồi đấy.

Hiểu Kiều tiến về phía đó, ho húng một tiếng.

Nghe thấy âm thanh, người đó nhanh chóng ngẩng đầu lên, gương mặt kinh hoàng, con dao trên tay lập tức chỉ ra hướng về phía Hiểu Kiều.

“Đừng qua đây!!!”

Một cô gái rất trẻ tuổi, áo lông choàng màu trắng, váy ngắn ca-rô, đôi ủng cao đến đầu gối làm tô thêm nét ngây thơ và thùy mị, chỉ là giờ đây, gương mặt toàn là nước mắt, tóc tai cũng bù xù không còn nhận ra hình dạng ban đầu.

Hiểu Kiều lập tức dừng chân, giơ hai tay lên tỏ rõ thái độ:

“Đừng sợ. Tôi là cảnh sát, đã xảy ra chuyện gì em có thể nói với tôi.”

Đôi mắt của cô gái chỉ có kinh hoàng và hoảng loạn, nhìn chằm chằm vào Hiểu Kiều. Hiểu Kiều lấy thẻ công tác của mình ra cho cô gái xem.

“Em xem, đây là thẻ công tác của tôi, tôi không phải người xấu, em đừng sợ.”

Cô gái mơ màng nhìn vào tấm thẻ Hiểu Kiều đưa ra, sau đó lại nhìn Hiểu Kiều, bắt đầu do dự.

“Nào, đưa dao cho tôi đã, đừng làm chuyện khờ dại.”

Vốn dĩ với trạng thái hiện giờ của cô gái, Hiểu Kiều hoàn toàn có thể đoạt lấy hung khí mà không làm tổn thương bất kỳ ai, nhưng cô sợ sẽ làm cô gái bị kích thích thêm lần nữa, vì vậy vẫn lựa chọn cách dễ ngọt.

“Tôi biết em đã bị hiếp đáp, nhưng em làm vậy là không giải quyết được vấn đề, làm chuyện khờ dại trong cơn bồng bột, sau này em sẽ hối hận.”

Hiểu Kiều đã tiến tới trước mặt cô gái, từ từ ngồi xuống để tầm nhìn của hai người ngang nhau. Quả nhiên, cô gái dường như đã có hơi dao động, hai mắt rưng rưng nước nhìn Hiểu Kiều và nói:

“Chị ơi, em phải làm sao đây...”

Hiểu Kiều giữ chặt thân dao, và cô gái dường như cũng sợ làm người khác bị thương, tay run lên vài cái rồi buông hẳn ra. Hiểu Kiều lập tức vứt nó ra xa, nhẹ nhàng vén lại tóc mái đã bị rối bù của cô gái, khẽ vỗ về:

“Không sao đâu. Em theo chị về đồn trước, chúng ta sẽ bắt hết những kẻ xấu đó, chịu không?”

Đôi mắt đăm lẹ, cô gái gật đầu đồng ý, Hiểu Kiều tới gần thêm một chút, dịu cô đứng dậy.

Nhóm người Vệ Kiến Đông đi vào, người của tổ pháp chứng cũng đứng lúc có mặt, Hiểu Kiều dặn dò:

“Thu thập chứng cứ hiện trường, toàn bộ đều phải mang về xét nghiệm, không được bỏ qua bất kỳ vật nào. Đặc biệt phải chú ý nước uống và rượu.”

Vệ Kiến Đông tuân lệnh, Hiểu Kiều đưa cô gái ra xe cảnh sát rồi về đồn.

Đầu tiên là pháp y xét nghiệm, cô gái hoảng sợ đến mức giữ chặt tay Hiểu Kiều, kiểu nào cũng không chịu buông ra. Hiểu Kiều dùng hết lời an ủi, cùng cô hoàn thành hết các bước. Sau đó lại đến phòng thẩm tra lấy khẩu cung, trước khi vào phòng, Hiểu Kiều quay lại nói nhỏ vào tai Hoắc Bân:

“Đi mua thuốc ngừa thai khẩn cấp về đây.”

Hoắc Bân ngớ người ra, “Hừm?”

Ngay sau đó, bắt gặp nét mặt nghiêm nghị của Hiểu Kiều, anh mới hiểu ra: “À... tôi hiểu rồi, tôi sẽ về ngay.”

Vụ án rất rõ ràng, người bị hại tên Lý Nhiên, sinh viên năm ba, đi chơi với người bạn trai vừa quen không lâu, kết quả là bị mê gian. Tổ pháp chứng đã xét nghiệm ly rượu còn sót lại trong phòng KTV và xác định trong đó có chứa thành phần của thuốc mê, hiển nhiên là kẻ hành hung đã không ngờ sự việc sẽ bị xé to ra, nên mới không hủy tiêu bất kỳ chứng cứ hiện trường nào.

Đêm đó Lý Nhiên đã nghỉ lại tại phòng chờ của đồn cảnh sát. Hôm sau, Hiểu Kiều báo cáo vụ án lên cấp trên, lão Vương lập tức ra lệnh bắt kẻ tình nghi về. Ngờ đâu, chưa chờ nhóm người Hiểu Kiều đi bắt nghi phạm theo thông tin mà Lý Nhiên cung cấp thì lão Vương đã gọi điện lệnh cho họ quay về.

Tại phòng làm việc của cục cảnh sát trưởng, Kiều Hiểu Kiều quả thực không nuốt trôi con giận.

“Cục trưởng Vương, tiếp tục theo dõi là ý gì chứ? Nhân chứng vật chứng đều đã có đủ, lý do gì mà không thể bắt người?”

Lão Vương ấn mạnh vào án đường, “Xảy ra tình huống mới, tôi không tiện tiết lộ, tóm lại là khoan hãy bắt người.”

“Nhưng mà...”

“Tiểu Kiều à, cứ vậy đi, cô ra ngoài trước đi, có thông tin mới tôi sẽ nói với cô.”

Quan cao một bậc đề chết người, Hiểu Kiều dù có bất mãn cách mấy cũng không thể không tuân lệnh.

Ngày hôm sau, vụ án xoay chuyển 360 độ, người bị hại Lý Nhiên đột nhiên bị biến thành nghi can có ý đồ cầm dao giết người, kết quả giám định của pháp y cho thấy, tình trạng xét nghiệm ra từ người của Lý Nhiên không thuộc về kẻ tình nghi mà cô nói, thế là lại bị gán cho tội vụ không. Tiếp đó, Lý Nhiên bị công tay lại. Vụ án cũng từ tổ trọng án số 3 mà chuyển giao cho tổ trọng án 5 phụ trách, nhóm người của Hiểu Kiều bị tách rời hoàn toàn khỏi vụ việc. Kiều Hiểu Kiều nghĩ mãi cũng không hiểu, may nhờ chú của Vệ Kiến Đông là cấp lãnh đạo trong đồn, dò hỏi một hồi mới mang về cho cô thông tin mấu chốt.

Nghi phạm đã xâm phạm Lý Nhiên, là con trai của Trưởng bí thư thành phố.

Toàn bộ tư liệu đầu tay của vụ án đều bị biến mất một cách kỳ lạ, vật chứng mà Vệ Kiến Đông mang về vào đêm đó biến thành những chứng cứ bất lợi cho Lý Nhiên.

Thái độ của Hiểu Kiều từ khó hiểu chuyển sang phần nộ, như vậy cũng vô pháp vô thiên quá rồi!

Cô bước vào đập mạnh lên bàn làm việc của lão Vương béo, cục trưởng Vương đã lặn lội hơn nửa đời người trong nghề cũng bất mãn vô cùng đối với sự việc đen tối này, nhưng ông đã bị ép đến không còn sức lực chống trả. Chẳng bao lâu, Lý Nhiên bị đưa vào trại tạm giam, và vụ án mới lại được đưa xuống. Hiểu Kiều bị điều đi điều tra một băng nhóm trộm cắp, rõ ràng là họ không muốn cô xen vào vụ án của Lý Nhiên.

Tuy nhiên, nếu chỉ có vậy mà đã khuất phục, thì Kiều cảnh quan sẽ không còn là Kiều Hiểu Kiều nữa.

Vụ án trộm cắp nhanh chóng được triển khai, Hiểu Kiều bề mặt tỏ ra như không quan tâm vụ án Lý Nhiên theo sự sắp đặt của cấp trên. Trên thực tế, cô bắt đầu dùng đến mối quan hệ rộng rãi của mình, cơ hồ là ngày nào cô cũng chạy vào trại tạm giam.

Lý Nhiên cuộn mình nằm trên giường, mái tóc dài đã bị cắt xén, ánh mắt đờ đẫn, thần sắc thẫn thờ. Nghe tiếng Hiểu Kiều gọi thì cô bắt đầu lắc đầu lia lịa, nước mắt ràn rụa. Ba mẹ từ nơi xa chạy đến chỉ biết rơi lệ cùng con gái, giữa thành phố xa lạ không quen không biết này, gia đình ba người chẳng có lấy một cánh cửa sổ để kêu oan.

Phía trước cổng trại tạm giam, hai chiếc xe một trắng một đen lần lượt đậu vào bãi, hai phụ nữ có khí chất hoàn toàn trái ngược cùng bước xuống xe. Chủ nhân của xe màu đen mặc đồ công sở, mắt kính viền kim, tay cầm túi công tác, khí thế sắc lạnh đầy sức áp bức; chủ nhân của xe màu trắng có mái tóc dài gọn sóng, khoác trên người chiếc áo năng tử, giày boots gót cao, cặp kính râm to trông hệt như minh tinh.

Kiều Hiểu Kiều đang đứng chờ bên đường vừa nhìn thấy xe của họ liền nhoeo miệng cười rồi tiến tới nghênh đón.

“Kiều ~”

Mỹ nhân tóc gọn sóng cời mắt kính xuống, giang tay ôm lấy Hiểu Kiều, hai tay ngoắc trên cổ của Hiểu Kiều khẽ oán trách,

“Cậu có chuyện gì vậy? Bao lâu rồi không ra họp mặt hả? Cậu mà còn không xuất hiện thì bọn này tổng cổ cậu ra cửa đấy?”

Hiếu Kiều ôm lấy cô gái, mỉm cười.

“Minh rất bận mà...”

“Bận đến mức nào? Chẳng lẽ còn nhiều việc hơn cả Lăng Quân sao?” Vừa nói cô vừa quay sang nhìn cô gái mặc đồ công sở.

“Lăng Quân lần nào cũng có mặt đấy, chỉ có cậu là không thấy bóng dáng đâu.”

Hiếu Kiều và Lăng Quân nhìn nhau một cái, rồi cùng nhìn về phía mỹ nhân kính râm cười chào thua.

“Đã làm mẹ người ta rồi mà còn y như trẻ con vậy!”

“Làm mẹ người ta thì sao nào? Cậu kỳ thị chủng tộc sao?”

Mỹ nữ tóc dài không vui rồi, tiến lên một bước về phía Hiếu Kiều, chớp mũi cơ hồ muốn chạm vào mặt đối phương. Cuối cùng vẫn là Lăng Quân ra mặt giải vây,

“Được rồi, Hiếu Kiều gọi chúng ta đến đây là có công việc, họp nhóm đi sau đi.”

Bấy giờ ba người mới buông tay ra, cùng nhau đi vào trại tạm giam.

Nhìn thấy người nhà của Lý Nhiên, việc đầu tiên Hiếu Kiều nói với họ đã mang vật chứng thu thập được trong đêm đó đến bộ phận xét nghiệm của thành phố để giám định lại, tiếp đó cô giới thiệu với họ hai người bạn mà mình dẫn đến.

“Chú Lý, hai người này là bạn học thời phổ thông của cháu: bác sĩ tâm lý, Du Khả; và luật sư Hứa Lăng Quân. Cháu gọi hai bạn ấy đến giúp Lý Nhiên.”

Đơn giản, dễ hiểu, lại mang đến cho người ta cảm giác đáng tin cậy. Ông Lý trăm vạn lời cảm ơn, không ngừng nói con gái mình có hy vọng rồi.

Sau khi nghe Hiếu Kiều kể lại hết toàn bộ sự việc, Du Khả đập bàn đứng dậy,

“Có còn luật pháp không vậy!!”

“Khả Khả cậu bình tĩnh lại đã, mình đã gọi Lăng Quân đến tìm cách đây nè không phải sao. Hiện giờ vật chứng đã được mang đi giám định lại, nhưng bộ phận giám định của thành phố chắc chắn cũng thoát không khỏi đâu, vì vậy không nên mang quá nhiều hy vọng, không chừng còn phải đưa lên tỉnh thành. Hiện giờ tình trạng của Lý Nhiên không ổn định, bác sĩ tâm lý mà trong đồn phải đến là một ông lão, trò chuyện với Lý Nhiên một lần trái lại càng thêm nghiêm trọng, vì vậy mình mới tìm cậu giúp đỡ.”

“Cậu hãy trò chuyện dẫn dắt cô bé đi, trạng thái của người bị hại là rất quan trọng đối với vụ án.” Hứa Lăng Quân nâng cặp kính lên và phát biểu ý kiến.

Du Khả ngồi trở xuống, “Điều này đương nhiên là mình biết, nhưng lỡ như họ bao che cho nhau thì Lý Nhiên vẫn không thoát được tội.”

Sắc mặt của Hiếu Kiều càng tối lại,

“Chuyện này mà không có một kết quả công chính thì mình sẽ không bỏ qua đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Vết hằn

Vụ án của Lý Nhiên khiến Kiều Hiếu Kiều gặp phải áp lực chưa từng có.

Lãnh đạo trong đồn cứ hai ba ngày lại gọi cô đến “đàm đạo”, chủ đề chỉ có một, chính là bảo cô đừng nhúng tay vào chuyện này nữa. Lão Vương đã đỡ giúp cô không ít, nhưng cuối cùng vẫn rơi xuống đầu cô.

Quá trình triển khai vụ án không ngừng gặp phải trở ngại, tất cả chứng cứ hữu hiệu mà họ có thể lấy được đều đã bị “chiếu cố”, vậy nên, hoặc là chờ mãi không thấy kết quả xét nghiệm đâu, hoặc là kết quả nhận được đều chỉ chứng tội danh của Lý Nhiên.

Thêm vào vụ án cướp giật đã từng bước sáng tỏ, Hiếu Kiều càng không có nhiều thời gian. Nhóm Vệ Kiến Đông đề nghị cô hãy nhờ đến sự can thiệp

của truyền thông, sức mạnh của internet sớm đã vượt khỏi sức tưởng tượng của loài người, bằng vào áp lực của dư luận, bí thư trưởng gì đó e cũng không dám quá ngông cuồng. Hiểu Kiều không cần nghĩ ngợi gì đã bác bỏ ngay. Việc này muốn làm đương nhiên là đơn giản, nhưng đối với một cô gái còn trẻ như Lý Nhiên mà nói, tương lai sau này cũng xem như đã tiêu tan. Khó khăn lắm Du Khả mới giúp cô gái suy nghĩ tích cực trở lại, nếu bây giờ làm to chuyện thì chẳng khác nào đẩy cô xuống biển lửa thêm lần nữa.

Kiều Hiểu Kiều và Hứa Lăng Quân chỉ có buổi tối mới có thể gặp nhau nghiên cứu vụ án, tăng ca đến khuya là chuyện bình thường. Buổi sáng lại dành ra thời gian ít ỏi phân nhau chạy đến các bộ phận liên quan. Họ đều đang cố gắng hết mình bằng lương tâm của mình, chỉ vì một con người không hề quen biết.

Bánh dứa hồ điệp của Vạn Giang quả là danh bất hư truyền, vỏ thì giòn nhân thì dẻo, hương vị thơm ngon, khẩu cảm đặc biệt. Điểm tâm sớm đã được ăn hết, nhưng chiếc hộp xinh xắn Hiểu Kiều vẫn giữ trên taplo xe, vừa chạy vừa nhìn nó, trong lòng tự nhiên cảm thấy ấm áp. Các thành viên trong F4 đều đã lần lượt mở chiếc hộp đó ra xem, và không một ai là không bị thất vọng. Hoắc Bân búng lên đó một cái kêu ai oán:

“Sếp à!!!! Đã ăn một mình mà còn giữ cái hộp nát này lại làm gì chứ? Có tình làm tội này thêm đúng không?”

Hiểu Kiều nhanh tay gạt lại, đặt nó trở về chỗ cũ, không ai được động vào đồ của cô. Vệ Kiến Đông và Võ Khoan ngồi cười gian xảo ở ghế sau, bị Lưu Trung Bảo khờ lên đầu mỗi người một cái. Lô Đại Vệ đã có bạn gái, ngày nào cũng không thấy bóng dáng đâu, kết quả là bị toàn thể thành viên của tổ trọng án 3 đồng loạt kỳ thị — trọng sắc khinh bạn!

Phòng họp lớn tại tầng 13 của Cận Thị vừa kết thúc cuộc họp giữa các lãnh đạo cấp cao.

“Ngữ Ca.”

Khương Quý cười ôn hòa, gọi với theo Cận Ngữ Ca khi cô chuẩn bị rời khỏi phòng.

Trong cuộc họp vừa nãy, Ngữ Ca đã tuyên bố một người quản lý mới, Khương Quý với thân phận là cháu trai của Khương Đại Minh — nhân viên kỳ cựu của Cận Thị, lại là du học sinh, chức vị giám đốc bộ phận Thương mại Quốc tế là thích hợp với anh nhất.

Ngữ Ca dừng bước, mỉm cười lịch thiệp.

Người đàn ông ở trước mặt tuy đã quen biết từ khi còn rất nhỏ, nhưng lại không phải thanh mai trúc mã như mọi người đã tưởng. Cận Ân Thái quản thúc cháu gái rất nghiêm ngặt, sau khi nhập học, ông không cho phép Ngữ Ca tiếp xúc thường xuyên với bất kỳ người khác giới nào, vì vậy Khương Quý với cô mà nói, chẳng qua là con cháu của một gia đình quen biết lâu năm, và bạn học thời trung học mà thôi. Bề ngoài trông họ như rất hòa hợp, thật chất lại không hề thân thiết.

“Cám ơn em.”

“Chỉ là một cơ hội, còn phải xem năng lực của anh. Huống chi, Cận Thị cũng có phần của anh.”

Khương gia có sản nghiệp riêng, nhưng ít ỏi vô cùng. Chủ yếu vẫn phải dựa vào số cổ phần bé tẹo mà họ nắm giữ của Cận Thị, Ngữ Ca không mấy đồng tình với việc ông nội muốn cô sắp xếp một chức vụ cho Khương Quý, song cũng không phải quá phản đối. Tính cách và con người của Khương Quý lâu nay luôn cho người ta ấn tượng rất tốt, là người trông như không có bất kỳ dã tâm hay ý đồ nào.

“Cận gia gia vẫn khỏe chứ?”

Khương Quý có gương mặt nhon và dài, phía sau cặp kính hình bầu dục, đôi mắt ấy như luôn mang một lớp màn, là lớp ngăn cách mà Ngữ Ca không xác định được.

“Ừm, vẫn khỏe. Anh có thời gian thì có thể đến chơi, dường như ông nội rất thích trò chuyện với anh.”

“Cận gia gia lao tâm lao lực vì Cận Thị bao nhiêu năm qua, bây giờ nghỉ hưu chắc sẽ thấy lạc lõng. Thật ra nghe Cận gia gia kể chuyện năm xưa, tôi cũng học hỏi được khá nhiều.”

“Vậy à? Hai người cũng hợp nhau nhỉ.” Nụ cười của Ngữ Ca rất có chừng mực, lời nói cũng chỉ là ứng phó kiểu khách sáo.

“Nhưng hôm nay tôi không muốn trò chuyện với Cận gia gia, mà muốn trò chuyện với em.”

“Hửm?”

“Hôm nay em có hẹn không? Cùng ăn tối nhé, xem như là tôi cám ơn em.”

Ngữ Ca không ngờ Khương Quý lại đột nhiên hẹn cô, nhưng nhìn đối phương như chỉ là muốn trò chuyện với bạn học cũ, từ chối như vậy dường như không hay lắm. Ngẫm lại cũng không có việc gì quan trọng, thế là Ngữ Ca nhận lời.

“Được, nhưng lát nữa tôi phải ra công trường, có lẽ sẽ về hơi trễ.”

“Không sao, tôi chờ em ở đây.”

Ngữ Ca gạt đầu, rồi trở về phòng làm việc của mình.

Thư ký Tiểu Quan cũng bước vào cùng cô,

“Cận tổng, lúc này tài xế đến nói hình như xe bị trục trặc gì đó phải mang đi sửa. Vậy lịch ra công trường hôm nay...”

“VẬY Ạ?” Ngữ Ca đặt các hồ sơ trong cuộc họp ban này lên bàn, “Tôi tự đi vậy, dù sao cũng không có ai khác. Người phụ trách ở đó đều có mặt chứ?”

“Đều đang chờ cô.”

“Vậy được. Ừm, giờ này sang đó thì chắc chắn sẽ về muộn, em không cần đi theo tôi đâu.”

Tiểu Quan có hơi bất ngờ, cô chớp chớp mắt,

“Cận tổng, như vậy... có được không?”

Ngữ Ca dựa ra cạnh bàn, nở một nụ cười đầy hàm ý. Tiểu Quan đột nhiên thẹn thùng, như bị phát hiện ra bí mật vậy, gương mặt tức thì ửng đỏ.

“Tôi đâu phải là cấp trên không có tình người, em mà về trễ, e sẽ có người phải chờ lâu đấy.”

“Cận tổng...” Nét mặt của Tiểu Quan tuy ngượng ngùng, nhưng không giấu được sự ngọt ngào.

“Người đó tên là... Lô Đại Vệ, đúng không?” Một ngón tay chỉ chỉ lên cằm, Ngữ Ca cố ý muốn trêu ghẹo cô thư ký của mình.

Mặt của Tiểu Quan lại đỏ thêm, gãi lát sau mới miễn cưỡng gạt đầu.

“Ừm, một chàng trai rất khá.” Ngữ Ca không trêu cô nữa mà vỗ vỗ lên vai Tiểu Quan, “Hãy vui vẻ mà hưởng thụ tình yêu.”

“Vâng, vậy em ra ngoài trước nhé Cận tổng.”

Ngữ Ca gạt đầu, và rồi Tiểu Quan lui ra ngoài cùng gương mặt đỏ hồng.

Cửa vừa đóng lại, Ngữ Ca đã thở ra một hơi dài, bất chợt lộ vẻ thất thần: Trước cửa tòa nhà Cận Thị, mỗi buổi chiều đều có một cánh sát cầm hoa hồng đến điểm danh. Còn ai kia, dường như đã nhiều ngày rồi không thấy lộ diện.

Mảnh đất ở ngoại ô phía nam đã được Cận Thị thầu tóm và đang chuẩn bị đầu tư xây dựng một dự án mới, Cận Ngữ Ca đến để kiểm tra tiến độ công trình, mọi việc diễn ra rất thuận lợi, cô cũng an tâm. Và bây giờ đây, cô đang lái xe trở về.

Chạy ngang một con đường vô cùng hoang vắng, hai bên là những cây ngô đồng mọc san sát nhau, lá tuy đã rụng nhưng thân cây cũng là nét đẹp. Ngữ Ca vừa lái vừa thường ngoạn cảnh vật, đột nhiên, phía trước có hiện tượng bất thường.

Ba người đàn ông đang nắm kéo cổ áo nhau, như có xung đột gì đó. Ngữ Ca có ý thức cảnh giác rất cao, cô lập tức giảm tốc độ, chờ xe của vệ sĩ đến gần.

Khi xe từ từ tiếp cận thì ba người đó đã tụ lại và đánh nhau ngay chính giữa con đường. Xe của Ngữ Ca không qua được, đành dừng bánh đậu ở một bên. Có một người trong số họ trông khá quen, đang định nhìn kỹ hơn thì đột nhiên, ở hướng xéo với cửa xe có một tên nhỏ con xồng xộc chạy ra, và phía sau hắn, Kiều Hiểu Kiều với mái tóc để trần, áo khoác mở toang đang co giò đuổi theo.

Cận Ngữ Ca đang ngồi trong xe lập tức khẩn trương cả lên, dán mắt vào đó không thể rời khỏi. Hiển nhiên là Hiểu Kiều chạy nhanh hơn một chút, chẳng mấy chốc đã nắm lấy áo của tên nhỏ con ấy. Tên nhỏ con vì đang chạy quá nhanh mà bị nứ lại, cơ thể tức thì ngã ra phía sau, Hiểu Kiều thừa thế đâm vào mặt hắn rồi nhanh chóng bẻ tay người đó ra sau, thế là xong một tên.

Cả quá trình diễn ra nhanh gọn dứt khoát, Hiểu Kiều thờ hồn hển và thẳng lưng lên, một tay giữ lấy tội phạm, tay kia sờ lên thắt lưng lấy cái còng, hoàn toàn không hề nhận ra nguy hiểm ở sau lưng mình.

Một trong ba người đàn ông đánh nhau lúc này có một người đã chạy về phía Hiểu Kiều, muốn đánh lén từ phía sau trong lúc cô bắt người.

Có một luồng sáng lóe lên, Ngữ Ca đang ngồi trên xe nhìn thấy luồng sáng sắc lạnh từ tay áo của kẻ đó.

Cơ hồ là không cần suy nghĩ, Ngữ Ca đạp lên chân ga, cạy vào ưu thế khởi động nhanh và tăng tốc siêu việt của xe cao cấp mà vút ngay ra ngoài.

Tên lưu manh với cánh tay đã giơ cao ở sau lưng Hiểu Kiều không ngờ lại có xe từ đâu xông tới mà còn đụng vào đầu gối hắn, lực tông bất ngờ làm hắn văng ra xa mấy mét. Võ Khoan – người đang giằng co với phi đồ ở đầu bên kia cảm thấy mình chỉ mới chớp mắt một cái, chiếc xe ấy đã di chuyển từ bên này sang bên kia, mọi việc diễn ra trong tích tắc, chiếc xe cơ hồ dừng lại ngay sát tám lưng của Hiểu Kiều.

Hiểu Kiều ngoái đầu nhìn thì nghe thấy tiếng đập phanh vang lên ngay sau lưng mình. Quay người lại, người lái xe lại là Cận Ngữ Ca, cô đang giữ chặt vô lăng, nhìn chăm chăm vào người đàn ông nằm lún dưới đất. Hiểu Kiều ngăn người ra, nhất thời cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Bên này, Võ Khoan cũng đã trôi được người, tên tội phạm bị Ngừ Ca đung phái còn đang ôm gối kêu réo như mỗ heo.

Từ xa vọng đến tiếng còi cảnh sát, Vệ Kiến Đông đã lái xe đến, bắt hai tên bị trôi lên xe rồi cùng Võ Khoan nhìn về tên tội phạm còn đang lặn lội dưới đất. Hiểu Kiều đứng bên xe của Ngừ Ca, còn đang thờ dốc, nhưng mắt lại dõi về kẻ đang muốn mượn có không chịu đứng dậy.

Cú va chạm ấy trông có vẻ như khá mạnh, Ngừ Ca đích thực định bụng tông hấn ra, sau khi đụng vào cô mới đạp phanh xe. Nhưng lúc đó hấn cũng đang trong đà chạy về phía trước, vì vậy lực tông đã giảm đi. Hiểu Kiều nháy mắt ra dấu với Kiến Đông, anh hiểu ý, liền “sơ ý” tụt tay. Quả nhiên, tên phi đồ mới nãy còn kêu sống kêu chết vừa chớp được cơ hội liền bò dậy muốn tẩu thoát.

Đương nhiên là lại bị bắt về thôi, và chân của hấn, tất nhiên cũng không có vấn đề gì. Hiểu Kiều thở phào nhẹ nhõm, ra lệnh cho thuộc hạ giam người lên xe, bản thân cô thì mở cửa xe của Ngừ Ca ra, ngồi vào ghế lái phụ.

Sau khi hơi thở điều hòa trở lại, Hiểu Kiều nghiêng đầu nhìn về Ngừ Ca, cô vẫn còn trong tư thế lúc nãy – không hề lay động. Suy đi nghĩ lại, Hiểu Kiều vẫn đã ngáp ngừng nói:

“Lần sau, đừng làm những chuyện như vậy nữa.”

Ngừ Ca nghe vậy, có hơi không tin mà nhìn sang Hiểu Kiều. Song Hiểu Kiều lại không nhìn cô, ánh mắt chỉ hướng về phía trước.

“Cậu làm vậy, lỡ như hấn bị thương, cậu cũng phải chịu trách nhiệm.”

Ánh mắt của Ngừ Ca chợt lạnh xuống, lời nói tuôn ra cũng không ngừng hạ áp:

“Vậy theo ý của Kiều cảnh quan, tôi nên nhìn hấn đâm vào người cô, sau đó gọi điện báo cảnh sát?”

“Minh không có ý này...”

“Xuống xe!”

Ngừ Ca không muốn nghe thêm gì nữa, giọng điệu đánh thếp, không hề lưu tình.

“Cậu nghe mình nói...”

“Ra ngoài!!” Một cơn giận rất rõ ràng.

Hiểu Kiều nhìn sắc mặt đông cứng của Ngừ Ca, cô biết mình lại đạp trúng địa lôi rồi. Trong lòng có hơi hối hận vì đã không chọn đúng thời điểm, nhưng không nói cũng đã nói rồi, chẳng còn cách nào khác.

Cô đẩy cửa bước ra, cửa vừa đóng lại thì xe của Ngừ Ca đã vút đi, một giây cũng không cần.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Bôn ba

Cận Ngừ Ca quay về Cận Thị với sắc mặt lạnh băng, đã qua giờ tan ca, tòa nhà cơ hồ không còn một ai. Cửa thang máy vừa mở cô đã trông thấy Khương Quý với bộ vest trắng tắp đang đứng tựa trên cạnh bàn lật xem quyển tạp chí Tài chính Kinh tế, trông thấy Ngừ Ca, anh liền đặt sách xuống và bước tới đón.

Lời chưa nói thì nụ cười đã nở ra trước: “Về rồi à?”

Ngừ Ca đè nén cảm xúc không vui lúc nãy, thay lên cho mình một vẻ mặt thông thả.

“Ừm, đợi lâu chưa?”

“Không, chỉ một lúc thôi.” Cảm nhận được tâm trạng của Ngừ Ca không mấy ổn, Khương Quý hỏi: “Phía bên công trường... có vấn đề gì ư?”

“Không, việc riêng.” Hiển nhiên là Cận Ngừ Ca không muốn nói về vấn đề này, Khương Quý cũng đủ thông minh để không hỏi thêm gì khác.

“Vậy chúng ta đi ăn chứ?”

“Ừm.”

Khương Quỳnh là một người mà bất kể vào lúc nào, cũng có thể cho người bên cạnh cảm thấy nhẹ nhõm. Trong nhà hàng, cách ăn mặc lịch lãm và cử chỉ nhã nhặn của anh, rất tự nhiên mà điểm tô cho nét đẹp cao quý của Ngũ Ca càng thêm hoàn mỹ.

Nhấp một ngụm rượu đỏ, Khương Quỳnh dùng khăn chấm chấm lên môi, rồi do dự hỏi:

“Hoan Nhan... vẫn ổn chứ?”

Cận Ngũ Ca đang cúi đầu cắt bớt tết đường như có hơi phân tâm, nghe thấy tiếng nói cô mới ngược lên nhìn.

“Humm?”

“Hơ...” Khương Quỳnh cười một cách ôn hòa, “Đang nghĩ gì vậy?”

“Thật ngại quá, tôi đã thất lễ. Anh vừa hỏi... Hoan Nhan?”

Ngũ Ca nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng. Tâm ý Khương Quỳnh dành cho Hoan Nhan sớm đã rất rõ ràng, về điểm này, thông minh như Cận Ngũ Ca đương nhiên hiểu rõ. Hiển nhiên, đối với một Khương thiếu gia êm đềm như nước hồ mà nói, Cận nhị tiểu thư phóng khoáng hào sảng có sức hút với anh nhiều hơn. Còn với Cận Ngũ Ca, có thể nói anh kính sợ hơn là yêu thương, một cô gái ngay cả nụ cười cũng hiếm thấy là rất dễ khiến người khác hãi hùng. Vậy mà ngay lúc này đây, sự phân tâm của cô vẫn đã khiến anh có hơi tổn thương.

“Hơ hơ, đúng vậy. Cô ấy khỏe không? Sự việc lần đó, không ảnh hưởng đến cô ấy chứ?”

Câu hỏi rất đúng mực, vừa biểu lộ sự quan tâm tiềm ẩn, lại không khiến người ngoài cảm thấy vượt mức. Chỉ là khi nghe đến đây, trong đầu Cận Ngũ Ca đột nhiên hiện ra gương mặt của Âu Dương Thông, cô hơi khựng lại, song nhanh chóng cười đáp:

“Chắc là ổn đấy... hay là, anh có thể tự đến hỏi Hoan Nhan.”

Khương Quỳnh lập tức xụ mặt, Hoan Nhan không hề để ý tới anh, đấy cũng là sự thật.

Trong việc này, Ngũ Ca chỉ muốn làm một người ngoài cuộc. Xét theo cảm tính, cô cảm thấy người đàn ông nhìn như giản dị nhưng thực tế lại có tâm tư riêng này không thích hợp với Hoan Nhan, huống chi Hoan Nhan dường như cũng chẳng có hứng thú gì với anh.

Nhưng nếu đổi lại là Âu Dương Thông... Ngũ Ca bất giác sờ tay lên trán, nếu là sự thật, thì tương lai, sẽ có một ngày, Cận gia e sẽ nhảy cẫng cả lên chẳng.

Đêm nay, quán KTV nơi đã xảy ra vụ án đặc biệt đông đúc, trước cửa đậu đầy một dãy xe, từng đôi nam nữ bước xuống. Người dẫn đầu là Du Khả, mái tóc bồng bềnh đón gió trông quyến rũ vô cùng, vòng eo thon nhỏ thật dụ người phạm tội, sau lưng là ông chồng năm tốt, tình anh lĩnh vực kinh doanh của cô, tiếp nữa là nhóm bạn đồng đảng, cả đoàn người cùng xông vào tiệm.

Họ chỉ rẽ phải vào căn phòng nơi Lý Nhiên gặp nạn, vừa bước vào trong thì Du Khả đã ngồi vào ghế sofa, bề ngoài chuyện trò vui đùa, ca hát cụng ly. Nhưng sau lưng, cô đã quan sát từng góc ngách trong này theo lời căn dặn của Hiếu Kiều.

Dụng cụ trong căn phòng đã bị cảnh sát mang đi xét nghiệm ngay trong đêm xảy ra vụ việc, vì vậy thiết bị ở đây đều là mới toanh. Tuy vậy, Du Khả vẫn đã mượn những lúc rót rượu chọn bài mà dán mắt vào từng món đồ ở đây, kỹ rồi lại kỹ, nhưng vẫn không tìm được thứ họ cần.

Có nhân viên ra vào mấy lần để phục vụ thức ăn và thức uống, Du Khả cố ý gọi lại hỏi vài câu, dẫn dắt đủ kiểu mà vẫn không lấy được thông tin hữu ích. Thời gian cứ thế trôi đi, cô cũng bắt đầu nóng bực.

Chồng cô bước tới, ghé vào tai cô dịu dàng nói:

“Hôm nay về sớm một chút được không? Con chúng ta còn đang ở chỗ của mẹ đấy.”

Du Khả nở nụ cười thật tươi, xòa vào lòng ông xã như con chim nhỏ về tổ ấm, ngược mặt lên những nhéo với anh, trong lúc cười nói, tầm nhìn của cô bất ngờ bắt gặp ngọn đèn treo trên trần nhà.

Một cái lỗ được nguy trang rất tốt, nếu chỉ nhìn lướt, sẽ tưởng đó là con đinh tán, nhưng nếu quan sát tỉ mỉ, sẽ trông thấy điểm sáng nhỏ phản chiếu lại trên đó.

Du Khả thờ phui một hơi, nụ cười không mang một dấu vết lạ thường nào.

Tại nhà hàng Black Lonestar.

Từ sau sự việc cửa sau nhà hàng Vạn Giang, quan hệ của Âu Dương và Hoan Nhan bắt đầu có gì đó lạ lẫm: một người mang ý đồ rõ ràng đến thế vẫn tiến thoái đúng mực; người kia vốn dĩ phải từ chối, nhưng lại cứ mập mờ không dứt. Họ qua lại với nhau trong một phương thức vô cùng đặc biệt, may thay, đôi bên đều không chán ghét phương thức này.

Cũng giống như bây giờ, trên chiếc bàn chữ nhật, Âu Dương Thông và Cận Hoan Nhan ngồi đối diện nhau, khoảng cách ở giữa thật vừa khít, vì nếu đến gần hơn, thì tại một nơi công cộng như thế sẽ trở nên phổ trương, nhưng nếu xa ra một chút, thì lại có hơi xa lạ. Cận Hoan Nhan mím chặt môi, như cười lại như không cười mà nghe Âu Dương kể chuyện của xã hội đen. Giữa không gian huyền ảo, hai cô gái đặc biệt như họ dường như đều lan tỏa một thông điệp: “Không phận sự miễn đến gần”.

Thế nhưng, vẫn sẽ có “người không phận sự” rất không biết điều mà đến gần.

Một bóng người thỉnh thoảng xuất hiện bên bàn của họ, tự động kéo ghế ra, ngồi xuống.

Cùng nhau quay mặt qua, rồi cùng nhìn thấy nét mặt kinh ngạc của nhau. Kiều Hiểu Kiều đội mũ len, vẻ mặt nhàn rỗi mà ngắm nghía hai người còn lại.

“Dùng bữa vui vẻ.”

Cận Hoan Nhan nhếch một bên khóe môi, nhìn Âu Dương Thông một cái, rồi lại tò mò quay về nhìn Hiểu Kiều với vẻ mặt đầy ẩn ý.

“Cảnh quan...”

“Kiều Hiểu Kiều.”

Hiểu Kiều dùng cách đơn giản nhất để tự giới thiệu, đồng thời xòe tay ra. Nụ cười của Cận Hoan Nhan càng tươi hơn, cũng gợn tay bắt nhẹ với cô. Khác với cách bắt tay của đàn ông, khi hai bàn tay thon dài của hai chủ nhân độc lập dính vào nhau, xúc cảm mềm mại và ấm áp, móng tay của Hoan Nhan được giữ bằng theo kiểu Pháp, còn móng tay của Hiểu Kiều thì tròn trịa sạch sẽ.

Sau khi buông tay, Hiểu Kiều tiếp tục đưa sang một bên khác, dừng lại ở trước mặt Âu Dương Thông. Âu Dương đang ngồi nhìn họ bắt tay với vẻ khoái chí có hơi ngạc nhiên, song cũng không do dự mà nhanh chóng đưa tay bắt một cái.

Một cách chào hỏi rất nam tính. Giữa phụ nữ với nhau, thói quen bắt tay là rất ít thậm chí là hiếm có, điều này đối với Âu Dương và Hoan Nhan mà nói, quả thật có hơi xa lạ và mới mẻ. Không biết Kiều Hiểu Kiều có dụng ý gì, vì vậy họ đều rất ấn ý mà chờ đợi.

Hiểu Kiều rất thẳng thắn, trực tiếp đi vào chủ đề, tuy nhiên, chủ đề này là nhắm vào Âu Dương.

“Không cần ngạc nhiên, hôm nay tôi đến không phải để bắt cô, mà là có việc muốn phiền cô giúp đỡ.”

Tuy bảo là đừng ngạc nhiên, nhưng lời nói của cô lại khiến Âu Dương càng thêm kinh ngạc, cảnh sát thì có việc gì cần đến xã hội đen?

“Chuyện là thế này...”

Hiểu Kiều khoanh hai tay trên bàn, kể sơ lược về vụ án của Lý Nhiên, hành vi tiết lộ án tình cho một người ngoài tuy là không đúng, nhưng hiện giờ cô đang cần đến sự giúp đỡ của người ta, vậy thì thái độ chân thành một chút, đối phương cũng dễ đồng cảm hơn. Huống chi, từ biểu hiện của Âu Dương trong vụ bắt cóc lần đó, cộng với thái độ hết mình bảo vệ của Hoan Nhan, Hiểu Kiều dám đặt lòng tin vào cô.

“KTV ‘Hoàng cung phương Đông’?” Âu Dương nhướn mày hỏi.

“Đúng, tôi đã nhờ một người bạn đến đó khảo sát, trong phòng có gắn camera. Việc này tuy là phạm pháp, nhưng nếu có thể lấy được đoạn ghi hình của đêm xảy ra vụ án, nó sẽ trở thành chứng cứ quan trọng giúp chúng tôi đột phá.”

Âu Dương gật gù.

“Bất kể là ai, thì việc lắp một chiếc camera ở đó, mục đích cuối cùng cũng vì muốn quay những thứ dơ bẩn, dẫu cho là để thỏa mãn thú vui thấp hèn hay là mang ra ngoài giao dịch, thì đoạn ghi hình ấy, nhất định sẽ là trọng điểm được quan tâm.”

“Ý của cô là...”

“Tôi đã điều tra, Điều Khắc Thương là người đứng sau lưng bà chủ ở đó.”

Âu Dương Thông cười một cách thấu hiểu,

“Cứ giao cho tôi, hai ngày sau sẽ cho cô kết quả.”

Hiểu Kiều như trút được gánh nặng mà nhẹ nhõm cả người.

Cận Hoan Nhan không nói lời nào, chỉ chốc chốc cầm tự chơi với chun rượu trước mặt, lắng nghe đoạn đối thoại giữa Hiểu Kiều và Âu Dương trong tâm trạng thích thú. Nét mặt của hai người đều rất nghiêm túc và nhập tâm, nhìn một hồi bỗng khiến cô thấy vui vui. Chờ họ xong việc quan trọng, Hoan Nhan gọi:

“Kiều cảnh quan?”

“Hừm?” Hiểu Kiều quay sang nhìn cô.

“Chị tôi tốt chứ?”

Trong mắt Hiểu Kiều xoẹt qua một tia kinh ngạc, cô không rõ nhị tiểu thư đây rốt cuộc đã biết bao nhiêu về mối quan hệ giữa mình và Ngữ Ca, câu hỏi bất chợt như vậy khiến cô có hơi không biết đỡ đòn ra sao. Một chữ ‘tốt’, ý nghĩa mà nó bao hàm thật sự quá nhiều, cô không xác định đối phương muốn hỏi gần đây Ngữ Ca có khỏe không, hay là con người của Ngữ Ca có tốt không. Nhưng, cho dù là trường hợp nào thì cô cũng không thể tùy tiện trả lời trong hoàn cảnh này.

“Chị của cô có tốt hay không, hình như... cô phải rõ hơn tôi chứ nhỉ?” Cũng một câu trả lời không rõ ràng.

“Nhưng gần đây chị hai không chịu về nhà.”

Hoan Nhan cố tình làm ra vẻ mặt tội nghiệp, kỳ thực thì trong bụng đã cười đến hoa cũng nở rồi.

Nhớ lại sự việc không vui hôm ấy, Kiều Hiểu Kiều cúi mặt xuống với vẻ thất bại, nhưng vụ án của Lý Nhiên đang khẩn trương, cô thật sự không thể phân tâm, cũng không có tâm tư đi dỗ ngọt người đẹp.

“Hai người là bạn mà... Tôi tưởng, cô phải biết một chút chứ.” Hoan Nhan rất biết cách lựa lời, cô sợ nếu làm quá đáng, để chị hai biết được không biết sẽ có phản ứng gì.

“Gần đây bận rộn quá, tôi cũng không biết cô ấy tốt không nữa.”

Giọng nói nhẹ tênh, thần sắc âm đạm. Lời cô nói là thật, nếu không phải nhiều việc đến mức không thể phân thân, thì dù cho chỉ trích ra được một đêm hoàn chỉnh thôi, cô cũng đã sớm đến “Cảnh Duyệt Vinh Viên” rồi.

Cận Hoan Nhan chớp chớp mắt: Hừm? Hình như, đang có vấn đề?

Hai ngày sau, đúng như ý nguyện, Hiểu Kiều nhận được thứ mình cần.

Âu Dương Thông đưa USB cho cô, không có quá nhiều lời, chỉ nói lần trước ở Vạn Giang, Hiểu Kiều đã tha cho cô, lần này xem như là trả ơn, bảo Hiểu Kiều không cần để tâm, hơn nữa, cô sẽ giữ bí mật tuyệt đối.

Lấy được chứng cứ quan trọng, với thân phận là luật sư biện hộ cho Lý Nhiên, Hứa Lăng Quân đã đệ đơn đề nghị làm giám định pháp y lại từ đầu. Thời gian gần đây, hai người họ cứ bôn ba khắp các bộ phận, sự việc không bị chìm vào quên lãng như ý nguyện của bí thư trưởng, trái lại còn gây ra ảnh hưởng ngày càng lớn tại các đơn vị liên quan, đồng thời cũng mang lại không ít áp lực cho những người có phần tham gia. Lần này, lấy được chứng cứ mạnh mẽ như vậy, lão Vương cũng âm thầm tạo áp lực, bộ phận giám định vì vậy cũng không dám làm càn nữa.

Kết quả xét nghiệm mới đưa ra, vụ án sáng tỏ như ban ngày.

Trên tòa án, bằng vào miệng lưỡi lạnh lợi và lời nói đầy tính thuyết phục, Hứa Lăng Quân tấn công luật sư biện hộ đến mức không sức phản kháng, tất cả các chứng cứ đều cùng nhau chỉ chứng hành vi kinh tởm của vị thiếu gia trẻ tuổi. Được Âu Dương Thông ở sau lưng bảo kê, bà chủ tiệm KTV cũng ra tòa làm chứng. Xã hội đen ai cần biết quan to hay quan nhỏ, tức lên thì chỉ có giết thôi.

Khi Chủ tọa tuyên bố chàng công tử tội án thành lập, phán tù 5 năm, Hiểu Kiều và Du Khả đều không kìm nén được tâm trạng kích động mà vỗ tay nhau chúc mừng!

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bộc bạch

Chuyện của Lý Nhiên tuy đã kết thúc, nhưng Hiểu Kiều vẫn chưa được rảnh rang. Vụ án bọn cướp đã đi đến giai đoạn cuối, ba người mà họ bắt được hôm trước có thể cho là nhân vật quan trọng của băng đảng này, việc còn lại chỉ là thu lưới bắt cá, song đây cũng đồng thời là giai đoạn khẩn trương nhất.

Có thông tin cho biết người cầm đầu của phi vụ này đã xuất hiện trong một tỉnh thành lân cận, Hiểu Kiều không ngại gian khó, báo cáo lên cấp trên xong thì liền cùng Hoắc Bản sang đây. Họ dự định âm thầm dò thám, sau khi xác định được mục tiêu sẽ nhờ công an địa phương hỗ trợ bắt người.

Tại “Phượng Hoàng sơn trang” của Cận gia, đang diễn ra một buổi tiệc rượu quy mô nhỏ.

Người tham gia đa phần là con cháu của những gia đình quen biết lâu năm với Cận gia, còn có tầng lớp quản lý trẻ của Cận Thị. Mọi người đều thích

tham gia những hoạt động xã giao như thế để quen biết thêm nhiều người ở các lĩnh vực khác nhau, cũng là để lót đường cho tương lai của mình. Và Cận Ngừ Ca, cô cũng cần mượn hình thức này để chiêu mộ nhân tài, mua chuộc lòng người.

Cận Ngừ Ca thay đồ xong, vừa mở cửa phòng thì đã trông thấy tại góc cầu thang, có hai cô gái đang mặt đối mặt, thân mật đến mức cơ hồ muốn dính vào nhau.

Cận Hoan Nhan hôm nay mặc đầm dạ hội đuôi cá màu bạc, để hòa hợp với màu vàng sâm banh của chị gái. Âu Dương Thông ở bên cạnh mặc chiếc váy dài màu lam bảo ngọc, vóc dáng cao ráo phát huy triệt để ưu điểm của màu áo. Chỉ có điều, bàn tay không an phận nọ đang đặt trên eo của Hoan Nhan.

Ngừ Ca cúi đầu đi ngang qua họ, không nói gì, phăng phăng như không nhìn thấy. Nhìn bóng lưng của chị mình, Hoan Nhan quay qua cười nói với Âu Dương Thông:

“Kiều cảnh quan chộc giận chị em rồi.”

“Sao em biết?” Âu Dương Thông đưa tay khều khều gì đó đang bị vướn trên lông mi của Hoan Nhan, nhị tiểu thư rất tự nhiên mà nhắm mắt lại, an tâm để cho đối phương phục vụ.

“Công việc phiền não cách mấy, chị cũng sẽ không mang theo tâm trạng trở về nhà. Bây giờ ngay cả ở nhà chị cũng chau mày, vậy chắc chắn là chuyện tình cảm rồi.”

“Có phiền não cũng là chuyện tốt mà...” Âu Dương khẽ cảm thán.

“Hửm? Sao lại nói thế?” Hoan Nhan tò mò về cách nói này.

“Có phiền não chứng tỏ có người đáng để mình bận tâm, không phải chuyện tốt sao?”

Hoan Nhan lại nhìn về phía chị mình, khóe môi bắt đầu cong lên,

“Ừm, đối với chị của em mà nói, đó tuyệt đối là chuyện tốt!”

Trên con đường ở ngoại ô, ngày thường nơi này đã ít xe lui tới, huống chi trời về đêm, lại nhằm mùa gió bắc lộng hành, con phố càng trở nên hoang vắng và cô quạnh, chỉ có ánh đèn đường mờ mờ soi lối. Hoắc Bân lái xe cảnh sát, đi nửa ngày cũng không nhìn thấy một bóng người. Kiều Hiểu Kiều ở bên cạnh đang nhắm mắt dưỡng sức.

Họ đến đây đã được ba ngày, chỗ xa chỗ gần đều đã đi cả rồi mà vẫn chưa xác định được vị trí của tên cướp. Hành trình ra ngoại ô lần này, xem ra không thu hoạch được gì rồi.

Đang chạy thì đột nhiên xe bị sốc một cái, sau đó thì phát ra âm thanh kỳ lạ, vận tốc giảm dần, Hoắc Bân chán nản mà đánh tay lên vô lăng.

“Trời đất! Sao lại giờ chứng vào giờ này chứ!”

Hiểu Kiều giật mình, tức thì mở mắt nhìn ngang nhìn dọc.

“Sao vậy?”

Hoắc Bân lái xe đậu sát vào lề đường, gạt phanh tay rồi nói, “Xe hư rồi, tôi xuống kiểm tra xem sao.”

Dứt lời, anh đã cầm theo bao tay xuống xe, mở nắp capô lên.

Hiểu Kiều vron vai co gấn tay chân, dụi dụi mắt cho tỉnh táo rồi lấy điện thoại ra xem, 8 giờ, còn một nấc pin, chắc sẽ cầm cự được đến khi về. Lang thang suốt một ngày rồi, đến giờ họ vẫn chưa được ăn tối, nếu xe bị hư ở đây thì đúng là phiền phức to đấy.

Một lúc sau, thấy Hoắc Bân vẫn còn loay hoay trước xe, Hiểu Kiều bèn mở cửa bước ra đến bên anh.

“Thế nào?”

“Phù...” Hoắc Bân hà hơi cho tay ấm lại, “Hơi gay go, vẫn chưa tìm ra vấn đề.”

“Không được thì gọi điện kêu người tới kéo xe thôi.”

Hoắc Bân ngước lên nhìn quanh,

“Sếp à, sếp biết đây là đâu không? Sao chẳng có lấy một cái bảng tên đường.”

Hiểu Kiều xát tay lên lỗ tai, dựng cổ áo cao lên.

“Tôi cũng chưa từng đến nơi này, lúc tới đây chúng ta đã đi đường này ư?”

“Lòng vòng cả ngày trời, tôi cũng không rõ nữa. Bây giờ dù có gọi điện cũng không biết nói sao cho họ biết địa điểm của chúng ta.”

Còn đang thảo luận thì từ xa, có hai đóm đèn pha tiến đến gần.

“Hình như có xe đang tới, để hỏi xem chúng ta đang ở đâu rồi quyết định.”

“Ừm”

Thống nhất ý kiến, Hiểu Kiều đi ngược về phía đèn pha, vẫy cao hai tay ra ý với tài xế.

Đó là một chiếc Santana màu đen, có hai người đang ngồi trên ấy, người ngồi bên ghế lái phụ đến giờ này còn đeo kính râm.

Nhìn thấy Hiểu Kiều, chiếc xe cũng từ từ đậu vào, hai bên cửa đồng thời mở ra, hai người cùng bước xuống xe. Hiểu Kiều đến gần,

“Xin lỗi, tôi muốn hỏi thăm, um...”

Hai người lạ mặt chẳng buồn quan tâm cô muốn nói gì, một người nhanh chóng đi vòng ra sau lưng Hiểu Kiều, giữ chặt cổ của cô, người còn lại rút ra con dao quân đội, ép sát vào người Hiểu Kiều rồi thẳng tay đâm vào đùi cô.

Sự việc diễn ra chỉ trong nháy mắt, Hiểu Kiều không hề có phòng bị, thêm vào đã bốn ba liên tục nhiều ngày khiến cô mất đi phản ứng nhạy bén của ngày thường. Hoắc Bân ở phía không xa còn đang cúi đầu kiểm tra xe, căn bản không hay biết bên này đã xảy ra chuyện gì.

Người đó giật dao ra, máu liền phun trào như vòi nước, người giữ lấy cổ của Hiểu Kiều nói nhỏ vào tai cô bằng giọng hung hãn:

“Lo chuyện bao đồng là phải trả giá!”

Tiếp đó chúng liền buông tay, hai người nhanh chóng trở về xe. Bấy giờ Hoắc Bân mới chú ý thấy bên này, liền co chân chạy tới,

“Này! Các anh làm gì vậy!!!!?”

Máy xe đã khởi động, chiếc Santana xông thẳng về phía Hoắc Bân, nhìn nó đã sắp đụng vào mình, Hoắc Bân không thể không lách vào vỉa hè, người và xe xát qua nhau chỉ trong gang tấc, vừa ngồi dậy Hoắc Bân liền đuổi theo xe muốn nhìn rõ biển số xe của kẻ đó.

Hiểu Kiều loạng choạng vài bước, cuối cùng cũng không trụ được mà ngồi phịch xuống đất. Hai tay đè mạnh lên vết thương muốn ngăn chặn dòng máu đang tuôn ra. Hai kẻ ấy hiển nhiên là sát thủ chuyên nghiệp, đâm chính xác vào động mạch trên đùi cô, vết thương không to, nhưng dòng máu này dường như đã không còn là của cô nữa, chúng đang bắt chấp tất cả mà tuôn trào ra ngoài.

Không đuổi kịp xe, Hoắc Bân lại chạy vội trở về, nhìn thấy Hiểu Kiều như thế, anh dọa đến run cả giọng.

“Sếp... sếp...”

Hiểu Kiều cắn chặt răng gượng nói: “Gọi xe cứu thương!”

“Phải phải... Tôi gọi ngay!” Hoắc Bân lập tức chạy về xe lấy điện thoại.

Hiểu Kiều cảm thấy cơ thể ngày càng lạnh, không khí dường như loãng đi rất nhiều, nó không còn đủ cho cô nữa, cô đã hít thở gấp như vậy mà vẫn không thuyên giảm được phần nào, cái rét ấy như tỏa ra từ trong xương, dòng máu ấm nóng vẫn vô tình rời đi qua kẽ tay của cô, nhuộm đỏ cả mặt đất, và dần dần lan rộng, cùng với nỗi sợ hãi.

Ở phía bên kia, Hoắc Bân đang lớn tiếng hét vào điện thoại, nhưng giọng nói lại run cầm cập:

“Tôi cũng không biết đây là đâu nữa.... có người bị thương rồi.... các người mau tới đây đi... làm ơn....”

Không chống cự được nữa, Hiểu Kiều từ từ nằm xuống, nằm trên mặt đất băng lạnh nơi đất khách, ngưỡng mặt đón nhận ánh sáng màu vàng của đèn đường, cảnh vật trước mặt cô bị phủ một lớp màn mờ ảo. Cô mệt rồi, cô muốn nhắm mắt lại, nhưng, hình như còn việc gì đó chưa làm. Thế là bàn tay nhuốm đầy màu đỏ run rẩy thò vào túi áo khoác, lấy điện thoại ra, từ từ nhập vào dãy số quen thuộc nhất.

Tiệc rượu đã trôi qua hơn nửa, nó diễn ra một cách thư thả và thuận lợi. Cận Ân Thái chỉ xuất hiện một lúc khi bữa tiệc bắt đầu, sau đó đã rời khỏi. Đây là buổi họp mặt dành cho lớp trẻ, sự có mặt của ông chỉ làm cho họ không tự nhiên.

Vô cùng bất ngờ, Âu Dương Thông nhận được sự đón chào nồng nhiệt từ phía khách mời, rất nhiều người đến trò chuyện với cô. Ngay cả Khương Quý cũng lộ ra vẻ tán thưởng khi nhìn cô.

Cận Ngữ Ca làm tròn thân phận của một chủ nhà, sắp xếp ổn thỏa mọi việc, không một ai bị bỏ rơi. Vừa rảnh rỗi được một lúc cô mới thấy đói, bèn đi qua dãy bàn dài nơi bày biện thức ăn.

Di Châu thấy cô không cần tiếp khách nữa thì khê khàng tới gần.

“Cô hai, lúc này tôi đi ngang phòng của cô, nghe thấy điện thoại cứ reo mãi nên đã mang xuống đây, cô xem đừng để làm lỡ chuyện gì quan trọng.”

Vì đang mặc đầm dạ hội, nên Ngữ Ca không mang theo điện thoại bên mình. Điện thoại riêng của cô, chỉ có bốn người biết số: bà nội, mẹ, Hoan Nhan và Hiểu Kiều. Ba người còn lại đều đang ở nhà, vậy chỉ còn có thể là người ấy thôi.

Ngữ Ca cầm điện thoại qua xem, quả nhiên là Hiểu Kiều. Màn hình hiển thị đã có bảy cuộc gọi nhỡ, Hiểu Kiều rất ít khi gọi điện cho cô, lần này tìm cô gấp gấp như vậy, khiến Ngữ Ca cảm thấy hơi kỳ lạ. Còn đang nghĩ ngợi thì điện thoại lại rung lên, vẫn là bốn chữ “Cảnh Trường Mèo Đen” nhảy nhót.

“A lô?”

Không ai trả lời, trái lại là một tiếng thở dài nhỏ xíu, song Ngữ Ca đã nghe thấy, trái tim bất giác quặn thắt.

“A lô?” Thanh âm cao hơn.

“Ngữ Ca.”

Là giọng của Hiểu Kiều, dường như đang rất mệt mỏi. Ngữ Ca nhú mồm, giọng nói thấp xuống, giọng điệu vẫn cứng nhắc,

“Có chuyện gì?”

“Mu.ốn. . .nghe giọng nói của cậu, và...”

Bên kia đầu dây đột nhiên truyền đến tiếng hít thở gấp rút, Ngữ Ca nhận ra sự khác thường, giọng nói bất giác lại cao lên,

“Cậu đang ở đâu?”

Những người đứng gần cô nghe thấy đều hiếu kỳ nhìn về bên này.

“Ngữ Ca, có những lời... mình sợ sẽ kh.ông kịp nói...”

“Tôi hỏi cậu đang ở đâu?!”

Sắc mặt của Ngữ Ca trắng bệch, rất nhạy cảm mà nhận ra đã xảy ra chuyện, không kìm chế được giọng nói, cô lập tức ngắt ngang lời của Hiểu Kiều. Mọi người trong sảnh đều bị kinh động bởi giọng nói nghiêm khắc của cô, ánh mắt hoàn toàn tập trung về đây. Ngữ Ca không nhận ra điều đó, sự tập trung của cô đã dành hết cho người ở bên kia đầu dây.

“Ngữ Ca,” Giọng nói của Hiểu Kiều ngày càng yếu ớt, chung gian còn kèm theo tiếng rít hơi khó khăn, “Nếu như p.hải xa nhau... nhiều nă.m sau, cậu có cò..n...còn nhớ mình không...”

Đó là sự yếu đuối chưa từng có, thậm chí là âm giọng như sắp bật khóc. Sắc mặt tái nhợt của Ngữ Ca dần chuyển sang xám xịt, bàn tay đang cầm điện thoại của cô cũng bắt đầu không tự chủ mà run lên. Rất lâu sau, cô mới nghiêng răng tuôn ra hai chữ:

“Đồ khốn!”

Có màn nước ngưng đọng trong khóe mắt cô, lồng ngực đau như bị ai xé nát.

“Nhưng mà... đồ khốn rất yêu cậu...”

Giọng nói của Hiểu Kiều dần dần thấp xuống, cuối cùng tiêu biến, phảng phất như đã ản vào không gian xa xăm, mãi mãi cũng không được nghe thấy nữa. Nỗi sợ hãi nhanh chóng bao bọc lấy Cận Ngữ Ca, cảm giác hoảng loạn như sắp mất đi tất cả bị cô chôn giấu ở sâu đáy lòng bắt đầu trào dâng, thúc ép cô.

Cô đi nhanh ra ngoài, vừa đi vừa nói vào điện thoại, cơ hồ là hét vào trong đó.

“Kiểu Hiểu Kiều! Cậu nghe cho rõ đây! Trừ phi cậu ở bên cạnh mình, nếu không mình sẽ không ghi nhớ cậu! Bất kể là bây giờ hay là bao nhiêu năm sau, cậu.....”

Tín hiệu bị đứt, chỉ còn âm thanh “tút tut” vang vọng bên tai. Cận Ngữ Ca toàn thân cứng đờ đứng trước cửa nhà như vừa bị một mũi tên bắn trúng, ánh mắt đờ đẫn, không còn tìm được tiêu điểm.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cấp cứu

Hành động của Cận Ngữ Ca đã kinh động đến Hoan Nhan và Âu Dương. Cận Hoan Nhan thu lại nụ cười, đặt ly rượu xuống rồi nhanh chóng đi ra cửa.

Hai mắt của Ngữ Ca thẳng đơ, hơi thở gấp rút, cô kìm nén nhịp tim đang đập nhanh lạ thường, cố gắng ra lệnh cho mình bình tĩnh. Cô gọi lại vào dây số đó, đối phương đã tắt máy, nỗi hoảng sợ ngày càng mãnh liệt, nhưng cô không cho phép mình yếu đuối vào lúc này.

Hoan Nhan đi sang đó, khẽ nắm lấy tay chị của mình.

“Chị, sao vậy?”

Ngữ Ca tức thì nắm ngược trở lại cổ tay của Hoan Nhan, muốn mượn sức mạnh từ bên ngoài để trấn an mình. Ngẫm nghĩ giây lát, Ngữ Ca hít thật sâu, rồi lại cầm điện thoại lên gọi.

“A lô? Tiểu Quan phải không?”

“Là em. Cận tổng?”

“Lô Đại Vệ có đang ở cạnh em không?”

“Có, cô...”

“Đưa cậu ấy nghe điện thoại.”

...

“Cận tổng?”

“Đại Vệ, hôm nay Kiều Hiểu Kiều đã đi đâu?”

“Sếp à? Ba hôm trước sếp đã cùng Hoắc Bản đi công tác.”

“Đến đâu?”

“Tỉnh Quảng Điền, vụ án của chúng tôi...”

“Cho tôi số điện thoại của Hoắc Bản.”

“Humm? À, được, cô ghi lại nhé...”

....

“A lô? Có phải Hoắc Bản không?”

“Cô là ai?”

Giọng nói của Hoắc Bản đã khàn đến dường như bắt lực, ý thức cũng cơ hồ không còn tỉnh táo.

“Tôi là Cận Ngữ Ca, Kiều Hiểu Kiều đang ở cùng anh?”

“Phải, đang ở đây...”

“Hoắc Bản! Hãy tỉnh táo lên, nghe tôi nói! Có phải Kiều Hiểu Kiều đang bị thương không?”

“Phải... bị thương... máu rất nhiều... tôi không cầm được nữa rồi...”

Câu nói vô tình như một mũi dao tuyệt nhiên đâm thẳng vào Cận Ngữ Ca, cô cắn chặt môi, cố gắng để giọng nói đừng run rẩy.

“Bị thương ở đâu? Đã gọi cấp cứu chưa? Hiện giờ hai người đang ở đâu?”

“Đùi... bị thương ở đùi, họ đã ra xe rồi... nhưng tôi không biết đây là đâu, họ cũng không tìm được...”

“Hoắc Bản, hai người đang ở một nơi như thế nào?”

“Trên một công lộ... không có tên đường... ngay cả một bóng người cũng không có...”

Hoắc Bản nói như muốn nấc lên, nhận được những thông tin ít ỏi này, Cận Ngữ Ca nhanh chóng suy nghĩ trong đầu.

“Công lộ? Vậy ở gần anh có trụ điện hay cột đèn không?”

“Có... có cột đèn...”

“Hoắc Bân, nghe rõ đây, sau đó làm theo lời tôi nói. Hãy tìm một sợi dây hoặc mảnh vải nào đó, thắt chặt ở vị trí cao hơn vết thương của Kiều Hiểu Kiều, cố gắng thắt thật chặt để giảm thiểu lượng máu chảy ra. Sau đó đến bên cột đèn, tìm con số được đánh dấu trên đó, mỗi cột đèn đều có một mã số cố định, nhất định được sơn ở nơi anh có thể nhìn thấy. Tiếp đó gọi điện cho cảnh phi, báo họ liên hệ với chính quyền địa phương, căn cứ mã số mà anh cung cấp để xác định vị trí cụ thể hiện giờ, rồi báo cho xe cứu thương! Anh hiểu chứ?”

Lời nói dứt khoát và rõ ràng của Cận Ngữ Ca đã đánh thức Hoắc Bân, anh như nín được còng cò cứu mạng, bắt đầu lấy lại tinh thần.

“Được được! Tôi hiểu rồi, tôi sẽ làm ngay!”

“Tôi sẽ sang đó ngay bây giờ, có vấn đề gì thì gọi vào số này cho tôi, tôi sẽ liên hệ với anh bất cứ lúc nào! Hoắc Bân,” Ngữ Ca dừng lại một lúc, hít sâu, “Nhất định phải cứu cô ấy!”

“Được! Tôi sẽ làm theo lời cô ngay!”

.....

Kết thúc cuộc gọi, Ngữ Ca ngược mặt lên, bắt gặp ánh mắt của Hoan Nhan. Sau những cuộc gọi ấy, Hoan Nhan đã phần nào hiểu ra đại khái vấn đề.

“Hoan Nhan, em lập tức đến Bệnh viện Nhân Dân Số Một, chị sẽ gọi điện cho một bác sĩ họ Lý, em hãy đến gặp anh ta, mang đủ lượng huyết sắc tố B và huyết tiểu cầu, yêu cầu một xe cứu thương có thiết bị tốt nhất rồi nhanh chóng đến tỉnh Quảng Điền.”

“Ừm!”

“Chị sẽ sang đó trước, có việc cứ gọi cho chị, sau khi biết chính xác địa điểm bệnh viện chị sẽ báo với em.”

“Ừm! Chị hai chị đi mau đi.”

Âu Dương Thông bước tới, lặng lẽ đưa áo khoác cho Cận Ngữ Ca. Ngữ Ca nhìn cô một cái, nhận lấy áo, không kịp cảm ơn thì đã vội vàng lên xe.

Mọi việc diễn ra như sắp xếp của Ngữ Ca, xe cứu thương của địa phương thuận lợi tìm được Hoắc Bân và Kiều Hiểu Kiều. Vừa lên xe, Hoắc Bân đã gọi điện cho Cận Ngữ Ca. Kiều Hiểu Kiều bị mất máu quá nhiều sớm đã mê man bất tỉnh, thậm chí bắt đầu lảo đảo trong vô thức. Nghe thấy giọng của Hiểu Kiều, nhớ lại câu nói cuối cùng lúc này “tên xấu xa rất yêu cậu”, Ngữ Ca siết chặt bàn tay, bắt chắp vành móng đã bầu sâu vào da thịt.

Lộ trình hai tiếng, chỉ một tiếng ba mươi phút sau, Ngữ Ca đã có mặt tại một bệnh viện của tỉnh Quảng Điền. Hiểu Kiều sớm đã vào phòng cấp cứu, Hoắc Bân toàn thân là máu đang chờ đợi ở bên ngoài.

Hiện giờ, anh đã hoàn toàn thay đổi ấn tượng đối với Cận Ngữ Ca. Chỉ bằng một cú điện thoại từ khoảng cách hàng trăm cây số mà cô đã giúp Hiểu Kiều nhận được cấp cứu kịp thời, điều này không phải một người tầm thường có thể làm được. Anh không biết Cận Ngữ Ca đã nhận được thông tin bằng cách nào, nhưng, chỉ cần không phải trưng mắt nhìn Hiểu Kiều chết đi vì mất máu quá nhiều đã là điều vô cùng may mắn.

“Bác sĩ nói sao?”

Nhịp tim của Ngữ Ca còn chưa bình phục thì lại bị đáng về tệ hại của Hoắc Bân kích thích thần kinh thêm một lần.

“Mất máu quá nhiều, bảo... bảo chúng ta hãy chuẩn bị sẵn tâm lý.”

“Chuẩn bị gì chứ?” Giọng của Ngữ Ca trầm xuống, đó là nỗi sợ hãi có giấu cũng không giấu được, “Chuẩn bị hay không là chuyện của chúng ta, không cần họ bận tâm! Việc họ phải làm là cấp cứu!”

“Họ nói lượng máu dự trữ không nhiều, tôi nói có thể lấy của tôi, nhưng nhóm máu lại không phù hợp...”

Dường như là đề hường ứng cho lời nói của Hoắc Bân, cửa phòng cấp cứu mở toang, một bác sĩ đeo khẩu trang đi ra hỏi lớn:

“Lượng máu B không còn đủ nữa, bệnh nhân có người nhà ở đây không?”

Nghe vậy, sắc mặt Hoắc Bân càng tái xanh hơn, anh nhìn sang Ngữ Ca với ánh mắt cầu cứu, hơi thở bắt đầu không điều hòa, Ngữ Ca cắn chặt môi cảm điện thoại lên, bên trong là giọng nói của Hoan Nhan:

“Đã đến trước cửa bệnh viện, nửa phút sau có mặt.”

Hoan Nhan không chỉ mang đến nhóm máu B cứu mạng, còn dẫn theo bác sĩ có y thuật cao hơn. Quảng Điền vốn chỉ là một tỉnh lẻ ven thành, thiết bị trong bệnh viện lại sơ sài, xe cứu thương mà Hoan Nhan mang đến thì khác, nó chứa các thiết bị cứu thương tân tiến nhất.

Bác sĩ Lý đeo mắt kính nhanh chóng vệ sinh khử trùng xong thì vào phòng cấp cứu, Hoan Nhan và Âu Dương cùng ở bên ngoài với Ngũ Ca, truyền sức mạnh cho cô.

Phảng phất như đã trôi qua rất lâu, cửa phòng cấp cứu mở ra, phía sau là Kiều Hiểu Kiều đang nằm trên giường. Cận Ngũ Ca vẫn kiên cường và bình tĩnh này giờ cuối cùng cũng đánh mất tự không mà chạy đến bên chiếc giường đầy đang có Kiều Hiểu Kiều.

Một gương mặt tái nhợt không có huyết sắc, không còn ánh nhìn trù mẫn và nụ cười vui vẻ, dưới ánh đèn màu trắng, Hiểu Kiều như chẳng còn sinh khí. Bàn tay run rẩy của Ngũ Ca sờ lên mái tóc của Hiểu Kiều, nhìn thấy vết máu dính trên mép tóc, trái tim cô bất giác như bị thiêu sống.

“Tình hình không mấy lạc quan, hiện giờ chỉ là duy trì tạm thời.”

Bác sĩ Lý gỡ khẩu trang xuống, Cận Ngũ Ca không nhìn anh, ánh mắt chỉ dõi theo Kiều Hiểu Kiều.

“Quá trình truyền máu ban đầu tiến hành quá nhanh, vết thương được xử lý quá sơ sài, có thể sẽ dẫn đến phản ứng trái chiều từ cơ quan nội tạng. Một khi có tình huống đột xuất xảy ra, thiết bị cấp cứu ở đây không thể nào ứng phó được. Nhưng nếu bây giờ trở về thành phố, lại sợ bệnh nhân không chống chịu được lộ trình trùng trùng.”

“Ồ lại đây, nếu có tình huống đột xuất thì sẽ không cách cứu chữa ư?” Giọng của Ngũ Ca có hơi khàn khàn.

“Cơ bản là vậy.”

Vị bác sĩ ở bên cạnh bắt đầu bày tỏ sự bất mãn, “Các người là ai vậy? Chúng tôi phải chịu trách nhiệm với bệnh nhân, các người không thể...”

“Cám ơn!” Âu Dương Thông nạt vào mặt ông, quả nhiên, nét mặt nhẵn nhụi và khí thế sắc lạnh lập tức đánh lui ngài bác sĩ.

“Vậy thì đưa cô ấy đi!!!”

Cận Ngũ Ca chỉ trầm tư giây lát đã lập tức đưa ra quyết định. Thời gian đang được tính trên từng giây, không có cơ hội dung thứ cho bất kỳ sự do dự nào. Cô nhất thiết phải đoạt lại người từ tay của Từ Thần, đánh mất Kiều Hiểu Kiều, đó là việc cô chưa từng nghĩ đến và cũng tuyệt đối không thể chấp nhận.

Sau một hồi bận rộn, xe cứu thương cuối cùng đã khởi hành. Kiều Hiểu Kiều nhắm mắt yên tĩnh nằm đấy, trên người cắm đầy các ống quản, mũi chụp khí oxy, sắc mặt nhợt nhạt vẫn không có sinh khí. Cận Ngũ Ca ngồi bên cạnh, nắm chặt bàn tay còn nguyên vẹn của Kiều Hiểu Kiều, cô cúi thấp đầu, áp sát bàn tay ấy lên trán mình, bờ vai gầy guộc khẽ run lên.

Nếu ai đến gần cô vào lúc này, sẽ có thể nhìn thấy bờ môi ấy đang lắp bắp, giọng nói nhỏ đến cơ hồ muốn hòa tan trong không khí.

“Xin cậu, xin cậu đấy...”

Yêu cầu gì mình cũng chấp nhận, phương thức nào mình cũng có thể nhẫn nhịn, xin cậu, đừng đẩy mình vào chỗ vạn kiếp bất phục, đừng dùng cách này để giằng xé mình. Không phải đã nói yêu sao, yêu tại sao lại đau khổ như vậy....

Hiện thực tàn khốc, hệt như suy đoán của bác sĩ Lý. Xe cứu thương vừa rẽ vào cổng Bệnh viện Nhân Dân Số Một thì cách truyền máu không đúng quy phạm đã khiến Hiểu Kiều xuất hiện triệu chứng suy tim. Nhân viên cứu hộ đã chờ sẵn trước cửa, bác sĩ và y tá đều chạy lên, dời Hiểu Kiều sang giường di động rồi đẩy ngay vào phòng phẫu thuật.

Những bác sĩ chuyên khoa lần lượt có mặt, các thiết bị cứu thương tiên tiến được khởi động, ưu thế của bệnh viện lớn được triển lộ hoàn toàn trong lúc này. Chỉ trong mấy tiếng ngắn ngủi, Kiều Hiểu Kiều đã vào phòng phẫu thuật lần thứ hai, giờ đây, cô đang một lần nữa đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết.

Cận Ngũ Ca cũng đã bị ép đến cực hạn, cú đả kích mạnh mẽ giáng xuống liên tục đến từ người mà cô không nói không nhận cũng không nỡ buông bỏ, không ai có thể thay thế, cô vô phương lẩn tránh, chỉ có thể khoanh tay chịu trận. Đứng bên ngoài phòng cấp cứu, bàn tay đang nắm chặt điện thoại đã không còn huyết sắc, trước mắt cô dần xuất hiện màu đen, cơ hồ như muốn ngã quỵ. Hoan Nhan nhanh chóng dìu lấy Ngũ Ca, để chị hai tựa vào người mình.

“Nếu cậu ấy dám đối xử với chị như vậy, suốt đời này chị cũng không tha thứ!”

Như là muốn níu lấy gì đó, Cận Ngũ Ca đỡ dẫn cả người mà vẫn chỉ nói ra những lời vô tình. Nhưng trên thực tế, nỗi hoảng sợ trong đôi mắt ấy đã cho thấy Cận Ngũ Ca của lúc này không còn là Cận tổng tài bình tĩnh mạnh mẽ của ngày thường. Hoan Nhan chưa bao giờ thấy chị mình bất lực như vậy, những lời an ủi cũng trở nên dư thừa, cô chỉ có thể nắm chặt tay của chị, nắm thật chặt.

Âu Dương Thông đứng dựa vào vách tường đối diện, đầu ngẩng lên trần nhìn ánh đèn trên hành lang, ánh mắt mơ màng không biết đang suy nghĩ gì. Hoắc Ân cuộn người ngồi xổm trước cửa phòng cấp cứu, hai tay ôm đầu không nói nên một lời.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút một, đêm đã khuya, hành lang yên tĩnh đến lạ thường, chỉ còn văng vẳng tiếng “tít tít” phát ra từ các thiết bị y tế. Sự tĩnh lặng luôn là bàn đạp nhân đôi áp lực tâm lý trong con người, những người có mặt tạm thời không nói, chỉ có Cận Ngũ Ca, lồng ngực cô như bị một tảng đá to đè lên, mỗi một nhịp tim đập đều như cây búa trời giáng xuống, khiến cô đầu choáng mặt tái, cơ hồ không sức chống đỡ.

Không biết trải qua bao lâu, cửa phòng cấp cứu được kéo ra, bác sĩ Lý xuất hiện. Ngừ Ca nắm chặt tay áo của Hoan Nhan, không dám tiến lên hỏi nửa lời, với cô mà nói, kết quả đó chẳng khác nào bản tuyên án của cuộc đời.

Âu Dương Thông nhìn chị em họ, trao đổi một ánh nhìn với Hoan Nhan rồi bước tới.

“Bác sĩ, thế nào rồi?”

Giọng nói của bác sĩ Lý bình thản và chắc nịch: “Tạm thời thoát ly tình trạng nguy kịch, nhưng còn phải vào phòng ICU theo dõi 72 tiếng.”

Tầng đá to được nâng lên Ngừ Ca mới biết đôi chân của mình sớm đã mềm nhũn, nếu không phải có Hoan Nhan, e là cô đã trượt ngồi xuống đất.

Hoắc Bán – chàng thanh niên trai tráng này giờ ôm đầu ngồi dưới đất với chiếc áo đầm máu nghe thấy những lời này, cũng lặng lẽ quệt đi dòng lệ trên mặt.

Một tiếng sau, người thân của Kiều Hiểu Kiều được đồn cảnh sát cử người đưa đến bệnh viện, cùng lúc ấy, Cận Ngừ Ca, Cận Hoan Nhan và Âu Dương Thông đã cùng ngồi lên xe của Cận gia, biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Viếng thăm

Một tuần sau.

Khi Cận Ngừ Ca đẩy cửa phòng bệnh của Hiểu Kiều ra thì nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ phát ra từ bên trong. Một tuần không gặp, trạng thái của Kiều Hiểu Kiều đã tốt hơn rất nhiều, cô đã có thể ngồi dựa vào đầu giường, tinh thần cũng không tệ, và ngay lúc này đây, cô đang lắng nghe Lý Nhiên quơ tay múa chân kể về chuyện gì đó. Cảm giác khi thấy nụ cười rạng ngời trở về gương mặt ấy sau bao ngày trải qua trong tâm trạng nặng nề khiến căn phòng ảm đạm cũng được hòa thêm chút sinh khí.

Thấy có người vào, cả hai đều dừng cuộc trò chuyện và quay sang nhìn Ngừ Ca. Mắt của Hiểu Kiều sáng lên, bất giác nhích người ngồi cao lên một chút, song không hề nói gì.

Cận Ngừ Ca – người đang đứng ở cuối giường lại bất chợt nhớ đến gương mặt trắng bệch của Hiểu Kiều trong đêm hôm ấy, bỗng dưng, họ như trở về cảnh tượng tương tự của hai năm trước, con giận vô hình bất chợt vượt cả nỗi lo lắng đã thúc đẩy cô đến đây viếng thăm, lời nói thốt ra thế là lại mang đầy gai góc.

“Đây đã là lần thứ mấy rồi?”

Căn phòng đột nhiên chìm vào im lặng. Nét mặt của Hiểu Kiều không có gì biến đổi, trái lại là Lý Nhiên, cô chau mày nhìn Ngừ Ca một cách giận dữ, sau đó mình oan thay Hiểu Kiều:

“Cô là ai mà dữ vậy chứ? Hiểu Kiều là người bệnh, sao cô có thể nói chuyện với chị ấy như vậy?”

Bản báo cáo về đầu đuôi sự việc Kiều Hiểu Kiều bị tấn công đã sớm nằm trên bàn làm việc của Cận Ngừ Ca, vậy nên cô đương nhiên biết cô gái ở trước mặt hiện giờ chính là người đã dẫn đến mọi chuyện. Cô không có nhiều lòng thương hại đến vậy, người này đã suýt khiến cô và Kiều Hiểu Kiều phải âm dương cách biệt, bằng mọi cách cô cũng không thể tươi cười đáp trả.

“Đi ra ngoài!”

Ngay cả một cái nhìn cũng không thèm, Ngừ Ca chỉ gắng giọng ra lệnh cho Lý Nhiên.

Lại rơi vào yên tĩnh.

Sắc mặt của Lý Nhiên lúc thì trắng lúc thì xanh, môi hé ra muốn phản bác lại, nhưng khí thế của Ngừ Ca khiến cô chột dạ, cô hoàn toàn đánh mất khả năng phản kháng. Cứ thế trôi qua một lúc sau Hiểu Kiều mới khẽ bảo:

“Về trường trước đi, sắp thi rồi em phải cố gắng ôn bài. Khi nào khỏe hẳn chị sẽ đến thăm em.”

Lý Nhiên ngẫm nghĩ thấy cũng không có gì có thể nói nữa, đành xách giỏ xách của mình lên, dùng tốc độ của ánh sáng lờm gương mặt của Ngừ Ca một cái, trông thấy một khuôn mặt tỉnh tã nhưng lại băng lạnh như được điêu khắc từ đá cẩm thạch, cô cúi thấp đầu, lặng lẽ đi khỏi phòng.

Cửa “tạch” một tiếng, người đang ngồi trên giường nhìn sang Ngữ Ca, chớp chớp mắt, khóe môi bắt đầu mím lại, cuối cùng cũng không nhìn được, thế là cong hết bờ môi nở một nụ cười thực thực tại tại.

Ngữ Ca vẫn nghiêm mặt nhìn cô, không hề lay động. Hiểu Kiều ngồi thẳng dậy, một tay chống trên giường rồi ngã người ra phía trước, cử động thật chậm, trông như rất vất vả. Bấy giờ Ngữ Ca mới động lòng,

“Cậu muốn làm gì?”

“Uống nước.”

Ngữ Ca vòng ra đầu giường, cầm tách nước trên đầu tủ đưa tới môi Hiểu Kiều. Hiểu Kiều ngậm lấy miệng ly, mà mắt thì chỉ lo nhìn Ngữ Ca, nụ cười vẫn không thuyên giảm.

“Uống đằng hoàng.”

Ngữ Ca lại chau mày, nhưng sắc mặt rõ ràng đã dịu đi rất nhiều. Uống nước chẳng qua chỉ là một cái cớ để gạt Ngữ Ca đến gần thôi, vò vẹt hóp hai ngón xong thì Hiểu Kiều không uống nữa. Không chờ Ngữ Ca đặt ly trở về chỗ thì cô lại vội nắm lấy tay người ta, rồi ngược mặt lên tiếp tục cười.

Ngữ Ca bị cô níu giữ phải tiến gần thêm hai bước sát vào cạnh giường, cúi xuống nhìn cô. Người đang ở trước mặt đây, vẫn là gương mặt ấy, ngoài việc xanh xao hơn thì dường như không còn gì khác biệt. Song, lại hình như có gì đó đã thay đổi.

“Cậu làm người ta sợ mất cả hồn rồi.” Giọng của Hiểu Kiều rất êm rất dịu, bằng bằng và ôn hòa.

“Không đáng sợ bằng cô ta đã dọa mình.” Ngữ Ca nhướn mày, rõ ràng là không đồng tình với lời cáo buộc của Hiểu Kiều.

“Sợ rồi à?”

Ngữ Ca bặm môi, không trả lời.

“Mình xin lỗi.”

Hiểu Kiều vui mặt vào bụng của Ngữ Ca, nói bằng giọng tội nghiệp. Ngữ Ca quay mặt đi hướng khác, nhưng bàn tay lại vuốt lên mái tóc của Hiểu Kiều.

Sắc trời bên ngoài đầy sương mù, không thấy mây xanh. Thời gian vậy lấy hai con người đang ở gần nhau, yên tĩnh mà phiêu bồng. Hiểu Kiều chìm đắm trong mùi hương của Ngữ Ca, hai tay không ngừng siết chặt hơn, không hề có ý định rời khỏi.

“Cậu... từ chức được không...”

Ngữ Ca nói bằng giọng rất thấp, bờ vai của Hiểu Kiều hơi lay động, nhưng rồi cũng không có phản ứng gì khác hơn. Sau đó, như để giải thích, Ngữ Ca lại nói:

“Cậu như vậy... mình không chịu được...”

Lời nói không quyết, trái ngược hoàn toàn với thái độ dứt khoát ngày thường. Chưa kịp chờ Hiểu Kiều có biểu hiện gì thì cửa phòng lại bị đẩy ra, mẹ của Hiểu Kiều xách theo một chiếc giỏ bước vào. Hai con người trong phòng nhanh chóng tách rời, Ngữ Ca lui ra khỏi cạnh giường, Hiểu Kiều ngồi thẳng lưng lại, gờ tay vò vò tóc trên trán như để che giấu gì đó.

Bà Kiều khựng người một lúc, bà nhìn Hiểu Kiều, sau đó lại nhìn sang Ngữ Ca, từ từ hỏi:

“Vị này là... Cận tổng?”

Ngữ Ca vội vàng đáp, “Cháu là Cận Ngữ Ca, cháu chào dì ạ.”

“Chào cháu chào cháu, bác nghe Hoắc Bân nói, lần này cũng nhờ cháu cứu Hiểu Kiều. Thật là ơn cứu mạng đấy...”

“Dạ không, đó là điều nên làm, bác không cần khách sáo như vậy...”

...

Hiểu Kiều dựa trở về giường, kéo chăn đắp lên người, nét mặt thông thả bờ môi mím lại nhìn người mình yêu và mẹ mình khách sáo qua lại. Trước mặt bà Kiều, Cận Ngữ Ca bộc lộ ra sự khản trương hiếm thấy, còn có hơi đỏ mặt nữa. Hiểu Kiều cảm thấy mắc cười, và cũng không có ý che đậy, há miệng ra là cười cong cả mắt.

Cận Ngữ Ca đang bận ứng phó bà Kiều đã tranh thủ một giây lờm sang Hiểu Kiều, bấy giờ cô mới chịu mở miệng can thiệp vào lòng nhiệt tình quá mức của mẹ mình. Ngữ Ca cũng thừa cơ hội xin phép ra về, trước khi đi, cô quay lại nhìn Hiểu Kiều, ánh mắt phức tạp,

“Cậu hãy suy nghĩ những lời mình vừa nói.”

Hiếu Kiều mỉm cười lại, nhìn thẳng vào Ngũ Ca, giấy lát sau cô mới gạt đầu.

Sau khi bệnh tình ổn định hơn thì Hiếu Kiều trở về nhà của mình. Kể ra cô còn phải nằm trên giường một thời gian dài, điều này khiến cho Kiều cảnh quan vốn không quen nhân rồi bắt đầu buồn chán. Mặt khác, bà Kiều thấy cô đi đứng khập khiễng thì ra lệnh cấm cửa, “Cảnh Duyệt Vinh Viên” càng trở thành nơi mà cô chỉ có thể mong mà không thể đến.

Và trong khoảng thời gian Kiều Hiếu Kiều tịnh dưỡng, tầng lớp chính trị của thành phố này đã dấy lên một cuộc địa chấn kinh hoàng.

Muộn dịp lễ tết, Cận Ngũ Ca đã đến viếng thăm các họ hàng thân thuộc và bằng hữu lâu năm của Cận gia. Những mối quan hệ tiềm ẩn trong các lĩnh vực ngành nghề khác nhau mà ngày thường không được ai biết đến này, đến lúc cần thiết lại phát huy tác dụng khôn lường. Xuất thân từ giới chính trị của Cận gia thêm vào quan hệ ngoại giao rộng rãi mà Cận Ân Thái đã tạo dựng trong mấy mươi năm tung hoành trên thương trường, đủ để Cận Ngũ Ca thực hiện những việc cô muốn.

Bắt đầu từ một cán bộ cấp Sở, lần lượt các quan chức dưới sự che chắn của ông bị xuống ngựa. Bóng râm sau lưng bị đổ, tổ điều tra tiếp tục lần theo đầu mối mà chỉ thẳng mũi tên vào bí thư trưởng – người có liên quan trực tiếp đến vụ án Lý Nhiên và phó thư ký Đảng Ủy đã làm hậu thuẫn cho ông.

Chứng cứ rành rành, bí thư trưởng không chỉ tham ô hối lộ, mà vì trút giận ông còn mua chuộc sát thủ giết người. Đợi sau khi hoàn thành hết các quy trình của pháp luật, Cận Ngũ Ca ám chỉ thêm không chừa đường lui, nhất định phải chấp hành án tử hình!

Không lâu sau, hai sát thủ đã tấn công Hiếu Kiều cũng bị truy lùng ra tung tích, Lưu Trung Bảo cùng F4 dẫn theo đội cảnh sát đặc nhiệm bao vây hang ổ của họ, hễ có bất kỳ manh động thì bắn chết tại chỗ. Hoắc Bàn đứng ở phía sau đội truy kích, sắc mặt căm phẫn, mãi đến khi xác định bọn chúng đã chết, thần sắc của anh mới dịu trở lại.

Sự việc kết thúc, Cận Ân Thái sau khi nhận được tin tức thì tỏ ra thất vọng, ông không hiểu vì nguyên do gì mà Cận Ngũ Ca phải gây động tĩnh lớn như vậy để đối phó viên chức nhà nước. Kiểu hành sự hại người mà không lợi cho ta, thậm chí tạo thêm kẻ địch cho mình là đại kỵ trong thương trường, tuy lần này chỉ là những viên chức ở vị trí thấp, nhưng nói thế nào cũng gây mức độ ảnh hưởng nhất định đối với tập đoàn Cận Thị.

Đêm đó Cận Ngũ Ca bị gọi vào phòng sách, Cận Ân Thái dùng đủ mọi cách muốn hỏi rõ nguyên nhân. Khổ thay Cận Ngũ Ca chỉ thừa nhận mọi việc là do mình làm, ngoài ra thì không một lời nào khác. Thăm vấn không có kết quả, Cận Ân Thái chỉ còn cách giáo điều vài câu, không làm khó hơn. Chẳng bao lâu thì cửa phòng bị gõ “cộc cộc”.

“Vào đi!”

Cận Ân Thái tuổi đã cao, giọng nói hơi ồ ồ, nhưng khí thế vẫn còn đó.

Cận lão phu nhân đẩy cửa bước vào.

“Còn chưa nói đủ sao? Chè trôi nước để lâu sẽ không ngon đâu, ra ngoài ăn đã rồi nói.”

“Được rồi được rồi, nói xong rồi, mau mau dẫn cháu gái bảo bối của bà đi đi, tôi có ăn thịt của nó đâu nào?”

Sau khi về hưu, tính cách của Cận Ân Thái đã dịu đi rất nhiều, đối với người nhà, ông đa phần vui vẻ, rất ít khi tỏ ra nghiêm ngặt.

Vợ chồng Cận Trung đã lại về nhà của họ ở nước ngoài, chỉ còn hai cháu gái ở nhà. Giờ đây cả nhà ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, dì Châu mang chè trôi nước ra để trước chỗ ngồi của Cận Ân Thái.

Hoan Nhan ngồi khoanh chân trên bộ sofa ngay giữa phòng, một tay nâng chén, một tay cầm điều khiển bấm sang đài khác, sau đó, cô quay sang nói với mọi người.

“Con muốn tuyên bố một tin này, con bắt đầu yêu rồi.”

Nghe đến đây, Cận Ân Thái và Cận Ngũ Ca không có phản ứng gì đặc biệt, trái lại là lão phu nhân, mắt bà sáng rực lên, nét mặt mừng rỡ.

“Nhan Nhan, là thật sao?”

Hoan Nhan đưa một viên trôi nước vào miệng, đầu gật gật.

“Là người ở đây à? Con trai nhà nào thế?”

“Âu Dương Thông, từng đến nhà chúng ta, nội đã gặp rồi đấy.”

Phòng khách bỗng ngưng rơi vào tĩnh lặng, động tác cúi đầu của Cận Ân Thái cũng khựng lại một lúc, nụ cười của lão phu nhân ngưng đọng, ngồi ngây người ra.

Cận Ngũ Ca không nói gì, tiếp tục đưa chè vào miệng, vừa ăn vừa nghĩ ngợi gì đó.

Nửa ngày sau, lão phu nhân mới đặt câu hỏi một cách khó khăn:

“Âu...Âu Dương Thông...chẳng phải là cô...cô... gái vừa cao vừa ốm...”

“Vâng, là con gái. Nhưng con phát hiện càng ngày con càng thích cô ấy rồi.” Hoan Nhan lại gật đầu, ngón trỏ chỉ lên cằm, nét mặt mê mẩn.

“Nhan Nhan à...”

“Ta không cho phép!!!”

Cận Ân Thái giằng mạnh cái chén xuống bàn, giọng điệu nghiêm khắc. Tay của Cận Ngữ Ca run lên một cái, dừng hẳn mọi động tác.

“Ông khoan hãy kích động đã.” Lão phu nhân vội nháy mắt ra ý cho đi Châu đi lấy thuốc, sau đó lại quay sang Hoan Nhan, “Nhan Nhan à, không thể như vậy được, ở đây không phải là nước ngoài, con không thể...”

Cận Hoan Nhan nhìn quanh mọi người trong nhà với ánh mắt kỳ lạ, nuốt bánh trôi nước vào bụng, cô nói:

“Con chỉ thông báo cho mọi người biết thôi mà, con đâu có hỏi ý kiến của mọi người đâu...”**“Ta không cho phép!!!”**

Cận Ân Thái giằng mạnh cái chén xuống bàn, ngữ điệu nghiêm khắc. Tay của Cận Ngữ Ca run lên một cái, dừng hẳn mọi động tác.

“Ông khoan hãy kích động đã.” Lão phu nhân vội nháy mắt ra ý cho đi Châu đi lấy thuốc, sau đó lại quay sang Hoan Nhan, “Nhan Nhan à, không thể như vậy được, ở đây không phải là nước ngoài, con không thể...”

Cận Hoan Nhan nhìn quanh mọi người trong nhà với ánh mắt kỳ lạ, nuốt bánh trôi nước vào bụng, cô nói,

“Con chỉ thông báo cho mọi người biết thôi mà, con đâu có hỏi ý kiến của mọi người đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Dừng bữa

Nghe thấy lời của Hoan Nhan, sắc mặt của Cận Ân Thái đỏ lên rồi dần trắng ra, nhìn như có thể té xỉu ngay lập tức, tuy nhiên, sự thật là không hề xui.

Di Châu mang thuốc đến, lão phu nhân vội vàng rót nước cho Cận Ân Thái, phòng hờ tim của ông trở chứng. Ngữ Ca và Hoan Nhan đều đặt chén xuống và nhanh chóng đứng dậy, không giúp được gì, chỉ có thể đứng nhìn ông.

Cận Ân Thái uống thuốc xong, bình tĩnh lại một chút thì chỉ tay vào Hoan Nhan,

“Mây... mây...”

Ông thở rất gấp, chẳng nói thành lời. Lão phu nhân vuốt lưng cho ông hít thở điều hòa trở lại.

“Nhan Nhan à, chuyện này ba mẹ con có biết không?”

Cận Hoan Nhan gật đầu, “Biết chứ, con đã gọi điện nói với ba mẹ rồi.”

“Họ nói sao?”

“Ba mẹ không ủng hộ nhưng cũng không phản đối, chỉ nói con đã lớn rồi, biết mình đang làm gì, cũng có thể chịu trách nhiệm cho việc mình làm.”

“Chỉ vậy thôi sao?”

Hoan Nhan nhún vai, ý rất rõ ràng: chính là vậy đấy.

Cận Ân Thái chỉ ngón tay vào cháu gái của mình mà nói: “Mây hãy về chỗ của ba mẹ mây ngay!!!”

“Tại sao chứ?”

“Không tại sao gì hết!! Mây còn dám qua lại với cái cô tên Thông gì đó thì đừng có bước chân vào ngôi nhà này nữa! Khụ khụ khụ!!!”

Cận Ân Thái nói rất nhanh, kết quả là còn chưa kịp thở ra thì đã bắt đầu ho run cả người. Cận Hoan Nhan thừa cơ đáp lại:

“Như vậy đâu có được, con còn phải về đây thăm bà nội mà. Hơn nữa, con qua lại với ai là chuyện của con, sao ông nội lại bận tâm vậy chứ?”

Cận Ân Thái đã ho đến không nói nên lời nữa, mặt lại đỏ lên, mắt mở to hết cỡ, lão phu nhân vội can ngăn Hoan Nhan còn đang muốn tiếp tục,

“Đủ rồi đủ rồi, việc này chúng ta sẽ nói sau, Tiểu Ca con và Nhan Nhan lên lầu trước đi.”

Cận Ngừ Ca nãy giờ im lặng nghe thấy lời dặn bèn gật đầu rồi kéo Hoan Nhan đi lên. Hoan Nhan có hơi không tình nguyện, vừa đi còn vừa lẩm bẩm:

“Sau này thì còn gì để nói nữa chứ? Rõ ràng đây là chuyện của con mà....”

Sau khi lên lầu vào phòng, Cận Hoan Nhan ngồi phịch xuống sô-pha cầm một chiếc gối lên ôm vào người, hai chân mày chụm vào nhau nhìn chị mình với vẻ không hiểu.

“Chị, tại sao chị không nói gì chứ?”

Cận Ngừ Ca ngồi xuống bộ sô-pha đối diện với Hoan Nhan, “Em muốn chị nói gì?”

“Nói với ông nội về lựa chọn của chúng ta! Hãy, chị nè, chị nói xem đồng tính có di truyền không, tại sao chúng ta lại giống nhau chứ nhỉ? Mà không, trước đây em không có như vậy....”

“Di truyền từ ai? Ông bà nội? Hay là ba mẹ?” Cận Ngừ Ca chẳng có chút hứng thú về cách nói này.

“Khó nói đấy, ai mà biết được gia đình này có ai như vậy không chứ. Cái này tương đối khó phân biệt, không như tóc của anh rể, vừa nhìn vào là biết ngay.”

Vừa nghe hai chữ “anh rể”, Cận Ngừ Ca liền đưa ánh mắt kỳ lạ nhìn em gái mình. Hoan Nhan lại nhún vai, vẻ mặt vô tội.

“Nếu để ông nội biết hai chúng ta như nhau, e là bệnh tim sẽ tái phát thật đấy, hiện giờ chị vẫn chưa biết phải mở lời như thế nào.” Quay về vấn đề chính, thần sắc của Ngừ Ca lại trở nên căng thẳng.

“Nhưng cũng đâu thể không nói, chẳng lẽ suốt đời không để người nhà biết? Hay là chị muốn kéo đến khi ông nội trăm tuổi?”

“Hoan Nhan!”

“Em vẫn cảm thấy, nói sớm dù sao vẫn tốt hơn. Rồi họ sẽ dần tiếp nhận thôi.”

Ngừ Ca có hơi phiền lòng, không muốn tiếp tục trao đổi đề tài này nữa, cô thờ ơ rồi nói:

“Thời gian này tốt nhất em hãy đi cùng Âu Dương Thông, ông nội nhất định sẽ có hành động. Mặc dù Âu Dương có thể không để tâm, nhưng em cẩn thận thì vẫn hơn.”

“Ừm.” Hoan Nhan gật đầu, “Em biết rồi.”

“Ừm, vậy chị ngủ trước đây, em cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

“Chị ngủ ngon.”

Ngừ Ca đứng dậy, đi về phòng mình.

Suốt đêm không yên giấc, sáng hôm sau Ngừ Ca thức dậy rất sớm, đầu óc quay cuồng. Lúc dùng bữa sáng, Hoan Nhan vẫn chưa dậy, Cận Ân Thái cũng không có mặt, sau khi hỏi thăm bà nội biết ông không có gì đáng lo ngại, cô mới an tâm đến công ty.

Sáng hôm nay có một cuộc họp cấp cao, các bộ phận đang lần lượt báo cáo, nhưng Cận Ngừ Ca lại không mấy chuyên tâm. May thay sau cuộc họp, các thư ký sẽ có báo cáo tổng kê mang đến cho cô, vì vậy cô cũng dung túng cho mình lơ là một lần. Những lời tuyên bố của Hoan Nhan vào đêm qua là một sự xung kích song cũng là lời cảnh tỉnh đối với Ngừ Ca. Trước đây, cô và Kiều Hiểu Kiều chỉ quen nhau dưới hình thức gặp nhau lên giường sáng dậy tạm biệt, cô chưa từng nghĩ ngợi về những vấn đề này. Tuy nhiên, đâu ai muốn tình cảm mà mình xem trọng lại không có tương lai, đâu rằng cái tương lai ấy, có thể dự đoán trước là đây sóng gió.

Đột nhiên, điện thoại di động riêng của cô reo lên, chính cô cũng giật mình, cả phòng họp đều lặng xuống dưới cái âm vang đột ngột ấy.

Cô nhanh chóng bắt máy, “A lô?”

Từ sau lần Hiểu Kiều gặp nguy, điện thoại riêng của Ngừ Ca luôn đặt ở chế độ sẵn sàng hơn nữa còn là không rời nửa bước, bây giờ đột nhiên có điện thoại đến, theo phản xạ, cô lại tưởng rằng có chuyện gì đã xảy ra.

“Ồ... là mình.”

Hiếu Kiều không ngờ Ngữ Ca lại bất mấy nhanh như vậy, giọng điệu lại hốt hoảng đến thế, vậy nên cũng hơi ngỡ ngàng.

“Sao vậy?”

“Không... không sao.”

Bấy giờ Ngữ Ca mới thăm thò phù một hơi, cô đưa mắt nhìn mọi người ra ý xin phép, sau đó đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, mở cửa đi ra ngoài.

“Umm... muốn hỏi cậu chiều nay có thời gian không?”

Đoán biết mình đã quấy nhiễu công việc của Ngữ Ca, Hiếu Kiều rất là thấp thòm, với tính cuồng công việc như cô, e là lại không vui rồi.

Ngữ Ca hiện giờ đang đứng trên hành lang bên ngoài phòng họp, một tay cầm điện thoại áp bên tai, tay còn lại khoanh lại để nâng tay kia, giọng nói cũng dịu dàng hẳn.

“Ừm, có. Có chuyện gì à?”

“Muốn gặp cậu ấy mà, mẹ tớ cho tớ ra ngoài hóng gió, nhưng phải về nhà trước bữa tối, nên...”

Giọng nói của Hiếu Kiều ở bên kia điện thoại có hơi không thật, nhưng cô vẫn đã nghe ra được giọng điệu quen thuộc của lúc trước. Khóe môi của Ngữ Ca bắt gác cong lên.

“Ừm. Vậy cùng ăn trưa?”

“Được đó được đó, đã lâu lắm rồi chúng ta không ăn cùng với nhau. Nhưng mà, có lẽ mình phải dẫn theo một người, được không?”

Trong đầu Cận Ngữ Ca xuất hiện gương mặt của Lý Nhiên, lại chau mày. Tuy nhiên, lần này Hiếu Kiều không nhìn thấy, vậy nên cô vẫn đang chờ đợi câu trả lời của Ngữ Ca. Trầm ngâm một lúc, cuối cùng, Ngữ Ca miễn cưỡng đáp lại:

“Ừm. Mình đón cậu?”

“Không cần đâu, mình sẽ tự đi. 12 giờ gặp nhau ở trước cửa Hoa Thái, sau đó mới quyết định đi đâu ăn, chịu không?”

“Ừm. Khi ra ngoài nhớ mặc thêm áo, kéo cảm lạnh.”

“Mình biết rồi. Lát nữa gặp.”

Giọng nói của Hiếu Kiều rất là vui, như bị cô cảm nhiễm vậy, tâm trạng của Ngữ Ca cũng nhẹ nhõm hẳn ra, cúp máy xong, một cảnh tượng hiếm có đã xảy ra tại nơi đây: Cận tổng tài mỉm cười quay trở vào phòng họp. Sau khi xin lỗi mọi người, cô thông báo cuộc họp có thể tiếp tục, những người có mặt đều cảm thấy kinh ngạc vô cùng, ôi mùa xuân trong tiết trời đông.....

Trung tâm Hoa Thái là nơi tập nập và phồn hoa nhất của thành phố này, người qua kẻ lại không ngớt. Những người đi đường đều chú ý vào cô gái đang bông một em bé đứng bên đường, thậm chí có người đã đi rất xa mà vẫn quay lại dòm ngó.

Nguyên nhân chủ yếu khiến cho họ cứ mãi quay đầu ra sau như thế chính là ở cậu bé bị bông kia. Mái tóc xoắn màu nâu nhạt, da dẻ trắng hồng mịn màng, hệt như những đứa trẻ phương Tây, nhưng đôi mắt lại đen như mực, cứ nhìn láo liên, rất ư nổi bật. Người phụ nữ đang bế nó cũng vậy, tóc xoắn da trắng, những đặc tính tương đồng thế này khiến cả hai nhìn vào cứ như hai mẹ con.

Nhưng! Mắt người là có thể tự gạt mình.

Khi Cận Ngữ Ca đến nơi thì xung quanh Hiếu Kiều đang bị bao vây bởi hai ba cô thám tử mò, ai nấy cũng nắm tay thằng bé khen ngợi, còn nựng má của cậu nhóc rồi lắc qua lắc lại. Cậu bé đang mặc trên người bộ đồ trượt tuyết vốn đã bị Hiếu Kiều ẵm với tư thế không thoải mái, giờ đây còn phải bị những người không quen biết véo má, miệng nó nhe ra hức hức nhưng lại không khóc thành tiếng.

Nhìn thấy Ngữ Ca, Hiếu Kiều hất nhẹ một cái kẹp cậu nhỏ vào giữa cánh tay và hông như vác một túi bột, sau đó bước nhanh tới đón Ngữ Ca, tiện thể thoát khỏi vòng vây của các bà thám tử.

Ngữ Ca còn đang ngỡ ngàng ra chưa kịp phản ứng gì thì đã bị Hiếu Kiều dùng cánh tay còn lại ôm một cái xem như là biểu lộ nỗi nhớ bao ngày không gặp. Cậu bé đang bị cô kẹp ngang dưới cánh tay ngược mặt lên, đôi mắt đen long lanh chớp chớp nhìn Ngữ Ca.

“Đây là...”

“Đây chính là người mà mình nói phải dắt theo đây.”

Hiếu Kiều cuối cùng cũng cho cậu bé được “đứng dọc” trở lại, lắc lắc ra lệnh, “Chào đi.”

Cậu bé chau mày khó chịu, rất không tình nguyện mà bấu môi gọi một tiếng:

“Con chào cô.”

Ngũ Ca “ừm” đáp lại, sau đó nhìn Hiểu Kiều với vẻ thắc mắc,

“Từ đâu ra vậy?”

“Cháu của mình đây, Kiều Lương. Mẹ nó đi dạo phố rồi, chê nó vướng bận tay chân nên đã ném cho mình.”

Ngũ Ca lập tức hiểu ra, cô xoa xoa đầu cậu bé, “Khá giống đây.”

“Giống mình à?” Hiểu Kiều cười.

“Ừm. Đi ăn thôi.”

Sau khi chọn được nhà hàng, ba người vừa gọi món xong thì hai cô cháu nhà họ Kiều đã bùng phát cuộc nội chiến. Vì Kiều Lương quá nhỏ, với không tới mặt bàn, nên Hiểu Kiều đặt nó ngồi trên đùi mình, nhưng hiển nhiên là cậu bé không thích tư thế này, thế là dùng hết sức để phản kháng. Hai người không ai nhường ai, cuộc chiến đi đến hồi kết, Kiều Lương nắm tóc của Hiểu Kiều, Hiểu Kiều thì véo vào mặt cháu của mình, không ai chịu buông tay trước.

Cận Ngũ Ca chưa từng có kinh nghiệm can ngăn ấu đả chỉ biết ngây người nhìn cuộc đại chiến diễn ra trước mắt, trong lòng thầm nghĩ cũng may là Kiều Hiểu Kiều không có con. Cô chẳng biết nhường nhịn trẻ con gì cả, bàn tay véo má của Kiều Lương không hề lưu tình, Kiều Lương đánh không lại cuối cùng cũng buông tay đầu hàng.

Kiều Hiểu Kiều bấy giờ mới thả tay ra chỉnh lại đầu tóc của mình, còn Kiều Lương thì nhìn sang Ngũ Ca, hai mắt rưng rưng nước rồi òa lên khóc, giờ hai bàn tay mồm nồm ra trước, ý muốn người đẹp an ủi mình.

Nhìn một bên má bị Hiểu Kiều véo đến đỏ hoe và nét mặt tội nghiệp của Kiều Lương, Ngũ Ca thấy thương vô cùng, thế là bồng qua đặt cậu bé ngồi lên đùi mình, xoa xoa gò má cho cậu bé rồi khẽ hỏi:

“Con mấy tuổi rồi?”

“Hai tuổi.”

Kiều Lương nước mắt chảy ròng ròng, muốn dùng cái sự thật hai tuổi này tố cáo sự tàn nhẫn của Kiều Hiểu Kiều.

Hiểu Kiều mới không thèm để ý đến nó, chờ nhân viên bày biện thức ăn lên hết, cô nghĩ ngợi giây lát, cuối cùng cũng mở lời:

“Chuyện cậu nói lần trước, mình đã suy nghĩ rồi, mình không thể từ chức. Nhưng, hy vọng cậu có thể nghe mình nói rõ nguyên nhân.”

Động tác cúi đầu vỗ về Kiều Lương của Ngũ Ca dừng lại, thay vào đó là từ từ ngược mặt lên, chờ đợi những lời tiếp theo của Hiểu Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chuyện xưa

“Quý khách đi thông thả, hoan nghênh lại đến!”

Sau khi tiễn cả nhà ba người đến mừng sinh nhật cho con trai thì Hiểu Kiều cũng vừa lúc kết thúc giờ làm việc. Vươn vai thả lỏng người ra, cô cời nón xuống rồi đi vào phòng thay đồ của quán thức ăn nhanh.

Tiểu Châu – người làm sau ca của cô đang đứng cột tóc, miệng ngâm dây thun, lời nói cũng không rõ ràng:

“Hôm nay đông khách lắm à?”

Hiểu Kiều đứng trước gương vuốt lại mái tóc bị nón đè bẹp nãy giờ và nói: “Đâu chỉ là đông, hết chỗ luôn.”

“Ngày gì mà đắt thế nhỉ?”

“Chắc do cuối tuần.”

Dứt câu, cô cũng vừa lúc mặc xong áo khoác, đóng tủ lại, “Minh về trước nhé, còn không về thì ký túc xá đóng cửa mất.”

“Ừm.”

Vừa rời khỏi phòng thay đồ, Kiều Hiểu Kiều đã từ thân phận nhân viên phục vụ biến thành khách, cô chạy tới quầy gọi liền mấy món để mang về. Nhân viên bán hàng vừa làm vừa cười:

“Tiền lương đêm nay đủ cho em mua hết túi đồ này sao?”

“Không còn cách khác, nuôi cả một bầy sói trong ký túc xá mà.”

“Vậy em ngày ngày tới đây để làm gì?”

Vừa nói, nhân viên ấy vừa đưa túi thức ăn cho Hiểu Kiều, cô trả tiền xong bèn chào tạm biệt mọi người rồi ra về. Ba tiếng làm thêm sau mỗi buổi học đối với một sinh viên năm nhất như Kiều Hiểu Kiều mà nói, tuy đã gia tăng thêm không ít mệt mỏi, nhưng cùng lúc cũng giúp cô sử dụng triệt để thời gian rảnh rỗi của mình.

Đẩy cánh cửa kính ra, Hiểu Kiều treo túi thức ăn lên xe đạp rồi khom lưng mở khóa xe. Ngờ đâu một bóng người vọt ra cướp mất túi thức ăn khuya mà cô mua về cho nhóm bạn cùng phòng rồi vắt cẳng bỏ chạy.

Hiểu Kiều phản ứng rất nhanh và chạy cũng nhanh, chẳng mấy chốc đã kéo được tay của người đó. Người ấy kinh hãi quay mặt lại, giữa những sợi tóc rối rắm, là một gương mặt trẻ trung nhưng xanh xao. Trong lúc giằng co, túi thức ăn bị rơi xuống đất văng ra tứ tung. Người đó không màng một tay của mình còn đang bị Hiểu Kiều giữ lấy, cúi xuống là bốc thức ăn bỏ vào miệng.

Nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt, Hiểu Kiều từ từ buông tay, nó khiến cô thả lỏng phòng bị. Lúc này đây, một cô gái mỏng manh với chiếc áo thun giản đơn, đang ngồi xổm trước mặt cô, dùng tay nhặt miếng hamburger gà đã dính đất cát, cho vào miệng và ngón nghiền như hổ đói.

Đôi đến vậy ư...

Người đi trên phố không ngừng nghiêng đầu nhìn về Hiểu Kiều bằng cặp mắt kỳ lạ. Hai cô gái, trông không giống như quen biết nhau, một người ngồi dưới đất lượm thức ăn, người kia thì đứng nhìn, song tất cả họ đều không có biểu hiện gì.

Mãi đến khi đã ăn xong, cô gái mới đứng dậy. Đầu hơi cúi thấp, nhưng ánh mắt không hề né tránh. Hiểu Kiều nghiêng nghiêng đầu nhìn cô gái có ánh mắt quật cường ở trước mặt mình.

“Tôi... tôi sẽ đền tiền cho bạn.”

Biết là hành động của mình không đúng, nhưng lại không chịu nhận mình có lỗi. Hiểu Kiều suy nghĩ gì đó rồi cười cười, đại khái là cô cảm thấy khả năng này rất khó xảy ra, đã đến mức phải cướp đồ để ăn, thì còn nói gì đến việc đền tiền chứ.

“Được thôi, tôi ở phòng 4017 ký túc xá đại học S, bạn có tiền thì cứ đến trả cho tôi. Ừm, tiền đền là bạn phải ăn no.”

Dứt câu, Hiểu Kiều nhướn mày lên rồi quay lại xe của mình, đạp như bay về trường. Còn không về thì chỉ còn đường leo ống nước thôi.

Đêm ấy, bữa tối thịnh soạn mà cô đã hứa hẹn bị biến thành ba gói mì ăn liền, Hiểu Kiều bị ba cô bạn cùng phòng xỉ vả một trận. Dù vậy, chẳng bao lâu thì cô đã quên mất chuyện này.

Chiều chủ nhật của hai tuần sau, cô giám thị ký túc xá gọi điện lên báo có người muốn tìm một sinh viên nữ tóc xoăn ở phòng 4017. Kiều Hiểu Kiều đang ngủ trưa thì bị cô bạn ở giường trên ném gối vào mặt cho tỉnh lại, mặc áo đầu vào đầy xong, cô cả gật cả gờ đi xuống lầu, tìm cái người mà truyền thuyết kể rằng muốn tìm cô.

Cô giám thị chỉ chỉ về phía cô gái đang đứng ở mép cổng: Quần jeans, áo len cổ rộng, tóc đuôi ngựa cột rất cao, trắng trẻo ngoan hiền. Hiểu Kiều chớp chớp mắt, lập tức nhớ ra vụ giật thức ăn xảy ra trước đó. Cô gái nhìn thấy cô thì quay thẳng người lại, không mấy tự nhiên.

“Ừm... tôi... hôm nay tôi đến đây là để trả tiền cho bạn.”

Hiểu Kiều vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, nên chỉ gật đầu theo tiềm thức, đối phương đưa ra tờ 50 đồng, thế là cô cứ thế mà xòe tay nhận lấy. Rút, không rút được, lại rút, vẫn không nhúc nhích. Lại thật! Hiểu Kiều ngược mặt lên nhìn, đôi mắt của đối phương dán sát vào tờ tiền như rất lưu luyến vậy, không chịu buông tay.

Đôi co một lúc lâu, cuối cùng khi Hiểu Kiều định mở lời thì đối phương lại chủ động buông tay. Lời nói tiếp đó như là nói với Hiểu Kiều, song cũng như muốn nói cho bản thân nghe.

“Ừm, vậy đi.”

Hiểu Kiều cảm thấy tức cười, bèn cười:

“Không nhớ à?”

“Không có!” Phản bác rất nhanh.

“Vậy tôi mời bạn ăn thêm một bữa? Đùi gà của căn tin trường chúng tôi không thua kém gì ở ngoài kia đâu.”

Cô gái nhìn cô, lắc đầu, tiếp đó lại hỏi một cách dò thám: “Bạn.. dẫn tôi đi tham quan trường của bạn được không?”

Hiếu Kiều thấy hơi kỳ lạ, “Tham quan trường? Trường học thì có gì để tham quan đâu?”

“Nhưng tôi muốn xem.” Một nụ cười nhẹ từ từ nở ra, để lộ lúm đồng tiền, đó là một nét đẹp thuần khiết.

“Ừm. Được thôi, đi nào.”

Vào giờ này, sân trường rất vắng, ánh nắng mùa thu rọi lên người, cảm giác thật ấm áp, vài ba nhóm sinh viên dạo bước trong sân. Thiết bị thể thao trên sân vận động đang giăng đầy chấn gối, mười mấy nam sinh đang rượt đuổi nhau trong sân cỏ để tranh giành một quả bóng.

Hiếu Kiều và cô gái sánh vai dạo bước, cô rất nghiêm túc và giới thiệu rất chân thành với cô gái, bên này là Học viện Quản lý, bên kia là Học viện Kinh tế, phía xa kia là thư viện, còn có Hội thể thao, hội trường... Cô gái im lặng lắng nghe, vừa đi vừa nhìn theo hướng mà Hiếu Kiều chỉ, nét mặt nhàn nhạt, ánh mắt lại chứa đầy khát khao. Hiếu Kiều cảm nhận được gì đó, nhưng vì không thân lắm nên cũng không dám hỏi.

Hai người dạo quanh sân trường rất lâu rất lâu, mãi đến khi mặt trời tỏa ra những tia sáng đỏ cam, cô gái mới từ biệt Hiếu Kiều trong luyến tiếc. Hiếu Kiều nhìn cô,

“Tôi nói thật đấy, không tham quan căn tin của chúng tôi ư?”

Cô gái lắc đầu.

“Vậy... có thể cho tôi biết tên của bạn không?”

“La Mai.”

Dứt lời, cô mỉm cười vẫy tay tạm biệt Hiếu Kiều, nhanh chóng rời khỏi Đại học S. Hiếu Kiều đang đứng dưới bức chân dung thần người ra, nhìn theo bóng lưng của La Mai, cô thầm nghĩ: trông rất giống sinh viên, nhưng tại sao phải giật thức ăn ở ngoài đường?

Ừm, nghĩ nhiều quá rồi. Nhún nhún vai, cười cười như tự trêu, Hiếu Kiều quay trở về ký túc xá.

Không ai ngờ rằng, chỉ trôi qua mấy ngày thôi, cô lại gặp được La Mai. Cảnh tượng ấy động phách kinh tâm.

Lúc ấy Hiếu Kiều đang bận bịu trong quán thức ăn nhanh, vừa tiễn khách và lau bàn xong, quay đầu lại thì một người đã hốt hoảng đẩy cửa chạy vào.

“Xin chào quý...”

Chưa nói hết câu thì Hiếu Kiều đã nhìn thấy La Mai, cô có hơi vui mừng,

“Là bạn à? Muốn...”

“Có người đang đuổi theo tôi, cho tôi nấp một lúc được không?”

Thần sắc của La Mai rất hoảng hốt, cô đứng sát vào người Hiếu Kiều, nói rất nhỏ và rất nhanh. Hiếu Kiều khựng lại vài giây, nhìn cô rồi lập tức nói:

“Đi theo mình.”

Không hề làm kinh động đến những vị khách ở đây, La Mai được cô dẫn vào phòng thay đồ của quán ăn. Ở giữa tủ nhân viên và vách tường có một khe hở, Hiếu Kiều bảo cô nấp vào trong góc kẹt ấy, bản thân cô lại quay trở ra ngoài.

Vừa đóng cửa xong, quả nhiên đã có ba người đàn ông bước vào.

“Xin chào quý khách!”

Hiếu Kiều đón chào rất tự nhiên rồi lại làm việc của mình, không hề tỏ ra hoang mang. Ba người đàn ông nhìn quanh quán, không tìm được người cần tìm, một trong số họ ngoắc tay với Hiếu Kiều.

“Cô sang đây.”

Hiếu Kiều cầm theo khăn lau bàn, rất nghe lời mà chạy tới.

“Lúc này có cô gái nào chạy vào đây không? Chậc tuổi cô, cao cỡ này.” Vừa nói, người đó vừa để tay ngang cầm của mình để miêu tả.

Hiệu Kiều chớp mắt, lắc đầu. “Không thấy.”

“Rõ ràng tôi đã thấy nó chạy vào đây.”

Hiệu Kiều không đáp lại, tiếp tục chớp mắt, gương mặt toàn là dấu chấm hỏi.

Hai người còn lại đã bắt đầu đi tìm kiếm những nơi khác trong quán, người hỏi chuyện Hiệu Kiều bấy giờ mới lấy thẻ công tác của mình ra.

“Tôi là công an, người mà chúng tôi đang tìm là một kẻ buôn ma túy, cô bé có nhìn thấy thì nhất định phải nói cho tôi nghe.”

Tim của Hiệu Kiều giật thót lên, gương mặt thuần khiết của La Mai xuất hiện trong đầu cô, thật khó để cô liên tưởng gương mặt ấy với kẻ buôn ma túy. Nhưng, tình huống chưa rõ ràng, cô tiếp tục lựa chọn im lặng.

Không tìm thấy người, ba người đó ra về với vẻ không mấy cam tâm. Hiệu Kiều tiếp tục làm việc của mình, sắc mặt cũng rất tự nhiên. Ba người đó đứng ở góc tối quan sát một lúc lâu, không thấy gì tình nghi mới lên xe đi khỏi.

Tại phòng thay đồ, Kiều Hiệu Kiều nhìn La Mai, nét mặt trầm buồn.

“Có phải bạn nên giải thích gì đó?”

Ngồi trên chiếc ghế đặt sát tường, La Mai cúi thấp đầu, mái tóc dài xõa xuống ở hai bên tai che mất nửa gương mặt.

“Không có gì để giải thích cả, sự thật chính là như họ nói.”

“Là sao? Bạn buôn bán ma túy?”

“Không phải. Nhưng...”

La Mai vừa nói, vừa xắn tay áo lên, phía trên làn da trắng trẻo ở mặt trong của khuỷu tay, các chấm đỏ do bị kim chích càng trở nên nổi bật. Hiệu Kiều chưa từng nhìn thấy chúng, nhưng qua phim ảnh, những cảnh này là rất thường thấy, đương nhiên cô cũng biết nó đại diện cho điều gì.

“Rất hạ tiện đúng không?” La Mai khẽ cười, ánh mắt trống rỗng. Hiệu Kiều không nói gì, chỉ chau mày.

“Cám ơn bạn. Nhưng, bạn hối hận rồi phải không?”

Không nhìn Hiệu Kiều, La Mai đứng dậy, tiếp tục tự cười để che giấu sự tự ti trong lòng. Cô vẫn cúi đầu, mở cửa phòng thay đồ rồi đi ra ngoài. Hiệu Kiều đứng ở sau lưng, cô muốn nói gì đó, nhưng lại phát hiện mình chẳng nói được lời nào.

Bên ngoài vang lên tiếng hét inh tai, Hiệu Kiều giật mình, vội vàng mở cửa chạy ra ngoài, cách nhau tám kính trong suốt, La Mai – cô gái vừa ra khỏi cửa đã bị ba cảnh sát vây bắt, đánh đập tàn nhẫn.

Hiệu Kiều đứng nhìn từ bên trong cửa, toàn thân cứng đờ, huyết mạch trong người dường như đã ngừng lưu chảy. Cảnh sát và kẻ buôn ma túy, ba người đàn ông to tướng và một cô gái yếu ớt, ai đúng ai sai, vô phương phân giải.

Rất hiển nhiên, cảnh sát không hề muốn làm to chuyện này, không hỏi được thông tin mà mình cần, họ liền lục soát người của La Mai, kết quả cũng không tìm thấy thứ cần tìm. Họ trở về xe, trước khi đi còn quay lại chỉ vào mặt La Mai, nét mặt hung tợn mà uy hiếp gì đó, cuối cùng mới đạp chân ga rời khỏi.

La Mai nằm dưới đất, trong mũi trong miệng, chỉ toàn là máu.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Nói rõ

“Sau đó, xuất phát từ lòng nhân từ và sự bất nhẫn, từ thương hại mà sinh yêu, cậu đã bắt đầu mối tình đầu khó quên trong đời?”

Hai tay của Ngừ Ca chống trên bàn, ngón tay thon dài cúp xuống, giữ lấy miệng ly, khẽ xoay xoay nó trong tay. Giọng điệu bình bình và nhẹ nhàng, nhưng nét mặt tuyệt đối không vui vẻ.

Kiều Hiệu Kiều bĩu môi, làm ra nét mặt quái lạ.

“Kịch bản này quá sến rồi chẳng?”

Cận Ngừ Ca nãy giờ vẫn cúi mắt từ từ ngược mặt lên, lờm cô một cái, rút ra một tờ khăn giấy lau sạch tương cà dính trên mặt của Kiều Lương.

“Trong tình cảnh đó, đương nhiên là mình không thể bỏ mặt cô ấy ở ngoài đường, đỡ cô ấy vào quán nghỉ ngơi một lúc thì mình đưa về nhà.”

Hiệu Kiều dừng lại một lúc, nhìn sang Ngừ Ca, thấy cô không có gì khác lạ thì mới kể tiếp.

“Cô ấy thuê một căn phòng ở khu phố bình dân, trông giản dị đến mức có thể nói là sơ sài. Cô ấy hơi tự ti, nên cứ mãi đuổi mình về, nhưng mình cứng đầu, không chịu về là không chịu về. Sau đó, mình biết thêm rất nhiều chuyện về cô ấy, gồm cả nguyên nhân vì sao cô bị nhóm cảnh sát kia điều tra. Nói ra thì thật tức cười, những người đồ nghề La Mai hút ma túy thì chắc chắn sẽ có liên lạc với bọn buôn bán ma túy, muốn bắt tay từ phía cô ấy để lần mò ra những kẻ ở sau lưng. Hơ, nếu công tác quét ma túy đơn giản như vậy thì thế giới này đã sớm không còn sự tồn tại của độc phẩm nữa.”

“Lúc ấy, mình vừa ngây thơ vừa ấu trĩ, chỉ một lòng muốn giúp La Mai cai nghiện, sau đó cô ấy sẽ có cuộc sống mới.”

Cận Ngừ Ca nghỉ ngơi rồi nói: “Đó là suy nghĩ rất bình thường, sao lại ấu trĩ?”

“Trước tiên, cai nghiện đâu phải chuyện dễ dàng; thứ hai, xã hội này đen tối đến mức chúng ta không thể ngờ được.” Hiệu Kiều đưa mắt nhìn ra xa, cảm xúc trên mặt cũng âm ỉ dần dần.

Trong một lúc, cả hai đều chìm vào im lặng.

Kiều Lương đang đặc ý với cách ăn bánh mì nướng chấm tương mới lạ của mình, về mặt khoái chí vô cùng. Chợt nhận ra người lớn đều im lặng, cậu bé chớp chớp đôi mắt một mí, rồi rất nhiệt tình mà chấm mẫu bánh mì có dính nước bọt của mình vào tương cà, đưa đến miệng của Ngừ Ca.

Đối với kiểu nịnh nọt rõ rệt thế này, Ngừ Ca chỉ có thể mỉm cười từ chối.

“Vậy sau đó? Sau đó đã xảy ra chuyện gì?”

Thấy Hiệu Kiều vẫn giữ im lặng như đang nhớ về chuyện gì đó, Ngừ Ca đành phải mở lời phá vỡ sự yên tĩnh.

“Mình vẫn luôn ôm hy vọng thuyết phục La Mai cai nghiện, nhưng cô ấy không chịu phối hợp, chỉ vì cô ấy đã thử rất nhiều lần, quá trình rất đau khổ, kết quả lại là thất bại. Nhưng, thái độ của cô ấy không kiên quyết. Mình cảm thấy, có lẽ cô ấy chỉ muốn thừa hưởng một chút ấm áp từ mình, cuộc sống của cô ấy, cơ hồ không nhìn thấy được hy vọng.”

“Cậu có thể mang hy vọng cho cô ấy?”

“Chỉ ít, so với cô ấy, mình có thể đứng dưới ánh mặt trời. Lần cuối cùng mình đến nhà La Mai thì cô ấy đã không còn ở đó nữa, ngoại trừ căn phòng bừa bộn thì không còn gì khác. Mình đứng gõ cửa phòng bên cạnh rất lâu mới có một người không mấy đàng hoàng ra mở cửa, nhìn mình bằng ánh mắt như sợ bị làm bẩn vậy, cô ta nói, La Mai bị cảnh sát bắt đi rồi.”

Hiệu Kiều cúi mắt, chân mày chụm vào nhau. Ngừ Ca trông thấy, song vẫn chỉ im lặng nhìn cô, nét mặt không rõ là đang nghĩ gì.

“Mình những tưởng, đó là nơi tượng trưng cho chính nghĩa và uy nghiêm, ở đây, bất kể là pháp luật hay đạo đức, cán cân của nó tuyệt đối sẽ công bằng vì vậy mình đã đi thẳng vào cánh cổng ấy, không hề sợ hãi hay do dự. Nhưng hiện thực đã dạy cho mình bài học xã hội đầu tiên. Lần đầu tiên trong đời mình bị cảnh sát cảnh cáo và uy hiếp, nhưng so với những gì mà La Mai phải chịu đựng, đó chỉ là chuyện nhỏ. Gia đình của mình đời đời đều làm cảnh sát, ông nội là hình cảnh, ba cũng vậy, chỉ là sau này bị thương mới chuyển sang làm cảnh sát cai ngục. Nhưng bất kể là ở vị trí nào đều không giống những kẻ đó, cảnh sát trong lòng mình không phải như vậy!”

Cận Ngừ Ca dường như đã hiểu ra, nhưng cô vẫn không phát biểu ý kiến.

“Mình đã đại náo đồn cảnh sát, sự việc cơ hồ không có đường lui. Sau đó, những tên cảnh sát ấy đã tố cáo đến trường của mình với tội danh kết giao với phần tử phạm tội, cản trở công vụ. Và vì thế, mình đã bị đuổi học. Bất đắc dĩ, đành quay về nhà học lại, mình tự hứa với lòng nhất định phải làm một cảnh sát chân chính. Năm thứ hai, mình thi vào Đại học Công an. Mẹ đã lo lắng cho ba nửa đời người, vốn dĩ không muốn mình đi lên con đường này, nhưng chuyện đời khó lường, mẹ cũng không có cách khác.”

“Vậy... còn La Mai?”

“Mình về nhà được mấy tháng thì cô ấy đã chết trong trại cai nghiện.”

Hiệu Kiều nói bằng giọng rất bình tĩnh, nhưng kết quả này vẫn đã khiến Ngừ Ca kinh ngạc. Song cô cũng hiểu, kết quả đó là lẽ tất yếu.

“Cậu và cô ấy, không còn gặp nhau sau đó?”

“Không. Nhưng mỗi năm thanh minh, mình vẫn đi thăm cô ấy.”

Giọng nói và cảm xúc của Hiệu Kiều trầm buồn, rõ ràng là rất thương cảm.

Đành rằng Cận tổng tài có kiêu ngạo và không xem trọng bất kỳ đối thủ trên thương trường hay tình trường đến đâu, thì cũng không thể không có một chút cảm xúc nào khi nghe những lời này. Trong cuộc chiến của tình yêu, nếu như đối thủ của bạn sớm đã không còn tồn tại trên đời, thì bạn cần bản không còn cơ hội toàn thắng. Vì vậy, cái chết của La Mai chỉ mang đến cho Ngữ Ca một lúc bi thương, ngay sau đó thì cảm giác không thoải mái đã ập đến.

Hiệu Kiều nhìn qua, trông thấy nét mặt không hài lòng với lời giải thích nhưng lại không thể bộc lộ ra ngoài của Ngữ Ca, khoe môi liền cong lên, tức thì cười hì hì muốn xua tan không khí nặng nề. Nhưng nụ cười này của cô không đổi lại được sự cảm kích từ Cận Ngữ Ca.

Tăng hắng một tiếng, Hiệu Kiều không thể không bỏ qua nội dung trung tâm của cuộc hội đàm lần này, tại sao quá trình tông cảnh của cô lại tự dung biến thành câu chuyện giải thích về tình sử kia chứ.

“Nếu mình gặp được La Mai trong độ tuổi hiện nay, mình nghĩ mình sẽ yêu cô ấy. Mình cảm thấy loại người có tính cách quật cường nhưng nội tâm nhu nhược khá là thu hút mình. Nhưng mà lúc ấy, quan hệ giữa mình và La Mai còn trong sáng hơn cả tình bạn nữa.”

Kiều Hiệu Kiều cầm tách trà lên hóp một ngụm, tổng kết cho lời giải thích của mình:

“Mình phát triển hơi bị chậm.”

Cận Ngữ Ca lo cho Kiều Lương ăn, không hề ngược mặt lên mà chỉ phun ra một câu không rõ là mang cảm xúc gì:

“Làm sao cậu biết đó không phải là tình yêu? Có thể chỉ là cậu không nhận ra mà thôi.”

Hiệu Kiều gọi ới ời trong lòng: còn chưa chịu bỏ qua sao.

“Ví dụ như bây giờ, khi nhớ đến cô ấy, tớ chỉ thấy hơi tiếc nuối. Nhưng mà lần trước cậu đuổi mình, mình đau lòng lắm.”

“Cậu đáng đời mà!!”

Cận Ngữ Ca ngẩng đầu lên phản bác rất nhanh, không hề lưu tình. Kiều Lương cũng ngược lên nhìn cô, rất là phối hợp mà cầm bánh mì lên, chấm tương cà rồi ném vào Kiều Hiệu Kiều.

Chỉ tiếc là sức yếu quá, bánh mì không ném trúng mục tiêu mà rơi xuống ở trước mặt Hiệu Kiều, nằm yên trên mặt bàn trong dáng vẻ rất tội nghiệp.

“Đáng đời nhưng cũng đau lòng mà...”

Hiệu Kiều không phải một người rất am hiểu tâm ý người khác, nhưng đó chỉ là vì cô không muốn chứ không phải vì cô chậm chạp. Như lúc này đây, cái kiểu phớt lờ chủ đề trung tâm và tô đậm hàm ý được ẩn giấu trong thái độ của Cận Ngữ Ca, Kiều Hiệu Kiều hiểu vô cùng.

“Mình không phải vì cô ấy nên mới làm cảnh sát, mà mình vì xã hội này còn rất nhiều người giống như La Mai nên mới làm cảnh sát. Mình nói với cậu những lời này, không phải để bày tỏ tình sử, mà chỉ muốn cậu hiểu lý do vì sao mình cố chấp với công việc này đến vậy. Mình không thay đổi được hiện thực, nhưng có thể góp chút sức mọn, nói sao vẫn tốt. Huống hồ chỉ mình cũng không còn biết làm gì khác nữa.”

Lại quay trở về đề tài ban đầu, Hiệu Kiều một mặt nghiêm túc trả lời Ngữ Ca, mặt khác lại xòe năm ngón tay ra dùng sức ấn vào đầu của Kiều Lương.

Kiều Lương đang ăn ngon lành bị ấn đến nhe răng ra, khoang mắt lại rung rung nước, hức hức hai tiếng, chuẩn bị dồn đủ sức thì khóc òa lên.

“Bạch” một cái, tay của Hiệu Kiều bị đánh xuống, Kiều Lương được Cận Ngữ Ca ôm vào lòng, bấu môi nhìn cô.

“Cậu chỉ biết ăn hiếp nó thôi.”

Cận Ngữ Ca thay đổi đề tài, song đối với cô mà nói, thái độ này cũng đồng nghĩa với việc chấp nhận rồi, Hiệu Kiều rất hiểu. Dẫu rằng cô đã lường trước sẽ có kết quả này, nhưng khi nó thật sự xảy đến, cô vẫn rất vui mừng.

“Ngọc không mài giữa thì không sáng.”

“Khi còn nhỏ, người nhà cũng mài giữa cậu kiểu này sao?”

“Lúc nhỏ tớ ngoan lắm, cần gì mài giữa?”

“...”

Một bữa ăn, không khí từ nhẹ nhàng đến nặng nề sau đó lại trở về thoải mái. Kiều Lương rất hài lòng, người bạn lớn mới quen hôm nay thật là tuyệt, vừa dịu dàng vừa xinh đẹp lại còn rất thẹn thẹn, tốt hơn nhiều so với bà cô và người mẹ hề dưng chuyện là thi hành bạo lực, thật là đầu thai nhầm nhà mà.

Ngữ Ca vốn dĩ cũng không phải muốn Hiệu Kiều phục tùng theo ý của mình, dẫu rằng có rất nhiều chuyện Hiệu Kiều đều chiều theo cô, không chiều không được. Nhưng đối với vấn đề xúc phạm đến giới hạn của nguyên tắc, lúc đưa ra đề nghị chính bản thân Ngữ Ca cũng có hơi do dự, chẳng qua vì tai nạn lần đó quá nguy hiểm, nó thật sự đã làm cô sợ hãi.

Giờ đây Hiểu Kiều đồng ý giải thích, hơn nữa thái độ ôn hòa, phương thức qua lại này với họ mà nói cơ hồ là chưa từng có. Ngữ Ca đâu phải trời sinh ra là thích cãi bướng, rõ ràng là người mình để tâm, ai lại muốn ngày ngày lạnh lùng nhìn nhau? Cách đối đãi như trở về giai đoạn đầu khi cả hai mới quen biết nhau đối với họ mà nói, dường như không tệ.

Sau bữa cơm, họ lại phải trở về nơi của mình. Thật kỳ lạ, sự không nở của Kiều Lương thậm chí hơn cả Kiều Hiểu Kiều. Được hôn lên má của Ngữ Ca vẫn chưa chịu, cậu bé đòi hai người lớn hứa với mình lần sau có gặp nhau nhất định phải dắt theo mình. Cận Ngữ Ca phối hợp một cách hiếm thấy, nước bọt của Kiều Lương dính lên mặt cô cũng không tỏ ra không vui. Trái lại là Hiểu Kiều, ở nơi công cộng thế này cô rất là nghiêm chỉnh, nghi thức tạm biệt của cô đã hoàn toàn giao phó cho Kiều Lương hoàn thành. Trước khi tài xế lái xe đến, cô cũng chỉ nói một câu:

“Khỏe hẳn mình sẽ sang đó.”

Lời nói rất mơ hồ, nhưng ý nghĩa thì rất rõ ràng, Ngữ Ca mỉm cười, vẫy tay tạm biệt Kiều Lương xong thì ngồi vào xe.

Kiều Hiểu Kiều bông chấu của mình, nhìn Cận Ngữ Ca trở về nét mặt nghiêm túc không biểu cảm, từ từ rời khỏi.

“Ợ!”

Kiều Lương ăn no quá ực lên một tiếng rồi kêu kêu cô cô đang còn thần thờ nhìn đuôi xe của người ta.

“Chuyện gì?”

“Tiểu tiểu.”

“Nhiều chuyện. Nín đi!”

“Hu hu hu...”

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tranh cãi

Kiều Hiểu Kiều tổng cảnh bao năm, ngoại trừ kinh nghiệm xã hội và tính tình được trau dồi thêm thì việc dưỡng thương đối với cô cũng đã dễ như trở bàn tay. Cơ thể quen với việc bị thương của cô đã hình thành một năng lực phục hồi phi thường. Dẫu rằng tai nạn lần này cơ hồ đã đưa cô đến quỷ môn quan dạo vài vòng, nhưng chỉ sau vài tháng nghỉ ngơi, cô đã lại nhảy nhót xuất hiện trước cửa đồn cảnh sát.

Đương nhiên, Hiểu Kiều cũng không có tinh thần cống hiến đến quên mình, khi phải di chuyển quá nhiều hoặc khi lên cầu thang, vết thương vẫn sẽ biểu tình. Vì vậy, tổ trọng án 3 tạm thời do Lưu Trung Bảo dẫn dắt, và công việc của Hiểu Kiều trong thời gian này, chính là ngồi trong phòng làm việc: viết báo cáo, cũng chính vì thế mà cô có thêm nhiều thời gian để hoạt động tự do.

Chỉ là, đối với cô và Cận Ngữ Ca mà nói, khoảng thời gian khi chưa vào đêm cũng không được xem là thời gian. Giờ vàng đối với những cặp tình nhân thông thường khác, thì ở Cận tổng tài, cùng lắm chỉ là sự thay đổi của địa điểm làm việc và nội dung công việc, hoàn toàn không liên quan đến vấn đề ngắm hoa thưởng nguyệt.

Về điểm này, Hiểu Kiều rất hiểu, nhưng trải qua biến cố đột ngột lần trước, cô bắt đầu có hơi rục rịch. Hương vị dịu dàng ấy, cô đã không được nếm trải rất lâu rồi, lâu đến mức, cơ hồ sắp quên đi.

Ba giờ chiều, rảnh rỗi đến vô vị, Kiều Hiểu Kiều quyết định chuồn ra ngoài đến tòa nhà Cận Thị để điểm danh, dẫu rằng cô không có lý do cũng không có can đảm lên đó. Vậy nên, Kiều cảnh quan chỉ có thể ngồi chờ trong quán cà phê ở đối diện. Điều này không là gì vì đối với Kiều cảnh quan mà nói, có những lúc, chờ đợi cũng là một niềm hạnh phúc.

Nhưng cũng có những lúc, phía sau của chờ đợi không hẳn sẽ là một kết quả hạnh phúc.

Còn chưa đến giờ tan ca, cô đã trông thấy Cận Ngữ Ca xuất hiện trước tòa cao ốc. Vừa thấy người đẹp, Hiểu Kiều liền quên cả suy nghĩ, vội vàng nuốt hết thức ăn vào miệng, thanh toán đầu quầy rồi chạy ra ngoài. Chưa chờ cô chạy đến nơi thì vài chiếc xe màu đen sang trọng đã lần lượt đậu trước cửa Cận Thị.

Vài người da trắng bước xuống, Cận Ngữ Ca và Khương Quý ở sau lưng cô cùng tiến lên đón chào, vui cười hàn huyên. Bấy giờ Hiểu Kiều mới phản ứng ra, Cận Ngữ Ca xuống đây là để đón khách, không liên quan gì đến cô.

Cô đã hí hửng chạy sang đây, giờ thì ngượng ngùng vô cùng, nhưng nhất thời lại không quay về kịp, thế là đứng hình tại chỗ, chỉ biết dõi theo hình bóng của Ngừ Ca.

Ngừ Ca nhìn thấy cô trong lúc quay lưng lại, song cũng chỉ là nhìn thấy mà thôi, ánh mắt lướt qua, không có bất kỳ ý nghĩa hay ám thị nào. Cô rất tự nhiên mà xoay người, dẫn theo cấp dưới của mình đi vào tòa nhà cùng những vị khách của họ.

Kiều Hiểu Kiêu bị phốt lò ngẩn ra một lúc, bĩu môi, rồi tự cười mình. Rất bình thường thôi, Cận Ngừ Ca trong giờ hành chính, thường là không thân thiện cũng không cần biết đến ai. Nhưng Ngừ Ca đã nhìn thấy mình rồi, ắt sẽ tự có dự tính, mình chỉ việc chờ là được.

Dù sao cũng đã gần giờ tan ca, cô quyết định chờ đến cùng. Hiểu Kiêu ôm theo ba lô chạy đến ngồi xuống bồn hoa ở phía không xa, đung đưa cặp giò đang duỗi thẳng ngắm nhìn kẻ qua người lại, rất kiên nhẫn mà chờ đợi.

Khi Cận Ngừ Ca xuống thì trời đã sập tối. Hiểu Kiêu thấy xe của cô xuất hiện, lập tức nhảy xuống bồn hoa, đứng chờ sẵn trên con đường Ngừ Ca chắc chắn sẽ chạy ngang.

Ngồi đầu xe của Cận Ngừ Ca chẳng dừng lấy một giây nào, dừng dung chạy qua chỗ Hiểu Kiêu đứng, và Ngừ Ca ở trong xe thì đang nghiêng mặt trò chuyện với một người nước ngoài, lần này, ngay cả một cái nhìn cũng không dành cho cô.

Mãi đến khi xe đã đi rất xa thì Hiểu cảnh quan vẫn còn ngơ ngác chưa chịu hồi thần. Nếu đặt ở trước đây, biểu hiện này của Cận Ngừ Ca không phải chuyện lạ. Nhưng bây giờ đâu phải như lúc trước nữa, tại sao đái ngộ vẫn không thay đổi chứ???

Cảnh quan Hiểu Kiêu nghĩ mãi cũng không thông, mà nghĩ không thông thì càng ảm ức, ảm ức dẫn theo con giận. Cận Ngừ Ca, chỉ có cậu biết kiêu ngạo thôi sao? Mình cũng biết vậy! Không thèm thì không thèm, cậu không đếm xỉa thì mình không sống được nữa à?

Nực cười!!!

Nằm ngoài dự kiến, Cận Ngừ Ca sau khi tiếp đãi khách hàng về nhà thì không nhìn thấy hình bóng quen thuộc đâu. Cô vẫn ngỡ rằng, mọi thứ đáng lẽ sẽ trở về như trước đây.

Tuy nhiên, cũng có thể có sự thay đổi. Ví dụ như hiện nay, không thấy người muốn nhìn thấy, Cận đại tiểu thư đã thay đổi tác phong im lặng không đoái hoài của ngày thường, trái lại là rất quả đoán mà lấy điện thoại ra.

“A lô?” Giọng nói bức bối của Hiểu Kiêu vọng lên.

Ngừ Ca không so đo với cô, ra lệnh một cách dứt khoát:

“Qua đây.”

“Ngủ rồi.” Một lý do không mấy mới mẻ.

“Qua đây ngay.” Hoàn toàn xem như không nghe thấy.

“...”

Im lặng năm giây, cúp máy. Cận Ngừ Ca không hề bị ảnh hưởng, bình thần lấy chìa khóa ra mở cửa, thay đồ, pha cà phê, sau đó ngồi xuống làm việc.

Ở bên kia, Hiểu Kiêu đích thật đã nằm xuống giường giờ chân đạp văng tám chấn, vừa nặc đồ vừa lăm bằm

“Sinh nhằm lúc người ngoài hành tinh đụng trúng địa cầu á? Sản vật của quá trình phân hủy hạt nhân nào á? Sao lại để mình gặp phải chứ? Thật là vinh dự vô cùng hoảng sợ vạn phần...”

Than thì than, oán thì oán, đã nhận lệnh thì cũng phải chấp hành thôi. Nửa tiếng sau, cửa nhà của Cận Ngừ Ca bị đập rầm rầm.

Cô đang cầm tách cà phê thứ hai và vừa trở ra từ nhà bếp, nghe thấy tiếng động thì tiện tay mở cửa, sau đó đặt cà phê xuống bàn.

“Cậu không biết bấm chuông sao? Cho dù muốn gõ cửa cậu không thể gõ đàng hoàng sao?”

Kiểu Hiểu Kiêu không trả lời, vào cửa là đá văng gãy ra, ngồi khoanh chân trên sô-pha rồi bật tivi lên. Nhận ra Hiểu Kiêu có hơi khác thường, Ngừ Ca dùng lại động tác muốn vòng ra bàn làm việc mà đứng ở trước bàn nhìn cô.

“Sao rồi, không vui à?”

“Cậu thử bị làm lơ xem có vui nổi không?”

Ngừ Ca cảm thấy tức cười, thái độ của Hiểu Kiêu hiện giờ hơi khác phong cách ngày thường.

“Lừa khá to nhỉ?” Nhưng tâm trạng của Ngừ Ca rất tốt, vì vậy không khí xem như tạm giữ được cân bằng. Hiểu cảnh quan gương mặt nhăn nhó, không thèm đáp lại.

“Lúc đó đang ở ngoài mà, cậu muốn mình làm sao chứ?” Rất hiếm hoi, Cận tổng chịu giải thích.

Hiển nhiên là cô đã nhìn thấy Hiểu Kiều vào lúc chiều, nhưng một mặt, tình thế lúc ấy thật sự không thể phân tâm, mặt khác, trong hoàn cảnh lúc đó, cô không cách nào có biểu thị gì với Hiểu Kiều.

Nếu đặt ở lúc trước, Kiều cảnh quan gặp phải chuyện như thế, dù có không vui cũng sẽ tự tìm chỗ tiêu hóa, chắc chắn sẽ không oán trách Cận tổng tài, bởi vì đại tiểu thư căn bản sẽ chẳng đoái hoài đến cô. Nhưng bây giờ khác rồi mà, điều cần nói cũng đã nói rồi, thế nào cũng phải nâng cao đài ngộ cho một cảnh sát nhân dân chứ. Bị làm lơ như vậy, kiểu nào cũng không thoải mái.

“Ồ ngoài thì sao chứ? Chúng ta có gì mà không thể cho người ta biết?”

Hiểu Kiều mắt vẫn nhìn tivi, phun ra một câu cứng đơ.

Ngữ Ca nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, không nổi giận, song cũng không nói thêm nữa.

“Cậu sợ bị ai biết? Đó không phải là công ty của cậu sao? Tổng tài gặp gỡ một người bạn, ai dám có ý kiến?”

Cận Ngữ Ca từ từ thở ra một hơi, đè nén tâm trạng sớm đã bị phá vỡ. Lâu ngày không gặp, ngay khi mối quan hệ của cả hai đang dần đi vào giai đoạn âm thầm, cô không muốn làm cho không khí trở nên căng thẳng. Kiều Hiểu Kiều đang ngồi khoanh chân trên sofa kia, đầu rùng rợn sắc mặt nhợt nhạt, nhưng dưới ánh đèn, nước da trắng trẻo ấy, mái tóc xoăn mềm ấy, cảm giác muốn trân trọng sau khi trải qua mất mát khiến cô rất muốn đến gần.

Hiểu Kiều của hôm nay không còn giống ngày thường. Trước đây, tuy Ngữ Ca có nghi kỵ, nhưng ở rất nhiều lúc, Hiểu Kiều trái lại là người chú ý che giấu mối quan hệ này hơn. Hôm nay cô đột nhiên nổi lửa, nhất thời cũng khiến Ngữ Ca không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“Đang bình thường mà cậu nổi cơn gì thế?”

“Đôi với cậu đương nhiên là bình thường rồi, còn mình thì sao? Mình thật sự không hiểu, trong lòng cậu, mình đứng ở vị trí nào? Hay là căn bản chẳng có lấy một vị trí?”

Kiều Hiểu Kiều không chỉ khác thường, mà còn có vẻ không chịu buông tha. Cận Ngữ Ca nhìn sang hướng khác không muốn đôi co với cô nữa. Cuộc chiến của hai người, hoặc là không diễn ra, một khi đã bắt đầu thì ắt hẳn sẽ trở mặt. Kiều Hiểu Kiều chẳng phải người dễ tính, Cận Ngữ Ca càng không phải.

“Trong từ điển của cậu, gia đình xếp đầu tiên, sự nghiệp là trọng tâm, bạn bè không thể thờ ơ, khách hàng thì càng quan trọng. Tất cả những thứ này được xếp hạng xong, trái tim của cậu còn có chỗ nào dành cho mình không? Còn phải lo ngại có bị soi mói hay không ư? Mình đâu phải chuột cống, tại sao chỉ có thể hoạt động về đêm?”

Hiểu Kiều cuối cùng cũng nhìn vào mặt Ngữ Ca, nhưng tiếp sau cái nhìn này, lại là một loạt những lời chất vấn.

Ngữ Ca trầm mặt nhìn ngược trở về Hiểu Kiều, nét mặt không chút biểu cảm.

“Chúng ta có gì nào? Cậu đã lấy ai chưa? Mình đã kết hôn chưa? Chúng ta đâu phải vụng trộm, lại không làm điều trái với đạo đức, tại sao không thể ở bên nhau chứ? Trong một tiệc rượu thương nghiệp, hơn một nửa những người trong đó đều không phải đi cùng người yêu, tại sao họ có thể quang minh chính đại, còn chúng ta thì phải lén lút? Hay là vì mình không xứng với thân phận tổng tài của cậu, khiến cậu mất mặt?”

“Cạch!” một tiếng, tách cà phê đang cầm trên tay của Ngữ Ca bị cô đặt mạnh trở về đĩa, dịch thể trong ấy văng ra một ít.

Hơi thở bắt đầu nặng hơn, Cận Ngữ Ca vẫn đang cố gắng khống chế cảm xúc. Hiểu Kiều cũng rất kích động, hai má tức đến ửng đỏ.

“Hôm nay cậu uống nhầm thuốc phải không? Không chịu ngưng đúng không?”

Ngữ khí của Ngữ Ca rất nghiêm khắc, hiển nhiên là cũng đã nổi giận.

“Cậu ở vị trí nào trong lòng mình? Mình còn muốn hỏi, mình ở vị trí nào trong lòng cậu đấy!”

Ánh mắt của Hiểu Kiều bắn ra vô số con dao, cô như con gà trống dựng đứng bộ lông, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

“Kiều Hiểu Kiều, cậu cảm thấy cậu đã chịu uất ức đúng không? Cậu cảm thấy cậu tình sâu như biển, còn mình thì không biết điều đúng không?”

Kiều cảnh quan hắt mặt sang hướng khác, ý rất rõ ràng: chính xác là như cô đã nói đấy.

“Vậy mình hỏi cậu, cậu xem mình là gì? Cậu lại xem nơi này là gì?”

Giọng của Ngữ Ca lạnh xuống, Kiều Hiểu Kiều nhất thời cứng họng, không rõ ý của Cận Ngữ Ca.

“Kiều cảnh quan muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, không cần nhắn nhủ không cần báo trước, phòng trọ cũng không tự do đến vậy đâu chẳng? Còn mình? Bức thiết phải tiếp đón vô điều kiện!?”

Những lời khó nghe, cô đã không nói ra, nhưng ý nghĩa bao hàm trong ấy lại đã quá rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tát tay

Kiều Hiểu Kiêu đương nhiên không chấp nhận những lời chất vấn này, do đó nhanh chóng phản bác lại:

“Cậu xem trọng lời giải thích của mình sao? Sự tồn tại của mình với cậu mà nói có hay không cũng chẳng là gì đâu chẳng? Huống chi, có lần nào không phải vì cậu quá bận mà chúng ta không thể gặp nhau hay là mình bị buộc phải ra về?”

Cận Ngữ Ca khoanh tay dựa vào cạnh bàn, chờ xem Kiêu cảnh quan còn bao nhiêu điều bất mãn nữa.

“Mình căn bản không hiểu được cậu, cậu bao giờ cũng cao cao tại thượng. Đối với cậu mà nói, mình là gì? Hay là trong lòng cậu, vốn dĩ không có gì đáng để xem trọng? Kể cả Kiêu Hiểu Kiêu này!”

Hiểu Kiêu đứng phắt dậy khỏi sô-pha, đi chân trần dưới nền đất.

“Tình yêu đối với cậu mà nói, không phải tất yếu mà chỉ là món pha chế. Cũng giống như cà phê của cậu.” Hiểu Kiêu đi sang đó, chỉ tay vào tách cà phê đang đặt cạnh Ngữ Ca.

“Cà phê cực phẩm do đầu bếp thượng hạng pha chế cậu uống, cà phê hòa tan mua bên lề đường cậu cũng uống, với cậu, không có gì là ‘nhất định phải là nó’ cả. Tình cảm cũng vậy, cậu vốn không hề trông chờ, chỉ vì mình đã ngẫu nhiên xông vào mà thôi. Nếu đổi lại là người khác cố ý đến gần, cậu vẫn sẽ chấp nhận, bởi vì đối với cậu, căn bản chẳng có gì khác biệt!”

“Bốp!”

Cái tát tay đã nhấn nhin rất lâu của Ngữ Ca cuối cùng đã thực thực tại tại mà rơi xuống mặt của Hiểu Kiêu.

Căn phòng lặng thinh, không khí cũng như bị cô đọng. Hiểu Kiêu cúi đầu thù người ra.

Lời nói rất quá đáng, mãi đến khi bị đánh cô mới nhận ra. Nhưng không nói cũng đã nói rồi, không thu về được nữa.

Cận Ngữ Ca đứng đối diện với cô, lồng ngực phập phồng do thở gấp, rất hiển nhiên là đã nổi giận. Nhưng nếu phải đuổi người này ra khỏi nhà giống như trước đây, cô lại không làm được. Vì vậy chỉ có thể kìm chế.

“Kiêu Hiểu Kiêu, cậu xem mình là...”

Lời bị khựng lại, chỉ vài chữ thôi, nhưng lại như được tuôn ra từ kẽ răng, những chữ sau đó, thể nào cũng không nói nên lời. Cô dừng lại một lúc, sau đó mới tiếp tục:

“Cậu thật sự nghĩ như vậy ư?”

Kiều Hiểu Kiêu đang ân hận vì sự lỗ lù của mình, nhưng tát tay ấy lại khiến cô có hơi mơ màng, vậy nên cô cũng không biết phải nói gì và nói như thế nào.

“Là ai không muốn ở bên nhau, lại là ai đã nói đây chỉ là một trò đùa? Cậu mang tình cảm ra làm trò đùa, thì mình bắt buộc phải đùa với cậu ư? Cậu xem mình là gì?”

“Mình không xem trọng cậu... có chuyện gì của cậu mà mình không biết, mình không nhớ? Thích ăn gì, thích chơi gì, ăn mặc đi lại, thậm chí là những chuyện nhỏ nhặt nhất, cậu bận trăm công ngàn việc thỉnh thoảng đến đây một lần, có điều nào là mình đã lơ là? Kiêu cảnh quan thích mùi hoa trà, thích xem phim hoạt hình, áo quần cùng kiêu sẽ mua hai cái, mình nói có sai không?”

Những lời nói của Cận Ngữ Ca thật sự khiến Kiêu Hiểu Kiêu sững sốt,

“Sao... sao cậu lại biết?”

“Ho!” Cận Ngữ Ca cười lạnh một tiếng, “Lạ lắm sao? Túi áo bên trái của áo khoác caro màu xanh đậm có một lỗ nhỏ, cùng một kiêu áo đó, cổ áo bị dính vết mực, những điều này cậu có chú ý đến không?”

Hiếu Kiều chớp mắt bán tin bán nghi, nhất thời không phản ứng kịp.

“Mỗi bộ đồ cậu để lại ở đây, đều do chính tay mình giặt lấy. Từ nhỏ đến lớn ngay cả một chiếc vớ mình cũng chưa từng giặt, làm việc đến nửa đêm còn phải giặt đồ cho cậu, cậu còn muốn mình xem trọng cậu như thế nào nữa?!”

Câu cuối cùng, Ngữ Ca đã tăng thêm ngữ khí, nói một cách không cam tâm. Và sự thật mà cô nói ra khiến Kiều Hiếu Kiều kinh ngạc vô cùng, cô đa phần đến đây vào những lúc vừa trở về từ chuyến công tác, không kịp về nhà thay đồ, quần áo bẩn đến mức nhìn cũng không dám nhìn. Bấy lâu cô luôn tưởng rằng, quần áo vứt ở đây đều sẽ được đưa đến tiệm giặt ủi cùng với quần áo của Ngữ Ca, bởi thế cũng rất an lòng mà mặc những bộ đồ đã giặt sạch sẽ thơm tho treo trong phòng trang phục của chủ nhân ở đây.

“Mình không trách cậu khẩu bất đối tâm, nhưng thử nghĩ lại xem, Kiều Hiếu Kiều, cậu hiểu mình được bao nhiêu? Mình cao cao tại thượng? Cậu căn bản chưa bao giờ dùng tâm để tìm hiểu đương nhiên là không hiểu!”

Mặt của Hiếu Kiều lúc trắng lúc đỏ, sự xông thích mà lời nói của Ngữ Ca mang đến thật sự quá lớn.

“Tình yêu mà cậu muốn, có lẽ mình không làm được. Nhưng mình có cách của mình, mình đã dùng cách của mình mà nỗ lực vì nó!”

Lời chấm dứt tại đây, sắc mặt của Cận Ngữ Ca vẫn còn trắng bệch do tức giận, nhưng cảm xúc lại bị cô đè nén xuống, quay lưng bỏ mặt Kiều Hiếu Kiều đi vào phòng.

Cửa, ‘rầm’ một tiếng bị đóng lại.

Hiếu Kiều đứng ở giữa sảnh, giữ yên tư thế, nhích cũng không nhích. Xung quanh rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy nhịp đập của trái tim. Cảm giác rất bóng trên mặt đã tan biến, vốn dĩ Ngữ Ca cũng không nặng tay, nhưng cảm giác ở trong tim lại không dễ dàng xoa dịu.

Cận Ngữ Ca là một người kiêu ngạo, nếu không phải cần thiết, cô rất ít khi biểu đạt suy nghĩ của mình. Vì vậy, Hiếu Kiều chỉ có thể đoán và đoán. Nhưng Kiều cảnh quan vốn thông minh lanh lợi lại cứ mãi không thông suốt trong chuyện này. Lần bị thương ấy, cô dường như đã nhìn thấy được hy vọng, nên mới có sự thất thường của đêm nay. Những lời nói của Ngữ Ca, từng câu chữ đều hóa thành dòng chảy ấm nóng len lỏi vào trái tim của Hiếu Kiều, trái tim cô giờ đây rất đầy, đầy đến mức đã sắp tràn ra ngoài.

Mà tình hình bây giờ có vẻ như... cô lại đi vào ngõ cụt rồi.

Kim đồng hồ không ngừng lướt đi, gần một tiếng đã trôi qua, Hiếu Kiều sau khi suy ngẫm tất cả mọi chuyện bèn ngược mặt lên như đã đưa ra quyết định. Xoay xoay bờ vai và vùng cô có hơi tê dại, nhìn cánh cửa khép chặt trước mắt, cô thở ra một hơi, bước tới mở cửa đi vào trong.

Trong phòng tối mịt, chỉ có ánh trăng đang hắt vào qua lớp rèm lụa mỏng. Ngữ Ca nằm nghiêng người ở vị trí bên trong, mái tóc dài xõa ra trên gối trông như thác đổ, bờ vai mỏng manh, cảm giác cô đơn.

Tim của Hiếu Kiều chợt thất lại, cô đi sang đó, kéo hết rèm cửa lại và nhẹ nhàng vịn to ánh đèn trên bàn.

Ngữ Ca đang nhắm mắt khẽ nhủ mảy mai. Hiếu Kiều ngồi xổm bên cạnh giường, vết thương trên đùi nhói đau, thế là cô ngồi phịch luôn xuống đất.

Dưới ánh đèn, bàn tay để bên ngoài tấm chăn của Ngữ Ca trắng đến cơ hồ trong suốt, móng tay tròn trịa và sạch sẽ. Hiếu Kiều khẽ đến gần, đặt nó vào lòng bàn tay.

Chủ nhân của bàn tay ấy muốn giặt ra, nhưng lần này Hiếu Kiều rất kiên quyết, đã giữ rồi thì không chịu buông nữa. Ngữ Ca rút hai lần cũng không rút được, đành bỏ cuộc, để mặc cho ai đó nắm giữ, chỉ là, mắt vẫn khép chặt.

“Ngữ Ca.” Giọng nói dịu dàng, rất thấp và bình thản.

“Tớ xin lỗi.”

Cận Ngữ Ca đang nằm nghiêng người, chân mày khẽ lay động một cái, song cũng không có thêm phản ứng nào khác.

“Là mình không tốt, chỉ biết suy nghĩ cho mình mà đã bỏ sót rất nhiều chuyện. Sau này mình sẽ không như thế nữa, sau này chúng ta cũng sẽ không như vậy nữa, có được không?”

Hiếu Kiều dừng lại một lúc, nhìn Ngữ Ca, cô thì thầm:

“Mình không đùa giỡn, trước đây... những lời đó mình chỉ nói bừa thôi, không phải thật đâu... mình rất quan tâm cậu, làm sao có thể đùa được chứ, lúc đó, mình đã nhất thời nghĩ quẩn...”

Giọng của Hiếu Kiều càng nói càng thấp, từ từ cúi xuống úp mặt vào cánh tay đang cong lên, như đang ân hận vì một phút nông nổi của mình vào hai năm trước. Nhưng đến khi phải thẳng thắn thừa nhận điều đó, lại có hơi khó mở lời.

Cũng tốt, thôi thì nói ra vậy, đã dây dưa hai năm rồi, còn tiếp tục kéo dài không biết lại có thêm bao nhiêu nuối tiếc đây. Sai rồi, cũng phật rồi, nhận lỗi xong, có lẽ sau này sẽ tốt hơn chẳng.

Cận Ngừ Ca từ từ mở mắt ra, nhìn bàn tay đang nắm tay của mình và quả đầu với mái tóc xoăn đang cúi xuống ở trước mặt. Mùi hương nhàn nhạt quen thuộc của cây bách hương xông vào mũi, xua tan cơn giận trong cô. Tuy nhiên, vẫn không chịu phản hồi.

Dừng lại một lúc, Hiểu Kiều đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ hoe, mũi cũng khịt khịt.

“Ngừ Ca.”

Có hơi tội nghiệp, cũng có hơi nhõng nhẽo. Cận Ngừ Ca vẫn không có biểu cảm, nhưng đôi mắt ấy, đã dần được thay thế bằng ánh nhìn ôn hòa. Hiểu Kiều nhìn cô, từ từ nhường người đến gần.

Môi kề môi, rồi khẽ đặt lên đó một nụ hôn. Tay vẫn nắm chặt, đặt giữa hai quả tim, cảm nhận nhịp đập của đôi phương. Ngừ Ca không né tránh, chỉ khẽ nhắm mắt lại khi tiếp xúc với bờ môi mềm mại ấy.

Chỉ là một nụ hôn nhẹ, Hiểu Kiều lui ra, chớp chớp mắt, sau đó cong môi lên cười.

Ngừ Ca không nói lời nào, chỉ bặm môi một cái, như đã mệt mỏi, cô kéo chân quay người nằm thẳng lại. Song, tay vẫn đặt trong lòng bàn tay của Hiểu Kiều, không hề có ý rút ra.

Cánh tay của Hiểu Kiều thuận thế đặt lên người cô, niềm vui hiện rõ trong mắt, cô tức thì giờ chần ra leo lên giường, vòng tay ôm người đẹp vào lòng. Chóp mũi chạm vào làn da lán mịn ở sau cổ, cô cọ sát vài cái và nói:

“Ủm. Thơm.”

Ngừ Ca nhích vai một cái, tránh khỏi sự quấy nhiễu nhòn nhột.

“Đi tắm.”

“Tắm chung đi.”

“Đừng mơ.”

“Vậy thôi không tắm nữa.....”

Bên ngoài các lớp rèm cửa, mặt trăng mấy lần muốn lên vào tò mò chuyện của hai người, nhưng mãi không tìm được cơ hội.

Giây lát sau, Kiều cảnh quan vừa nãy có biểu hiện rất đáng hoàng sau khi nhận được ân xá thì bắt đầu không nghiêm chỉnh nữa.

“Ngừ Ca.”

Không ai trả lời cô.

“Sau này, cậu có thể cho mình một cái xưng hô thân mật một chút không?” Không trả lời thì tự nói vậy.

“Hửm?” Ngừ Ca không mấy hiểu.

“Ví dụ như honey, sweetie, hay baby đều được, như vậy mình có thể cảm nhận được tình yêu của cậu.”

“Có thấy ón không vậy?”

“Nhưng lần nào cậu cũng gọi mình cả họ lẫn tên. Cứ hể nghe cậu gọi Kiều Hiểu Kiều, mình lại muốn đứng nghiêm hành lễ...”

“.....”

“Ngừ Ca, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không?”

“Sao?”

“Tức là, giống như những người khác vậy, rất bình dị mà..... ừm, ở bên nhau.”

“Được thôi, vậy cậu về đi.”

“Tại sao?”

“Không ai vừa mới bắt đầu thì đã cùng chung chăn gối cả.”

“Ồ, vậy đợi ngày mai chúng ta hãy bắt đầu vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Quà tặng

Bãi biển đầy sương mù làm mờ cảnh vật trước mắt, hạt cát ấm nóng áp sát vào da, tựa như những cái vuốt ve dịu dàng và thâm tình của Hiểu Kiều, dễ chịu đến mức khiến con người cảm nhận được sự rung động từ sâu bên trong cơ thể. Sóng cứ vỗ vào bờ, những làn sóng lần lần tấn mang theo bọt biển nghịch ngợm ấy lướt qua cơ thể, mang đến cảm giác choáng váng chỉ muốn đắm chìm. Khoái cảm của đợt này nổi tiếp đợt khác dần dần lan tỏa, truyền đến từng lỗ chân lông, mang đến niềm vui sướng tột đỉnh.

Đột nhiên một sự kích thích mạnh mẽ nào đó ập đến, Ngữ Ca bất giác thốt lên một tiếng rên rỉ trong mơ hồ, ý thức hỗn độn bắt đầu được chỉnh lý lại, con người cũng dần tỉnh táo. Chỉ là, ai đó vẫn khép chặt mắt, muốn chờ đợi cảm giác hưng phấn của cơ thể và tâm linh từ từ trôi qua.

Đáng chết thật! Mới sáng sớm sao lại mơ thấy những thứ này chứ!

Nhưng, cái cảm giác thoải mái lan tỏa đến toàn thân ấy dường như không có dấu hiệu thuyên giảm, trái lại còn ngày càng mãnh liệt. Sự đè nén ở lồng ngực và cảm giác kỳ lạ đến từ một bộ phận khác của cơ thể đều nói cho Ngữ Ca biết có một sự bất thường đang xảy ra.

Mở mắt ra, cái xuất hiện ở trước mặt chính là nụ cười phóng to của Kiều Hiểu Kiều, cô đang nhìn cô với nét mặt xảo huyệt vì quý kẻ đã thành. Một tay đang đặt trên chỗ cao cao trước lồng ngực, tay còn lại không cần nhìn cũng biết đang ở đâu rồi. Cận Ngữ Ca lập tức phản ứng ra nguyên nhân của giấc mơ xuân ban nãy chẳng ai khác ngoài tên này, khí huyết xông lên đầu, chỉ muốn đạp con người này văng xuống giường.

“Đồ xấu xa...” Nhưng mà tình thế trước mắt dường như không cho cô sức lực nào để hoàn thành ý định ấy, cuối cùng chỉ có thể buộc miệng phun ra câu mắng rủa ngàn năm không đổi.

Kiều Hiểu Kiều càng cười đắc ý hơn, cô dừng lại động tác trong tay, vờ như trung cầu ý kiến:

“Có muốn tiếp tục không?”

Ngữ Ca vừa giơ một tay lên mặt của Hiểu Kiều định đẩy cô ra thì giây tiếp theo, cô đã bị một sức mạnh vừa đủ để xuyên vào người, chỉ trong tích tắc, khoái cảm ấy đã đập vỡ ý thức còn sót lại trong cô, đồng thời cũng đánh tan những lời chuẩn bị thốt ra khỏi miệng. Hiểu Kiều nhướng người dậy đè lên người Ngữ Ca, khẽ thì thầm vào tai cô:

“Có người nhớ mình rồi, mình phải đi thăm nó đây...”

Cô vừa nói, động tác trên tay vẫn tiếp tục, hơi thở của tình dục thông qua màng nhĩ truyền đến khắp cơ thể. Cận Ngữ Ca vốn còn định phản kích lại, đến đây cuối cùng cũng mất đi khí thế của một kẻ mạnh, mà để lộ ra nét mặt nhu nhược hiếm thấy, mặc cho Kiều cảnh quan gian kế thành công, tùy ý sắp đặt.

Nụ hôn mê man nồng nhiệt sau giai đoạn vui vẻ nhất của Kiều Hiểu Kiều chỉ vừa kết thúc thì Cận Ngữ Ca đã mặc áo đứng dậy, xuống giường đi tắm. Vòng tay tự dưng bị trống rỗng, Kiều cảnh quan không vui chút nào, bèn kéo gối che mặt lại và “ừ ừ” thành tiếng, thế là bị đại tiểu thư kéo chăn đắp luôn từ đầu xuống chân, không thấy thì coi như không có!

Bác đồng hồ rất là tận trách nhiệm mà cất vang khúc nhạc buổi sớm, song lại bị Kiều cảnh quan tắt một cái làm cho cảm phiền. Giấc ngủ bị phá rối, Kiều Hiểu Kiều giơ tay qua bên cạnh sờ soạng, chỉ có không khí, không cam tâm, cô kéo chăn ngồi dậy, cuối cùng chỉ có thể chấp nhận sự thật Cận Ngữ Ca đã không còn ở trong phòng.

Mang dép đi ra ngoài, Hiểu Kiều nghe thấy âm thanh vọng ra từ nhà bếp, vừa gãi đầu vừa loạng choạng bước sang đó thì trông thấy Ngữ Ca đang ngồi ăn sáng.

Vẫn là bánh mì sandwich, sữa bò được rót trong ly thủy tinh, tất cả không khác gì trước đây. Hiểu Kiều súc miệng rồi đi trở ra ngồi vào bàn ăn. Đưa tay lấy bánh mì, ủa? Có nướng qua ư? Cô ngước lên nhìn Ngữ Ca, đại tiểu thư cũng đang nhìn cô, nhưng khi cô ngước lên nhìn thì đối phương lại vội cúi mặt lẩn tránh. Hiểu Kiều lại đưa tay qua cầm ly sữa, sữa cũng nóng!

“Hôm nay sao vậy?”

Ngữ Ca nuốt hết thức ăn trong miệng rồi mới trả lời:

“Chẳng phải cậu nói bữa sáng không có hơi ấm sao?”

Hiểu Kiều ồ một cái như đã hiểu ra,

“Vi thể mà bánh mì được nướng, và sữa cũng được hâm nóng?”

Ngữ Ca không trả lời.

“Nhưng mà...” Hiểu Kiều nhăn mặt nhìn những món ăn đơn giản nhất đặt trên bàn, “Cậu cũng có thể chiên một quả ốp la mà...”

Cận đại tiểu thư lườm cô một cái, “Có chiên.”

“Đâu?”

Kiều cảnh quan nhìn qua phía nhà bếp, chỉ thấy những vỏ trứng gà nằm lẫn lộn.

“Trong thùng rác.”

Im lặng. Hiểu Kiều cố gắng nín cười, trông đáng ghét vô cùng.

“Cậu cười gì chứ?! Sao cậu không dậy nấu đi?” Cận Ngữ Ca bẽ mặt quá liền cãi bướng.

“Cười cũng không cho sao,” Vẻ mặt của Hiểu Kiều vẫn tươi rói, “Còn dám nói mình là cảnh sát trên Thái Bình Dương ấy chứ.”

Dứt lời, cô đẩy ghế đứng dậy đi lấy một chiếc chén thủy tinh, rót sữa vào đó, múc thêm hai muỗng đường rồi chấm bánh mì ăn.

Cận Ngữ Ca cầm ly sữa lên, nhẹ giọng giải thích:

“Mình ăn một mình thì đương nhiên là đơn giản,” Lại ngược lên nhìn Hiểu Kiều, cô hơi ngập ngừng khi nói tiếp những lời còn lại, “Nếu sau này cậu... đến thường xuyên... mình... sẽ cho người mang qua đây...”

“Không cần đâu.” Kiêu cảnh quan nghĩ cũng không nghĩ thì đã từ chối, Cận Ngữ Ca nghe vậy, ánh mắt chợt âm trầm, cúi đầu ăn bánh mì, không nói thêm gì nữa.

Hiểu Kiều bụng chén hóp một ngụm sữa rồi ngẩng đầu lên, xung quanh bờ môi còn lưu lại dấu tích màu trắng.

“Sau này khi đến đây, mình sẽ nấu bữa sáng.”

“Cậu? Cậu biết nấu?” Ngữ Ca có hơi ngạc nhiên.

“Mình có thể học mà, chỉ cần có lòng, việc gì mà không học được? Gần đây thời gian rất nhiều, mình có thể về nhà học lăm nghề của mẹ. Huống chi, mình thích bữa sáng kiểu Trung Hoa hơn, như cháo nê, trứng ốp la nê, súp nê, ăn vào thì cả một buổi sáng đều thấy thoải mái. Ngữ Ca, cậu thích ăn gì?”

Ngữ Ca nghĩ ngợi rồi nói: “Mình sao cũng được, ăn gì cũng không sao.”

Hiểu Kiều lấy khăn lau miệng, ngã lưng ra thành ghế và nhìn Ngữ Ca với nét mặt như cười lại như không cười.

“Việc như thế nào mới khiến cậu cảm thấy ‘có sao’ nhỉ?”

Ngữ Ca khựng lại một lúc, đưa mắt nhìn đối phương, không trả lời. Nhưng Hiểu Kiều lại bắt chợt nở một nụ cười tươi rói:

“Phải chăng đáp án chỉ có một? Đó chính là tở?”

Gương mặt đắc ý rạng rỡ như ánh mặt trời ấy bị đổi lấy một cái lườm vô tình, cuối cùng, không thể không ngoan ngoãn mà đi đánh răng rửa mặt.

Chiều hôm sau, Cận Ngữ Ca vừa duyệt xong một bản kế hoạch thì “Cảnh Trường Mèo Đen” đã lại nhảy nhót trên màn hình. Cô bắt máy lên, bên kia là giọng điệu rất kỳ lạ:

“Tùng tùng tùng, tôi là tùng chèo, có dặn dò gì cứ việc ra lệnh! Over!”

Khoe môi của Ngữ Ca bắt gặp gương lên nở ra một nụ cười không dễ phát giác, giọng nói cũng dịu dàng lạ thường:

“Đang ở đâu thế?”

“Ngang 90 mét, dọc 200 mét, căn cứ theo công thức hình tam giác, hiện giờ khoảng cách của chúng ta là 219.32 mét. Báo cáo hết!”

“Lại chuẩn việc à?”

“A...” Kiêu Hiểu Kiều kêu lên e é, “Quả là bản chất bóc lột của nhà tư bản mà, phản ứng đầu tiên lại là vấn đề này, cũng may tở lãnh lương của nhà nước.”

“Lương mà nhà nước trả cho cậu cũng là tiền đóng thuế của công dân thôi, chẳng lẽ người đóng thuế này không có quyền giám sát công việc của cậu sao?”

“Vậy hiện giờ tớ muốn được diện kiến người nộp thuế để cảm tạ sự ủng hộ vô điều kiện của cô ấy dành cảnh sát, có được phê chuẩn không?”

Ngữ Ca bật cười, “Lên đây đi.”

“Yes madam!”

Khi Hiểu Kiều đi vào thì Ngữ Ca đang xem công văn trong tay, vội vàng ngược lên nhìn một cái, cô bất chợt sững người. Chiếc áo sơ mi hai túi màu đỏ hồng vô tình làm cho gương mặt trắng nõn của Hiểu Kiều tươi đẹp như hoa đào, quần jeans đen bọc lấy cặp chân thon dài và cân đối, người ấy đứng ngược sáng, sống lưng thẳng đuộc, vô cùng thu hút. Cận tổng tài hơi ngẩn người, nhất thời thất thần.

Mãi đến khi Tiểu Quan mang cà phê vào, cô mới vội thu lại ánh nhìn, cúi đầu che giấu sự thất thái của mình.

Kiểu cảnh quan đầu ngõ mình cũng có lúc mê hoặc người khác bằng sắc đẹp, thế nên vẫn tự nhiên như chẳng có chuyện gì, chỉ vui vẻ chào hỏi Tiểu Quan. Đợi khi cửa phòng đóng lại, cô mới ngồi phịch xuống sofa.

“Cuối cùng cũng được đối đãi bình đẳng rồi! Không ngờ mình cũng có ngày hôm nay!”

Ngữ Ca nhíu mày, “Cậu làm bầm gì vậy?”

“Không, chỉ cảm thán một chút thôi.” Tâm trạng của Hiểu Kiều rất vui.

Ngữ Ca quay qua mở tủ, lấy ra một chiếc hộp giấy xen kẽ hai màu xanh trắng, chính giữa có một ngôi sao sáu cánh, rồi đứng dậy đi tới bên Hiểu Kiều, đặt nó lên bàn.

“Hôm sau mừng sinh nhật rồi đúng không? Hôm đó mình phải đi công tác, tặng quà sớm cho cậu nè.”

“Hà?!” Kiểu Hiểu Kiều kêu lên, giọng nói đầy thất vọng, “Tại sao phải đi ngay ngày hôm đó chứ, cậu không ở đây thì có đưa vàng cho mình cũng đâu có ý nghĩa gì...”

Cận đại tiểu thư không hề lay động, “Đã sắp xếp từ trước rồi, hơn nữa hôm sau là về ngay. Ai bảo cậu đòi sinh ra trong ngày hôm đó chứ?”

“Có nói lý lẽ không vậy?”

Kiểu cảnh quan rất hiểu đây là điều không thể nào thay đổi, nên cũng không tự chui vào ngõ cụt, nhưng nói sao cũng phải oán trách vài câu mới chịu. Cô cầm hộp quà qua xem, bên trong là một chiếc hộp kim loại to bằng một bàn tay, để nó lên tai lắc lắc vài cái.

“Gì thế này? Kim cương á?”

Cận Ngữ Ca lườm cô một cái, đi về bàn làm việc, không thèm đôi co với cô nữa.

Mở hộp ra, bên trong là một tấm vải màu đen. Hiểu Kiều lấy nó ra, chớp chớp mắt rồi quay sang hỏi Ngữ Ca:

“Áo của công nhân quét đường ư? Sao lại là màu đen? Không phải màu cam đỏ à?”

Lần này thì ngay cả lườm một cái cũng bằng thừa, Ngữ Ca tiếp tục xem hồ sơ trên bàn rồi ký tên lên đó.

Hiểu Kiều ngấm nhìn một hồi, đột nhiên mắt sáng lên.

“Đừng nói đây là áo chống đạn vô hình được lưu truyền trong truyền thuyết nhé? Cậu lấy từ đâu ra vậy??? Chẳng phải chỉ có trong quân đội Israel thôi sao, nghe nói đội tình báo muốn mua một cái cũng khó đấy!”

Ngữ Ca không hề ngược mặt lên mà nói: “Sau này ngày nào cũng phải mặc nó trong người, mỏng như vậy mặc bên trong áo thun không ai thấy đâu, ngoại trừ lúc tắm rửa, thời gian còn lại đều không được cởi ra biết chưa!”

Nói xong, không nghe thấy hồi ứng, cô bèn ngược lên nhìn, Kiểu Hiểu Kiều đã cởi áo ra và đang mặc áo chống đạn. Thấy mệnh lệnh của mình được chấp hành nhanh như vậy, Cận tổng tài cũng không nói gì thêm, mím môi một cái rồi cúi đầu tiếp tục công việc.

Sau khi mặc “món quà” ấy vào, Hiểu Kiều đứng lên xoay xoay người, cảm giác quả thật chẳng khác gì áo bình thường, rất thoải mái. Cô tươi cười khoái chí, vừa cài lại nút áo vừa đi tới bàn làm việc, ngồi xồm xuống bên cạnh Ngữ Ca.

Ngữ Ca nghiêng đầu qua nhìn, chỉnh lại nếp gấp trên cổ áo cho Hiểu Kiều và gật gù bảo:

“Ừm, rất vừa người.”

Hiểu Kiều dựa vào cạnh ghế, nhướn mày lên hỏi:

“Vậy là xem như... xong rồi sao?”

Ngữ Ca dừng bút, ngã lưng ra thành ghế, khuỷu tay chống trên tay cầm, hai tay đan vào nhau và đưa mắt nhìn Hiểu Kiều.

“Không hài lòng?”

“Hình như cậu chưa từng mừng sinh nhật với mình, lần đầu tiên mà đã vắng mặt, phải chăng nên bù đắp một tí?”

Giọng nói và nét mặt đều rất dịu dàng, Ngữ Ca có hơi không quen, bèn dời sự chú ý sang hướng khác.

“Muốn bù đắp bằng cách nào?”

“Tớ có thể đòi hỏi thêm một món quà không?”

“Món quà gì?”

Hiểu Kiều đứng dậy khoanh tay lại, đưa mắt nhìn ra tấm kính lớn sau lưng Ngữ Ca, ngoài kia là các tòa nhà chọc trời nối đuôi nhau, tầm biển quảng cáo to đùng không dễ bị phớt lờ đang tuyên truyền đến mọi người sản phẩm quái lạ nào đó. Ngẫm nghĩ giây lát, Hiểu Kiều mới lại nhìn trở về Ngữ Ca.

“Tặng cho mình một ít thời gian của cậu nhé?”

“Humm?” Ngữ Ca không hiểu.

“Sau này, mỗi buổi chiều thứ bảy, đừng làm gì cả, chỉ ở bên mình. Giống như mình đã nói hôm trước vậy, chúng ta làm lại từ đầu, được không?”

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Đua xe

Xung quanh rất yên tĩnh, ánh nắng từ bên ngoài rọi vào làm ấm cả không gian. Nét mặt của Hiểu Kiều trông có hơi mơ hồ, không có bất kỳ thái độ đặc biệt nào khi nói ra những lời này, trái lại là tự nhiên như chỉ nói “Lát nữa mình đi cà phê nha”, nếu đối phương nhận lời thì đôi bên vui vậy; còn nếu từ chối, thì cũng cười trừ cho qua mà thôi.

Bởi thế mà khiến Ngữ Ca trở nên lúng túng, cô không rõ Hiểu Kiều đang muốn nói gì, bèn nghiêng đầu nhìn cô, như muốn suy đoán ý đồ gì đó từ đôi phương.

Nét mặt ấy của Ngữ Ca khiến Hiểu Kiều cảm thấy mắc cười, bèn dùng hai tay giữ lấy mặt cô, cúi xuống hôn lên cặp chân mày ấy. Khoảnh khắc da thịt chạm vào nhau, Ngữ Ca nhắm mắt lại theo tiềm thức, rồi lại mở ra, tiếp tục nhìn người ở trước mặt mình.

“Nếu thật sự có công chuyện, chúng ta có thể dời lên sớm hơn hoặc lùi lại, linh hoạt một tí, huhm?”

Ngữ Ca vẫn chưa kịp phản ứng, nhưng vẫn gật gù. Cô chỉ cảm thấy cách nói “linh hoạt một tí” này khá hợp lý, nhưng mà...

“Vậy là nhận lời rồi nhé?”

Hiểu Kiều làm ra bộ dạng vô tội. Cận Ngữ Ca khựng lại một cái, đợi khi lấy lại tinh thần thì đã bĩu môi, cô lôi bàn tay đang vòng lên cổ của mình xuống, đồng thời đẩy cái mặt xảo trá kia ra.

“Nè nè! Không phải cậu muốn nuốt lời chứ?”

Mặt của Hiểu Kiều nhăn nhó như nhúm cái khô, Cận tổng tài cúi đầu chăm chú làm việc, không có một dấu hiệu lay động nào.

“Nuốt lời là cử chỉ không có đạo đức đâu nha?! Huống chi sinh nhật mà cũng không có ai bên cạnh, tội nghiệp biết chừng nào...”

Chiến lược quỷ nhiễu vẫn tiếp tục, hơn nữa càng ngày càng gần, còn có dấu hiệu động tay nữa.

“Được rồi không dám.”

Cận Ngữ Ca không cần ngước mặt lên cũng có thể chính xác nắm bàn tay đang đến gần của ai kia.

“Cậu sang đó ngồi chờ một chút, mình kiểm tra xong chỗ này sẽ đưa cậu đến một nơi.”

Hiếu Kiều liền rút tay lại, “Đi đâu?”

“Nơi để thư giãn. Chẳng phải hôm nay là thứ bảy sao, bắt đầu từ hôm nay vậy.”

“Í! Tốt vậy sao?”

Kiều cảnh quan bất ngờ vô cùng, lập tức thu lại bàn tay “An Lộc Sơn”, đi đến kệ sách chọn ra một quyển, sau đó ngồi vào sô-pha ngoan ngoãn chờ đợi.

Tuy nhiên, một chút của Cận Ngữ Ca, là những hai tiếng đồng hồ. Mãi đến gần bốn giờ chiều cô mới hoàn tất công việc trong tay. Trong thời gian này, Hiếu Kiều quả nhiên ngồi đọc sách rất yên tĩnh, không hề hồi thúc cũng không tỏ ra buồn phiền.

Thấy Ngữ Ca đứng dậy, Hiếu Kiều mới vờn vai hỏi:

“Xong rồi à?”

“Ừm. Đi thôi.”

“Cho mình mượn quyển này nhé?” Hiếu Kiều gấp sách lại nói với Ngữ Ca.

Ngữ Ca mỉm cười, “Cứ để ở chỗ cậu, mình còn một quyển ở nhà.”

“Ừm.” Hiếu Kiều gật đầu, cầm sách đi theo ra khỏi phòng làm việc của tổng tài.

Ngữ Ca căn dặn vài lời với Tiểu Quan rồi cùng Hiếu Kiều vào thang máy. Kiêu cảnh quan còn đang bị quyển sách thu hút, cảm cúi ngắm nghía trang bìa.

Ngữ Ca thấy vậy bèn hỏi: “Bắt đầu từ lúc nào mà cậu cũng có hứng thú với loại sách bình luận này thế? Không phải cậu thích đọc tiểu thuyết sao?”

“Cũng không hẳn, trước đây khá thích đọc thể loại này. Nhưng bây giờ không còn nhiều thời gian nữa, lại dễ buồn bực, mà tiểu thuyết thì dễ nuốt hơn. Nhưng quyển này khá hay đó.”

Ngữ Ca không nói gì, nhưng từ độ cong của bờ môi, có thể đoán biết tâm trạng của cô dường như khá đẹp.

Thang máy dừng lại ở tầng hầm để xe, nhưng cửa thang lại không mở ra. Ngữ Ca cầm một tấm thẻ từ quẹt ngang qua một khe hở kín đáo ở bảng điều khiển. Hiếu Kiều chớp mắt hỏi:

“Đây là gì thế?”

“Thẻ xuống hầm B3.”

“Hầm B3? Không phải chỉ có hai tầng hầm thôi sao?”

Ngữ Ca không trả lời, chẳng mấy chốc, cửa thang máy đã mở ra, Kiêu Hiếu Kiều nhìn ra ngoài, rồi lại nhìn sang người bên cạnh.

“Đây là... hang ả nấp sao?”

Ngữ Ca thật sự không nhịn được mà phải lườm cô một cái, rồi bình thản rời khỏi thang máy. Hiếu Kiều theo sát ở phía sau, vừa đi vừa nhìn ngang nhìn dọc tò mò vô cùng.

Cảm giác mà nơi này mang đến không giống như một tầng hầm, nó không ngột ngạt và âm u, đèn cảm ứng ở đây đều là loại đèn phòng theo ánh sáng mặt trời. Vách tường bằng gỗ nguyên, tận cùng lối đi là cánh cửa từ. Cận Ngữ Ca đi sang đó, đặt ngón tay lên máy quét điện tử, “Tong” một tiếng, cánh cửa từ từ mở ra.

Kiều Hiếu Kiều đi theo ở phía sau vừa trở mắt vừa há to miệng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cô không biết phải dùng lời nào hay biểu cảm gì để bộc lộ tâm trạng lúc này.

Cấp dưới của Hiếu Kiều có một người tên Hoắc Bân, là một anh chàng si cuồng với xe, sở thích lớn nhất chính là sưu tập mô hình xe ô tô của tất cả thương hiệu xe danh tiếng trên thế giới, thu nhập của anh cơ hồ đều dùng để làm những thứ ấy. Hiếu Kiều từng đến nhà của Hoắc Bân, ở đây có hẳn một căn phòng để trưng bày mô hình xe ô tô, từng chiếc một đều sáng bóng và được phân loại sắp xếp kỹ càng, vô cùng công phu.

Và giờ đây, cái đang hiện ra ở trước mắt cô, chính là phiên bản phóng to và chân thực của căn phòng của Hoắc Bân, mấy chục chiếc xe bóng lưỡng được đậu theo một trật tự nhất định dưới tầng hầm B3 bí mật, lằng lằng tỏa ra ánh sáng thần bí của chúng.

“Đây... đây là bãi đậu xe sao.....?”

Kiều cảnh quan không dời mắt ra được. Khi những chiếc xe khác nhau về màu sắc, kiểu dáng, nhãn hiệu này lần lượt lọt vào mắt, thật sự phải nói, cô có

hơi tiêu hóa không kịp.

“Bãi giữ xe cá nhân, cũng có thể nói là kho xe của mình.” Ngừ Ca vừa đi vừa nói.

Hiếu Kiều đi phía sau cô, tận mắt chiêm ngưỡng những chiếc xe đắt tiền mà Hoắc Ân chỉ có thể ngắm nhìn qua tạp chí. Khi vào đến bên trong, cô mới lại phát hiện, nơi đây không chỉ là một chỗ để đậu xe, xung quanh chỗ đậu còn có một đường đua. Mỗi chiếc ở đây đều có thể rẽ xuống đường đua ngay tại vị trí đỗ xe, và chạy trên đó mấy vòng. Hơn nữa diện tích nơi này, quả thật đủ cho những chiếc xe này trình diễn màn đua F1. Đứng tại nơi đây, Kiều Hiếu Kiều thật sự giống hệt Lưu bà bà, chốc chốc lại kêu lên “ô ồ”.

Ngừ Ca rảo bước khá nhanh, sống lưng thẳng tắp, hoàn toàn phớt lờ tiếng kêu quái lạ sau lưng mình.

Tận cùng của bãi xe là một căn phòng được ngăn cách bằng kính, bên trong là quầy bar nhỏ. Quầy bar và tủ rượu đều làm bằng gỗ, trưng bày đủ các loại rượu và ly kiểu, thậm chí là những món phụ dùng để pha chế. Ngừ Ca đi vào trong, lấy hai chiếc ly để cao hình tulip, khi trở ra thì nói với Kiều Hiếu Kiều – người đang lén lén lút lút chụp hình bằng chiếc điện thoại hàng lậu:

“Lúc ra ngoài hãy giao thẻ nhớ cho mình, không thì tịch thu điện thoại.”

“È... ”

Kiều cảnh quan vội vàng cất vật chứng phạm tội vào túi, xòe hai tay ra tỏ vẻ vô tội.

“Hi hi...”

“Chọn một chiếc đi, chúng ta đua thử.” Ngừ Ca cũng không đòi co trong truyện đó, nhắc nhắc cảm hứng về những chiếc xe mà nói.

Hiếu Kiều kinh ngạc, “Minh? Những chiếc này? .....”

“Chẳng phải cậu biết lái xe sao?”

“Biết thì biết đấy...”

“Vậy thì chọn một chiếc đi.”

“Tùy chọn sao?”

“Ừm”

Kiều Hiếu Kiều hỏi thật kỹ, liền lập tức hí hửng muốn thử ngay, chỉ sợ Ngừ Ca đột nhiên đổi ý không cho cô chơi nữa thôi. Hiếu Kiều chỉ vào chiếc xe đua hai cửa màu ngọc bích ở bên cạnh.

“Chiếc này.”

Ngừ Ca gật đầu, cố giọng để không cười thành tiếng, sau đó đặt một ly rượu lên nắp ca-pô, dịch thể màu đỏ sẫm chảy ven theo thành ly đến khi rót đầy một nửa.

Kiều Hiếu Kiều thử người ra, chớp mắt.

Ngừ Ca lén nhìn cô một cái, lại cảm ly còn lại đặt lên cùng một vị trí ở chiếc xe màu đỏ kế bên, cũng rót vào đó nửa ly.

“Được rồi, xe không có khóa, cứ khởi động là được.”

Dứt câu, cô mở cửa ngồi vào xe. Chỉ trong chớp mắt, xe màu đỏ đã lướt khỏi sàn đậu và dừng lại trên đường đua. Hiếu Kiều nhìn ly rượu trên ca-pô, cô đã hiểu ý nghĩa của nó, trong lòng thở dài: Đánh giá quá cao kỹ thuật của mình rồi chẳng?

Đợi khi mở cửa ngồi vào xe, tiếng than thở thứ hai lại vang lên, chỉ lo ngắm nhìn bề ngoài, tự nhiên chọn nhầm chiếc xe vô lăng bên phải. Nhưng mà sự đã thành rồi, đổi xe thì mất mặt lắm, đành leo vào, chỉ là không cam tâm thôi.

Khi hai chiếc xe đã đứng bằng nhau, Hiếu Kiều nghiêng đầu nhìn qua Ngừ Ca và bất gặp đối phương cũng đang nhìn mình trong tư thế ấy, còn nở một nụ cười rất kỳ diệu. Chưa kịp chờ Hiếu Kiều có phản ứng gì thì động cơ “ừ” một tiếng, xe của Ngừ Ca đã mất dáng.

Hiếu Kiều nhăn nhó mặt mày và bắt đầu làm quen với thiết kế trên xe với vẻ mặt rầu rĩ, rồi mới rất từ từ lướt chạy, vừa chạy vừa lăm bằm:

“Hơ, mình mới không đua với cậu đấy, mình cảm nhận xe hàng hiệu thôi, lỡ như đụng hư chỗ nào đó, khác nào phải bán thân để đền xe? Huống chi còn có ly rượu nữa, lăm đồ thì mất mặt lắm.”

Nhưng đợi khi cô từ từ quen với các thao tác trên xe thì suy nghĩ ban đầu hoàn toàn tiêu biến. Xe tốt như vậy mà để cô chạy với tốc độ của xe ba bánh thì đúng là một sự sỉ nhục đối với nó. Hơn nữa, cảm giác đua xe ở đây khác hẳn với khi chơi trong “Thành điện tử”, chạy được mấy vòng, cảm hứng của Hiếu Kiều bị khơi dậy, cô giữ chặt vô lăng, hai mắt sáng trưng nhìn chăm chăm vào xe ở phía trước rồi đạp liên tục vào chân ga như đang dùng máy may

thời xưa.

Ly rượu trên nắp xe sớm đã đổ ngay tại góc cua đầu tiên mà cô tăng tốc, chẳng thấy “thi thể” đâu. Hiểu Kiều cũng không thèm để ý, chỉ nhắm vào mục tiêu đuổi kịp Ngũ Ca mà thôi. Nhưng, kỹ thuật của họ rõ ràng là không ở cùng một cấp bậc, cô đã bị bỏ xa mấy vòng rồi.

Cận Ngũ Ca như là có ý thị uy vậy, mỗi lần vượt qua là lại bóp còi kích thích Hiểu Kiều, khiến cảnh quan Kiều tức đến đỏ mặt, song cũng đành chịu vì tài không bằng người, có đạp gãy chân ga thì cũng bằng thừa. Đợi khi lòng hư vinh và háo thắng của cô bị mài giữa đến chẳng còn một tẹo thì Cận tổng tài mới rất đặc ý mà dừng lại ở vị trí ban đầu.

Ngũ Ca bước xuống đứng dựa vào xe, nhìn Hiểu Kiều về mặt không cam tâm đang từ từ đi sang đây.

“Thế nào?”

“Hi!” Hiểu Kiều tăng hắng một tiếng, “Khá đấy.”

Cận Ngũ Ca quay lại nhắc ly rượu vẫn còn vẹn nguyên trên nắp xe của mình, đưa lên môi hớp một ngụm, rồi nhìn sang nắp xe của Hiểu Kiều, lẳng lặng mỉm cười. Hiểu Kiều thấy cô chỉ lo uống một mình, thế là chu môi.

“Đã cho cậu ấy chứ, tự cậu làm đồ thì không trách mình được.”

Ngũ Ca rõ ràng là đang chọc ghẹo. Hiểu Kiều nhìn ly rượu trong tay Ngũ Ca, rồi lại nhìn cô, khóe môi từ từ cong lên, sắp đến gần vòng lấy eo của người ta.

“Cậu nói không được uống thì không được uống sao?”

Ngũ Ca đang đưa rượu lên môi, không hề phòng bị, cứ chỉ bất ngờ như thế làm cô suýt bị sặc, liền quay đầu ho húng vài cái. Hơi thở còn chưa điều hòa trở lại thì môi của Hiểu Kiều đã đến.

Giữa không gian được vây quanh bởi sắt thép, Cận Ngũ Ca cắt đi sự nghiêm nghị và nhạy bén của tổng tài Cận Thị, thả lỏng cơ thể, tựa vào lòng Hiểu Kiều, cùng cô hoàn thành nụ hôn quần quýt nồng ấm ấy.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tình yêu

Trong buổi chiều thứ bảy nhàn rỗi này, dưới tầng hầm ít ai biết đến của tòa nhà Cận Thị, Kiều Hiểu Kiều ngồi trên nắp ca-pô của một chiếc xe nọ, trong vòng tay là một Cận Ngũ Ca nhẹ nhõm ít được nhìn thấy. Cả hai cùng uống một ly rượu, thì thầm chuyện trò, hưởng thụ thế giới hai người mà họ chưa bao giờ có được.

“Sao cậu lại để nhiều xe ở đây thế?”

“Vi thích.”

“Sao lại thích mớ sắt vụn này chứ?”

“Tại sao không được thích? Giống như cậu đã nói, mình có thể có yêu cầu với cà phê, với rượu đỏ,” Ngũ Ca xoay xoay ly rượu trong tay, “Nhưng không ai lại đi để tâm những thứ mà mình không thích. Vì vậy, đối với mình mà nói, cà phê cao cấp hay hòa tan không có gì khác nhau. Nhưng xe thì khác, nhất định phải là xe hiệu, tính năng phải số một, sạch sẽ là tất yếu.”

“Phải bóng lín đến mức con ruồi đậu xuống cũng bị tẹt chân!” Hiểu Kiều xen vào.

“Sao có thể cho phép chỗ này có ruồi chứ?!” Ngũ Ca quay lại nhìn Hiểu Kiều bằng ánh mắt quái lạ. Hiểu Kiều trề môi, uống rượu, không nói nữa.

“Sẽ có chuyên gia đến kiểm tra, bảo dưỡng và làm vệ sinh định kỳ, đảm bảo mỗi một chiếc xe ở đây đều ở trong trạng thái tốt nhất. Mình không thích đồ của mình có bất kỳ khuyết điểm nào.”

“Cậu có thường mua xe không?”

“Không, đa phần là ông nội mua tặng mình, có vài chiếc là quà của bạn của ba. Mỗi năm sinh nhật, quà tặng mà mình nhận được từ họ, cơ bản đều là xe. Thỉnh thoảng nhìn thấy chiếc đặc biệt thích mình mới tự mua.”

Hiếu Kiều ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

“Nhưng tớ không có khả năng mua xe cho cậu. Ừmm... đợi khi cậu sinh nhật, tớ mua mô hình xe tặng cậu có được không? Mỗi năm một chiếc, đợi khi chúng ta già thì sẽ có rất nhiều rất nhiều xe... đến khi đó chúng ta có thể xây một mô hình bãi giữ xe giống như vậy ở trong nhà. Dầu sao thì lúc ấy chúng ta cũng đâu còn sức để lái nữa, ta có thể gắn động cơ điều khiển cho nó, rồi đưa xe ngoài vườn... vừa tắm nắng vừa đưa xe, trong bếp thì hầm một nồi canh, cả căn nhà đều là hương thơm...”

Khi nói những lời này, Hiếu Kiều siết chặt Ngữ Ca hơn, người thì lắc lư qua lại, ngữ điệu nhẹ nhàng, hết như đã nhìn thấy viễn cảnh ấy ở trước mặt. Ngữ Ca rất thoải mái mà ngã vào lòng cô, cười nói: “Đeo kính lão đưa xe sao?”

“Được ấy chứ! Đâu để tớ xem nào...”

Hiếu Kiều nghiêng người qua, nâng cằm của Ngữ Ca hướng về phía mình,

“Ừm, cậu đeo kính lão vào chắc chắn sẽ rất giống một người.”

“Ài?”

“Thúy bà bà ấy.”

Khuỷu tay thụng một cái, “Chết đi!”

Lời vừa dứt, bản thân Cận Ngữ Ca đã sững lại, như có hơi hối hận về sự lỗ ló của mình. Trái lại Hiếu Kiều chẳng hề để tâm, chỉ giả vờ kêu đau rồi lại tức thì cười khanh khách,

“Sao vậy kia? Thúy bà bà rất là hiền từ kia mà...”

“Đến khi già rồi...”

Ngữ Ca xoay người lại, đưa tay vuốt lên tóc của Hiếu Kiều, ánh mắt có hơi trống rỗng, “Cậu cũng phải giống như vậy, khỏe mạnh giống như vậy...”

Hiếu Kiều vẫn tươi cười, “Làm sao có thể như vậy được nữa chứ? Lúc đó tóc cũng bạc hết rồi, răng cũng không còn, da mặt toàn là nếp nhăn, giống như vậy nè...”

Cô chụm mặt vào nhau, dán vào mặt Ngữ Ca, trán chạm vào trán.

“Cậu có chê tớ xấu, rồi bỏ tớ không?”

Ngữ Ca thuận thế vòng tay qua cổ của Hiếu Kiều, nôi hứng đùa giỡn,

“Bỏ!”

“Bỏ sao? Bỏ không?”

“Bỏ!”

“Nói lại xem?!”

“Ha ha...”

Cả hai ăn tối ở bên ngoài, rồi cùng về nhà Ngữ Ca. Thấy không có chuyện gì khác, Ngữ Ca nghỉ ngơi một lúc rồi đi đến bàn làm việc. Hiếu Kiều vẫn còn say mê với quyển sách lúc sáng, thế là cũng không làm phiền Ngữ Ca. Một mình khoanh chân ngồi trên sô-pha, chuyên tâm đọc sách của mình.

Một lúc sau, chuông cửa chọt vang lên.

Hiếu Kiều ngẩng mặt lên nhìn Ngữ Ca, ánh mắt dò hỏi. Ngữ Ca không hề ngẩng đầu lên, chỉ nói:

“Mở cửa đi, là Hoan Nhan.”

“Mình mở?”

Bấy giờ Ngữ Ca mới nhìn cô, “Có vấn đề?”

“À, không có gì.”

Hiếu Kiều úp ngược sách xuống bàn, xỏ dép vào đi ra mở cửa.

Cửa vừa mở, Hoan Nhan nhìn thấy cô thì nét mặt lập tức thay đổi, cười đầy hàm ý. Cô không nói gì, cũng không bước vào, chỉ đứng nhìn Hiểu Kiều, hàm ý trong đôi mắt ấy tuyệt đối phong phú.

Kiều Hiểu Kiều bị nhìn đến có hơi ngượng ngạo, bèn quay sang chỗ khác, tay vẫn đặt trên cạnh cửa, cũng không nói gì.

Không nghe thấy động tĩnh, Ngữ Ca bèn hỏi:

“Sao vậy?”

Bấy giờ Hiểu Kiều mới lách qua một bên, Cận Hoan Nhan nhìn cô một cái thật tinh ranh rồi bình thản bước vào, thay dép xong thì chạy liền tới bàn của Cận Ngữ Ca.

“Chị...”

“Hừm?” Như đã quen với giọng điệu này, Ngữ Ca tay vẫn cầm bút dò đọc hồ sơ trên bàn, đáp lại theo thói quen.

“Chị quả là rất hiểu ông nội, nội ra tay thật rồi, đúng là lão hồ ly mà...”

Vừa nói, cô vừa ngồi xuống ghế nệm phao trong phòng sách, hai chân duỗi thẳng, thở phò một hơi.

Ngữ Ca ngược lên nhìn cô: “Âu Dương không sao chứ?”

“Không sao, em đã nói với nội rồi, nếu Âu Dương bị thiếu một sợi tóc, em sẽ cắt đứt quan hệ với Cận gia. Có lẽ nội cũng nghi kỵ nên không quá nặng tay.”

Cận Ngữ Ca gật đầu. Hoan Nhan nhìn về phía Kiêu Hiểu Kiều đã trở về ghế sô-pha, rồi lại nhìn chị mình.

“Chị...”

Ngữ Ca nhìn lên, trông thấy vẻ mặt chọc ghẹo của cô, song vẫn tiếp tục bình thản làm việc. Hoan Nhan láo liên cặp mắt, đứng dậy đi tới bên sô-pha, ngồi phịch xuống bên cạnh Hiểu Kiều.

Hai tay vòng qua cổ của Hiểu Kiều, nhị tiểu thư kéo dài tiếng gọi:

“Kiều cảnh quan...”

Sự tiếp xúc đột ngột của da thịt khiến Hiểu Kiều có hơi ngượng ngùng, thêm vào mùi hương khác với mùi hương của Ngữ Ca xông thẳng vào mũi, toàn thân cô lập tức cứng đờ, vuốt vuốt mũi, cô quay mặt đi hướng khác.

Cận Ngữ Ca ở phía không xa đã ngồi thẳng dậy, nét mặt tuy vẫn bình thản, song sự không hài lòng xẹt qua trong mắt đã không trốn khỏi kim tinh hóa nhãn của em gái mình.

“Khuya như vậy rồi, cô còn ở nhà chị của tôi... là vì chuyện gì thế?”

Hiểu Kiều cười cười, nhìn Ngữ Ca một cái, để kẹp sách đánh dấu tới trang đang đọc dở rồi gấp nó lại.

“Trò chuyện thôi.”

“Trò chuyện gì?”

“Thi ca, triết lý nhân sinh.”

“Thường nguyệt ngắm hoa?”

“Nhìn nhau không biết chán.”

Cận Hoan Nhan phụt cười thành tiếng, tay vuốt vuốt lên mái tóc đặc biệt của Hiểu Kiều rồi quay lại nói với Ngữ Ca:

“Chị, cô ấy dễ thương quá à...”

Ngữ Ca cúi thấp đầu, xoa xoa vàng trắng, không biết phải đáp lại thế nào.

“Tặng cho em được không?”

Nghe thấy câu này, hai người còn lại đều đen cả mặt. Khóe môi Hiểu Kiều giật giật, bất lực quay qua nhìn nhị tiểu thư đang ở rất gần mình. Đại khái là Cận Hoan Nhan cảm thấy đoạt thứ người khác thích là rất khó, nên rất khăng khái mà bày tỏ:

“Cùng lắm em lấy Âu Dương đổi với chị!”

Ngữ Ca đã lấy lại bình tĩnh, vừa lật sang trang khác vừa thản nhiên đáp: “Không đời.”

Bị cự tuyệt, nhị tiểu thư có hơi dỗi, “Keo kiệt thật...”

Chủ nhân nhìn cô một cái, không đáp lại.

Cách đó vài cây số, tại một quán bar, Âu Dương Thông đang trò chuyện với bartender bắt gác rùng mình, chớp chớp mắt, quay nhìn ra sau lưng, không thấy gì, trong lòng kỳ lạ vô cùng.

Song, dường như nhị tiểu thư có rất nhiều đề tài để nói với Hiểu Kiều, chẳng mấy chốc thì đôi bên đã thân thiết với nhau. Ngữ Ca lo làm việc của mình, cũng không mấy để ý đến họ.

Tuy nhiên, khi đề tài tự dung quay về đại tiểu thư thì cô có không muốn nghe cũng không được, lời nói của họ cứ thi nhau luồn lách vào tai cô.

Cận nhị tiểu thư quá yêu thương chị mình, thế là dặn dò Kiều cảnh quan:

“Người như chị của em, đừng nói là một trăm người, cho dù là một triệu người cũng chưa chắc đã tìm ra người thứ hai, chị phải trân trọng đấy...”

Hiểu Kiều thề lười nói: “Em yên tâm, loại phụ nữ một khi đã mặc áo vào thì không thèm biết đến ai như chị của em, ngoài Kiều Hiểu Kiều này ra không còn người thứ hai yêu cô ấy đâu.”

“Et...”

Cận Hoan Nhan khờ cả người, trong đầu từ từ tiêu hóa hàm ý trong câu nói ấy, đợi khi đã hiểu ra thì một nụ cười vui mừng và an ủi đã nở ra. Cách bày tỏ tình yêu đặc biệt như thế này quả là có ý nghĩa, quay lại nhìn chị của mình, trông thấy gương mặt bên kia cũng đang lúc trắng lúc đỏ.

“Ồ ~” Hoan Nhan kêu lên quái lạ.

Vốn dĩ Ngữ Ca nghe thấy nửa câu đầu đã muốn nổi giận, nhưng khi nghe nốt nửa câu còn lại, cả trái tim liền ảm áp lạ thường. Tiếng trêu ghẹo của Hoan Nhan khiến cô vừa tức tối vừa mắc cỡ, cuối cùng cũng không nhịn được nữa, cầm bút khò khò xuống bàn.

“Hai người rất rảnh rồi phải không?!”

Hoan Nhan nhận thấy đã là lúc phải rút quân, bèn đá đá lông nheo với Hiểu Kiều rồi nhảy ra khỏi sô-pha.

“Được rồi được rồi, quả là phân biệt đối xử mà, mới đây đã ra lệnh đuổi khách. Mang cho chị một thông tin đây, ngày mai ba mẹ sẽ về, bà nội nhắn chị về nhà ăn cơm.”

Ngữ Ca đáp lại một tiếng, “Chị biết rồi.”

Nhị tiểu thư cầm hai quả quýt trên bàn lên, rồi mới rất không nỡ mà quay về bên chỗ của mình.

Kiều Hiểu Kiều chạy tới ngồi xõm bên bàn làm việc của Ngữ Ca, đặt cằm lên cạnh bàn, chân mày xụ xuống, ánh mắt tội nghiệp nhìn Ngữ Ca:

“Ngày mai không về đây sao?”

Ngữ Ca lờm cô một cái, sau khi thấy vẻ mặt tội nghiệp của Hiểu Kiều, cô lại không nhẫn tâm.

“Ngày mai cậu không về nhà sao?”

“Đợi cậu đi công tác mình mới về.”

“Để mai rồi tính vậy, nếu kịp mình sẽ về.”

“Vậy tớ chờ cậu đó...” Hiểu Kiều bấy giờ mới lại vui lên.

“Nếu tớ không về thì sao?” Ngữ Ca nhướn mày hỏi.

“Đừng mà! Tớ chờ cậu đó.”

“Tớ không thèm biết đến ai mà...”

“... đồ nhỏ mọn.”

Cận Ngữ Ca khá bất ngờ khi nhìn thấy xe của Khương gia ở trong vườn. Hoan Nhan không nói với cô hôm nay có khách, hưởng chi bữa ăn gia đình của Cận gia rất ít khi mời người ngoài, thật sự có hơi kỳ lạ.

Sánh tiếp khách rất náo nhiệt, Cận lão phu nhân và Khương lão phu nhân đã quen biết nhiều năm, đang chuyện trò rất vui vẻ. Khương Quý ngồi trên cạnh ghế sofa bên bà nội của mình, lắng nghe rất nhập tâm khi Cận lão phu nhân kể chuyện thời còn trẻ, thỉnh thoảng tham gia vài câu, khiến cho hai trưởng bối cao hứng vô cùng. Lộ Vy ngồi ở bên cạnh, ánh mắt cũng mang đầy ý cười.

Trông thấy Ngữ Ca đi vào, Khương Quý lập tức đứng lên, hai mắt sáng rỡ.

“Ngữ Ca.”

Vừa nãy khi ở công ty, Khương Quý không hề nói với cô tối nay anh sẽ đến đây, Ngữ Ca cảm thấy nghi hoặc, song cũng không để lộ ra. Cô gật đầu đáp lại rồi quay sang chào hỏi lão phu nhân của Khương gia. Bà cụ bấy lâu nay vẫn rất thích cô, bèn đưa tay bảo cô đến ngồi xuống cạnh mình, hỏi thăm đủ bề.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Dò thám

Đối với sự nhiệt tình của Khương lão phu nhân, Ngữ Ca lâu nay luôn tiến thoái đúng mực. Phép tắc cần có cô sẽ làm tròn, nhưng cũng chỉ là lễ độ mà thôi, không còn biểu hiện nào vượt hơn. Thật ra thì không chỉ là Khương gia, lão phu nhân của những gia đình quen biết lâu năm khác cũng đều có hứng thú vượt mức bình thường đối với Cận Ngữ Ca. Cận gia không có cháu trai, Cận Hoan Nhan sống tự do như con hạc mấy khi có mặt ở nhà, cả vương quốc Cận Thị sớm muộn gì cũng thuộc về một mình Ngữ Ca. Và dù cho có bỏ qua gia thế của Cận gia không nói, chỉ xét con người của Cận Ngữ Ca, bất kể là dáng mạo, tính cách hay là cách đối nhân xử thế, thì đều là lựa chọn tốt nhất cho một cháu dâu.

Có điều trên dưới Cận gia đều vô cùng nhạy cảm trong vấn đề này, với ai họ cũng tỏ thái độ bình thường và cẩn mật. Họ chưa bao giờ đặc biệt gần gũi với nhà nào, đối mặt với những ám thị rất rõ ràng ấy, họ chỉ ứng phó qua loa, khiến không ít người gãi đầu thử dãi.

Vì vậy, Cận Ngữ Ca chỉ mỉm cười đối đáp vài câu với Khương lão phu nhân, sau đó cũng lựa lời xin phép rồi khỏi trước.

Nhị tiểu thư cảm chiếc ly sứ khom người tựa trên thành cầu thang, nửa cười nửa không cười mà nhìn chị mình từ từ đi lên.

“Sắp ăn cơm mà còn uống cà phê sao?”

Hoan Nhan khẽ cười, “Trà chanh mà, kích thích bao tử để lát nữa ăn nhiều một chút.”

Ngữ Ca không nói gì thêm, im lặng đi vào phòng của mình. Nhị tiểu thư đứng thẳng người lại đi vào theo, đóng cửa, rồi ngồi xuống sofa.

“Chị, ngoài kia đang diễn vở kịch gì thế?”

Không có phản hồi, Ngữ Ca đang thay đồ ở bên trong vách ngăn, phía trên tấm kính phun cát, là hình bóng mờ ảo của cô.

Một lúc sau, Ngữ Ca vừa gỡ đồng hồ đeo tay vừa bước ra, tiện tay đặt nó lên bàn.

“Làm sao chị biết được.”

“Khương gia rất thường xuyên sang nhà chúng ta sao?”

“Những khi có mặt chị thì rất ít, có lẽ bà nội thường gặp gỡ lão phu nhân bên ấy chăng.”

“Có lẽ lộc gì đâu, tự nhiên cả nhà chạy sang đây, kỳ lạ thật.”

“Em không biết sao?”

Hoan Nhan chớp mắt nghi hoặc, “Em? Em đâu biết gì, nội chỉ bảo em gọi chị về thôi, chẳng nói thêm gì cả.”

Ngữ Ca nhún mày, không nghĩ ra được lý do gì.

“Chị, thật ra trước đây đã xảy ra chuyện gì thế? Em cứ cảm thấy thái độ mà Khương gia đối với nhà chúng ta, có hơi sao sao ấy.”

Cận Ngữ Ca nhìn em mình, “Cụ thể ra sao chị cũng không rõ, chị chỉ biết, ba của Khương Quý đã tự sát trong thời gian đang làm việc cho Cận Thị.”

“Chuyện này thì em cũng biết, nhưng lý do tự sát là vì công ty ư?”

“Có người nói là vì chuyện của công ty. Lúc ấy ba không muốn xen vào việc làm ăn của gia đình, mà con trai của Khương gia lại rất có đầu óc kinh doanh, ông nội thấy Khương gia đầu sào cũng là thành viên kỳ cựu, nên đã giữ lại bên mình.”

“Giữ ở công ty? Đó mà là phong cách của ông nội chúng ta sao?” Hoan Nhan không tin chút nào.

Ngữ Ca lườm cô một cái, “Giữ trong tầm ngắm còn hơn là thả hổ về rừng.”

“Ừm, như vậy mới đúng là ông nội chứ.”

“Nghe nói chỉ mấy năm sau đã xảy ra chuyện liên quan đến công ty, hình như còn có tin đồn tình cảm.”

“Tin đồn tình cảm? Có liên quan đến ba mẹ không?”

Ngữ Ca khẽ lên trán em mình một cái, “Nhiều chuyện! Làm gì có chuyện đó?!”

“Sao lại không thể..... ông ngoại chúng ta cũng có kinh doanh mà.” Hoan Nhan bĩu môi lâu bâu.

“Lúc ấy ba mẹ vừa mới kết hôn, làm sao có liên quan đến chuyện này được. Chị nghe bà nội nói, hình như là do Khương Quý ra đòi, ông Khương lại có quan hệ không rõ ràng với tiểu thư của nhà họ Lý. Cuối cùng không rõ là vì sao, ông ấy đã chạy ra bờ biển nhảy xuống vực.”

“Dữ dội vậy sao? Chắc chắn, hơn con của ông ấy nhiều đấy.”

Ngữ Ca bắt lực lắc đầu, “Khương Quý còn tìm em chứ?”

“Hết rồi, anh ta cũng biết điều đấy. Bị em phớt lờ hai lần thì không đến làm phiền nữa, nên mặc dù không mấy thích anh ta, nhưng cũng không đến mức chán ghét.”

“Ừm.”

Hiển nhiên là không còn hứng thú với đề tài này nữa, Ngữ Ca đáp lại một tiếng rồi ngã lưng ra sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Nhưng em cảm thấy, mục tiêu của gia đình họ lần này, hình như là chị...”

Ngữ Ca không động đậy, chỉ mở mắt ra rồi cười cười, không cho ý kiến gì. Hoan Nhan quay lại nhìn chị mình.

“Chị, em hy vọng chị và Hiểu Kiều ở bên nhau.”

Ngữ Ca nhìn cô, “Kiều Hiểu Kiều đã cho em lợi ích gì thế? Chỉ mới quen mấy ngày mà đã ủng hộ rồi?”

“Em chỉ cảm thấy, chỉ khi ở bên Hiểu Kiều, chị mới không bị trở thành người như ông nội muốn.” Hoan Nhan nói với vẻ nghiêm túc lạ thường.

Ngữ Ca hơi sững sờ, sau đó liền hiểu ra. Cô khẽ vỗ lên tay em mình an ủi: “Yên tâm.”

Nói xong cô đứng dậy, “Xuống dưới thôi, cũng đến giờ cơm rồi, lát nữa chị còn có việc.”

Hoan Nhan ngẩng mặt lên nhìn cô treu ghẹo: “Sợ có người chờ lâu sao?”

“Lại muốn bị khờ đầu phải không?”

“Ha ha.” Bấy giờ Hoan Nhan mới đứng lên, “Được thôi! Xuống xem đã hát đến tuồng nào rồi.”

Khi hai chị em xuống nhà thì mọi người đều đã ngồi vào bàn, thức ăn cũng đã bày biện đâu vào đấy. Vợ chồng Cận Ân Thái ngồi ở hai đầu của bàn ăn, bên trái là gia đình Khương Đại Minh, bên phải là vợ chồng Cận Trung, hai chiếc ghế ở kế bên Lộ Vy là của hai chị em họ. Hoan Nhan nhanh nhẹn chạy tới ngồi cạnh bà nội, miệng thì kêu lên:

“Cuối cùng cũng được ăn rồi, con sắp đói chết thôi!”

Cận gia đối với Hoan Nhan lâu nay luôn là nuông chiều nhiều hơn giáo điều, ngay cả Cận Ân Thái luôn luôn nghiêm ngặt cũng dung túng cô. Đạo trước vì việc của Âu Dương Thông đã quấy mắt mấy ngày, Cận Hoan Nhan rất thông minh mà dùng chiến lược phi bạo lực và không hợp tác, Cận lão gia có lợi hại cách mấy thì năm đám của ông cũng chỉ là đánh vào bông gòn, căn bản chẳng có tác dụng gì. Con lóc ấy qua đi, rồi diễn biến thành cục diện không ai dám nhắc đến của ngày hôm nay, mọi người đều tự giác xem như chẳng có sự tồn tại của chuyện hôm đó.

Cận Ngữ Ca kéo ghế ngồi xuống, đứng lúc đối diện với Khương Quý, phát hiện đối phương đang nhìn mình, cô cười nhạt rồi chuyển qua nhìn sang thức ăn trên bàn. Trông thấy bánh quế thì hỏi:

“Dì Châu, bánh quế còn không ạ?”

“Còn chứ còn chứ, làm nhiều lắm.”

“Cho con một hộp khi về nhé.”

“Được được.”

Lộ Vy đang trái khăn ăn lên đùi, nghe vậy bèn quay sang con gái, “Chẳng phải con không thích ăn ngọt sao?”

Di Châu giống như lão phu nhân vậy, chỉ mong cho hai vị tiểu thư đề nghị món mà mình thích ăn. Sở Ngữ Ca đổi ý, bà vội giải thích:

“Không ngọt lắm đâu, làm bằng kẹo bạch nha, thơm lắm.”

“Ừm, vậy thì mang nhiều một chút.”

Ngữ Ca nét mặt thông thả, chỉ giải thích mơ hồ rằng “Đề khi đói thì ăn” là xem như qua chuyện. Khương lão phu nhân vội nắm bắt cơ hội hỏi:

“Tiểu Ca thích ăn bánh quế à?”

Ngữ Ca nuốt hết thức ăn trong miệng, bụng đã xuống bàn rồi mới trả lời, “Cũng không phải, di Châu đã làm thì cháu ăn một chút.”

“Quản gia nhà bác làm món này là số một đấy, lần sau cháu đến nhà chơi, bác bảo quản gia làm cho cháu ăn thử?”

“Phải đó, ngọt mà không gắt, rất đặc biệt.” Khương Quý cũng tiếp lời.

Đại tiểu thư cười cười đúng mực, “Vâng, cảm ơn bác Khương.”

Hoan Nhan này giờ không nói gì, chỉ tròn xoe đôi mắt trắng đen rạch ròi mà nhìn ngang nhìn dọc. Khương lão phu nhân nhận ra lời nói của mình hơi thiếu lịch sự, bèn bổ sung thêm:

“Hoan Nhan cũng đến cùng nhé?”

“Cháu không ăn bánh quế, hơn nữa, cháu chỉ thích ăn thức ăn do di Châu nấu thôi.”

Cận Hoan Nhan không phải người thích nề nang, ai không tôn trọng di Châu thì cô cho họ bề mặt lại. Không khí trên bàn bỗng chốc trở nên ngưng ngạo, Ngữ Ca cúi đầu ăn cơm, vờ như không nghe thấy gì.

Vẫn là lão phu nhân lợi hại, vài lời thì đã cân bằng lại không khí. Tâm trạng của Khương Quý rõ ràng là rơi xuống vạn trượng. Ba người đàn ông ở đầu bàn bên kia không ai nói gì, chỉ im lặng nhìn động tĩnh của bên này. Khương Đại Minh cúi mắt, tẩu thuốc không rời tay, không rõ ông đang nghĩ gì phía sau làn khói cuộn cuộn ấy; Cận Ân Thái hơi ngược mắt nhìn Ngữ Ca, sau đó tiếp tục với bữa ăn của mình.

Mãi đến khi bữa tối kết thúc, Khương Quý mới như lấy lại hứng chí vậy. Anh diu Cận lão phu nhân ngồi xuống sô-pha, rồi lấy ra một chiếc lọ nhỏ chứa dịch thể màu xanh lá cây, bắt đầu giới thiệu với người già:

“Nội xem cái này, đây là sản phẩm của công ty của bạn cháu ở nước ngoài. Thông qua cách chưng cất để hương thơm đi vào cơ thể, có tác dụng cải thiện giấc ngủ và tinh thần. Hiện có rất nhiều người ở nước ngoài đều sử dụng nó. Cháu nghe nói nội bị mất ngủ, nên đã cố tình mang đến cho nội dùng thử.”

“Ồ ồ, vậy à, để ta xem nào.”

Cận lão phu nhân đeo kính lão vào và chụm đầu nghiên cứu cùng Khương Quý.

Ngữ Ca từ trên lầu đi xuống, đã thay đồ xong, Khương Quý thấy vậy vội đứng lên,

“Em ra ngoài sao?”

Cận lão phu nhân cũng gỡ mắt kính xuống hỏi: “Sao đi sớm thế?”

“Ngày mai con đi công tác, nên phải về sớm, còn nhiều việc chưa xử lý xong.”

“Đã nói với ba mẹ con chưa?”

“Con đã chào ông và ba mẹ rồi ạ.” Ngữ Ca trả lời, nhận lấy hộp bánh quế mà di Châu mang tới, rồi đến gần chào tạm biệt bà nội, chỉ dành cho Khương Quý một nụ cười lễ phép, sau đó thì mở cửa rời khỏi nhà.

Khương Quý và Khương lão phu nhân nhìn nhau một cái, không giấu được nỗi thất vọng, song cũng không tiện biểu thị điều gì, chỉ đành tiếp tục đề tài lúc nãy với Cận lão phu nhân. Cận Hoan Nhan cầm đĩa trái cây ngồi ăn ở bên cạnh lảng lảng quan sát họ, cuối cùng đặt vào lòng mình một dấu chấm hỏi.

Khi cơn gió lạnh của cuối thu lại một lần nữa làm rơi vô vàn lá úa, thì vết thương của Hiểu Kiều cũng hoàn toàn bình phục, và đã trở về tổ trọng án 3 tiếp

tục dẫn dắt đoàn đội của mình phá án. Chỉ có một điều khác lạ, chính là sự nhớ nhung mà bấy lâu luôn chôn chặt trong lòng đã biến thành sự quấy nhiễu dưới mọi hình thức, cứ năm ba ngày lại xuất hiện trước mặt Cận tổng tài.

Đa phần thời gian, Cận Ngữ Ca bận bịu suốt ngày sẽ không để tâm đến những chiêu trò ngẫu hứng của Kiều Hiểu Kiều. Tuy nhiên, thỉnh thoảng nếu được rảnh rỗi, cô sẽ đóng cửa lại và gọi vào đây số quen thuộc ấy, nghe giọng nói tươi vui và lười biếng từ bên kia, bao mệt mỏi của những ngày qua đều sẽ bị xua tan. Ngay cả Tiểu Quan cũng thầm cảm thấy kỳ lạ, vị tổng tài luôn cho người khác cảm giác lạnh nhạt, nay bỗng dưng để lộ nét dịu dàng mà chính cô cũng không nói rõ được đó là gì.

“Chiều nay thế nào, thuộc về tớ hay thuộc về công ty?”

Kiểu cảnh quan trong điện thoại chẳng có một tí tạo nào là hình tượng của công chức nhà nước, không cần nhìn Ngữ Ca cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt giễu cợt của đối phương. Ký xong bộ hồ sơ cuối cùng, cô gấp chuông lại.

“Có kế hoạch gì?”

“Không có kế hoạch có được cho là một kế hoạch không?”

Ngữ Ca ngả người ra ghế, bật cười: “Vậy tức là sao?”

“Thì về nhà. Hưởng thụ một buổi chiều thong thả, thế nào?”

Hai chữ “về nhà” này luôn khiến người khác cảm thấy vui mừng và ấm áp, Ngữ Ca giãn cặp chân mày, nhẹ giọng đáp: “Ừm, được.”

Dường như gần đây đã ngày càng quen với kiểu phục tùng này rồi, những cuộc hẹn vốn dĩ rất bình dị này, chỉ bởi vì con người ấy, mà như luôn mang một sự cảm dỗ khó lòng khước từ.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Lạc đường

Ngữ Ca chỉ vừa ngồi đẳng hoàng trên xe thì Hiểu Kiều đã nhòm người tới hôn lên gò má của cô một cái. Ngữ Ca nhắm mắt để đối phương hôn, rồi thất dây an toàn, an tâm ngã lưng ra ghế nghỉ ngơi. Kiểu cảnh quan cười hi hi và khởi động máy, lướt bánh êm ả dưới ánh nắng chiều.

Chẳng mấy chốc thì xe đã dừng lại, Ngữ Ca mở mắt, phát hiện đây không phải là Cảnh Duyệt Vinh Viên, mà là một cánh cửa xa lạ, liền quay sang nhìn Hiểu Kiều với ánh mắt nghi vấn.

“Không phải nói về nhà sao?”

“Thì tới nhà rồi.”

Chóp chóp mắt, đó là câu hỏi không lời.

“Đâu phải chỉ có cậu mới có nhà, tớ cũng có nhà mà.”

Nghe đến đây, sống lưng của Ngữ Ca thẳng cả lên, mắt nhìn chằm chằm vào Hiểu Kiều.

“Nhà cậu?”

“Đúng vậy, cậu chưa đến đây bao giờ mà, vào xem thử nha.”

Trông thấy nét mặt đột nhiên khản trương của Ngữ Ca, Hiểu Kiều bất chợt hiểu ra mọi điều, thế là cười nói: “Nhà của mình, không phải chỗ của ba mẹ mình, trong đó không ai cả.”

Bấy giờ Ngữ Ca mới thở phò nhẹ nhõm, lấy lại tinh thần là lập tức bấm môi lườm qua người bên cạnh.

“Lần sau nói rõ ràng một chút được không?”

“Tự cậu hiểu lầm mà. Nào! Xuống xe.”

Khu vực này rất yên tĩnh, mặt đường lát nhựa sạch sẽ, vài chiếc lá úa rơi trên cỏ, có người già đang chơi cùng cháu mình trong công viên, thỉnh thoảng có

thể nghe thấy tiếng cười khanh khách rất vui tai. Kiều Hiểu Kiều thọc tay trong túi quần, Ngữ Ca thì cúi đầu đi theo sau, hai người cách nhau khoảng một mét, đi rất từ từ. Không ai nói gì, song họ đều cảm thấy, cảm giác này rất không tệ.

Bước vào nhà, Ngữ Ca không hề nảy sinh cảm giác lạ lẫm trước không gian hoàn toàn xa lạ này, trái lại rất có hứng thú mà nhìn quanh căn nhà mang phong cách họ Kiều. Diện tích không lớn, chỉ đơn giản với hai phòng một sảnh, màu xanh lam chủ đạo, nội thất đều bằng gỗ nguyên chất, cảm giác rất thoải mái. Phía sau sofa là một vách tường treo đầy khung ảnh, trên đó là những tấm hình ghi lại quá trình trưởng thành của Kiều Hiểu Kiều. Ngữ Ca xem từng tấm một, thích chí vô cùng.

Hiểu Kiều vào bếp rót ra hai ly nước đặt lên bàn trà. Ngữ Ca thấy cô đi ra thì chỉ vào một tấm hình và hỏi:

“Cậu còn có chị em à?”

“Không, con một.”

“Vậy hai người này là ai?”

Trong ảnh là ba đứa trẻ chưa đầy mười tuổi đứng sát mặt nhau, tất cả đều mang mái tóc xoăn, nhe răng cười tươi hơn cả hoa mùa xuân.

Hiểu Kiều đi sang đó, chỉ vào người đứng ở bên trái.

“Đây là anh họ, Kiều Hiểu Lộ.”

Ngón tay dời sang phía bên phải, “Còn đây là em họ của mình, Kiều Hiểu Châu.”

“Lộ, Kiều, Châu?” Ngữ Ca lăm bắm một mình.

“Ừm, ông nội của mình đặt đấy, ông hy vọng cuộc sống của tụi mình đều là đường bằng. Thật ra căn nhà này là của ông, sau khi qua đời ông đã để nó lại cho mình.”

“Ông nội thiên vị cậu sao? Sao lại để nó cho cậu?”

“Cũng không phải. Người già mà, thường sẽ thương cháu trai hơn. Nhưng mà ông mình luôn quan niệm một điều: trai tốt không tham của nội để. Vì vậy, nội mang một ít di sản chia cho mình và Hiểu Châu, còn Hiểu Lộ thì tự mình xông pha.”

Ngữ Ca quay sang nhìn cô, “Lẽ nào ông nội cậu chưa nghe nói, gái tốt không luyến của hồi môn sao?”

“Ha! Nội mình lại cảm thấy, con trai phải nuôi trong cái nghèo, khi lớn lên mới biết phấn đấu; còn con gái, hi hi, vật chất đầy đủ một chút vẫn hay hơn, lớn lên sẽ cường lại được cảm dỗ.”

“Vậy cậu... đã cường lại được cảm dỗ chưa?” Giọng điệu của Cận tổng tài rõ mang ý trêu ghẹo.

Hiểu Kiều nhìn cô một cái,

“Chưa.”

Cận Ngữ Ca cười đến cả bờ vai cũng run lên. Ba quả đầu xoăn trong ảnh càng làm tăng yếu tố hài hước cho cô, càng cười càng không ngưng được. Hiểu Kiều nhìn cô biểu lộ cảm xúc tự nhiên như vậy, một phần ngạc nhiên, hai phần vui mừng, bảy phần còn lại, toàn là tình yêu. Cô cũng bất giác cười theo, đưa tay kéo Ngữ Ca vào lòng.

Tiếng cười tuy đã ngưng, song bờ môi vẫn còn giữ nguyên độ cong. Ngữ Ca rất ngoan ngoãn mà thả lỏng cơ thể, trao hết trọng lượng vào người Hiểu Kiều.

“Cậu rất đặc ý nhỉ?”

Bàn tay vuốt ve dọc theo mái tóc dài mượt, cơ thể trong vòng tay mềm mại mang một hương thơm dịu dịu, con người của Cận Ngữ Ca, và phong thái mà cô bộc lộ ra ngoài, nghiêm nhiên là hai thể giới khác nhau.

“Đương nhiên.”

Nhẹ nhàng tuôn ra hai chữ, vài tiếng trước, vị tổng tài của Cận Thị này còn rất mạnh mẽ và nghiêm ngặt, giờ đây lại đã nhắm mắt, rúc vai như chim yếm về tổ, an tâm đầu xuống vị trí an toàn nhất trong lòng.

“Mệt rồi ư?”

“Ừm.”

“Ngủ một giấc nhé?”

“Ừm.”

Ga giường caro màu xanh quân đội, vòng tay ấm áp, mùi hương quen thuộc, Cận Ngữ Ca đã nằm trên chiếc giường hoàn toàn xa lạ này, và ngủ một giấc ngon lành như đang ở chính ngôi nhà của mình.

Sau giấc ngủ trưa, ngoài trời đã bắt đầu sẫm tối. Hiểu Kiều lần qua cầm đồng hồ đeo tay trên đầu giường lên xem, đã hơn năm giờ. Người bên cạnh vẫn còn ngon giấc, Hiểu Kiều vén những sợi tóc vurun trên mặt của Ngữ Ca ra, ngón cái tiếp tục lướt nhẹ theo gò má, xúc cảm tuyệt đến mức khiến cô không nỡ rời tay.

Người bị quấy nhiễu không vui rồi, đưa tay định hất bàn tay đáng ghét ấy ra, ngờ đâu bị người ta nắm lấy. Ngón tay bị từ từ đưa vào miệng cắn nhẹ, chưa kịp mở mắt thì đã bật cười trước.

“Thêm ăn thịt sao?”

“Thêm cậu ấy.”

Cận Ngữ Ca vurun vai thư giãn tay chân, mắt hơi hé mở, tay luồn vào mái tóc xoắn mềm mại xoa xoa,

“Đồ háo sắc.”

Hiểu Kiều chóng khuỷu tay lên nâng nửa người dậy, trườn qua người của Ngữ Ca, cười híp mắt:

“Sắc đẹp giúp no bụng mà....”

“Mấy giờ rồi?”

“5 giờ 15.”

Ngữ Ca nghe xong thì lại nhắm mắt. Hiểu Kiều thò tay ra sau lưng Ngữ Ca ôm lấy cô.

“Dậy nha? Tụi mình đi ăn, sau đó vào siêu thị mua ít đồ, tủ lạnh của mình đã cạn kiệt lương thực rồi.”

“Siêu thị?” Giọng nói của Ngữ Ca cứ dính dính vào nhau, rõ ràng là còn chưa tỉnh hẳn.

“Ừm. Mua ít thức ăn, còn phải mua kem đánh răng và dép để tắm nữa, phải đi chung chứ.”

Im lặng một hồi, Ngữ Ca mới ừm một tiếng, xem như là đã đồng ý.

Đúng vào giờ cao điểm sau bữa cơm tối, trước cửa siêu thị, người này đẩy vai người kia. Nhìn thấy cảnh tượng như thế, Cận Ngữ Ca bắt đầu chau mày, tổng tài luôn quen với không gian yên tĩnh này thật sự không mấy yêu thích những nơi đông đúc. Nhưng Hiểu Kiều thì rất thích thú, cô đẩy một chiếc xe, đi theo dòng người, mặt khác cũng không quên nắm tay Ngữ Ca sợ cô bị người ta đẩy đi nơi khác.

Tình trạng bên trong siêu thị tương đối khá hơn, tuy vẫn còn không ít người đứng trước các kệ trưng hàng, song đã không còn cảnh tượng chen lấn như ngoài kia. Ngữ Ca rõ ràng là có hơi lạ lẫm, cô không biết phải bắt đầu như thế nào, chỉ mơ màng nhìn những người xếp hàng trước mặt mình và các sản phẩm xếp đầy trên kệ. Hiểu Kiều cầm một bàn tay của cô lên, ấn vào tay đẩy của xe kéo.

“Giữ chắc, không được chạy lung tung. Tớ đi đâu cậu theo tớ đó.”

Ngữ Ca ngược lên nhìn cô, “Mình đâu phải là trẻ con.”

Khiến cảnh quan mặc kệ, tự mình rút tờ giấy ra, miệng lầm bầm: mì ăn liền mì ăn liền... thế là lôi xe chạy tới nơi cần đến, Cận Ngữ Ca ở phía sau cũng bị ép phải đi theo.

Có vẻ như đã rất quen với siêu thị này, Hiểu Kiều cầm tờ giấy trong tay, luồn lách giữa dòng người, chẳng mấy chốc thì xe đã được chất đầy.

Ngữ Ca cũng dần quen với nơi đây, bèn giúp Hiểu Kiều đẩy xe để cô có thể lấy những món hàng cần mua. Song khi thấy những món không có ích cho sức khỏe, cô sẽ thừa lúc Hiểu Kiều không chú ý, lên đặt trở về chỗ cũ.

Chuyến mua sắm được tiến hành khá thuận lợi.

Đến khi đã mua đủ mọi thứ, Hiểu Kiều đưa tay lên xem đồng hồ.

“Cũng tạm tạm rồi đấy, chúng ta đi thôi.”

Nhiệt độ trong này rất cao, mặt của Ngữ Ca hơi ửng đỏ, áo khoác sớm đã bị cô cởi ra vắt trên tay, trông có vẻ mệt mỏi, nghe Hiểu Kiều bảo “đi” thì cô liền gật đầu đồng ý.

Hiểu Kiều híp mắt nhìn bóng lưng của Ngữ Ca, như ngộ ra gì đó, nét mặt cô liền lộ vẻ gian xảo. Ngữ Ca đẩy xe đi ở phía trước, không hề phát giác.

Bước đi không nhanh không chậm, cùng với bước chân của Ngừ Ca, ông quần công sở màu đá hoa cương quét ra những đường cong nho nhỏ. Chỉ là, mỗi một bước đều mang mấy phần chần chừ. Kiều Hiểu Kiều vờ như chẳng có chuyện gì mà lặng lẽ đi theo ở phía sau, nhàn rỗi vô cùng.

Từ khu vực thức ăn vặt, đến khu vực thuốc lá, rồi rẽ qua khu bán nguyên liệu, đến khu ngũ cốc, đi thẳng, đến khu thức ăn vặt, rồi khu bán đồ lạnh, xuyên qua chỗ đang bán bánh kem, đi hết dãy kệ bán thức uống, đến khu thức ăn vặt, và...

Khi lần thứ ba nhìn thấy nhóm người nội trợ đang tụ tập lựa đậu phộng, Cận Ngừ Ca đã dừng chân, chớp chớp mắt, bắt đầu tìm người, kết quả nhìn thấy Kiều Hiểu Kiều đang nín cười ở sau lưng cô, sắc mặt lập tức ửng đỏ, không giữ được thể diện nữa.

Nhìn cái vẻ muốn nổi giận nhưng lại không tìm được lý do của Ngừ Ca, Kiều cảnh quan cuối cùng cũng không kìm chế nữa, đứng bò lên xe kéo cười ha hả mà không cần biết hình tượng là gì.

“Ha ha ha... cậu không tìm được đường ra á?”

Ngừ Ca mặt đỏ như quả táo chín, cầm luôn chiếc áo khoác đang vắt trên tay vỗ lên đầu Hiểu Kiều, tức tối nói:

“Cười gì chứ!?”

“Ha ha ha...”

Mãi đến khi những người xung quanh đều quay lại nhìn mình, Kiều Hiểu Kiều mới chịu ngừng cười, đưa tay chấm chấm lên khóe môi.

“Tớ phục cậu thật, sao lại có người vào được mà không ra được cơ chứ, nhân tài a ~”

“Cậu còn nói nữa?”

“Được được, không nói nữa...”

Kiều cảnh quan thẳng lưng lên, vòng tay qua người Ngừ Ca từ phía sau rồi nắm vào tay đẩy, cảm thì đặt trên vai cô.

“Như vậy thì sẽ không bị lạc nữa, đi thôi.”

Thanh toán xong, còn chưa đến cửa ra vào thì thấy phía trước tụ tập rất nhiều người, một giọng nói ồ ồ của người đàn ông nào đó vọng lên, giọng địa phương rất nặng, nghe không rõ ông đang nói gì.

Bên đó, hai bảo vệ đang giữ chặt một cô gái và đánh cô thật mạnh.

“Cho mày ăn cắp! Bảo mày ăn cắp này!!”

Tất tay rơi xuống đầu cô gái, âm thanh rất to. Cô gái bị đánh đến khóc sưng cả mặt, song vẫn cắn chặt môi không thốt lên tiếng nào. Những người đứng nhìn chỉ chỉ điểm điểm mà chẳng ai ra mặt ngăn chặn họ.

Ngừ Ca chau mày, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

Kiều Hiểu Kiều đã kéo dây kéo áo khoác xuống, lấy thẻ công tác của mình ra, đẩy những người ở phía trước qua hai bên rồi bước sang đó.

Một trong hai bảo vệ xé mắt nhìn Hiểu Kiều.

“Cô làm cái gì vậy?”

Thẻ công tác ve vẩy trước mặt, giọng của Hiểu Kiều không cao, nhưng rất có uy nghiêm.

“Cảnh sát. Xảy ra chuyện gì?”

Nghe đến đây, cô gái bị bắt ấy rung mình một cái, nhìn lên Hiểu Kiều với ánh mắt kinh hoàng. Thái độ của bảo vệ ấy vẫn còn hơi ngơ vờ:

“Nữ cảnh sát?”

Hiểu Kiều nhìn ngược lại hắn: “Thế nào?”

Bảo vệ ấy rục đầu, không dám nói gì nữa, bảo vệ có vẻ lớn tuổi hơn ở bên cạnh bèn nói:

“Cảnh sát đến đúng lúc đấy, người này đã trộm đồ ở đây, chúng tôi đang định báo cảnh sát đây!”

“Trộm cái gì?”

“Trộm thức ăn, nhưng nó đã ăn cả rồi!”

Kiều Hiểu Kiêu đã hiểu ra, cất chứng từ công tác vào.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ đưa cô ấy đến đồn cảnh sát.”

“Như vậy không hay lắm chăng?”

Vị bảo vệ ấy lại xéch mắt lên, Kiêu Hiểu Kiêu cười lạnh.

“Ừm, quả là không hay lắm, hay là hai người đi cùng với tôi nhé. Hai người đánh cô ấy tôi đã thấy cả rồi, có chuyện gì về đồn rồi nói.”

Hai bảo vệ xanh cả mặt, may thay đúng lúc này giám đốc tầng trệt xuất hiện, sau khi nghe cấp dưới tường thuật lại mọi việc, với nguyên tắc chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không, giám đốc ấy đã để Hiểu Kiêu đưa người đi.

Kiều Hiểu Kiêu nắm tay kéo cô gái ấy đứng dậy, giữa bao cặp mắt ở đây cô cũng không tiện nói gì với Ngữ Ca, chỉ ra mắt ám thị, Ngữ Ca hiểu ý, bèn cúi đầu đi theo sau họ rời khỏi siêu thị.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Khúc mắc

Cận Ngữ Ca một mặt mở cốp xe, để hết những thứ vừa mua vào, mặt khác im lặng chú ý động tĩnh phía bên Hiểu Kiêu.

Cô gái vừa trộm cắp ngồi xồm bên cạnh xe, thấp giọng nài nỉ:

“Em không dám nữa, em không dám nữa... tha cho em một lần này đi, em xin chị...”

Kiều Hiểu Kiêu buông tay ra, đứng nhìn cô gái từ trên cao.

“Nhà ở đâu?”

“Không có nhà... em đói đến hết cách nên mới lấy thức ăn của họ... em không phải kẻ trộm, xin chị hãy tha cho em lần này...”

“Mấy tuổi rồi?”

“17...”

“Thôi được, không đến đồn cảnh sát, đến trại cứu trợ, họ sẽ lo cho em.”

“Không không! Em không đi! Họ sẽ trả em về đó!” Cô gái gấp gáp nói.

Hiểu Kiêu nhìn cô: “Chẳng phải em vừa nói... không có nhà sao?”

Cô gái không trả lời, cuộn người lại khóc thút thít.

Ngữ Ca đóng cốp xe lại, cầm trên tay một hộp bánh kem và tiến đến bên họ, nhìn nhìn Hiểu Kiêu rồi ngồi xuống trước cô gái.

“Đừng khóc nữa, ăn chút gì đi, chúng tôi không đưa em đi đâu cả, đừng sợ.”

Cô bé ngược lên nhìn Ngữ Ca, rồi lại nhìn ổ bánh kem trước mặt, chần chừ không dám nhận. Ngữ Ca đặt bánh vào tay cô, ra ý bảo cô an tâm rồi đứng dậy.

“Bây giờ thế nào?”

Hiểu Kiêu thở dài nói: “Mình đưa cậu về trước, sau đó cùng cô bé này đến chỗ làm, hỏi rõ ngọn nguồn rồi quyết định.”

Chân mày của Ngữ Ca nhíu lại một cách không dễ phát giác, rất rõ ràng, việc này đã phá vỡ toàn bộ kế hoạch mà cô đang trông chờ ở Hiểu Kiêu. Tuy nhiên, tình hình trước mắt dường như đích thực không còn lựa chọn nào khác. Cô bậm môi, im lặng chấp nhận.

Hai ngày sau, trước giờ tan ca, Kiêu Hiểu Kiêu đã gọi điện đến. Ngữ Ca vừa kết thúc cuộc họp và đang chuẩn bị về phòng.

“Minh đã đưa đứa trẻ ấy về nhà.” Giọng của Hiểu Kiều nghe khá bình tĩnh.

“Đứa trẻ nào?” Ngừ Ca nhất thời không phản ứng ra, trong đầu cô xuất hiện gương mặt phúng phính của Kiều Lương.

“Người mà chúng ta gặp ở siêu thị hôm trước.”

Ngừ Ca dừng bước, suy ngẫm lời nói của Hiểu Kiều, song vẫn không hiểu đối phương muốn bày tỏ điều gì, do dự một lúc, cô đáp: “..... À.”

“Hai ngày tới mình sẽ không sang đó, để cô bé ở nhà một mình mình không an tâm.”

Cận Ngừ Ca không trả lời.

Cô không hiểu được tính hợp tình hợp lý trong lời tường thuật với lẽ đương nhiên của Kiều Hiểu Kiều, nhưng ở họ có một thói quen đã thành quy cũ, chính là không xen vào chuyện riêng của nhau. Cô không biết phải mở lời ra sao, nên chỉ có thể im lặng. Hiểu Kiều chờ một lúc, ngỡ là đã cúp máy.

“A lô?”

Ngừ Ca như hồi thần lại, “Hửm?”

“Đang bận sao?”

“Một chút...”

“Sự việc hơi phức tạp, hiện giờ mình chưa thể đưa cô bé quay về nhà. Mình sẽ cố gắng xử lý nhanh việc này, trước khi sự việc được giải quyết, cô bé sẽ ở tạm trong nhà mình.”

Lại im lặng.

Sau một lúc trầm tư, Ngừ Ca đáp lại một câu không cảm xúc: “Đó là chuyện của cậu.”

Dứt câu, cúp máy.

Cô đứng trên hành lang xuất thần một hồi lâu, đến khi định trở về phòng làm việc thì trông thấy Khương Quỳnh đang đứng ở vị trí cách cô vài bước, nét mặt ôn hòa.

Ngừ Ca nhận ra một cảm giác kỳ lạ, nó không mấy thoải mái, nhưng lại không rõ vấn đề xảy ra từ đâu, tuy nhiên vẫn nhanh chóng chỉnh lý lại tâm trạng của mình.

“Có việc ư? Sao lại đứng ở đây?”

Nụ cười của Khương Quỳnh lâu nay luôn được chấm tròn điểm về sự thân thiện, nó ấm áp như gió mùa xuân, “Không có gì, chỉ muốn trò chuyện với em, nhưng có vẻ như em rất bận.”

Ngừ Ca không trả lời, vốn dĩ cô nên từ chối, nhưng cuộc điện thoại lúc nãy thật sự đã khiến cô không vui, ngần ngại thấy cũng không bận việc gì. Cô trả lời:

“Chờ tan ca nhé, đi uống gì đó, tiện thể trò chuyện.”

“Được.”

Khương Quỳnh rất bất ngờ trước sự đồng ý của Ngừ Ca, trong lòng cũng hưng phấn lên hẳn. Ngừ Ca gật đầu chào một cái theo phép lịch sự rồi rời khỏi.

Quán cà phê ở đối diện tòa nhà Cận Thị là lựa chọn thư giãn số một của giới nhân viên văn phòng trong khu vực này. Ngày thường Ngừ Ca rất ít vào đây, nhân viên của Cận Thị trông thấy cô sẽ rất khắt khe và ngượng ngạo, nếu phải như vậy thì bản thân cô cũng không thoải mái. Nhưng bây giờ là giờ tan ca, Khương Quỳnh đã hẹn ở đây, cô cũng không tiện phản đối.

Khương Quỳnh là một chàng trai ga lăng, bất kể là từ việc kéo ghế cho Ngừ Ca, hay là chờ cô uống ngụm cà phê đầu tiên rồi mới nâng tách của mình lên, mỗi một tiểu tiết đều là hoàn mỹ. Chỉ là, cách biểu hiện này quá cố ý, Ngừ Ca vốn đã sống trong môi trường như thế, cô hiểu vô cùng bên trong và ngoài trông đoan trang và nho nhã này là một môi và áp lực đến mức nào. Những hành động của Khương Quỳnh vô hình trung khiến người khác không thể thả lỏng, và với cô, đó là vô ích thậm chí là vô vị.

Nhận lời mời này chẳng qua vì muốn mượn việc gì đó để chuyển dời tâm trạng. Vì vậy, cô không có quá nhiều lời, mà chỉ cúi đầu suy ngẫm gì đó.

Khương Quỳnh đặt lên bàn một chiếc hộp được gói gói kỹ lưỡng, đẩy tới trước mặt cô.

Ngừ Ca nhìn anh, “Gì thế?”

“Tặng cho em”

Hiển nhiên là có hơi ngạc nhiên, Ngữ Ca nghĩ ngợi:

“Hôm nay đâu phải ngày đặc biệt gì đúng không?”

Khương Quỳnh hiểu rất rõ, với tính cách của Cận Ngữ Ca và quan hệ giữa họ hiện nay, nói những lời ngọt ngào sẽ chỉ khiến cho cô phản cảm, vậy nên anh lựa chọn nói thật.

“À, là tình địch lần trước tặng cho bác Cận. Vốn dĩ tôi cũng không có lòng tin lắm, nhưng bác Cận đã dùng và nói hiệu quả rất tốt, nên mới tặng cho em dùng thử, an thần tỉnh não, có ích cho giấc ngủ.”

Ngữ Ca nghe xong, vẫn đã do dự một lúc, “... vậy à?”

“Ừm, đặt nó ở đầu giường là được. Nó rất hữu ích đối với những người hoạt động trí óc thường xuyên. Mà nói trước nhé, không phải tôi đang quảng cáo đâu đấy.”

Khương thiếu gia cười cười, “Chỉ là thấy gần đây em có vẻ mệt mỏi.”

Cách tỏ ý tốt rõ ràng kiểu này, Cận Ngữ Ca không có lý do nào cự tuyệt. Và lại cô đích thật có nghe bà nội nhắc đến, bèn gật đầu cảm ơn.

Khương Quỳnh mỉm cười, rồi đột nhiên, gương mặt trầm xuống, anh nói nhỏ:

“Tôi biết, Cận gia gia không thích tôi.”

Bàn tay đang nâng tách của Ngữ Ca hơi khựng lại một lúc, “Sao lại có suy nghĩ như vậy? Ngay từ đầu ông nội đã rất thương thức anh, nếu không cũng không mong anh ở lại công ty.”

“Hơ hơ.” Khương Quỳnh cười miễn cưỡng, “Em không cần an ủi tôi, tôi nhìn thấy mà.”

Ngữ Ca nhìn anh, rất thông minh mà lựa chọn im lặng.

“Cận gia gia chỉ là nể mặt ông nội thôi, còn với tôi, có lẽ là vì nguyên nhân của ba, tôi biết ông ấy không có nhiều kỳ vọng vào tôi.”

Chuyện của ba Khương Quỳnh là đề tài cấm kỵ giữa hai gia đình Cận – Khương, giờ đây Khương Quỳnh chủ động nhắc đến, Ngữ Ca có hơi ngạc nhiên. Tuy nhiên cô không hiểu rõ về sự việc này, không tiện phát biểu gì, vì vậy chỉ an ủi Khương Quỳnh bằng một nụ cười nhạt.

“Ba của tôi, đích thật đã khiến Cận gia gia thất vọng.”

“Đừng nói như vậy.”

“Tuy nhiên, tôi muốn dùng sự nỗ lực của mình để thay đổi cách nhìn của Cận gia gia đối với tôi.”

Nét mặt của Khương Quỳnh rất chân thành, bàn tay đặt trên bàn thậm chí còn nắm lại thành nắm đấm. Dù vậy, đã không còn là độ tuổi dễ ngông cuồng nữa, Ngữ Ca không hề thích thú với cách bộc lộ quyết tâm theo kiểu vô ích như thế này, những điều ấy với cô mà nói là kỳ lạ vô cùng. Cuộc hẹn vốn đã không mấy thu hút này đến đây càng trở nên nhàm chán.

Quen biết bao năm, Ngữ Ca biết tính tình của Khương Quỳnh trầm tĩnh, thành phủ cũng không sâu. Vì vậy thái độ dành cho anh lâu nay vẫn tương đối nhã nhặn, chỉ là, sẽ giữ khoảng cách nhất định với anh, Ngữ Ca luôn cảm thấy, con người của Khương Quỳnh có gì đó mà người ngoài không thể nhìn rõ.

Nhận ra cách đối đáp ứng phó của Ngữ Ca, nổi thất vọng xoẹt nhanh qua mặt của Khương Quỳnh, anh nhanh chóng chuyển đổi đề tài. Với Ngữ Ca, anh luôn là một kẻ lấy lòng trong sự kính sợ, cô gái ở trước mặt tuyệt đối không phải loại người mà anh có thể khống chế, anh hiểu rõ điều này, hiểu ngay từ khi còn rất nhỏ.

Khi Ngữ Ca về đến nhà thì trời đã sập tối, vừa bước ra thang máy cô đã trông thấy một đốm lửa đỏ ở cầu thang, xung quanh còn có làn khói mờ. Cô nhú mồm.

“Cậu còn hút thuốc sao?”

Hiệu Kiều lờm cô một cái, đứng dậy dập tắt điếu thuốc vứt vào thùng rác, trả lời ngắn gọn.

“Hút cho tỉnh táo.”

Ngữ Ca lấy chìa khóa ra mở cửa, “Không phải nói không đến đây sao?”

Hiệu Kiều đứng sau lưng cô, nghiêng đầu nói bằng giọng chua chát:

“Dập máy luôn rồi, có thể không qua sao?”

Động tác của Ngử Ca dừng lại, không trả lời cũng không quay lại nhìn, giầy lát sau, tiếp tục mở cửa. Không cần nhìn Hiểu Kiều cũng có thể đoán ra nét mặt mang ý nghĩa “Tôi không có thiện cận như cô” của Ngử Ca.

Vào nhà, Hiểu Kiều lấy quần áo đi tắm. Khi trở ra thì trông thấy Ngử Ca đang ngồi gỡ một hộp quà.

Hiểu Kiều vừa lau tóc vừa bước tới hỏi:

“Quà?”

Ngử Ca không trả lời, lấy vật trong hộp ra rồi đi thẳng vào phòng ngủ. Hiểu Kiều vút khăn lông lên thành sô-pha, cảm chiếc hộp màu tím đỏ vừa bị xé ra lên xem, đập vào mắt là dòng chữ: Mong nó đưa em vào giấc ngủ.

Nhe nhe răng, giám chua nốc ngập miệng.

Không rõ là Kiều cảnh quan đã bị câu nói dọn tóc gáy này làm đổ lỵ giám, hay là người viết ra câu này đã chuốc giám vào miệng cô, tóm lại là, hai ngón tay của cô đã ghi chặt sợi dây đai màu và đi thẳng tới phòng ngủ, nhìn Ngử Ca đặt cái vật được thiết kế thành người ngoài hành tinh ấy lên đầu giường.

“Cái quái gì thế?”

“Có tác dụng an thần, mình nghĩ đại loại là tinh dầu gì đó.” Ngử Ca quỳ một chân bên cạnh giường, nói mà không hề quay lại nhìn Hiểu Kiều.

“Ai tặng sao?”

Hiểu Kiều đang mặc áo choàng tắm caro màu trắng, tóc mái ướt sũng dính trên trán, cô đứng dựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, cách hỏi đầy hàm ý ấy đã quá rõ ràng. Ngử Ca quay lại lờm cô một cái, không thêm để tâm.

Hiểu Kiều nhún vai không nói gì nữa, tiến vào trong, tiện thể đóng cửa lại. Có những chuyện, quan trọng hơn việc ghen tuông.

Trạng thái của cả hai đều không tệ.

Thật ra căn cứ theo định luật càng ít càng quý, thì quan hệ của họ khi ở trên giường trái lại là dung hợp nhất. Cận Ngử Ca cổ hủ nghiêm túc, Kiều Hiểu Kiều tùy hứng lơ là, song ngay cả trong giai đoạn mối quan hệ này lạnh nhạt nhất, thì họ, vẫn chưa bao giờ cưỡng lại được nỗi khát khao đối với cơ thể của đối phương. Dầu phải lạnh mặt nhìn nhau vẫn muốn dùng cách thân mật này để duy trì mối quan hệ giữa hai người.

Về sau, tuy bão mùi thuốc nổ ngày càng nồng, nhưng cả hai cũng đã quen thuộc với nhau. Đặc biệt là khi ở trên giường, Hiểu Kiều biết rõ mỗi một điểm nhạy cảm của Ngử Ca, biết rõ dùng cách nào có thể khiến cô vui vẻ và hài lòng nhất; và Cận Ngử Ca cũng dần trút bỏ vẻ ngoài khép nép, mà triển hiện mặt chân thật nhất của mình trước Hiểu Kiều; Thỉnh thoảng khi tâm trạng vui vẻ, Cận tổng tài cũng sẽ phục vụ cho Kiều cảnh quan, dầu rằng cái phúc lợi hiểm hoi này với Kiều Hiểu Kiều mà nói, chẳng khác gì thể phạt...

Ngử Ca tắm xong trở ra thì bất ngờ thấy Hiểu Kiều đã mặc đồ đầu vào đây, và đang thắt dây giày ở trước cửa. Nét mặt thông thả chốc lát lạnh xuống, không giữ im lặng nữa, cô hỏi:

“Cậu đi đâu vậy?!”

Hiểu Kiều đang cúi đầu thắt dây ngược lên nhìn Ngử Ca với cặp mắt mơ màng:

“Thì về nhà...”

“Hôm nay cậu đến đây là để làm gì?”

“Mình...”

Hiểu Kiều chớp chớp mắt, chưa kịp hiểu con giận của Ngử Ca đã xuất phát từ đâu.

“Chẳng phải đã nói với cậu sao, cô bé ấy mình đã dắt về nhà...”

“Cậu đi ngay! Sau này đừng đến đây nữa! Mình không cần cậu đến ứng phó!”

Hiểu Kiều đứng dậy, nhìn Ngử Ca mà không biết phải làm sao, “Cậu sao vậy?”

Cận Ngử Ca tiến nhanh tới trước, kéo cửa ra đẩy Kiều Hiểu Kiều ra khỏi nhà. Hiểu Kiều chao đảo vì không phòng bị, còn chưa đứng vững thì cửa đã rầm một tiếng đóng lại.

Kiều cảnh quan sững người, bắt đầu ấn chuông, rồi lại đập cửa. Nhưng bất kể cô làm gì, thì bên trong cánh cửa vẫn chỉ im lặng không một động tĩnh. Cô lấy điện thoại ra, vẫn không có phản ứng gì. Hiểu Kiều chóng nạnh, lửa giận bốc lên.

“Nổi điên cũng phải có lý do chứ?!”

Song, cái đáp lại cô, vẫn chỉ là cánh cửa chống trộm màu đen ở trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Âm áp

Cận Ngữ Ca ngồi trên sô-pha, sắc mặt âm u, tuy nhiên cảm xúc đã được bình phục. Với cô mà nói, ngày hôm nay chỉ có thể dùng hai chữ “Hỗn loạn” để khái quát, và mấu chốt của sự hỗn loạn này, chính là Kiều Hiểu Kiều.

Bản thân cô cũng không hiểu rõ thật ra mình đã đặt một kỳ vọng như thế nào đối với Hiểu Kiều, cũng đồng nghĩa với việc, cô không có một tiêu chuẩn nhất định nào để yêu cầu thái độ mà đối phương dành cho mình. Còn Kiều Hiểu Kiều, cô có một thói quen rất dễ nhận thấy chính là ngoài giờ làm việc, cô không thích suy nghĩ quá nhiều, sau thời gian hoạt động quá sức cả trí óc lẫn thể lực, ngày nghỉ của cô hoàn toàn có thể nói là trở về khuôn khổ bình dị của cuộc sống.

Cận Ngữ Ca thừa nhận, việc đẩy Hiểu Kiều là khỏi cửa là hành vi xảy ra do bị cơn giận đột ngột kích thích, cơn giận của cô không phải vì thái độ ứng phó của Hiểu Kiều. Đối với một người kiêu ngạo như Kiều cảnh quan mà nói, chịu bỏ thời gian và tâm tư để ứng phó đã là nể mặt, về điểm này Ngữ Ca hiểu rõ hơn ai hết. Cơn giận của cô thật chất đến từ một nguyên nhân rất rõ ràng mà chính cô cũng không muốn thừa nhận, chính là thời gian mà họ khó khăn lắm mới gút ra được, phải chăng đã quá ít ỏi?

Âm báo tin nhắn thoại vang lên, Ngữ Ca nhấn nút mở loa ngoài, trong đó từ từ vọng ra giọng nói ù ù của Hiểu Kiều.

“Mình về đây, sáng sớm ngày mai phải ra xe lửa, có một vụ án ở tỉnh kế bên cần mình hỗ trợ, thời gian gần đây có lẽ sẽ rất bận.”

Lời nói chột khựng lại, Hiểu Kiều như đang đắn đo gì đó. Ngữ Ca im lặng chờ đợi, song đến cuối cùng, lại chỉ chờ được một tiếng thờ dài, “VẬY NHÉ, LIÊN LẠC SAU.”

Cơ hồ là ngay tức thì, cửa được mở ra, đèn cảm ứng âm thanh ngoài hành lang sáng lên, sảnh thang máy không một bóng người. Sắc mặt của Ngữ Ca đỏ đến cực hạn, rầm một cái, tiếng đóng cửa cực mạnh của cô khiến cho cả tòa nhà đều phát ra một âm vọng ỉn tai.

Khi Cận Hoan Nhan tuyên bố sẽ tiếp tục cuộc lữ hành của mình, Cận lão phu nhân đã thở phào nhẹ nhõm. Phải rời xa cháu gái, bà cảm thấy rất buồn, nhưng phương tiện giao thông ngày nay phát triển đến vậy, muốn gặp cô cũng không phải chuyện khó khăn, vẫn hơn là để cô ở nhà qua lại mờ ám với một phụ nữ có lai lịch không rõ ràng.

Cận Ân Thái không có biểu hiện gì, ông biết cho dù ông có nói gì thì đứa cháu đã bị nuông chiều đến hư hỏng này cũng chẳng chịu nghe. Huống chi kế hoạch của cô lần này hoàn toàn đúng tâm ý của ông, vì vậy không có gì phải nói cả.

Tại sân bay, người qua kẻ lại, khác với sự thông thả nói đi là đi của ngày trước, lần này có người đến tiễn Cận Hoan Nhan. Dẫu rằng, cũng chính người này, đã dùng một phương thức vô cùng đặc biệt để ghé thăm Cận nhị tiểu thư vào khoảng một năm trước.

Không ai có thể liên tưởng ra nghề nghiệp của Âu Dương Thông qua ngoại hình của cô. Một cô gái cao ráo đeo kính râm màu đen viền kim và ba chữ “Xã hội đen”, cơ hồ cách nhau cả một hành tinh, trừ phi chính bản thân cô vô tình để lộ một vài chi tiết nhỏ nhặt nhất. Một Âu Dương Thông như thế khiến nhị tiểu thư cảm thấy mới lạ, nhưng dẫu cho có như thế, cô cũng không thể ở lại quá lâu tại một nơi.

Tay thọc trong túi quần, trên mặt vẫn là nụ cười nho nhã, không ai nhìn thấy được cảm xúc ly sầu trong mắt Âu Dương Thông. Hai người họ hoàn toàn không giống một cặp tình nhân đang tiễn đưa nhau, mà chỉ thông thả như đang đi dạo sau bữa ăn no.

Âu Dương Thông lấy ra một tấm danh thiếp, Hoan Nhan nhận lấy, trên đó là địa chỉ của một tiệm hoa.

“Đây là gì thế?”

“Địa chỉ.”

“Humm?”

“Nếu có thời gian, hãy gửi bưu thiếp đến đây, ừm... sẽ nhận được.”

Âu Dương nói như đang tường thuật một việc không liên quan đến mình, nhưng thông minh như Cận Hoan Nhan, làm sao không nghe ra được sự lưu luyến từ trong lời nói ấy?

Gật đầu đồng ý, nhị tiểu thư cất giữ cẩn thận thứ mà có lẽ sẽ trở thành vật bất ly thân trong thời gian tới. Một nụ cười chợt nở ra: “Thật ra, cảm giác muốn gặp nhau có khi sẽ hay hơn là được gặp.”

“Tiền đề là, còn có thể gặp.”

Câu nói ngắn gọn súc tích này chọc trúng điểm cười của nhị tiểu thư, vì vậy cô rất phóng khoáng mà tặng cho Âu Dương một nụ hôn trên má xem như là goodbye kiss, sau đó vẫy tay rời đi, không mang một hạt bụi trần, chốc lát đã biến mất sau phòng chờ.

Đêm cuối thu, Cận Ngữ Ca chỉ vừa phê duyệt xong một dự án thì ngọn gió bắc đang gào thét ở bên ngoài đã bắt đầu nhắc nhở cô: đến lúc phải về nhà rồi.

Thật ra thì về nhà hay ở lại công ty đều như nhau mà thôi, đều là ngồi trước bàn vi tính, đọc báo cáo, xử lý công việc. Tuy nhiên, bất luận thế nào, rồi cũng phải về nhà, đâu biết rằng cô có về nhà hay không, cũng không liên quan đến ai.

Không liên quan đến ai, hơ, tự do biết chừng nào! Nhưng cũng thế lương biết đường nào.

Cận Ngữ Ca không cho phép mình than thở, vì vậy cô đứng dậy, tắt đèn ra về.

Người trên phố đã thưa dần, ngay cả xe cộ cũng chỉ thỉnh thoảng mới có một chiếc, đến đường lớn Tây Lộ, từ xa, Cận Ngữ Ca trông thấy trước cửa đồn cảnh sát, có vài người đang đứng đó. Và thế là, tim của cô bắt đầu loạn nhịp.

Từ sau lần xung đột ấy thì Kiều Hiểu Kiều không còn xuất hiện. Chuyện không vui của hôm đó cũng nhạt dần theo thời gian, chỉ là mỗi ngày khi chạy ngang đây, Ngữ Ca đều rất tự nhiên mà nhìn về cánh cổng ấy, song, thực tế luôn vô tình với người có lòng. Bởi nên hôm nay, sự trông chờ trong lòng cô là mãnh liệt đến thế, hoặc có thể nói, niềm vui đã đến trong lúc cần thiết nhất.

Xe từ từ lăn bánh đến gần, dưới ánh đèn vàng, bốn người của tổ trọng án số 3 đang rúc đầu vào cổ áo nhìn ngang nhìn dọc, nhún nhảy như một bầy khi chờ xe taxi.

Kiều Hiểu Kiều mặc áo khoác vải sợi, đội nón bê-rê ca rô, tay thọc trong túi quần, hai chân nhún nhún dưới đường.

Ngữ Ca không có thời gian để chần chừ, chân của cô, rất tự nhiên mà đạp ga, cuối cùng dừng lại ở trước mặt bốn người.

Hoắc Bân đã nhìn thấy trước, anh đặc biệt nhạy cảm với xe, đặc biệt là xe cao cấp.

“Trời ơi! Rolls-Royce đấy!!!”

Võ Khoan thì chú ý đến người ngồi trong xe, “Ày, là Cận tổng!”

Kiều Hiểu Kiều đã nhìn thấy xe của Ngữ Ca ngay từ khi nó còn ở cách xa 500 mét cơ, vì vậy cô không có biểu hiện gì khác lạ. Hai mắt giấu bên dưới nón, chỉ dùng mũi chân cọ xát nhẹ vào mũi chân còn lại.

Ngữ Ca hạ cửa kính xuống, nhích qua bên phải một chút.

“Không đón được xe ư? Tôi tiễn mọi người một đoạn nhé?” Cô nhìn Võ Khoan nói, nói xong lại lướt nhìn sang Hiểu Kiều.

Hai mắt của Hoắc Bân sáng như nổi đom đóm, anh thật sự rất muốn thử cái cảm giác được ngồi trên chiếc xe mà ngày thường chỉ có thể ngắm nhìn trên tạp chí, bởi nên anh quay sang nhìn Hiểu Kiều, ánh mắt tội nghiệp.

“Không cần đâu, chúng tôi đi khác hướng, hơn nữa đều ở khá xa, khuya như vậy rồi Cận tổng sớm về nhà vẫn hơn.”

Nếu như câu nói này là do Hiểu Kiều nói, Ngữ Ca nhất định sẽ rời khỏi ngay. Nhưng nếu đã là lời nói của Lưu Trung Bảo, vậy thì phải khách sáo một chút. Hướng chỉ tuy ngoài mặt không thừa nhận, nhưng trong lòng Cận Ngữ Ca, cô vô cùng hy vọng trên con đường về nhà này, có thể may mắn cho ai đó quá giang.

“Không sao đâu, chính vì đã quá trễ nên mới khó đón xe. Không chừng lát nữa sẽ còn có mưa, mọi người lên xe đi.”

“Sếp ~~~” Hoắc Bân kêu nghe mà xót xa.

Hiểu Kiều nhìn ba đồng nghiệp của mình, lại nhìn sang xe của Ngữ Ca, im lặng một lúc mới gật đầu đồng ý.

Những người có mặt ở đây đều hoan hô vui mừng, sự vui mừng của cánh đàn ông được biểu hiện ở ngoài mặt, còn niềm vui của phái nữ, là ở trong lòng.

Hoắc Bân mở cửa ra định ngồi vào ghế lái phụ, bị Lưu Trung Bảo kéo lại:

“Đi ra phía sau ngồi!”

Hoắc Bân vạn phần không muốn, nhưng cũng chỉ có thể cùng Võ Khoan ngồi vào dãy ghế sau mà thôi, Lưu Trung Bảo đẩy anh vào trong một chút rồi cũng ngồi vào xe.

Hiệu Kiều đứng ở bên ngoài, với góc độ này, cô không nhìn thấy được mặt của Ngữ Ca, nhưng cô biết Ngữ Ca đang chờ mình, đang lặng lẽ chờ mình. Nếu đã vậy, ừm, không cứng đầu nữa, sắp đông thành đá rồi.

Vừa ngồi vào xe và đóng cửa lại, một mùi hương quen thuộc đã xông thẳng vào mũi, tâm trạng của Ngữ Ca lập tức khoáng đạt hẳn ra, khoe môi cũng bất giác cong lên, xe êm ả lăn bánh.

“Wow wow! Êm ghê chưa, xem bộ giảm sóc của người ta kìa, ai như chiếc xe tồi tàn của chúng ta, vậy mà Đại Vệ còn dám lấy nó đi hẹn hò ấy chứ, dù không bị cảnh trưởng tóm được thì cũng đủ mất mặt rồi!” Hoắc Bân nói liếng thoảng không ngừng nghỉ.

“Cậu không lên tiếng cũng không ai nói cậu cảm đâu!” Lưu Trung Bảo ngắt lời anh, rồi quay sang nói với người ngồi ở phía trước, “Không biết cảm ơn Cận tổng sao!”

“Chú Bảo gọi tên của cháu là được, chữ ‘tổng’ này cháu không dám nhận. Hơn nữa cũng không phải chuyện gì lớn lao, trước đây việc của Hoan Nhan cũng nhờ ơn mọi người, là cháu nên cảm ơn mới phải.”

Ngữ Ca mỉm cười nói, giọng điệu nhẹ nhõm. Hiệu Kiều hong tay trước máy sưởi, không nói tiếng nào.

Nửa tiếng sau, ba người đàn ông ở phía sau đều được lần lượt đưa về nhà.

Mất đi giọng nói ồn ào của Hoắc Bân, trong xe bỗng dưng yên tĩnh lạ thường, Ngữ Ca đột nhiên cảm thấy khẩn trương, nhưng lý do vì sao khẩn trương thì cô lại không rõ.

Cô muốn Hiệu Kiều hãy mở miệng nói gì đó để phá vỡ không khí ngột ngạt này, nhưng lại sợ đối phương nói ra những lời cô không muốn nghe. Sự mâu thuẫn này khiến cô trở nên lo âu, cảm giác thông thả ban nãy bắt gặp tiêu biến.

“Dừng xe ở đầu đường phía trước.” Hiệu Kiều nói rất từ từ, không chút cảm xúc.

Bàn tay đang giữ vô lăng của Ngữ Ca bất chợt siết chặt, một cảm giác thất vọng mạnh mẽ từ đáy lòng dâng lên rồi chuyển biến thành cơn dỗi hờn. Kiều cảnh quan không hề nhận ra điều này, cô cúi đầu nhìn ra bên ngoài và tự nói một mình.

“Gần đây có KFC mà đúng không ta?!”

Chưa chờ Ngữ Ca quyết định trả lời hay không thì cô đã vỗ vỗ vào tay người ta ra lệnh.

“Chính là chỗ đó! Dừng xe dừng xe!”

Ngữ Ca đạp phanh theo điều kiện phản xạ tự nhiên, xe còn chưa dừng hẳn thì Kiều Hiệu Kiều đã đẩy cửa ra ngoài, nhẹ nhàng nhảy qua hàng rào bên lề đường rồi chạy thẳng vào tìm bác Ken.

Ngữ Ca nhìn cô qua tấm kính, thấy cô gọi món. Một mình ngồi trong xe, cô tự hỏi: Chờ? Hay là không chờ?

Những câu nói ngắn ngủi ấy, dường như không có ý bảo chờ, nhưng mà...

Và thế là, trong lúc Ngữ Ca còn đứng giữa hai lựa chọn, Hiệu Kiều đã chạy trở về.

Đóng cửa lại, Hiệu Kiều mở túi bọc màu trắng, lấy ra một hộp bánh trứng đặt lên taplo xe, dùng ngón tay khẩy nắp hộp.

“Bữa khuya! Ăn đã rồi đi.”

Tiếp đó cô lại lấy cà phê, mở nắp ra, cho vào ít sữa và ít đường, khuấy đều, đút ống hút vào, đưa tới miệng Ngữ Ca.

“Nè.”

Cử chỉ tự nhiên đến thế.

Ngữ Ca vẫn còn đang thần thờ, nhìn ống hút trước mặt mình, cô cúi xuống theo tiềm thức, hút một cái.

Hơi nóng, nhưng rất ấm.

“Cầm lấy, cẩn thận nóng đấy.”

Ngữ Ca đang đeo bao tay lông cừu mỏng, nhận lấy cà phê, nhưng mắt thì chỉ nhìn Hiệu Kiều. Hiệu Kiều đã cảm nhận được, tuy nhiên vẫn cố ý giả vờ không biết, không thèm nhìn cô mà tự mình cầm hamburger ra cắn một miếng thật to, lại hút một ngụm nước trái cây, ăn uống quên mình.

Tiếp đó cô đưa chiếc hộp đựng bánh trứng cho Ngữ Ca, “Ăn một cái đi, mới ra lò đấy, ngon lắm.”

Ngữ Ca nhìn nhìn những hình tròn màu vàng xếp hàng trong hộp, bấm môi gỡ bao tay ra, cầm lên một cái đưa lên miệng.

Những ngón tay trắng và thon dài như bạch ngọc, ba ngón còn lại không dùng đến xòe ra như đuôi thiên nga, từ từ đưa bánh lên bờ môi anh đào, cắn nhẹ, rồi khép môi lại thưởng thức hương vị. Rất tự nhiên, rất yên lặng, nhưng người ngoài hoàn toàn cảm nhận được sự nho nhã từ bên trong. Trái tim của Hiểu Kiều như có một sợi dây đàn bị ai đó khảy lên một cái, mặc cho gò má còn đang bị thức ăn ngón đến ục ra, cô thò đầu qua đó hôn “chụt” một cái.

Cận Ngừ Ca đang thưởng thức bánh trứng không hề chú ý, đột nhiên bị cướp một nụ hôn, chân mày bắt đầu nhíu lại bất mãn.

“Miệng cậu toàn là mỡ dầu!”

“Tớ còn chưa chê mùi son của cậu đấy nhé! Ừm, bánh trứng thơm thật, cho tớ một miếng với.”

Lời còn chưa dứt thì nửa chiếc bánh còn lại mới này còn nằm trong tay Ngừ Ca đã đột nhiên biến mất, mà tay thì vẫn đang trong tư thế cũ, vậy mới biết tốc độ của “kẻ cướp bóc” này là nhanh đến mức nào.

“Đạo tặc!” Ngừ Ca cắn răng, không biết là vì bị trộm thức ăn hay là vì nụ hôn ban nãy.

Ngày thường cô tuyệt đối không ăn những món ngọt gắt như thế này, thế mà lần này lại vừa cướp vừa giành mà ăn hết cả hộp bánh với Hiểu Kiều, còn khiến cho khoang xe rồi tung cả lên. Hiểu Kiều bụng đã no người cũng đã ấm, bèn nắm lấy tay Ngừ Ca, lại là một nụ hôn. Ngừ Ca nghiêng đầu trốn, thế là nụ hôn rót ngay vào vùng cổ lán mịn, tê tê và nhồn nhột, khiến cô không nhịn được cười.

Hiểu Kiều buông tay chuyển hướng cời nút áo khoác của Ngừ Ca ra, tay luồn vào trong ôm lấy cô, bắt Ngừ Ca phải ngã vào lòng mình, mặt thì cứ cựa quậy vào bên tai cô như chú mèo con.

“Nhột...” Là giọng nói nhỏ nhẹ hơn cả tiếng chim hót.

Một nụ hôn dịu dàng đặt lên mang tai, Hiểu Kiều có hơi cảm trọng mà nói, “Còn giận tớ không?”

Hiển nhiên là Ngừ Ca không muốn đôi co trong vấn đề này, vì vậy chỉ ra lệnh một cách quả đoán:

“Về nhà!”

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cạm bẫy

Di Châu làm việc cho Cận gia đã mấy mươi năm, trên danh nghĩa thì là chủ bộc, thật chất mọi người đều xem di như một thành viên trong gia đình. Di từng kết hôn, nhưng chẳng bao lâu thì chồng mất, lại không có con cái, vì vậy mà càng dốc tâm dốc sức cho Cận gia, xem mỗi người trong nhà đều là người thân của mình. Tuổi của di đã cao, công việc cũng ít hơn rất nhiều, nhưng mọi việc nhà của Cận gia vẫn do di cai quản, hơn nữa trên dưới đều rất tôn trọng di. Vợ chồng Cận Trung cùng hai đứa con gái cũng xem di như trưởng bối, không hề có khoảng cách.

Khác với những người trong Cận gia, giữa hai cháu gái, di Châu rõ ràng là thương Ngừ Ca nhiều hơn một chút. Một phần vì Ngừ Ca cơ hồ là do một tay di trông nom, mọi mặt trong sinh hoạt đều do di thu xếp; mặt khác, tính tình của Ngừ Ca hướng nội, ít nói, có uất ức gì cũng đều giấu hết trong lòng, khiến di xót xa vô cùng.

Để tiện cho việc đi lại giữa công ty, Ngừ Ca đa phần đều ở trong căn hộ của mình, nhưng cô không có nhiều thời gian dọn dẹp nhà cửa, lại không muốn để người lạ tùy tiện ra vào chỗ ở của mình, di Châu hiểu rõ điều này, nên đã nhận công việc này về cho mình. Mỗi ngày sau khi Ngừ Ca đi làm, di Châu sẽ bảo tài xế chở đến “Cảnh Duyệt Vinh Viên” để thu dọn cho đại tiểu thư.

Hôm nay, mới sáng sớm Cận lão phu nhân đã gọi xe ra cửa, ở nhà không có tài xế khác, di Châu bèn gọi taxi. Ngờ đâu Khương Quỷ lại sang gửi cây kiềng cho Cận lão gia đúng vào lúc này, và bây giờ thì đang trò chuyện với người làm vườn.

Thấy di Châu thay đồ như muốn ra ngoài, Khương Quỷ lấy khăn ra lau tay sạch sẽ rồi mỉm cười bước tới.

“Di Châu.”

Ngay từ nhỏ Khương Quỷ đã rất thường xuyên đến Cận gia, di Châu cũng rất quen thuộc với con người này, hơn nữa, di không khác gì những người lớn tuổi khác, rất hy vọng chàng trai lịch thiệp hiểu chuyện này trở thành một thành viên trong gia đình. Gần đây Khương gia lại thường xuyên đến đây, dường như rất có ý định phát triển theo hướng ấy, Khương Quỷ lại làm việc trong Cận Thị, là trợ thủ đắc lực của Ngừ Ca, nếu thật sự có thể kết duyên thì quả là một hỷ sự lớn.

“Ồ, Tiểu Khương lại sang đây phụ giúp chăm cây à?”

“Vâng, Cận gia gia có nhà không ạ?”

Khương Quỳnh vừa nói vừa nhìn vào trong nhà, vẻ mặt cẩn trọng. Lốp trẻ đều rất sợ Cận Ân Thái, điểm này di Châu rất rõ, bèn cười đáp:

“Trong phòng sách đấy, giờ này chắc là đang xem tin tức, lát nữa cậu hãy vào.”

“Dạ được. Di Châu chuẩn bị ra ngoài sao?”

“Ừm, sang chỗ của Tiểu Ca.”

Mắt của Khương Quỳnh chợt sáng lên, “Ồ. Vậy... tài xế đâu?”

“Chở phu nhân ra ngoài rồi.”

“Vậy để cháu đưa đi sang đó.”

“Không cần đâu, tôi gọi taxi là được.”

“Dù gì cũng rảnh rồi, để cháu đưa đi đi.”

Sau một hồi từ chối không thành, di Châu đành gật đầu đồng ý. Khương Quỳnh rất vui mừng mà đi rửa tay rồi lấy xe.

Trong thang máy, Khương Quỳnh vờ như rất tự nhiên mà hỏi:

“Ngữ Ca nói khi nào sẽ về ạ?”

Di Châu không nhận ra sự kỳ lạ, trái lại quay sang nhìn cậu và híp mắt cười.

“Chỉ mới đi đây mà đã nhớ rồi sao?”

“Ồ không...” Khương Quỳnh lập tức đỏ mặt, ấp a ấp úng mà giải thích.

“Cậu không biết tự hỏi tiểu thư sao? Lớn vậy rồi mà da mặt còn mỏng thế?”

Khương Quỳnh gãi đầu ngượng ngùng, “Cô ấy nói trong buổi họp là cuối tuần sẽ về công ty...”

“Nhưng cậu muốn được gặp tiểu thư đầu tiên?”

Di Châu dùng khuỷu tay đẩy đẩy vào người Khương Quỳnh ghẹo anh.

“Di Châu.”

“Ha ha...”

Chẳng mấy chốc thì thang máy đã đến nơi, di Châu lấy chìa khóa mở cửa, dẫn Khương Quỳnh vào trong.

“Cậu ngồi chơi nhé, tôi dọn dẹp một chút, rất nhanh thôi.”

Khương Quỳnh xắn tay áo lên bảo: “Để cháu giúp đi!”

“Không cần! Đàn ông con trai ai lại làm việc nội trợ chứ, cậu ngồi chơi, một lúc là xong ngay.”

Nói xong, di Châu mở cửa phòng ngủ của Ngữ Ca, bắt đầu dọn dẹp. Khương Quỳnh đứng bên ngoài, nhanh chóng đảo mắt quanh phòng, giường gối khá chỉnh tề, chỉ có vài tờ giấy đặt ở đầu giường là hơi bừa bộn. Đầu giường còn có “người ngoài hành tinh” mà anh tặng, khỏe miệng của Khương Quỳnh chợt hiện lên một nụ cười lạnh.

Di Châu ôm một xấp khăn đi vào phòng tắm.

“Con người của Tiểu Ca ấy, cái gì cũng tốt, có điều cứ hễ bận rộn là không cần biết đến bản thân. Cậu nói đấy, công việc thì làm sao mà làm cho hết chứ, xong việc này thì cũng còn việc khác, nhưng sức khỏe là của mình, ngã bệnh thì cũng chỉ có mình chịu.”

Thừa lúc di Châu đi vào phòng tắm, Khương Quỳnh nhanh chóng tiến tới bên đầu giường, chớp mắt đã rút lọ tinh dầu ra bỏ vào túi quần, miệng vẫn đáp:

“Nếu không nhờ Ngữ Ca bán mạng như vậy, Cận Thị làm sao được như ngày hôm nay chứ.”

“Tuy là vậy, nhưng con người chứ đâu phải máy móc, Tiểu Ca và Hoan Nhan có thể cân bằng một tí thì tôi vui rồi.”

Di Châu thu dọn xong nhà tắm thì đi ra đóng cửa. Khương Quỷ sớm đã đứng trở về vị trí bên ngoài phòng như ban đầu, trên mặt vẫn là nụ cười rạng rỡ.

“Ngữ Ca giỏi giang, di Châu nên vui mừng mới phải.”

“Cậu không thấy xót sao?” Di Châu lườm Khương Quỷ một cái.

“À...” Khương Quỷ nhất thời không biết trả lời thế nào, lại bắt đầu gãi đầu.

“Hi, tôi chỉ mong có người đến san sẻ với Tiểu Ca, hiểu nó thương nó chăm sóc cho nó, có vậy thì tôi cũng an tâm.”

Khương Quỷ lập tức đứng thẳng người lên, nét mặt ngây thơ, “Vâng ạ!”

“Này, chờ xem biểu hiện của cậu đấy nhé!”

Di Châu vừa nói chuyện với Khương Quỷ vừa làm việc, chẳng bao lâu đã xong xuôi mọi chuyện. Khi ra khỏi phòng để quần áo, trên tay di lại có thêm vài bộ đồ của Ngữ Ca. Khương Quỷ tình cờ nhìn thấy một chiếc áo trượt tuyết mang hoa văn chữ cái lẫn trong số đó, đẩy rõ ràng không phải là phong cách của Cận Ngữ Ca, nhưng lại có cảm giác rất quen mắt, dường như đã từng thấy ai mặc nó. Tuy nhiên, anh vẫn không để lộ suy nghĩ, chỉ vờ như không có chuyện mà cùng di Châu rời khỏi.

Khó khăn lắm Kiều Hiểu Kiều mới được một kỳ nghỉ, vậy mà Cận Ngữ Ca lại dắt theo Tiểu Quan đi công tác. Những ngày đầu Kiều cảnh quan còn giống như là con dê sông chuông, không dẫn F4 đi đây đó thì đi tìm Du Khả với Hứa Lăng Quân, ngày đêm chơi bời vui không tả siết, có lúc còn chạy liên ba chỗ trong cùng một đêm. Nhưng chỉ vài ngày sau, cô bắt đầu cảm thấy bồn chồn, hay buồn vu vơ, làm gì cũng không có tinh thần, suốt ngày chỉ muốn đến “Cảnh Duyệt Vinh Viên”. Nhưng đến đó lại không có ai, chỉ dành lãng vãng loanh quanh chờ đợi, chung quy cũng đã ngoan hơn rất nhiều.

Chờ mãi mới đến ngày Ngữ Ca hứa sẽ quay về, thì một đêm trước đó, Kiều cảnh quan lại nhận được mệnh lệnh đột xuất bắt cô phải sang tỉnh kế bên hỗ trợ phá án. Vé máy bay mà trong đồn mua cho cô lại rất là chết tiệt mà cách đứng một tiếng đồng hồ so với giờ mà chuyến bay của Ngữ Ca đáp xuống, Kiều cảnh quan tức đến mức suýt đập vỡ điện thoại.

Song, thói quen phục tùng mệnh lệnh đã được huấn luyện qua bao năm đâu phải là thừa, dù cho cô không bằng lòng cách mấy cũng đâu còn cách nào khác. Sáng sớm thức dậy thì Hiểu Kiều đã vội vàng giải quyết bữa sáng rồi xách theo hành lý chạy ra sân bay.

Võ Khoan và Vệ Kiến Đông sớm đã có mặt và đang chờ cô ngay trước cổng. Hiểu Kiều bước xuống taxi, hội họp với họ rồi cùng vào phòng chờ.

Điện thoại của Ngữ Ca đã gọi đến vào lúc này, Hiểu Kiều chuyển hành lý sang một tay khác, bắt máy lên:

“A lô?”

“Mình về rồi, vừa xuống máy bay.”

“Ừm, mình biết.”

Cận Ngữ Ca không nói thêm gì nữa, im lặng chờ đợi kế hoạch của Hiểu Kiều. Giờ đây cô đã ngày càng khác trước, lâu quá không gặp, cô cứ cảm thấy không thể tập trung, cái cảm giác muốn gặp nhau đặc biệt mãnh liệt.

Hiểu Kiều ho húng một tiếng. Nghe thấy tiếng ho này, Ngữ Ca rất nhạy cảm mà biết rằng, có việc!

Quả nhiên, Kiều cảnh quan ập a ập ứng nói:

“Ừm... mình... mình phải sang Phù Thạch... mới bị xếp lịch ngày hôm qua, hiện giờ mình... mình đang ở sân bay...”

“Ừm...”

Ngữ Ca lập tức đen mặt, phát ra một âm thanh không rõ cảm xúc. Tuy không thể nhìn thấy nét mặt của cô, nhưng Hiểu Kiều cũng nghe ra được sự không ổn, bèn vội vàng giải thích.

“Chỉ hai ba ngày thôi, nhanh lắm...”

Đại tiểu thư không nói thêm nữa, rõ ràng là rất hụt hẫng. Hiểu Kiều còn định giải thích thêm, nhưng vừa ngẩng mặt lên đã trông thấy người đang nói chuyện với mình trong điện thoại.

Ngữ Ca mặc áo sơ mi màu đen, áo khoác màu kem, dây thắt lưng hai móc, mái tóc bông bênh, tà áo phấp phới cùng nhịp bước của cô, đôi mắt sáng, bờ môi hồng. Sau lưng cô là thư ký và vệ sĩ, ai nấy đều rất nghiêm túc, càng tỏ đậm thân phận đặc biệt của cô. Hiểu Kiều quên mất những lời tiếp theo, cách nhau vách kính phân vùng, bờ môi cô hé mở mà không nói nên lời, chỉ nhìn trân trối vào người đối diện.

Ngữ Ca cũng đã nhìn thấy cô, điện thoại vẫn còn áp bên tai, đầu hơi cúi xuống, chỉ nhìn lướt qua một cái, vừa như oán trách vừa như luyến tiếc, bước chân không dừng, chẳng mấy chốc cả hai đã lướt qua nhau.

Hiệu Kiều tiến thêm vài bước theo quán tính, sau đó dừng chân, bàn tay đang cầm điện thoại buông xuống, chớp chớp mắt không biết là đang nghĩ gì. Thấy sếp của mình không đi, Vệ Kiến Đông kỳ lạ hỏi:

“Madam, sao vậy?”

Ánh mắt đờ đẫn của Hiệu Kiều dần dần lấy lại thần thái sau vài cái chớp mắt lia lịa, bờ môi bất giác cong lên, lộ ra một nét mặt đắc chí lạ lùng.

Vệ Kiến Đông quơ quơ tay trước mặt cô.

“O!!! Sếp? Sếp bị ma nhập sao?”

Hiệu Kiều nhét hành lý vào tay anh, “Cầm dùm tôi!”

Dứt lời là vất chân chạy ngược trở ra. Vệ Kiến Đông kêu với theo, “Áy!! Sếp đi đâu thế?”

“Thả~~ nước~~”

Xe đã đứng chờ từ trước ở bên ngoài sân bay, tài xế mở cửa ra, Ngữ Ca vừa ngồi vào thì Hiệu Kiều đã chạy ra theo. Tiểu Quan còn đang đứng bên ngoài xe, trông thấy Hiệu Kiều liền mỉm cười chào hỏi.

“Kiều cảnh quan.”

Hiệu Kiều gật đầu, “Hi! Phù~”

Thở dốc vài cái, “Tôi có chút chuyện cần gặp Cận tổng của cô, có thể nào...”

Nụ cười của Tiểu Quan rất ngọt ngào, “Vui lòng chờ một chút.”

Nói xong cô khom người xuống hỏi Ngữ Ca đang ngồi trong xe, “Cận tổng?”

Ngữ Ca ngược mắt nhìn Kiều Hiệu Kiều đang thở dốc ở bên ngoài, rất bình tĩnh mà dặn dò:

“Mọi người ra xe phía sau chờ tôi.”

Tiểu Quan và tài xế nghe lệnh liền đi ra xe của vệ sĩ ở phía sau. Nụ cười của Hiệu Kiều càng thêm đắc ý, cúi xuống chui vào trong, tiện tay đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đối đầu

Ngữ Ca ngã lưng ra sau, cúi nhìn Kiều Hiệu Kiều đang nằm bò trên đùi mình thờ hỏn hển. Kiều cảnh quan nhất thời kích động chạy quá nhanh, thế nên giờ đây mới phải rơi vào cảnh hít không kịp thở thế này.

Ngữ Ca cảm thấy tức cười, nhưng lại không cười thành tiếng, chỉ luồn tay vào mái tóc xoăn ấy, chờ đợi cô thở đều trở lại. Hiệu Kiều biết thời gian gấp rút, hít sâu một hơi rồi vòng tay ôm lấy eo của Ngữ Ca, ngược mặt lên cười tươi như hoa mùa xuân.

“Có nhớ mình không?”

Lúc này Ngữ Ca mới bật cười, cô quay mặt sang hướng khác rồi lại quay trở về, môi bặm lại không thèm trả lời.

“Mình nhớ cậu lắm” Kiều cảnh quan giữ tay của người yêu trong tay mình, đưa lên môi hôn một cái. Sau đó liền thừa cơ sấp mặt tới, “Cho tớ hôn một cái với.”

Ngữ Ca lui ra, “Không phải chuẩn bị lên máy bay sao?”

“Chỉ một lúc thôi mà...”

Kiều cảnh quan không muốn lãng phí thời gian, tấn công ngay lên bờ môi mà cô đã nhưng nhớ bao ngày qua, song lại vô cùng dịu dàng. Ngữ Ca không mấy phản kháng, nhắm mắt hưởng thụ sự ấm cúng của giây phút này. Tiếng ồn huyền ảo của xung quanh bị cách biệt ở bên ngoài xe, càng khiến không

gian chật hẹp bên trong ngập tràn tình ý.

Dần dần, Kiều Hiểu Kiều không thỏa mãn với nụ hôn giản đơn như vậy nữa, bàn tay bắt đầu không an phận, đặt lên nơi mềm mại ấy.

“Ừm...”

Không ngoài dự đoán, Kiều Hiểu Kiều rất hài lòng khi nghe thấy âm thanh phát ra từ cổ họng của Ngữ Ca, cô tiếp tục cởi nút áo. Không gian nhỏ hẹp nơi đây, bắt đầu trở nên nóng bỏng và khó chịu. Động cơ xe vẫn đang mở, máy điều hòa phả ra làn gió ấm nóng, làm đỏ gương mặt của cả hai. Hơi thở nặng nhọc quấn quýt lấy nhau, không phân được là của ai, tiếng rên rỉ cũng mang một ý vị đặc biệt. Đôi tình nhân chia cách lâu ngày càng trở nên nóng nảy vì nỗi tương tư, bỏ hết sự đoan trang của ngày thường, chỉ một lòng bày tỏ nỗi khát khao theo bản năng.

Áo khoác và áo sơ mi của Ngữ Ca đều đã bị mở ra, để lộ làn da trắng mịn quyến rũ ở bên trong. Kiều Hiểu Kiều bắt đầu từ làn môi, đến vùng cổ, rồi xuống nữa. Chân mày của Ngữ Ca nhíu vào nhau, ngón tay luôn lách trong tóc của Hiểu Kiều cũng không còn huyết sắc, nhướn người lên muốn được gần hơn.

“Đội ngũ chúng ta cùng hướng về mặt trời~

Chân vững vàng bước trên đất Tổ quốc~”

Âm thanh mạnh mẽ sôi nổi vang lên, khiến hai con người đang chìm đắm trong nồng tình giạt thót cả mình, Cận Ngữ Ca bị tiếng động đột ngột này đánh thức, lập tức nâng mặt của Hiểu Kiều lên.

“Điện thoại...”

Hiểu Kiều còn đang lưu luyến với hương vị của cô, lẩm bẩm một câu “Mặc kệ nó...” rồi lại muốn tiếp tục.

“Các đồng chí chúng ta cùng tiến ra sa trường~

Hỡi đồng bào chúng ta cùng tiến ra biên cương~”

Điện thoại vẫn ngoan cường cất tiếng hát. Ngữ Ca biết điện thoại của Hiểu Kiều không có chuyện thừa, đa phần đều là công việc, nên đã dùng hết sức ngăn chặn cô, ra ý bảo cô nghe máy.

Kiểu cảnh quan đành tạm thời rời khỏi người đẹp, nhắc máy lên trong tâm trạng bực bội, bên kia là tiếng nói của Vệ Kiến Đông.

“Madam!! Cô bị rớt xuống hầm xí rồi sao? Loa phát thanh đã hồi thúc hai lần rồi đấy!!!!”

“Bảo họ chờ một chút!”

“...Sếp....sếp đang nói đùa sao?!”

“Được rồi tới liền!”

Hiểu Kiều cúp máy, nét mặt không vui. Quay đầu lại, thấy sắc mặt của Ngữ Ca tuy vẫn còn đỏ hồng, nhưng cảm xúc đã bình phục lại, đang ngồi cài lại nút áo.

Hiểu Kiều nắm lấy tay cô, “Ừm...”

“Được rồi mau đi đi, nếu không sẽ trễ thật đấy.”

“Nhưng mà...”

“Chẳng phải cậu vừa nói sẽ rất nhanh sao? Ngoan, nghe lời.”

Ngữ Ca vuốt lại mái tóc rối bù của Hiểu Kiều, khẽ dỗ ngọt. Kiểu cảnh quan dù có một vạn lần không muốn cũng không còn cách nào khác nữa, mặt xụ xuống, trề môi trông tội nghiệp vô cùng.

“Vậy cậu nhớ chờ mình về đó!”

Nói xong, Hiểu Kiều mở cửa ra ngoài, vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, trong mắt chỉ toàn là lưu luyến, là không nỡ, cuối cùng vẫn không thể không rời đi.

Tiểu Quan thấy Hiểu Kiều xuống xe mới từ phía sau bước tới. Ngồi vào xe, cô cảm thấy tổng tài của mình dường như có hơi khác so với lúc vừa xuống máy bay, cảm giác sự mệt mỏi của chuyến công tác dài đã tiêu biến, khí thế sắc lạnh cũng giảm phần nào, mắt long lanh như nước mùa thu, nét mặt cũng dịu dàng hẳn ra, dường như được một luồng sáng bao bọc lấy vậy, tóm lại là một cảm giác rất đặc biệt.

Cận Ngữ Ca giữ nguyên thần thái, bình thản căn dặn:

“Về công ty trước, thông báo cho giám đốc các bộ phận đến họp.”

Khi Ngữ Ca bước vào phòng họp của tòa nhà Cận Thị thì mọi người đều đã có mặt đông đủ, có một vị lãnh đạo giỏi giang và siêng năng như vậy, nhân viên nào dám trễ nãi. Những vị lão thần lâu năm tuy vẫn còn bất mãn với Ngữ Ca, song từ khi cô ngồi lên vị trí tổng tài này, vẫn chưa có gì để họ có thể than phiền.

Tuổi tác của tầng lớp lãnh đạo trong Cận Thị được phân bố tương đối hợp lý, tuổi trung niên chiếm đa số, tuổi trên 50 chỉ còn vài người, đồng trang lứa với Ngữ Ca thì chỉ có một mình Khương Quỳnh. Ai ai cũng đang chờ xem, vị nào sẽ trở thành phụ tá của Cận Ngữ Ca. Nếu như Khương Quỳnh trở thành con rể của Cận gia, vậy trong tương lai, Cận Thị ắt hẳn sẽ chỉ thuộc về vợ chồng họ, còn nếu là người khác, vậy địa vị của Khương thiếu gia đây, sẽ rất khó đảm bảo.

Tuy nhiên, Khương Quỳnh chưa hề bộc lộ ý đồ ngông cuồng, anh tiếp cận Ngữ Ca cũng vô cùng có chừng mực. Còn Cận Ngữ Ca, cuộc sống đời tư của cô lâu nay đều không có tâm hơi gì, có thể nói là được giữ rất kín, vậy nên không một ai biết rõ sau giờ làm việc, cô sống như thế nào.

Những nhân viên bên dưới cũng thường xuyên bàn tán xôn xao về tổng tài của mình, một bên cho rằng Cận Ngữ Ca theo đuổi chủ nghĩa độc thân, một bên khác tin chắc Ngữ Ca sẽ đi theo hướng liên thân gia tộc, nói không chừng một ngày nào đó sẽ dùng một cái công bố tin tức kết hôn. Xét về thái độ ngày thường của Ngữ Ca, tuyệt đối rất có khả năng sẽ hy sinh bản thân vì lợi ích gia tộc. Lời đồn mỗi người mỗi khác, cũng có một vài suy đoán truyền đến tai của Ngữ Ca, nhưng đều bị cô dùng im lặng phản hồi.

Cuộc họp kéo dài suốt ba tiếng. Cận Ngữ Ca đã bận ba nhiều ngày không hề tỏ ra mệt mỏi, mãi đến khi mọi vấn đề đều được giải quyết, cô mới tuyên bố kết thúc buổi họp. Sau khi trở về phòng làm việc, Tiểu Quan mang cả phê vào cho cô, Ngữ Ca chỉ nghỉ ngơi một lúc rồi lại quay trở về bàn làm việc, mở hộp thư điện tử bắt đầu xử lý công việc đã chồng chất nhiều ngày.

Cũng chính trong lúc này, một bức email lạ đã lọt vào mắt cô.

...

Tiểu Quan sắp xếp gọn gàng những tập hồ sơ cần Ngữ Ca ký duyệt, vừa định mang vào phòng thì cửa phòng tổng tài đột nhiên bị mở toang, Cận Ngữ Ca sắc mặt nhợt nhạt xông ra ngoài.

“Cận tổng...”

Tiểu Quan không biết đã xảy ra chuyện gì, cô hỏi một cách thận trọng.

Cận Ngữ Ca nhìn cô nói: “Tôi có chút việc, em cứ làm việc của mình, không cần đi theo tôi.”

Dứt câu cô liền đi nhanh về phía thang máy, chẳng mấy chốc đã rời khỏi tòa nhà Cận Thị.

Cận Ngữ Ca chạy về nhà với tốc độ nhanh nhất, cô cơ hồ là chạy bộ vào sảnh thang máy, mở cửa nhà, xông vào phòng ngủ. Sau đó đứng lặng người ở trước giường, hơi thở gấp rút.

Cô tập trung vào một vị trí nhất định, không phát hiện ra gì, cô biết trong này có điều kỳ lạ, nhưng nhất thời lại không rõ ràng đó là gì. Miễn cưỡng đè nén sự hoảng loạn trong lòng, cô nhắm mắt bảo mình hãy bình tĩnh, hãy bình tĩnh, từ từ suy nghĩ đầu đuôi sự việc. Dần dần, một khả năng không thể nào xảy ra bắt đầu xuất hiện trong đầu cô, đôi mắt bắt đầu mờ dần, một hơi lạnh từ sau lưng xuyên thẳng vào người, nỗi sợ hãi chưa từng có dần dần lan ra bao bọc cả trái tim.

“Giám đốc Khương, Cận tổng mời anh sang phòng có việc.”

Giọng của thư ký truyền đến qua đường dây nội bộ, Khương Quỳnh – người đã chờ đợi cuộc gọi này rất lâu bất giác nở một nụ cười bí hiểm, rất bình thản mà chỉnh đốn lại mái tóc vốn đã rất gọn gàng. Anh thọc một tay vào túi quần, mỉm cười đi tới trước phòng làm việc của Ngữ Ca, gõ cửa.

Cận Ngữ Ca ngồi trên bộ ghế xoay bằng da, nhìn chăm chăm vào Khương Quỳnh ngay từ khi anh bước vào phòng. Khương Quỳnh vẫn tỏ ra như không có gì, mỉm cười ôn hòa chào hỏi như ngày thường.

“Ngữ Ca.”

Tiếp đó, anh tự ngồi vào ghế sofa, hỏi rất tự nhiên:

“Đi công tác có mệt không?”

Sắc mặt của Ngữ Ca đã âm u đến mức có thể kết thành băng, cô cắn chặt răng, không nói một lời.

“Gọi tôi sang đây có việc gì sao?” Khương Quỳnh không hề sợ hãi, vẫn thái độ không nóng không lạnh mà hỏi.

“Là chuyện gì lẽ nào anh không biết?”

“Tôi? Tại sao tôi lại biết?” Anh nhún vai, tỏ vẻ vô tội.

“Bụp!” một tiếng, cây bút trên tay Ngữ Ca bị đập mạnh xuống bàn. Khương Quỳnh giật mình, gương mặt mỉm cười đột nhiên lạnh xuống, trong mắt dần

hiện lên nét thâm độc.

“Em... đã nhìn thấy?”

“Anh muốn gì?!” Cận Ngữ Ca rất hiếm khi tỏ ra kích động như vậy, nhưng sự việc trước mặt thật sự nằm ngoài tưởng tượng của cô.

Khương Quỳnh không nói gì nữa, anh bắt chéo chân, bình tĩnh nhìn Ngữ Ca. Ngữ Ca đã trông thấy sự nham hiểm trong đôi mắt ngỗ như là thân thiện ấy, cô không thể không dè nén lửa giận, bắt mình phải kìm chế cảm xúc, chờ đợi phản ứng của đối phương. Khương Quỳnh như đang suy tính, lại như đang chờ đợi con mồi của mình lộ ra điểm yếu, không vội vàng ra tay.

“Ngữ Ca.” Anh dường như lại trở về như ngày thường, giọng nói dịu dàng, “Nói thế nào chúng ta cũng có thể xem là thanh mai trúc mã, tôi không muốn hai chúng ta giống như kẻ thù vậy.”

Ngữ Ca im lặng chờ đợi những lời tiếp theo của anh.

“Tôi chỉ muốn lấy lại những thứ thuộc về Khương gia.” Vừa nói, Khương Quỳnh vừa đứng dậy, nhìn quanh căn phòng, rồi bước tới trước bàn của Cận Ngữ Ca, hai tay chống lên cạnh bàn, “Để quốc Cận Thị của ngày hôm nay, ba đời Khương gia chúng tôi đều có công bán sức bán mạng, Ngữ Ca à, không báo đáp cho chúng tôi, em cảm thấy em có mặt mũi nhìn người đã khuất và cả những người còn sống sao?”

Cận Ngữ Ca ngược nhìn anh, “Anh muốn nhận được thứ gì?”

“Tiền tài? Danh dự? Địa vị?” Khương Quỳnh dùng ngữ điệu chất vấn nói ra những từ ngữ này, càng khiến Ngữ Ca không đoán được tâm tư của anh.

“Tất cả.” Hai chữ cuối cùng, giọng nói của Khương Quỳnh lạnh xuống, ánh mắt nhìn Cận Ngữ Ca cũng không còn thân thiện, “Và còn một thứ: Sum vầy. Đối với chúng tôi mà nói, đó là thứ mãi mãi cũng không thể có được. Vì vậy, mỗi một thứ mà tôi yêu cầu, đều là lẽ đương nhiên mà em hay Cận Thị này, cần phải bù đắp.”

“Có thể cụ thể hơn không?”

“Tôi muốn trở thành chủ nhân của Cận Thị.”

Đồng tử trong mắt Ngữ Ca thu nhỏ lại, một ánh nhìn sắc lạnh đi thẳng vào mắt Khương Quỳnh, anh có hơi rung mình, song cũng chỉ là một giây ngắn ngủi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 46: Uy hiếp

“Đương nhiên, tôi biết em không thể nào từ bỏ Cận Thị. Vì vậy, tôi có một cách vẹn cả đôi đường – chúng ta kết hôn.”

Nét mặt của Ngữ Ca là hoàn toàn không dám tin vào điều này.

“Nghe tôi nói hết đã.” Khương Quỳnh cười cười như hiểu cô nghĩ gì.

“Hôn nhân đối với em mà nói, sớm muộn cũng chỉ là một công cụ. Đừng nói với tôi em thật sự nghĩ rằng, sẽ có một ngày mình và cô nữ cảnh sát kia sẽ tu thành chính quả chứ?”

Ngữ Ca quay sang hướng khác, không muốn nhìn vào gương mặt đáng ghét kia.

“Cho nên, kết hôn với tôi, không chừng sẽ là cách nguy trang tốt nhất cho hai người. Tôi không yêu cầu em phải làm tròn nghĩa vụ của một người vợ, em có thể không cần bận tâm đến tôi mà tiếp tục mối tình dưới đất của hai người. Còn tôi, chẳng qua chỉ muốn có một địa vị trong Cận Thị, đối với em, đó đâu quan trọng bằng cô cảnh sát kia đúng không? Làm như vậy, với em, với tôi, với cô ta, đều là lựa chọn tốt nhất.”

Khương Quỳnh nói đến đây thì dừng lại, muốn xem phản ứng của Ngữ Ca. Tuy nhiên, cô chỉ im lặng, không nhìn anh cũng không tỏ thái độ, dường như đang lắng nghe, lại dường như chẳng hề để tâm.

Khương Quỳnh hơi tức giận, sự phớt lờ lâu nay mà Cận Ngữ Ca dành cho anh sớm đã khiến anh bất mãn, giờ đây càng không cảm được con nóng, anh thay đổi sắc mặt, giọng trầm xuống:

“Đương nhiên, nếu em không muốn như vậy thì...” Cười lạnh một tiếng, “Tin là em cũng đã nhìn thấy rồi đấy, những cảnh đó, tôi nghĩ có nhiều người sẽ có hứng thú hơn tôi nữa. Kể cả người ông nội như thái thượng hoàng của em.”

Cận Ngừ Ca ngược lên nhìn anh, Khương Quỳnh rất hài lòng với phản ứng này, càng được nước làm tới,

“Về phía bên ngoài, bất kể là danh dự của Cận gia, hay là hình tượng của cô ta trong cơ quan nhà nước, đều không phải là thứ có thể mang ra đùa; còn về bên trong, chắc chắn...” Khương Quỳnh lại áp mặt gần thêm một chút, “Thật không ngờ nhìn em lạnh như tảng băng thế này... mà cũng có những giây phút mất khống chế đến vậy...”

Cận Ngừ Ca phải tự bấm mạnh móng tay vào lòng bàn tay mới có thể ngăn cản mình không cho con người này một bạt tay.

“Tôi biết, người của Cận gia đều không phải hạng tầm thường, muốn đối phó với loại người như em thì nhất định phải cay độc hơn mới được.”

Cùng với câu nói này, biểu hiện của Khương Quỳnh cũng trở nên đáng sợ, “Tôi dám làm chuyện này thì đã chuẩn bị sẵn tinh thần bỏ mặc tất cả. Em nên biết rằng, ngày nay có một công cụ truyền thông có chức năng công bố hẹn giờ, những gì tôi cho em xem cũng đã được đăng tải trên đó, chỉ cần em làm theo ý tôi, thứ đó đương nhiên sẽ không bị công khai, ngược lại, nếu như em dám động vào một sợi tóc của tôi, vậy thì cho dù là tôi đi nữa, cũng không thể nào không chế hậu quả mà nó mang lại. Đầu cần tôi nói nhiều, em nhất định hiểu rõ hơn ai hết mà?”

Con lạnh thấu xương lại bắt đầu lan rộng ở sau lưng Ngừ Ca, con người này, vẫn là gương mặt có thể làm mê hoặc người khác, nhưng cái sự mơ hồ mà trước đây cô không thể xác định chính trong lúc này đã rõ rệt hơn bao giờ hết. Ánh mắt ẩn giấu ở phía sau cặp kính kia cuối cùng đã lộ ra bộ mặt thật sự, nội dung mà nó bộc lộ ra, là hoàn toàn trái ngược với nét mặt bên ngoài.

“Tôi sẽ suy nghĩ.”

“Tôi không có lòng kiên nhẫn đó.” Khương Quỳnh cười lạnh.

Ngừ Ca lại im lặng, suy nghĩ rất lâu, vẫn không có kết quả. Cuối cùng, cô hít sâu một hơi, định thần lại, rồi nói chậm rãi:

“Được, tôi đồng ý.”

Sắc mặt của Khương Quỳnh lập tức rạng ngời, không che giấu được sự đắc chí, “Quả nhiên là thông minh, hà tất bỏ qua con đường lợi cả đôi bên để đi vào ngõ cụt rồi sứt đầu mẻ trán chứ đúng không?”

Quay lưng lại, Khương Quỳnh bắt đầu rào bước trong phòng làm việc của Ngừ Ca.

“Với năng lực của hai chúng ta, tương lai của Cận Thị chắc chắn không thể nào đong đếm được. Ngừ Ca, đợi đến ngày đó, có lẽ em sẽ cảm ơn những gì tôi đã làm hôm nay.”

Ngừ Ca tái xanh mặt mày, ánh mắt xa xăm, thần thái mơ hồ mà nhìn Khương Quỳnh, không bình luận gì cho những lời nói ấy. Thần kinh trong não cô đang hoạt động liên tục, suy nghĩ đối sách cho tai họa bất chợt này. Còn Khương Quỳnh hiện giờ hoàn toàn là bộ mặt đắc chí của kẻ thắng lợi, anh đã bắt đầu phát họa cho cuộc sống sau này. Nhìn sang Ngừ Ca, thấy cô không có ý tiếp lời mình, anh cũng không so đo, cong môi cười cười.

“Thôi không nói những thứ này nữa, bà nội bảo chúng ta tối nay về nhà ăn cơm. Lát nữa cùng đi chứ?”

Dẫu cho có vạn lần không đồng ý, Cận Ngừ Ca của lúc này cũng không còn lựa chọn nào khác. Thượng sách trước mắt chỉ có thể là tạm thời chiều theo ý đối phương.

Trông thấy Cận Ngừ Ca và Khương Quỳnh cùng về nhà, Cận lão phu nhân và di Châu đều vui mừng ra mặt, vội vàng sắp xếp mọi thứ. Cận Ân Thái và Khương Quỳnh cùng vào phòng sách, Cận Ngừ Ca có hơi khàn khản, không ngừng nhìn về phía căn phòng ấy. Cử động này lọt vào mắt Cận lão phu nhân lại mang một hàm ý hoàn toàn khác, bên trên cười đùa cháu gái bấy lâu đều không để lộ cảm xúc của mình:

“Không sao đâu, Tiểu Khương đâu phải lần đầu đến nhà chúng ta, để họ trò chuyện nhiều một chút cũng tốt.”

Ngừ Ca miễn cưỡng mỉm cười đáp lại, mà trong lòng thì ngày càng nặng nề.

Không khí trên bàn ăn rất hài hòa, biểu hiện của Khương Quỳnh trong Cận gia bấy lâu luôn là ngoan ngoãn, giờ đây đã trò chuyện rất thân thiện với vợ chồng Cận Ân Thái. Ngừ Ca không có hứng thú, song cũng không dám biểu lộ quá rõ ràng, chỉ có thể cố gắng ứng phó. Ánh nhìn sắc bén của Cận Ân Thái nhiều lần lướt qua mặt cô, Ngừ Ca có vài lần bất giác khi tình cờ ngược lên, tìm liên đáp như trống vồ.

Sau bữa cơm, người làm bày biện trái cây lên bàn. Cận Ngừ Ca không muốn ăn, bèn lê thân người mệt mỏi đi ra sô-pha. Chính trong lúc này, Cận Ân Thái đã cầm theo gậy chống đứng dậy,

“Cận Ngừ Ca!”

Ngừ Ca vội đáp lại, “Vâng thưa nội.”

“Vào đây với ta một lát.”

Tim chùn xuống, Ngừ Ca lướt nhìn qua Khương Quỳnh một cái thật nhanh, thấy anh đang trò chuyện hết sức vui vẻ với lão phu nhân, không hề để tâm đến bên này. Trong nhất thời cô cũng không rõ ý đồ của ông nội mình, chỉ có thể đi theo trong tâm trạng thấp thòm. Những cử động nhỏ này của cô không

hề trốn khỏi cặp mắt của Cận Ân Thái, chỉ là, gương mặt uy nghiêm của ông không hề để lộ điều gì, mà chỉ im lặng đi vào phòng sách.

Cận Ngữ Ca dìu Cận Ân Thái ngồi xuống ghế trúc rồi mới tự ngồi vào một vị trí khác, đầu hơi cúi xuống, chờ đợi căn dặn của Cận Ân Thái. Ông lão đặt gậy chống sang một bên, nâng tách trà lên hóp một ngụm rồi nhìn đứa cháu gái đang ngồi yên lặng của mình, bản thân cũng không gấp gáp mở lời.

Hai ông cháu cứ ngồi đối diện nhau giữa không gian yên tĩnh như thế, cơ hồ là trải qua rất lâu, Cận Ân Thái mới vuốt vuốt chòm râu nói:

“Gần đây, biểu hiện của Khương Quý trong công ty như thế nào?”

“Vẫn vậy.” Ngữ Ca không xác định được ý của ông nội, nên chỉ trả lời theo nghĩa bề mặt.

Cận Ân Thái gật đầu, “Vậy con có suy nghĩ gì đối với cậu ta?”

Ngữ Ca trầm ngâm một lúc, nhanh chóng phân tích câu hỏi ấy, một lúc sau, cô cẩn thận đáp:

“Không phải đại tài, song cũng dùng được.”

Cận Ân Thái xua tay nói: “Ta không phải hỏi năng lực của nó, mà là cảm nghĩ của con đối với con người này.”

Cận Ngữ Ca không trả lời, mặc cho ánh nhìn của ông nội đã dò thám trên khắp gương mặt mình, cô cũng chỉ giữ im lặng.

“Thế nào? Không dễ trả lời sao?”

“Ý của nội là...”

“Con đối với cậu ta, có... ý gì khác?”

Cận Ân Thái cũng rất lúng túng, không rõ ràng song ý dò hỏi lại rất hiển nhiên. Nỗi hoang loạn trong lòng Ngữ Ca chợt thuyên giảm, trái lại, cùng với sự hiểu lầm này của ông, một suy nghĩ khác từ từ dâng lên.

Nếu như phù nhận, vậy việc mà cô đã nhận lời Khương Quý để tạm thời xoa dịu anh một khi bị ông nội biết được, chẳng khác nào tự tát vào mặt, nhất định sẽ khiến ông hoài nghi. Nhưng một khi thừa nhận, vậy thì sẽ không còn đường lui nào nữa... Tuy rằng ngay từ đầu cô đã mang thái độ bi quan đối với mối quan hệ của mình và Hiểu Kiều, nhưng nếu phải trưng mắt nhìn nó bị rơi vào cảnh không còn nhìn thấy mặt trời như thế, nói kiểu nào cô cũng không cam tâm.

Đối với thứ mà cô đang bị Khương Quý khống chế, ông nội chính là mấu chốt quan trọng nhất. Khương Quý hiểu rõ địa vị và quyền hạn tuyệt đối của Cận Ân Thái trong Cận gia, hẳn cho rằng điều mà Cận Ngữ Ca sợ nhất chính là bị Cận Ân Thái biết được, vậy nếu cứ phải ngày ngày lo sợ hẳn nói ra những lời không nên nói trong ngôi nhà này, chi bằng tự mình công khai, để Cận Ân Thái có một nhận biết sơ bộ cũng tốt.

Cực một ván, hoặc giả, vẫn còn một tia hy vọng.

Ngữ Ca điều chỉnh lại hơi thở của mình, một tia sáng xoẹt qua trong mắt cô.

“Thưa nội, con có chuyện này muốn nói với nội.”

Người già bình tĩnh chờ đợi những lời tiếp theo của cháu gái mình.

“Con... có một người yêu.”

“Khương Quý?” Giọng điệu của người già rất bình thản.

“Không phải.”

“Hừm?” Bấy giờ ông mới nhướn mày lên, có vẻ khá ngạc nhiên.

“Nội có còn nhớ, khi Hoan Nhan bị bắt cóc, có một nữ cảnh sát phụ trách phá án không? Chính là người đó.” Cận Ngữ Ca đặc biệt chỉ rõ giới tính của Hiểu Kiều. Quả nhiên, cơ mặt của Cận Ân Thái giật giật lên.

“Nữ cảnh sát?”

“Vâng.”

“Cái người... tóc xoăn, vóc người cao cao?”

“Vâng, là cô ấy.”

Cận Ân Thái dùng ánh mắt sẫm soi con mồi để mà nhìn cháu gái mình.

Trái tim của Ngừ Ca chưa bao giờ run đến vậy, thái độ của Cận Ân Thái sẽ quyết định phương hướng cho toàn bộ các hành động tiếp theo của cô, đồng thời cũng quyết định tương lai của cô và Hiểu Kiều, cô không thể sợ hãi, cũng không thể lùi bước.

“Cận Ngừ Ca.” Giọng điệu của người già không nghe ra được bất kỳ động thái nào, “Con cảm thấy, đây là những lời mà con nên nói với ta sao?”

“Thưa nội, con biết lựa chọn này của con đã vượt quá phạm vi chấp nhận của nội. Nhưng mà, tình cảm là thứ không chịu sự khống chế.”

“Tình cảm không chịu sự khống chế, vậy trước khi con lựa chọn tình cảm, bản thân không có năng lực phán đoán sao?” Hiển nhiên là Cận Ân Thái không dễ đối phó chút nào.

“Con thừa nhận, con đã dung túng cho tình cảm của mình...”

Cận Ân Thái căn bản không muốn nghe tiếp nữa, “Ta đã dạy con như thế sao? Và hôm nay con nói với ta những lời này, là định tiếp tục với cô gái đó?”

“Thưa nội,” Cận Ngừ Ca cắn chặt bờ môi dưới, như để tích tụ dũng khí lớn nhất mà nói tiếp, “Đây là lần đầu tiên, con yêu một người đến như vậy...”

“Yêu? Con đã có gì trong tay, mà dám vội vã nói ra chữ yêu này?” Ánh mắt ấy tựa như lưỡi dao, cơ hồ đâm thẳng vào tim Ngừ Ca, “Con biết rõ về nữ cảnh sát đó? Con chắc chắn suy nghĩ của cô ta? Mục đích của nó, là con? Hay là Cận Thị ở sau lưng con?”

Ngừ Ca khẽ thờ dài, “Ông nội, một người mỗi buổi sáng bước ra khỏi cửa nhà đều không biết được buổi tối còn có thể trở về hay không, thì có thể có mưu đồ gì với con? Có ý xấu gì với Cận Thị? Con cũng muốn dùng hết tài sản để mua một đời bình an cho cậu ấy, nhưng cũng phải được cậu ấy cho con cơ hội này!”

“Cận Ngừ Ca, ta không cho rằng, con là một đứa trẻ không hiểu chuyện đến như vậy.”

Ánh mắt của Cận Ân Thái bất chợt lóe lên một tia sáng, nó đi cùng giọng điệu ngỡ như là bình thản ấy, không khác nào là dấu hiệu yên bình trước cơn giông bão.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chia tay

“Thưa nội, con chưa bao giờ cầu xin điều gì cho bản thân, đây là lần đầu tiên. Có thể rất nhiều người đều ngưỡng mộ con, con dễ dàng có được những thứ mà người khác mong ước cả đời. Nhưng có nhiều lúc, những thứ con có và những thứ con muốn, lại không hề như nhau. Con có thể dành trọn cuộc đời của mình cho Cận Thị, bất kể là lúc nào, là chuyện gì, con đều đồng ý hy sinh thậm chí là bản thân mình, để cho nó phát triển hơn lớn mạnh hơn. Và tất cả những thứ này, xin cho phép con được đổi lấy một lần, trước đây không có, sau này cũng không bao giờ có, con chỉ muốn vì mình mà đấu tranh một lần, duy nhất một lần thôi. Ông nội, có được không?”

Khi nói đến những chữ cuối cùng, giọng của Cận Ngừ Ca đã run lên. Nỗi hoảng sợ khó lòng kìm chế trước con sóng to, và sự bất cam bất nguyện, đã chống đỡ cô giúp cô lấy hết dũng khí nói ra những lời này. Sự phục tùng đã được nuôi dạy từ nhỏ ở trước mặt Cận Ân Thái, không thể đánh gục nỗi nhớ mãnh liệt dành cho người đang ở phương xa, và tình cảm mà đầu có thể nào cũng không thể buông bỏ.

Cận Ân Thái im lặng giây lát, ánh mắt từ đầu chỉ cuối không rời khỏi Ngừ Ca, ông nhìn sâu vào đôi mắt ấy, bờ môi mấp máy, tuôn ra hai chữ:

“Không được.”

Không có giải thích, cũng không có khuyên giải hay ngăn chặn, chỉ đơn giản hai chữ, song đủ cho thấy uy nghiêm của một vị gia trưởng.

Ngừ Ca quay mặt sang hướng khác, nhắm mắt lại, cổ đờ nên nỗi chua chát đang chực chờ tràn ra. Mãi rất lâu sau, cô mới miễn cưỡng khàn giọng đáp:

“Con hiểu rồi.”

“Về phía Khương Quý, con hãy tự quyết định, ta không có ý kiến.” Giọng của Cận Ân Thái vẫn bình bình, “Còn về chuyện hôm nay con nói, có cần ta ra mặt xử lý không?”

“Không!” Ngừ Ca lập tức từ chối, “Con biết phải làm thế nào!”

Cận Ân Thái nhìn cô, hơi sững người: “Tốt nhất là vậy.”

Sắc mặt của Ngừ Ca thấp thoáng một nỗi tuyệt vọng, con người của Cận Ân Thái, cô hiểu rõ hơn ai hết.

“Ông nội, nếu không có việc gì khác thì con xin phép.”

“Ừm.”

Ngữ Ca đứng dậy đi về phía cửa phòng, nhìn bóng lưng của cô, Cận Ân Thái lại nói thêm một câu:

“Ta không muốn nghe thêm bất kỳ tin tức nào về chuyện này nữa.”

Bàn tay đang đặt trên tay cầm cửa trắng bệch vì quá dùng lực, Cận Ngữ Ca đứng thẩn người ở trước cửa rất lâu, cuối cùng mới lảng lạng đi ra ngoài.

Khương Quý chủ động nói muốn đưa Ngữ Ca về nhà, lão phu nhân và di Châu đều không biết nội tình, nên cứ ra sức quạ lửa. Ngữ Ca bất lực, chỉ đành nhận lời, ngồi vào xe của Khương Quý.

Đêm vẫn chưa khuya, trên phố người xe vẫn còn tấp nập, Khương Quý lái từ từ, thỉnh thoảng quay sang nhìn Ngữ Ca một cái.

Ngữ Ca trầm mặt ngồi ở ghế lái phụ, mắt chỉ hướng về phía trước, không ừ hừ gì.

“Ông nội đã nói gì với em thế?”

“Không có gì.” Hiển nhiên là Cận Ngữ Ca không muốn nói chuyện với con người này.

“Em đừng suốt ngày dùng thái độ này nói chuyện với tôi chứ, phải biết rằng chúng ta đã sắp trở thành vợ chồng, em không cảm thấy sự lạnh lùng của em sẽ khiến người khác hoài nghi sao?” Giọng điệu của Khương Quý tuy không mang quá nhiều xúc cảm, nhưng tuyệt đối không hề vui vẻ.

“Lâu nay tôi vẫn như vậy, anh không biết sao?”

“Bắt đầu từ bây giờ, em có thể thử tỏ ra... sao cho giống với vợ tương lai của tôi.”

“Có cần thiết sao?” Ngữ Ca chẳng thèm lờm anh đến một cái, từ đầu đến cuối chỉ nói chuyện với tấm kính chắn gió.

“Đương nhiên.” Khương Quý cong môi lên, nói thông dong, “Hon nữa, tôi hy vọng trước khi chúng ta chính thức kết hôn, em tốt nhất hãy tạm thời giữ khoảng cách với cô nữ cảnh sát kia.”

“Anh đừng được nước làm tôi!” Cận Ngữ Ca buộc miệng nói ra.

“Hơ hơ, Ngữ Ca à, đừng có mỗi khi nhắc đến con người đó thì em lại mất khống chế như vậy chứ, thế này không giống em của ngày thường chút nào.” Khương Quý lắc lắc đầu, lại tiếp tục, “Kế hoạch của chúng ta cô ta không hẳn đã chấp nhận, một khi có mâu thuẫn, sự việc sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát của chúng ta. Tôi thật sự không muốn chuyện mà chúng ta đã nhất trí sẽ xảy ra biến cố chỉ vì con người đó. Như vậy không có lợi cho ai cả, em nói đúng không?”

Cận Ngữ Ca cắn chặt răng, không thèm trả lời.

“Chỉ là tạm thời thôi mà, chờ sau khi chúng ta kết hôn, mọi thứ đã thành định cuộc. Lúc ấy em muốn nói thế nào với cô ta cũng được, tôi nghĩ cô ta cũng đâu có nhỏ mọn đến vậy?”

“Chuyện của tôi, tự tôi biết xử lý.”

Ngữ Ca nói trong tâm trạng bức dọc, dứt câu thì nhắm mắt lại, từ chối mọi sự giao lưu. Khương Quý nhìn cô, cười lạnh một cách khinh khỉnh rồi gia tăng tốc độ.

Vài ngày sau, Kiều Cảnh Quan cuối cùng cũng hoàn thành công việc và trở về trong tâm trạng vô cùng hứng khởi.

Tiếng chuông điện thoại vang lên trong lúc Ngữ Ca mất tập trung khiến cô giật mình. Nhìn vào cái tên đang nhảy nhót trên màn hình, lần đầu tiên, cô do dự không biết có nên nghe hay không. Còn đang chần chừ thì tiếng chuông im bật, bên kia đã cúp máy.

Đầu bên kia, Kiều Cảnh Quan dường như không muốn chấm dứt tại đây, cô gọi qua một lần nữa, Ngữ Ca định thần lại, cuối cùng cũng bắt máy lên.

“Đang làm gì thế? Tớ về rồi.”

Âm thanh không to, song không che giấu được sự phấn khích. Nghe thấy giọng nói quen thuộc ấy, sự chua chát và uất ức ẩn trong khoang mắt nhất thời lại dâng lên, Ngữ Ca không nói được một lời nào.

“Hừm? Cậu sao vậy? Sao lại không nói chuyện?”

“Không sao.” Hít sâu một hơi, Ngữ Ca nén cảm xúc xuống, miễn cưỡng nở ra một nụ cười, giọng nói cũng cố tỏ ra thông thả.

“Hừm... sao lại có cảm giác như... không mấy vui?” Kiều Hiểu Kiều nhận ra sự lạ thường, lăm bằm một mình.

“Không có gì. Đi công tác thuận lợi chứ?”

“Ừm, tốt đẹp. Tối nay rảnh không? Mình ăn tối nhé?”

Ngữ Ca trầm lặng, cuộc gặp gỡ mà cô đã từng vạn phần trông mong, nay lại khiến con người chùn bước. Suy nghĩ cứ lảng vảng trong đầu, ngũ tạng lục phủ cũng quặn lên nhói đau.

Không nghe thấy trả lời, Hiểu Kiều cũng không hỏi thúc, chỉ im lặng chờ đợi.

“.....được thôi.....”

“Ừm, vậy chúng ta đi đâu?” Hình như đã thả lỏng một hơi, giọng nói cũng vui hơn.

“Cậu quyết định nhé.”

“Được thôi!”

Cận Ngữ Ca đứng trước cửa nhà hàng, nhìn Hiểu Kiều từ xa chạy đến, tóc trên trán bị gió làm tung bay, gương mặt là niềm vui không thể che đậy. Cô bước lên các bậc thang, đi đến vị trí cách Ngữ Ca khoảng hai bước thì bàn tay đã giờ ra.

Rất tự nhiên, Ngữ Ca cũng đưa tay ra đặt vào lòng bàn tay của Hiểu Kiều để cô nắm lấy, nắm chặt. Hiểu Kiều không hề dừng bước, nắm tay người yêu là đi thẳng vào trong.

“Chờ lâu lắm không?”

Ngữ Ca không trả lời, chỉ cười rất nhạt. Hiểu Kiều quay qua nhìn cô.

“Sao vậy? Cậu không khỏe à?”

“Không.” Ngữ Ca lắc đầu, né tránh ánh nhìn của Hiểu Kiều.

Cả hai đi đến chiếc bàn ở góc trong, người phục vụ mang thực đơn đến, Hiểu Kiều nhận lấy rồi quay sang hỏi Ngữ Ca:

“Cậu muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.”

Hiểu Kiều bặm môi cười, bắt đầu lật từng trang ra xem, gọi món xong thì cho người phục vụ rời khỏi.

“Trông cậu có vẻ không vui?” Hiểu Ca quan tâm ly nước lên uống, vừa nói vừa nhìn Ngữ Ca.

Ánh mắt của Ngữ Ca đóng khuôn trên mặt cô, thờ thẩn nhìn cô, tựa như không còn hồn phách. Hiểu Kiều nhượng mảy, “Ngữ Ca?”

Bấy giờ cô mới như bừng tỉnh mà đáp: “Mình hơi mệt.”

“Vậy ăn xong chúng ta về nhà sớm.”

Hiểu Kiều không suy nghĩ gì nhiều, chỉ tiếp lời theo ý của Ngữ Ca. Cô lại nhìn Ngữ Ca, cười hi hi mà móc ra từ trong túi áo một chiếc hộp hình chữ nhật, đẩy sang cho người ngồi đối diện.

“Quà cho cậu nè.”

Ngữ Ca nhìn chiếc hộp nhưng lưa màu xám, lại nhìn lên Hiểu Kiều, chớp mắt một cái, bàn tay từ từ đưa ra theo tiềm thức, mở nắp hộp, bên trong là sợi dây chuyền bạch kim sáng lấp lánh, mặt dây chuyền là hình nốt nhạc, bên dưới khắc bốn chữ “Tiểu Ngữ Hoan Ca”, đó là tên của sợi dây này.

Hiểu Kiều đặt hai tay lên bàn, “Phù Thạch đang có một triển lãm trang sức, mình xong việc nên vào đó dạo một vòng, đập ngay vào mắt chính là nó. Thích không?”

Ngữ Ca nhìn mặt dây chuyền ấy mà thất thần, chính giữa nốt nhạc là một hạt kim cương được cắt gọt rất tinh tế, tỏa ra những tia sáng rực rỡ. Chỉ tiếc, nó không thể tô điểm cho tình yêu của họ.

Đẩy nắp hộp lại, Ngữ Ca đặt nó xuống bàn, từ từ đẩy về chỗ cũ. Chiếc hộp nhưng lưa lướt đi trên mặt bàn, mỗi một bước đều nặng tựa ngàn cân.

Nét mặt của Hiểu Kiều, từ vui mừng dần dần trở nên trầm lặng, tiếp đó là mơ màng. Cùng với chiếc hộp trở về trước mặt mình, là giọng nói thấp nhưng rõ ràng của Ngữ Ca:

“Chúng ta.... chia tay đi....”

Phục vụ viên đẩy xe thức ăn đến, từng đĩa một được bày biện lên bàn. Nhà hàng đang ngân nga một khúc cổ cầm, len lỏi khắp không gian, đi vào tim của mỗi người. Những người khách vẫn nhỏ tiếng chuyện trò với nhau, mọi thứ trông tự nhiên và yên bình.

Hiếu Kiều vẫn còn duy trì cùng một động tác và nét mặt, không có bất kỳ phản ứng nào. Ngử Ca cúi thấp đầu nhìn vào một điểm nào đó trước mắt, ánh mắt mơ màng, không một lời nào khác. Hai người ngồi đối diện, không nhìn nhau, và đều không biết phải nói những gì, ngoại trừ im lặng, họ không tìm được cách đối mặt nào tốt hơn nữa vào lúc này.

Thời gian cứ từng phút từng giây trôi qua, rất nhiều người đã đến, và đã đi, người phục vụ nhiều lần đi ngang đều cảm thấy kỳ lạ bởi hai cô gái ngồi yên bất động. Bên ngoài, trời đã sụp tối, đèn trên phố đã được bật lên, soi sáng những gương mặt hoặc hoan vui hoặc lạnh lùng của người đi đường. Tiếng còi xe inh ỏi không dứt cho thấy sự huyền ảo của thành phố.

“VẬY ĐI...”

“Ngử Ca.”

Lời nói mà Ngử Ca chuẩn bị tuôn ra bị Hiếu Kiều ngắt ngang, sau đó lại là sự im lặng. Kiều Hiếu Kiều mím chặt môi, mở chiếc hộp ở trước mặt mình, lấy ra sợi dây chuyền tình tể ấy. Cô đứng lên, đi vòng qua bàn ăn tới trước mặt Ngử Ca, khom lưng xuống, tay vòng qua cổ Ngử Ca, cẩn thận đeo sợi dây vào.

Sau đó lại trở về chỗ ngồi, cô hít sâu, “Mình không biết cậu vì lý do gì mà nói chia tay,” Hiếu Kiều ngược lên, nhìn thẳng vào mắt của Ngử Ca, nhìn đến tận đáy lòng đối phương.

“Nhưng khi cậu muốn quay lại, mình nhất định vẫn còn chờ ở nơi ban đầu.”

Ngử Ca đứng dậy, nhanh chóng quay lưng rời khỏi. Cô không dám nán lại thêm, không dám nhìn vào đôi mắt bị tổn thương ấy, thêm một giây cũng có thể khiến cô sụp đổ. Trước khi đến đây, cô căn bản vẫn chưa nghĩ ra phải giải thích như thế nào, bất kể là lý do gì cũng không đủ để quyết định này trở nên hợp lý. Nhưng Kiều Hiếu Kiều, người mà bấy lâu nay đã khuấy động con tim cô, người đã đến đây trong tâm trạng hơn hờ nhưng lại bị tát cho một gáo nước lạnh, không một lời oán hận hay chất vấn, trái lại là dùng cách bình tĩnh và đơn giản nhất, để tỏ rõ lập trường.

Người nói đầu ngờ rằng, như thế càng khiến trái tim người nghe, càng đau, càng nhói.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Kiên định

“Tĩnh tong~”

Chuông cửa vang lên là lúc Kiều Hiếu Kiều đang đeo tạp dề quét dọn nhà cửa. Sau khi cô bé kia rời khỏi thì cô đã đi công tác, mãi đến bây giờ mới có thời gian thu dọn.

Cửa mở ra, bên ngoài là Hoắc Bân đang cười toe toét, vai đeo vọt cầu lông.

“Đánh cầu thôi sếp! Bọn nó đang chờ ở dưới nhà.”

Hiếu Kiều không trả lời, buông nắm cửa ra rồi quay vào trong, tiếp tục lau nhà.

Hoắc Bân cảm thấy nghi hoặc, bèn đi vào theo, “Chu choa~ cô định đưa công việc vệ sinh nhà cửa vào danh sách yêu thích luôn sao?”

Kiều Hiếu Kiều quỳ dưới đất, không nói một lời nào, bàn tay chỉ không ngừng dùng sức chà sát mặt đất.

Hoắc Bân nhận ra không khí có hơi bất thường, bỏ cây vọt xuống, anh ngồi xổm bên cạnh Hiếu Kiều.

“Sếp bị sao vậy?”

“Không sao.” Giọng của Hiếu Kiều khàn khàn, một tay chống dưới đất, tay kia vẫn không ngừng hoạt động, Hoắc Bân đang ngồi rất gần cô, anh nhìn thấy một giọt nước rơi xuống, vỡ òa trên mu bàn tay Hiếu Kiều.

Không gian rất yên tĩnh, Hoắc Bân không dám nói chuyện, anh chưa bao giờ nghĩ rằng, có bất kỳ việc gì có thể khiến cho Kiều Hiếu Kiều trở nên như vậy.

Hiếu Kiều vui đầu vào công việc, lau từ đầu bên này sang đầu bên kia, lại lau ngược trở về. Thấy Hoắc Bân cản trở mình, cô đuổi anh ra khỏi sảnh. Vệ Kiến Đông đứng lúc gọi điện lên hối thúc, Hoắc Bân bèn hạ thấp giọng bảo họ hãy chờ một chút.

“Mọi người đi đi, tôi không muốn đi.” Tay vẫn không dừng, Hiếu Kiều nói.

“Sếp...” Hoắc Bân muốn nói gì đó song lại im lặng, vò đầu bức tóc, cuối cùng vẫn đã hỏi, “Có phải...sếp đang...đang thất tình không?”

Động tác của Hiếu Kiều dừng lại, nhìn trung trung xuống sàn nhà, không trả lời.

“Có phải sếp và Cận...Cận tổng kia...”

“Hoắc Bân.”

“Tôi không có nói với ai hết, chỉ là cảm thấy...” Hoắc Bân vội vàng giải thích, “Lần trước...”

“Đây là chuyện của tôi.”

“Nhưng sếp đang đùa với lửa.”

Hiếu Kiều ngược lên nhìn Hoắc Bân, sắc mặt không có gì lạ thường, chỉ là đôi mắt đã hằn thêm màu đỏ.

“Tôi vốn là người như thế.”

“Vậy thì sếp cũng không thể như thế với cô ấy.” Nét mặt của Hoắc Bân nghiêm túc hơn bao giờ hết, bờ môi mím chặt của anh cho thấy một sự quật cường, “Tôi không có ý nói Cận tổng không tốt, nhưng mà, cô ấy cách chúng ta quá xa, sếp làm vậy là tự chuốc khổ vào thân.”

Hiếu Kiều vứt bỏ giẻ lau trong tay, ngồi phịch xuống đất, cúi thấp đầu trông rất tệ hại.

“Anh không hiểu...”

“Tôi thật sự không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng người ngoài cuộc luôn tỉnh táo hơn, với tôi, sếp đang đi trên một con đường không có kết quả. Loại tình cảm như thế, lại là người như Cận tổng, sẽ có một ngày sếp muốn giấu cũng không giấu được.”

Kiều Hiếu Kiều vẫn giữ im lặng, không rõ là cô không muốn nói, hay là không có gì để nói. Hoắc Bân ngồi lại với cô thêm một lúc, cuối cùng vỗ vỗ vai cô an ủi:

“Hãy tự suy nghĩ đi, nhưng phải nghĩ thoáng một chút, không có gì to tát cả, có chuyện gì cứ gọi cho bọn này.”

“Ừm.”

“Chuyện này tôi sẽ không nói ra, sếp không cần lo lắng.”

Hiếu Kiều lại gật đầu, “Cám ơn.”

Cầm vọt lên, Hoắc Bân mở cửa ra khỏi nhà.

Kiều Hiếu Kiều ngồi dưới đất thêm một lúc thì lại bò dậy, lôi hết quần áo ra, tháo ga giường xuống rồi chạy ra ban công bắt đầu giặt đồ. Nhất định phải tìm gì đó để làm, một khi rảnh rồi, cô sẽ không kìm được lòng mà tưởng nhớ, nhớ nhớ một lúc, cô sẽ khó chịu đến muốn vỡ òa. Làm việc, chỉ ít việc làm có thể phân tán sự tập trung, làm việc rồi thì hơi thở cũng sẽ không trở nên khó khăn như vậy nữa.

Quần áo đã giặt sạch được phơi đầy trên ban công, đủ sắc đủ màu. Kiều Hiếu Kiều ngồi xỏm bên cửa, ngẩng đầu nhìn chúng, cô không dám cúi đầu xuống, hể cúi xuống lại có gì đó muốn rơi ra. Ánh nắng chói chang làm mắt cô đau rát, rõ ràng trời quang mây tạnh, nhưng sao tâm trạng lại không vui lên được?!

Chuông điện thoại đã vang lên vào lúc này, Hiếu Kiều bấy giờ mới hồi thần, lấy điện thoại ra xem, là một dãy số lạ. Cô bắt máy, bên trong là giọng nói uy nghiêm mà xa lạ:

“Kiều Hiếu Kiều?”

“Vâng, tôi đây. Xin hỏi ông là?”

“Tôi là ông nội của Cận Ngữ Ca.”

Hiếu Kiều sửng người, nhất thời không nói được gì.

“Còn đang nghe chứ?”

“Vâng.”

“Tôi muốn gặp cô một lúc, nửa tiếng sau sẽ có người đến đón cô.”

Hiếu Kiều chỉ suy nghĩ trong giây lát thì đã nhận lời, “Được.”

Xe đi vào một trang viên lớn ở ngoại thành, băng ngang rừng cây ngô đồng, trước mắt liền xuất hiện hồ nước nhân tạo vô cùng rộng lớn. Ven hồ có vài ngôi nhà, còn có chiếc cầu gỗ bắc ngang ra mái đình ở giữa hồ. Từ xa đã có thể nhìn thấy một người đang thả câu ở đấy.

Xe dừng lại tại ngôi nhà gần nhất, một người đàn ông trung niên đã đang chờ sẵn.

“Cô Kiều phải không? Lão gia đang chờ cô ở bên kia, mời cô đi lối này.”

Hiếu Kiều gật gật đầu, đi theo ông băng qua cây cầu gỗ đến mái đình.

Cận Ân Thái không tỏ vẻ phong nhã mà mặc áo kiểu Trung Hoa tay ngắn, mà chỉ đơn giản trong chiếc áo len cổ tròn, bên ngoài là áo khoác, mái tóc bạc phơ được chải chuốt kỹ lưỡng, đang chăm chú nhắm vào con mồi trên mặt nước.

Người đàn ông trung niên đưa Hiếu Kiều đến nơi thì lặng lẽ lui xuống. Hiếu Kiều nhìn bóng lưng của Cận Ân Thái, không đoán được ý đồ ông gọi cô đến đây là gì. Nhưng cũng thấp thoáng cảm thấy, chắc chắn là chuyện giữa cô và Ngữ Ca đã bị ông lão trước mặt biết được. Chuyện đã đến lúc này mà ông còn có thể bình tĩnh ngồi câu cá, trước đây cô đích thật đã xem thường ông rồi.

Lẽ nào, đây chính là nguyên nhân Ngữ Ca đề nghị chia tay?

Chờ một lúc vẫn không thấy ông có động tĩnh gì, Hiếu Kiều tự tìm cho mình một chỗ ngồi ở vị trí cách ông không xa, tay để trong túi quần, cúi đầu suy nghĩ tâm sự của mình.

Chốc lát sau, con mồi trên mặt nước chợt chìm xuống, Cận Ân Thái phản ứng cực kỳ nhanh lẹ, cần câu trong tay lập tức giật cao, đầu kia của cần câu đã là con cá chép to bằng bàn tay người lớn, nó vẽ ra một đường cong đẹp mắt rồi rơi vào tay Cận Ân Thái. Ông lão cảm thân con cá lấy nó ra khỏi móc câu rồi tiện tay bỏ vào thùng nhựa dưới chân.

Bấy giờ ông mới đứng dậy, đi sang bên cạnh lấy khăn lau tay rồi nhấc gậy lên tiến vào bên trong mái đình.

Hiếu Kiều không rời mắt khỏi hành động của ông, trong lòng nghĩ ngợi gì đó. Cận Ân Thái nhìn cô, cầm tách trà trên bàn đá lên, từ từ đưa lên miệng hớp một ngụm.

“Cô chính là... Kiều Hiếu Kiều?”

“Vâng.”

“Là bạn của Cận Ngữ Ca?”

Hiếu Kiều chần chừ một lúc, cuối cùng đáp: “Đúng.”

“Nhưng tôi nghe Cận Ngữ Ca nói, hai người là... tình nhân?”

Kiều Hiếu Kiều nhú mày lại.

Ngữ Ca không phải một người hành sự nóng nảy và thiếu suy nghĩ, cô tuyệt đối không vô duyên vô cớ chủ động nói chuyện này với Cận Ân Thái, còn là trong tình trạng mình không hề hay biết, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

“Thế nào? Không dám thừa nhận à?”

Ánh nhìn của Cận Ân Thái vô cùng sắc bén, khóe môi mang một nụ cười khinh miệt, song Hiếu Kiều lại thản nhiên đáp lại: “Không có gì là không dám cả, bọn cháu yêu nhau.”

“Cô có biết, có bao nhiêu người mơ mộng đến cái danh phận con rể của Cận gia này không?”

“Rất nhiều. Nhưng danh phận mà họ thèm thuồng không phải là con rể của Cận gia, mà là chồng của Cận Ngữ Ca. Lẽ nào ông cho rằng cháu gái của mình ngoại trừ tài sản có trong Cận Thị thì không còn gì đáng để người ta mơ mộng sao?” Kiêu Hiếu Kiều đáp lại bằng giọng không nóng không lạnh.

Ánh mắt của Cận Ân Thái lạnh xuống, lờm qua mặt của Hiếu Kiều. Ông không ngờ người thanh niên trước mặt mình không những không một chút sợ hãi, trái lại còn dám nói móc lại mình.

“Vậy, cô cảm thấy cô có tư cách gì chiếm giữ vị trí đó?”

“Vốn dĩ câu hỏi này phải do Ngữ Ca trả lời. Nhưng hôm nay ông đã hỏi, vậy cháu sẽ nói với ông, Ngữ Ca yêu cháu, đó chính là tư cách của cháu.”

“Vội xuất thân và năng lực của cô, cô có thể cho nó cái gì?”

“Về phía vật chất, Ngừ Ca không thiếu gì cả, cái mà cháu có thể cho cậu ấy chỉ là ở bên cạnh, và yêu một mình cậu ấy.”

Cận Ân Thái ngồi thẳng dậy, hiển nhiên, biểu hiện của Kiều Hiểu Kiều hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của ông. Dừng lại một lúc, khi một lần nữa mở miệng thì đã là cú giáng mạnh vào tim Hiểu Kiều:

“Nhưng, cô không phải là cảnh sát sao? Súng đạn không có mất, nếu như có một ngày... Cô cảm thấy cái mà mình mang lại cho Ngừ Ca sẽ là gì?”

Sắc mặt của Hiểu Kiều tím lại, quả nhiên, Cận Ân Thái đã nắm được điểm yếu của cô. Ông lão mang tâm kế sâu thẳm thẳm này, chỉ bằng vài lời nói ngắn ngủi của Ngừ Ca trước đó thì đã dễ dàng tìm thấy yếu điểm có thể đã kích lòng tin của Kiều Hiểu Kiều.

Không khí trầm xuống, Hiểu Kiều cúi mặt không nói gì nữa. Cận Ân Thái hí hóp mắt theo dõi, ông đang chờ cô bỏ chạy vì hoảng loạn.

Nhưng, chỉ chốc lát sau, Hiểu Kiều đã lại ngẩng cao đầu, ánh mắt không hề lảng tránh.

“Cháu có một đồng nghiệp, vợ của chú ấy đã hy sinh vào rất nhiều năm trước trong một lần thi hành nhiệm vụ, bao năm nay, chú ấy vẫn luôn cô đơn một mình. Trước đây cháu tưởng rằng, chú ấy rất đáng thương. Nhưng có một lần, chú ấy nói với cháu, mỗi khi có người hỏi về gia đình của chú, chú đều nói với họ, người mà chú yêu nhất đã hy sinh. Và những lúc ấy, chú đều cảm thấy vô cùng tự hào. Thưa ông, ông biết không, ai cũng có ngày chết đi, nhưng người có tư cách mang hai chữ ‘hy sinh’ sau khi qua đời không có bao nhiêu. Khi còn sống, cháu sẽ hết lòng bảo vệ Ngừ Ca, nếu như có một ngày, cháu không thể không rời khỏi, không thể cùng cậu ấy đến rằng long đầu bạc, vậy Kiều Hiểu Kiều này, và cả tình yêu của bọn cháu, sẽ trở thành niềm kiêu hãnh lớn nhất trong cuộc đời của Ngừ Ca.”

Cận Ân Thái trở mặt không nói được lời nào. Hiểu Kiều cong môi, lại tiếp tục nói:

“Thưa ông, bởi vì Ngừ Ca, nên cháu tôn trọng gọi ông một tiếng ‘ông’. Nhưng, ông hãy tự hỏi ông đã làm nội của người ta như thế nào? Hôm nay ông có mặt ở đây để hỏi cháu những điều này, không phải vì cháu là một người phụ nữ, cũng không phải vì cháu tầm thường, mà chỉ vì ông không muốn có ai chia bớt sức lực và tâm tư của Ngừ Ca, ông hy vọng Ngừ Ca suốt đời hết lòng bán mạng cho Cận Thị. Trong suy nghĩ của ông, không hề có niềm hạnh phúc của Ngừ Ca.”

“Bập” một tiếng, tách trà bị đặt mạnh xuống bàn, trên mặt của Cận Ân Thái đã bắt đầu giăng đầy dấu hiệu bão táp. Nhưng Kiều Hiểu Kiều vẫn không hề nao núng, cô tiếp tục:

“Ông là người thân nhất của Ngừ Ca, và cháu là người cậu ấy yêu nhất, cậu ấy vì ông mà phải từ bỏ cháu, lý do bên trong đó chẳng lẽ ông còn chưa hiểu sao? Đối với Ngừ Ca, để hoàn thành tâm nguyện của ông, cái mà cậu ấy bỏ ra là hy sinh hạnh phúc cả đời người; còn đối với ông, chỉ là một chuyện nhỏ nhặt, chỉ là một câu nói, ông cũng không chịu toại nguyện, thưa ông, Ngừ Ca kiên cường không đồng nghĩa việc con tim của cậu ấy sắt đá, hiếp đáp Ngừ Ca như vậy, lẽ nào ông không đau không xót ư?”

“Ta không cần.....!” Cận Ân Thái nghiêng răng tuôn ra từng chữ một, “Mày dạy ta phải làm thế nào!”

Kiều Hiểu Kiều quay mặt đi, nhìn ra mặt hồ phẳng lặng, cố kìm chế cảm xúc của mình.

“Mày vừa nói... nó đã từ bỏ mày?” Cận Ân Thái bao giờ cũng bắt được trọng điểm

“Phải.” Hiểu Kiều lại quay sang nhìn vào mặt ông, “Nhưng, cháu sẽ không bỏ cuộc. Cháu không cho phép bất kỳ ai tổn thương Ngừ Ca, dẫu cho là ông cũng không được.”

“Kiều Hiểu Kiều, mày không sợ... ta sẽ cho mày biến mất ngay tại hồ nước này sao?”

Mắt của Cận Ân Thái hiện lên một tia sáng nham hiểm, đáng sợ vô cùng. Nhưng Kiều Hiểu Kiều vô cùng kiên định,

“Nếu như vậy, tập đoàn Cận Thị của ông, sẽ chôn thân cùng với cháu. Và cháu gái ông sẽ là người chính tay chôn vùi nó.”

Cận Ân Thái phẫn nộ đứng phắt dậy, tay cầm gậy chống chỉ về phía Hiểu Kiều, chòm râu cũng bắt đầu run rẩy. Kiều Hiểu Kiều vẫn thản nhiên đón nhận ánh nhìn của ông, không hề sợ hãi. Giấy lát sau, Cận Ân Thái bỏ tay xuống, phui áo rời khỏi.

Hiểu Kiều nhìn bóng lưng ông rời khỏi, thờ phò một hơi. Nghĩ ngợi gì đó, cô đi tới chỗ Cận Ân Thái vừa ngồi, cúi xuống nhắc thùng nhựa lên, nhìn những con cá bơi lội trong ấy, tay cô nghiêng thùng chú ý xuống, trả chúng về với nơi chúng sống.

“Kiều Hiểu Kiều, mày không sợ... ta sẽ khiến cho mày biến mất ngay tại hồ nước này sao?”

Mắt của Cận Ân Thái hiện lên một tia sáng nham hiểm, đáng sợ vô cùng. Nhưng Kiều Hiểu Kiều vẫn kiên định,

“Nếu như vậy, thì tập đoàn Cận Thị của ông, sẽ chôn thân cùng với cháu. Và cháu gái của ông sẽ là người chính tay chôn vùi nó.”

Cận Ân Thái phẫn nộ đứng phắt dậy, tay cầm gậy chống chỉ về phía Hiểu Kiều, chòm râu cũng bắt đầu run rẩy. Kiều Hiểu Kiều vẫn thản nhiên đón nhận ánh nhìn của ông, không hề sợ hãi. Giấy lát sau, Cận Ân Thái bỏ tay xuống, phui tay áo rời khỏi.

Hiếu Kiều nhìn bóng lưng ông rời khỏi, thở phào một hơi. Nghĩ ngợi gì đó, cô đi tới chỗ Cận Ân Thái vừa ngồi, cúi xuống nhấc thùng nhôm lên, nhìn những con cá bơi lội trong ấy, tay cô nghiêng thùng cúi xuống, trả chúng về với nơi chúng sống.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Tương tư

Tại phòng hội nghị cấp cao của tập đoàn Cận Thị.

Tổng giám bộ phận tài vụ đang báo cáo về sổ sách một năm qua của công ty và dự toán chi phí cho năm sau. Hai tay Cận Ngừ Ca đan vào nhau đặt trên bàn, chuyên tâm lắng nghe.

Khương Quỳnh ngồi cách Ngừ Ca rất xa. Lúc này đây, anh có hơi không tập trung, thỉnh thoảng lại lên nhìn về đầu bàn bên kia nơi Ngừ Ca đang ngồi, tâm tư hoàn toàn không đặt vào nội dung của bài báo cáo đang được tiến hành.

Hơn nửa tiếng, mãi đến khi Ngừ Ca gật đầu, vị tổng giám sát mới thở phào nhẹ nhõm mà chấm dứt phần trình bày của mình. Đồng thời, nội dung chủ yếu của cuộc họp cũng xem như cơ bản hoàn tất. Chính trong lúc mọi người ngồi nghỉ tại chỗ, chuẩn bị kết thúc buổi họp thì Cận Ngừ Ca chợt lên tiếng:

“Sau đây tôi muốn tuyên bố một việc.”

Nghe vậy, tất cả đều khản trương quay lại nhìn cô.

“Bắt đầu từ ngày mai, giám đốc bộ phận giao dịch quốc tế Khương Quỳnh, sẽ được thăng làm phó tổng tài của tập đoàn Cận Thị, song vẫn sẽ tiếp tục phụ trách công việc của bộ phận này. Hy vọng mọi người có thể hợp tác vui vẻ, tạo dựng thành tích tốt nhất.”

Ngừ Ca vừa nói xong thì Khương Quỳnh – người đã chuẩn bị sẵn từ trước tức thì đứng dậy, mỉm cười chờ đợi mọi người vỗ tay chúc mừng. Nhưng, cả phòng hội nghị đều im lặng như tờ, tiếp theo đó là tiếng bàn luận xôn xao, không ai rảnh rỗi để mắt đến vị phó tổng tài mới này.

Không hề thông qua Hội đồng Quản trị, trước đó cũng không để lộ bất kỳ thông tin nào, sự việc đột ngột như vậy hiển nhiên không giống phong cách hành sự của Cận Thị. Còn Khương Quỳnh, anh vẫn chưa xây dựng được uy tín cho mình trong công ty, năng lực của anh thì càng khó nói, nó cách vị trí phó tổng còn một khoảng cách rất lớn, bởi thế mọi người đều cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Khương Quỳnh đứng đấy, nói cũng không phải mà ngồi cũng không phải, sắc mặt khó coi vô cùng, Ngừ Ca không nhìn anh, nét mặt không biểu cảm chỉ hướng về phía trước, không có ý định giúp anh giải vây mà chỉ định đứng ngoài cuộc xem diễn biến sự việc. Cuối cùng, vẫn là một chủ quản thâm niên có quen biết với Khương Đại Minh đã ra mặt khách sáo vài câu, mới giúp Khương Quỳnh thoát khỏi hoàn cảnh ngượng ngùng.

Sau cuộc họp, Khương Quỳnh đi vào phòng của Ngừ Ca, sắc mặt tím xanh rõ ràng là rất bất mãn.

“Tại sao em không công bố quan hệ hiện giờ của chúng ta? Như vậy bọn người đó sẽ không tò sắn mặt khó coi như vậy nữa!”

Cận Ngừ Ca vô cùng bình thản, “Công bố cuộc sống đời tư của tôi trên cuộc họp Hội đồng quản trị? Anh cảm thấy điều đó hợp lý?”

“VẬY... ít nhất cũng có thể ám thị cho họ biết! Như vậy tuyệt đối không ai dám xem thường tôi nữa!”

Ngừ Ca ngược lên nhìn anh, “Có những thứ vốn không thuộc về anh, cưỡng cầu cũng vô ích.”

Khương Quỳnh chợt xanh cả mặt.

“Nếu tôi ra mặt, thì sự tôn trọng của họ cũng chỉ là biểu hiện bên ngoài, sau này mọi người càng không phục anh.” Ngừ Ca không muốn chọc giận Khương Quỳnh vào lúc này, thế nên đã lách khỏi đề tài.

Khương Quỳnh không có gì để nói, ậm ừ một hồi cuối cùng chỉ ném ra một câu:

“Tôi sẽ cho bọn họ thấy năng lực của tôi!”

Sau đó đóng rầm cửa rời khỏi.

Cận Ngừ Ca ngã lưng ra ghế, nhìn anh biến khỏi sau cánh cửa, sắc mặt chợt lạnh xuống, cây bút trong tay càng siết chặt hơn. Giấy lát sau, cô mở hộp mail của mình ra, bắt đầu gõ gõ trên bàn phím.

Phòng viên tạp chí lá cải tình cờ chụp được vài tấm hình Ngũ Ca và Khương Quý cùng ra vào tại những nơi công cộng, liền tung ra như phát hiện chuyện lạ lắm gì đó, rất nhiều người trong nội bộ Cận Thị nhanh chóng liên kết việc này với sự kiện thăng chức của Khương Quý, để rồi bắt đầu suy đoán ngày Khương Quý trở thành con rể của Cận Thị sẽ không còn xa nữa. Đối với việc này, Cận Ngũ Ca không đưa ra bất kỳ phản ứng nào, mặc cho báo lá cải thêm đường thêm muối tô vẽ thỏa thích, càng không quan tâm lời dị nghị của nhân viên, bản thân chỉ tiếp tục làm việc của mình.

Chớp mắt đã đến cuối năm, mùa giao năm là mùa tất bật nhất của Cận Thị. Cận Ngũ Ca cũng càng thêm bận rộn, cơ hồ là quên ăn quên ngủ, rất nhiều lần cô đã ngủ luôn tại phòng nghỉ nhỏ trong văn phòng của mình. Đối với cô, không còn người đó, thì ngủ ở đâu cũng vậy thôi, không có gì khác biệt.

Cận lão phu nhân rất vui mừng khi thấy cô và Khương Quý đi cùng nhau, bèn không ngừng gọi hai người về nhà dùng cơm. Tuy nhiên, chỉ thỉnh thoảng Ngũ Ca mới cùng Khương Quý về một lần, và đa phần là miễn cưỡng. Còn ngoài ra, mặc cho lão phu nhân có gọi thế nào cô cũng luôn lấy lý do bận việc công ty để từ chối.

Buổi chiều của đêm giao thừa, vợ chồng Cận Trung và Cận Hoan Nhan lần lượt về đến Cận gia. Di Châu chỉ đạo người làm nấu bữa cơm đoàn viên, hương thơm ngập tràn cả căn biệt thự. Hoan Nhan và ba của mình chụm đầu vào máy vi tính trong phòng sách để xem những bức ảnh mà cô đã chụp từ những nơi khác nhau, Lộ Vy đi xuống lầu, tìm kiếm từng căn phòng một, bắt đầu cảm thấy kỳ lạ. Xuống đến nhà thì đúng lúc thấy lão phu nhân vừa gác điện thoại, gương mặt không giấu được niềm phấn khởi.

“Mẹ, có chuyện gì thế?”

“Họ Khương gọi đến nói muốn hai nhà cùng đón tết.”

“Ồ? Họ chuẩn bị qua đây sao?”

“Phải. Nhà họ cũng không có bao nhiêu người, hai nhà hợp lại thì càng náo nhiệt. Mẹ thấy ý của Khương gia đấy...” Lão phu nhân tỏ vẻ thần bí mà áp vào tai con dâu mình, “Lần này Tiểu Ca và Khương Quý sẽ có tiến triển mới đây!”

Lộ Vy có hơi ngạc nhiên, “Vậy à... Ngũ Ca đâu mẹ?”

“Còn chưa thấy về nữa! Đứa nhỏ này gần đây cũng không biết có chuyện gì, bận đến mức không thấy bóng dáng đâu, bảo nó về cũng không chịu về!”

Cận Ân Thái ngồi ở một bên nhìn bà lão một cái, song không lên tiếng.

“Bận việc công ty?” Lộ Vy tỏ vẻ nghi hoặc.

“Việc nhiều cách mấy cũng đâu cần như thế, tết đến nơi rồi mà đến giờ này còn chưa thấy người,” Giọng điệu của người già tuy bất mãn, nhưng lời oán trách lại chỉ có thương xót, “Đề mẹ gọi điện hỏi thúc nó.”

Vừa dứt lời bà đã nhấc điện thoại lên, quay số của Ngũ Ca.

Cận Ngũ Ca đã ngồi trong phòng làm việc suốt một ngày cơ hồ quên mất hôm nay là đêm ba mươi. Nhân viên đã sớm rời khỏi công ty để về nhà đón tết, trên dưới Cận Thị căn bản chẳng còn một ai.

Ngũ Ca bảo Tiểu Quan hãy sớm về nhà, bản thân thì tự đi pha một tách cà phê, khi trở về cô nói với vệ sĩ:

“Các anh cũng về đi, tôi vẫn chưa đi đâu, khi nào xong việc tôi sẽ tự lái xe về.”

Các chàng vệ sĩ lâu nay vẫn đi theo cô có hơi khấn trương mà bắt chéo tay ở sau lưng đáp:

“Cận tổng cứ làm việc của mình, chúng tôi không về. Hiện giờ trong này không có một ai cả, Cận tổng ở lại một mình sẽ không an toàn.”

Ngũ Ca chỉ mỉm cười một cái rồi gạt đầu, tự mình quay về phòng làm việc.

Nghe điện thoại đổ chuông, cô lập tức ngẩng đầu lên, nhanh chóng tìm kiếm điện thoại của mình. Sự mong mỏi của lúc ấy, là nỗi hoang mang không thể diễn tả thành lời. Nhưng khi con số hiện lên trên ấy là số ở nhà, Ngũ Ca không khỏi nhăm nhăm lại, không tìm được nỗi thất vọng, bất lực bất mảy.

“A lô?”

“Tiểu Ca à, con về đến đâu rồi?”

“Vâng thưa nội, con vẫn chưa xong việc.”

“Ngày mai làm tiếp cũng được mà! Mau về đây! Ba mẹ con và Hoan Nhan đã về cả rồi! Gia đình Tiểu Khương cũng sẽ đến đón tết cùng chúng ta!”

Sắc mặt của Cận Ngũ Ca tức thì trầm xuống, nghĩ ngợi một lúc, cô nói: “Những việc này đều rất quan trọng. Nội và mọi người ăn trước nhé, hôm nay con không về được.”

“Cái... cái gì...? Không... không về sao? Hôm nay là ba mươi tết mà, sao lại có thể không v...”

Lời vẫn chưa nói xong nhưng dường như điện thoại đã bị ai đó cướp mất, ngay sau đó, giọng nói ồ ồ của Cận Ân Thái truyền đến:

“Bất kể là chuyện gì cũng gác sang một bên, con lập tức về đây đón tết! Giờ này nhà nào cũng phải đoàn viên cả!”

Ngữ Ca im lặng một lúc rồi nói với ông bằng giọng nhẹ tênh:

“Thưa nội, nội cảm thấy, con còn có thể đoàn viên sao?”

Dứt câu, không chờ Cận Ân Thái nói gì thì cô đã nhanh chóng cúp máy. Tay chống trên vầng trán, lòng buồn phiền vô cùng.

Đêm đến, cả thành phố đều chìm trong tiếng pháo nổ. Bầu trời chốc chốc lại được đổi màu, pháo bông giăng đầy trông rực rỡ lại náo nhiệt. Kiều gia vừa kết thúc bữa cơm đoàn viên, lớp thanh niên trong nhà cùng nhau lái xe ra bờ biển gia nhập vào đoàn người bắn pháo bông.

Kiều Lương được mẹ mình bế trong lòng, hai bàn tay nhỏ nhắn bịt lỗ tai lại vừa xem vừa cười khanh khách. Hiểu Lộ và Hiểu Châu xung phong ôm các thùng pháo xuống xe, chỉ muốn lập tức bắn hết chúng lên trời.

Người mà mọi năm đều giành giật ống pháo với Kiều Hiểu Châu đến mức muốn trở mặt – Kiều Hiểu Kiều – năm nay lại yên lặng một cách lạ thường, cô chỉ đứng đấy, thọc tay vào túi quần, ngẩng đầu nhìn pháo hoa trên trời. Giây phút nở rộ, trông chúng đẹp như những đóa hoa, nhưng chỉ vài giây sau, lại tiêu biến không một vết tích.

Phải chăng... tình yêu cũng có thể như thế?

Nỗi nhớ như nước biển Trường Giang chảy mãi không ngừng, lan ra dòng người, thấm vào trái tim đắng chát. Hiểu Kiều miễn cưỡng nhếch môi lên muốn nở một nụ cười, không muốn người khác nhìn thấy vết thương lòng của mình. Nhưng, mỗi một lần màn đêm rực sáng, đều sẽ hiện lên một gương mặt quen thuộc, chẳng lẽ vì... đã xa nhau quá lâu rồi ư?

Có gì đó chạm vào chân Hiểu Kiều, cô cúi xuống, trông thấy Kiều Lương với gò má trắng hồng phúng phính đang cầm một ống pháo chích chích vào cô.

“Bùm!”

Kiều Lương vẫn chưa thể biểu đạt rõ ràng ý của mình, thế là cứ ráng nhón lên giò ống pháo cho Hiểu Kiều, miệng thì bắt chước làm theo tiếng nổ. Hiểu Kiều xoa xoa đầu thẳng bẻ, đón lấy ống pháo rồi lấy que diêm đốt nó lên. Rất nhanh, sợi tim dẫn lửa thật dần vào ống, rồi bất chợt bắn lên bầu trời, hình thành những dải sợi trông như nấm tua, tích tắc đã hoàn thành sứ mệnh ngăn ngừa của mình trong tiếng nổ.

Tiếng động thấp thoáng vang dội từ nơi xa làm kinh động đến Cận Ngữ Ca đang chú tâm viết gì đó, cô mơ màng ngẩng đầu lên, bấy giờ mới biết hóa ra đã đến giờ vạn nhà đoàn viên. Xoay nhẹ chiếc ghế da để mình hướng ra cảnh vật bên ngoài vách kính, màn đêm không ngừng bị pháo hoa nhuộm màu, các vì sao cũng không khỏi tạm thời lép vế cho những đóa hoa rực rỡ ấy.

Ngữ Ca nhắm mắt lại trong một hồi, tay xoa xoa lên ấn đường, lặng lẽ nếm trải mùi vị cô đơn. Chỉ một lúc thôi, cô lại mở mắt ra, hít sâu rồi quay trở về bàn tiếp tục công việc đang dở.

Trên bàn là một quyển sách A4 rất dày, trong đó in đầy chữ và hình ảnh minh họa, tay của Ngữ Ca viết viết vẽ vẽ lên đó, chốc chốc lại thao tác trên máy vi tính, bờ môi mím chặt cho thấy sự kiên định của cô.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Valentine's Day

Trên dưới Cận gia đều tỏ thái độ khác nhau đối với việc Cận Ngữ Ca không về nhà vào đêm giao thừa, người thì kỳ lạ, người thì giận dữ. Nhưng dầu cho là thế, thì chiều mừng một tết cô vẫn kiên quyết bay ra nước ngoài đi công tác, đợi mười mấy ngày sau khi cô trở về thì vợ chồng Cận Trung và Cận Hoan Nhan sớm đã lại mạnh ai nấy đi. Ngữ Ca vẫn không chịu về “Phượng Hoàng Sơn Trang”, Cận Ân Thái không thể làm gì cô, dù sao cũng không còn là trẻ con, huống chi có cả một tập đoàn Cận Thị cần cô quản lý, cô có đủ lý do để không phải gượng cười trước mặt người.

Buổi sáng của ngày đầu tiên trở về, Cận Ngữ Ca ở suốt trong văn phòng giải quyết công việc trong bao ngày qua. Khương Quỳnh đã đi vào trong lúc này, Ngữ Ca ngược lên nhìn anh, không nói lời nào, tiếp tục cúi đầu làm việc.

Khương Quỳnh đứng trước bàn làm việc của cô, chờ một hồi vẫn không thấy có phản ứng gì, bèn mở lời với vẻ bực dọc:

“Đêm giao thừa cô làm vậy là sao?”

Cận Ngữ Ca không buồn giải thích.

“Cô đã đi tìm tên họ Kiều đó?”

Bấy giờ Ngữ Ca mới dùng bút, đưa mắt nhìn anh, “Hình như tôi chưa từng hứa là không gặp cô ấy?”

Sắc mặt Khương Quỳnh hung tợn, song cũng không dám nói nhiều.

“Tôi đã từng nói, trước khi chúng ta kết hôn tốt nhất là cô hãy rời xa cô ta một chút, như vậy tốt cho cả ba chúng ta. Hơn nữa tôi đã trình bày chuyện của chúng ta cho người nhà của tôi rồi, cô cũng phải biểu hiện ra cho giống một chút chứ.”

Ngữ Ca cười lạnh một tiếng, không hơi đâu nói nhiều với anh.

“Còn nữa, hôm nay chúng ta phải cùng ăn tối.”

“Tôi không rảnh.” Không cần suy nghĩ đã từ chối ngay.

“Hôm nay là Valentine’s day, cho dù là đóng phim cũng phải đóng cho trọn, em hiểu mà.”

Giọng điệu của Khương Quỳnh chột điệu lại và nham hiểm, ánh mắt anh nhìn Ngữ Ca cũng bắt đầu sắc bén. Cận Ngữ Ca khựng lại, chân chừ giây lát, cơ hồ là muốn nghiêng nát hàm răng. Nhưng trước mắt không phải là lúc thi đua ai cứng hơn, cô miễn cưỡng kìm chế cảm xúc, sau đó nhìn anh nói:

“Được, tôi biết rồi! Anh chọn chỗ đi, tan ca đến đón tôi.”

Khương Quỳnh nhìn cô, lúc này sắc mặt đã trở lại như bình thường, trong mắt ánh lên niềm vui, khóe môi cong lên.

“Ừm, tôi biết mà.”

Khi ra khỏi tòa nhà Cận Thị thì trời đã chạng vạng tối, Cận Ngữ Ca kéo cao cổ áo khoác lên, rút chặt thắt lưng. Porsche của Khương Quỳnh từ xa tiến tới, ngừng ngay trước cổng. Cận Ngữ Ca vòng qua đầu xe, mở cửa ngồi vào ghế lái phụ, gương mặt không chút cảm xúc.

“Tôi đã đặt chỗ ở nhà hàng Pháp.”

Khương Quỳnh quay sang nhìn cô nói một cách thoái mái, Ngữ Ca không muốn trả lời, chỉ gật đầu cho biết mình đã nghe thấy, sau đó thì nhìn ra bên ngoài, không thèm nhìn Khương Quỳnh lấy một cái. Khương Quỳnh thấy hụt hẫng, bĩu môi rồi cho xe lăn bánh.

Trên phố người qua xe lại tấp nập vô cùng, ngày lễ được du nhập từ phương Tây này là cơ hội cho các tiểu thương xuất chiêu kiếm tiền, là lý do tốt nhất cho những con người thành thị cô đơn tìm kiếm một lối giải tỏa. Dưới ánh đèn đường, gương mặt của mỗi người đều mang một niềm hưng phấn không có lý do, rất nhiều bạn nữ quàng lấy tay của bạn trai, biểu lộ hạnh phúc của hai người.

Con đường cái của trung tâm thành phố đã bắt đầu ách tắc, căn bản không thể biết được đằng trước còn bao xa. Khương Quỳnh không hề tỏ ra khó chịu, trái lại là mở nhạc lên, nhịp ngón theo âm hưởng. Ngữ Ca nghiêng đầu nhìn ra ngoài, dẫu rằng cô không hề biết mình đang nhìn gì.

Các tòa nhà cao tầng đều đã bật đèn neon, những quán lễ đường cũng sáng sủa và rộn rịp, kẻ buôn người bán không ngừng chào hàng, kèm theo là tiếng tin-tin của còi xe, cả thành phố đều trở nên náo nhiệt lạ thường. Và trong quần người tấp nập ấy, cô đột nhiên trông thấy một hình bóng quen thuộc.

Tay của Kiều Hiểu Kiều được một cô gái trẻ tuổi quàng lấy, từ xa bước đến. Trên tay hai người là ly trà sữa giống như nhau, vừa đi vừa chuyện trò, chốc chốc đứng lại nhìn rồi chỉ vào một sản phẩm nào đó bên trong cửa kính, cô gái ấy ngưỡng mặt lên nhìn Hiểu Kiều và nở một nụ cười tươi tắn, Hiểu Kiều cũng đáp lại cô bằng nụ cười, chỉ là nụ cười ấy, có hơi miễn cưỡng.

Cận Ngữ Ca nhòm người dấy, thần thờ nhìn đối phương. Cô nhận ra cô gái ấy, đó là người bị hại trong vụ án lần trước, tên Lý Nhiên. Một năm không gặp, cô bé giờ đây đã lột bỏ nét ngây ngô, và ngày càng chừng chạc đáng yêu. Gương mặt trẻ trung ấy không còn để lại dấu tích của vết thương tàn khốc ngày xưa, mà chỉ lan tỏa hơi thở của tuổi xuân. Còn Hiểu Kiều, cơ hồ cũng không có gì thay đổi, bàn tay còn lại đang cầm vài giỏ đồ, có lẽ là thu hoạch của chuyến đi hôm nay.

Cô gái bán hoa bên lề đường chạy đến trước mặt họ, hai người bèn dừng lại, Lý Nhiên nói gì đó với Hiểu Kiều, Kiều Hiểu Kiều mỉm cười gật đầu. Sau đó, Lý Nhiên vui vẻ nhận lấy mười mấy nhánh hoa được gói gắm kỹ lưỡng từ cô gái, Hiểu Kiều lắc đầu dấy về ruộng chiều rồi lấy ví ra trả tiền.

Cận Ngữ Ca không hề dời mắt khỏi họ, toàn thân như bị hóa đá, trong lòng là trăm ngàn xúc cảm. Thấy cô có vẻ khác thường, Khương Quỳnh liền nhìn sang theo hướng của cô, đương nhiên là cũng nhìn thấy cảnh ấy, anh cười lạnh một cách khinh miệt.

“Đây không phải là cô ta sao? Chỉ thể thôi ư?”

Nhìn bóng lưng Hiểu Kiều và Lý Nhiên rời đi, Cận Ngữ Ca mệt mỏi nhắm mắt lại, không có cử động nào thêm, cũng không đáp lại lời giễu cợt của Khương Quỳnh. Cô không muốn nói chuyện, cũng không còn sức lực để nói gì nữa. Lời chế giễu của Khương Quỳnh như làn gió rét luồn vào tai cô, rạch qua trái tim cô, để lại vô vàng dấu tích.

Ngữ Ca trải qua bữa ăn trong trạng thái xuất thần, gương mặt tái nhợt, không nói một lời. Thức ăn ở trước mặt cứ nằm yên đấy, ngay cả khăn ăn cũng

giữ nguyên hiện trạng ban đầu. Khương Quỳnh hơi đắc ý, anh đã tươi cười dùng hết bữa cơm. Chốc chốc lại ngước lên nhìn Ngừ Ca, song cũng không nói lời nào.

Sau bữa cơm, Khương Quỳnh đưa Ngừ Ca trở về “Cảnh Duyệt Vinh Viên”. Xe về đến trước cửa Ngừ Ca mới hồi thần lại, vừa đưa tay chuẩn bị mở cửa thì...

“Chờ đã.” Khương Quỳnh gọi cô.

Tay của Ngừ Ca đã đặt trên khóa xe, chờ đợi xem anh còn gì để nói. Khương Quỳnh cố tình áp người đến gần mặt cô,

“Không cần một goodbye kiss sao?”

Ngừ Ca phản ứng rất nhanh, lập tức nghiêng mặt ra xa tránh khỏi, không thèm nhìn Khương Quỳnh lấy một cái. Khương Quỳnh thấy hơi vô vị, bèn ngồi trở về chỗ.

“Đùa một tí thôi, không cần nghiêm vậy chứ?”

“Còn chuyện gì không?”

Giọng điệu này là không muốn dây dưa nữa, Khương Quỳnh cảm nhận ra được gì đó, không dám chọc ghẹo thêm. Nhưng nói kiểu nào cũng không cam tâm, thế là lại nhưm mòi nói:

“Lễ tình nhân vui về.”

Ngừ Ca xuống xe, dùng lực đóng sầm cửa lại rồi đi một mạch vào trong. Nhìn bóng lưng của cô, Khương Quỳnh bắt đầu lộ ra nụ cười gian xảo, đập vào chân ga phóng nhanh khỏi nơi này.

Lê bước nặng nề ra khỏi thang máy, Ngừ Ca như không còn sức để đi tiếp nữa. Cầu thang tối mịt không một bóng người, hành lang im phăng phắc, tĩnh lặng đến đáng sợ. Cô đứng đấy, rồi cơ hồ là theo tiềm thức, Ngừ Ca từ từ đi về phía cầu thang, học theo một người mà ngồi xuống đó.

Thời gian cứ từng giây trôi qua, hơi lạnh từ bậc thang truyền vào cơ thể, ngay cả huyết dịch cũng như bị đóng băng. Tay chân dần tê dại như đã không còn là của mình, sự tĩnh lặng và cô đơn xuyên thấu vào tim, càng khiến cô hoang mang.

Những ngày tháng ấy, Kiều Hiểu Kiều chính là đã ngồi ở đây, kiên nhẫn chờ đợi cô. Mấy mươi phút, mấy tiếng, có khi suốt một đêm cũng không chờ được cô về. Cô chưa từng oán trách, cũng không bao giờ nhắc đến việc này ở trước mặt Ngừ Ca. Một điều thuốc ngủ, có lẽ đã là cách trực tiếp nhất giúp cô giữ ấm, vậy mà mỗi lần Ngừ Ca đều phản nản, ghét bỏ vì mùi vị khó ngửi ấy. Hiểu Kiều để mặc cho cô trách móc, chưa bao giờ biện giải.

Vậy còn bây giờ? Cuối cùng, cũng đã mệt rồi ư?

Ngừ Ca bắt chéo hai tay tự ôm lấy mình, hàng mi chớp một cái, cuối cùng cũng không níu giữ những giọt lệ, cứ để chúng tuôn rơi, dọc theo khuôn mặt, từng giọt từng giọt, từng dòng từng hàng. Ngừ Ca bịt miệng lại, cố kìm chế không để mình nấc lên, nhưng lại không cảm được những giọt lệ đang tuôn qua kẽ tay, cánh tay và bờ vai ốm yếu đang bao bọc gương mặt đầm lệ kia cứ không ngừng run lên. Tiếng nấc bị đè nén dần trở nên to hơn giữa hành lang vắng lặng, âm vang va vào tường rồi vọng trở ra, cô đơn mà tê lạnh.

Xe của Hiểu Kiều dừng ở trước khuôn viên “Cảnh Duyệt Vinh Viên”, cô ngồi trong xe, khẽ thở một hơi. Suốt một buổi chiều đều không thể tập trung, Lý Nhiên đã nói những gì, cô không nhớ, cô chỉ không muốn ngồi một mình nên mới nhận lời Lý Nhiên ra ngoài, chỉ là, cuối cùng cũng không thoát khỏi.

Hiểu Kiều xoay gương chiếu hậu về phía mình, chải chuốt lại mái tóc, chỉnh đốn lại khăn choàng, bấy giờ mới mở cửa bước xuống xe. Cô đi vòng ra cốp sau, bên trong là hai hộp quà một lớn một nhỏ được buộc chung với nhau.

Hiểu Kiều lấy chúng ra, tay sờ lên dây ruy băng, ánh mắt thất thần. Giấy lát sau, cô đập cốp xe lại, từ từ bước vào cổng tòa cao ốc.

Khi đến trước cửa “Cảnh Duyệt Vinh Viên”, Hiểu Kiều ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy ánh đèn hắt ra từ cửa sổ nhà Ngừ Ca, bất giác thấy an tâm. Cô đi tới bậc thềm ở bên cạnh rồi ngồi xuống, mở chiếc hộp ra, bên trong, những đóa hoa hồng tím từ núi đá của vùng Burgundy đang ngoan ngoãn nằm đấy, lan tỏa hơi thở nho nhỏ và thần bí của nó.

Hiểu Kiều thần thờ nhìn chúng, trong lòng chỉ toàn vị đắng chát. Lần đầu tiên mua hoa tặng người ta, nhưng lại không thể quang minh chính đại. Ngồi một hồi rất lâu, cô mới đập nắp lại, cầm hộp lên đi vào thang máy.

Cầu thang vẫn yên tĩnh như ngày nào, nhìn vào vị trí quen thuộc ấy, Hiểu Kiều có một khoảnh khắc cảm thấy ám áp, rồi lại chuyển sang thê lương. Cách nhau một cánh cửa, nhưng nghiêm nhiên đã là hai thế giới. Cận Ngừ Ca bất vô âm tín, cô biết, vẫn chưa phải lúc đến quấy nhiễu. Nỗi nhớ dù có mãnh liệt cách mấy, cái ước nguyện muốn gõ cửa dù có mạnh mẽ cách mấy, cũng chỉ có thể kìm chế.

Thờ dài, cô đặt hoa và chocolate xuống đất. Lưu luyến lại lưu luyến, cuối cùng Hiểu Kiều vẫn tự thuyết phục bản thân, lặng lẽ rời khỏi.

nằm đấy, lan tỏa hơi thở nho nhỏ và thần bí của nó.

Hiểu Kiều thần thờ nhìn chúng, trong lòng chỉ toàn vị đắng chát. Lần đầu tiên mua hoa tặng người ta, nhưng lại không thể quang minh chính đại mà tặng.

Ngồi một hồi rất lâu, cô mới đẩy nắp lại, cầm hộp lên đi vào thang máy.

Cầu thang vẫn yên tĩnh như ngày nào, nhìn vào vị trí quen thuộc ấy, Hiểu Kiều có một khoảnh khắc cảm thấy ám áp, nhưng rồi lại càng thê lương. Cách nhau một cánh cửa, nhưng nghiêm nhiên đã là hai thế giới. Cận Ngữ Ca bật vô âm tín, cô biết, vẫn chưa phải lúc đến quá nhiều. Nỗi nhớ cho dù có mãnh liệt cách mấy, cái ước nguyện muốn gõ cửa cho dù có mạnh mẽ cách mấy, cũng chỉ có thể kìm chế.

Thở dài, cô đặt hoa và chocolate xuống đất. Lưu luyến lại lưu luyến, cuối cùng Hiểu Kiều vẫn đã thuyết phục bản thân, lặng lẽ rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Hôn lễ

Thời tiết dần dần ấm lại, trên bàn làm việc của tổ trưởng tổ trọng án số 3 Kiều Hiểu Kiều bắt gặp xuất hiện một tấm thiệp cưới vô cùng tinh xảo.

Nhìn logo Vạn Giang quá là quen thuộc ở góc phong bì, Hiểu Kiều bất giác siết chặt tay, nhưng vẫn không ngăn được sự run rẩy. Cô do dự, không dám mở ra, cô sợ phải đọc những dòng chữ mà mình không thể chấp nhận. Bấy lâu vẫn có một dự cảm, rằng sự việc rồi sẽ phát triển theo hướng này...

Rất lâu sau, Kiều cảnh quan mới mở phong bì, lấy tấm thiệp bên trong ra...

Và rồi, có tiếng thở phù nhẹ nhõm.

Bên trong hình, Lô Đại Vệ và Tiểu Quan đứng tựa vào nhau, cười tươi như hoa, niềm hạnh phúc như muốn tràn cả ra ngoài. Hiểu Kiều nhắm mắt ngả ra thành ghế, bấy giờ mới cảm thấy toàn thân rũ rượi.

May thay, vẫn ổn.

3F còn lại nặng nề đòi làm một hôn lễ kinh điển nhất để chúc mừng tổ trọng án 3 của họ cuối cùng cũng có người kết thúc cuộc sống độc thân. Một cô gái độc thân dạt theo năm anh mày râu độc thân, thật sự muốn tìm một chỗ để ăn nhờ bữa cơm tối cũng không có.

Kiều Hiểu Kiều không có tâm trạng tham gia với họ, nhưng cũng không can ngăn, cô để mặc cho cấp dưới bày trò, bản thân chỉ ngồi trực trong phòng. Một ngày trước khi hôn lễ cử hành, cô nhận được thông báo ngày mai nhất định phải có mặt đứng giờ, hơn nữa còn phải mặc quần phục.

Nghe phải mặc đồng phục, cặp chân mày của Hiểu Kiều lập tức chụm vào nhau. Đại khái vì đội cảnh sát hình sự là bộ phận ít mặc đồng phục nhất ở trong đồn, từ lúc nhận được đồng phục thì cô chỉ treo nó ở nhà, đến nay vẫn còn mới toanh. Dạng áo nam cổ đứng vừa cứng vừa cao áp sát vào cổ khiến cô thấy khó chịu, chưa kể nón của nữ cảnh sát hệt như cái rô đội lên đầu, nhìn thấy nó cô chỉ càng thêm sầu.

Nhưng cũng đâu thể từ chối, đành miễn cưỡng nhận lời. Sáng sớm thức dậy, Hiểu Kiều tự nhìn mình trong gương, quảng thâm đen nhàn nhạt đập vào mắt, quả là tệ hại. Kiều cảnh quan mở học tủ lúi đúi các lọ hũ chai ra, bôi bôi quẹt quẹt lên mặt, cuối cùng trông cũng đỡ hơn. Tiếp đó, cô mở tủ lấy bộ đồng phục ấy mặc lên người, cầm nón trên tay rồi ra khỏi cửa.

Tòa nhà phụ của nhà hàng Vạn Giang có một sảnh đường trong suốt với mái trần hình vòng cung, hôn lễ của Đại Vệ và Tiểu Quan chính là tổ chức tại nơi này. Khi Hiểu Kiều đến nơi thì hội trường đã bày sẵn mấy mươi bàn tròn, bàn và ghế đều được phủ vải màu trắng tinh khiết kèm theo chiếc nơ màu hồng phấn. Chính giữa lối đi là một cổng vòm được thiết kế hoàn toàn bằng bong bóng, bánh kem mười một tầng, những chiếc ly có chân đế cao và thân bầu được xếp thành hình Kim Tự Tháp, mỗi một chi tiết nhỏ nhất đều cho thấy khí phái sang trọng của một nhà hàng cao cấp.

Nhóm người Hoắc Bân đã cùng chú rể đi đón cô dâu, vì vậy hiện giờ, nơi đây ngoài phục vụ viên ra thì chỉ có người thân và bạn bè của hai nhà. Hiểu Kiều gấp được vài đồng nghiệp, bèn tìm một chỗ ngồi xuống trò chuyện, từ sâu trong đáy lòng, cô biết mình đang chờ đợi điều gì.

Sáng sớm chưa có gì vào bụng, vì vậy chỉ sau vài tách trà, cô đã bắt đầu thấy đói. Dãy bàn ở phía sau đã bày sẵn những món tự chọn, Hiểu Kiều đi sang đó lấy một miếng bánh ngọt lót bụng.

Điểm tâm chỉ vừa vào miệng thì ngoài cửa đã có tiếng xôn xao. Hiểu Kiều quay đầu lại, lập tức trông thấy Cận Ngữ Ca nổi bật giữa dòng người, lớp trang điểm tinh tế, mái tóc dài được búi lên để lộ vùng cổ nõn nà, lễ phục màu đen thần bí, bên ngoài khoác áo da chồn, sang trọng trang nhã, hệt như một nữ hoàng.

Chỉ một giây, Cận Ngữ Ca đã nhìn thấy Kiều Hiểu Kiều đang đứng cạnh dãy bàn thức ăn ở phía bên trái của phòng.

Bốn mắt giao nhau, giây phút ấy, trăm ngàn xúc cảm trào dâng, xung quanh dù có hỗn tạp huyền ảo, cũng chỉ là vô hình, cái còn lại chỉ có đối phương, là hai con người đã bị nỗi nhớ dày vò bao tháng ngày qua. Những nỗi đau, những uất ức không thể thoát nên lời ấy được chuyển hóa thành cái nhìn sâu thăm thẳm, và họ, là người hiểu nó nhất.

Khương Quý bỗng đứng từ phía sau tiến tới nói nhỏ vào tai Ngũ Ca.

“Đi thôi.”

Cận Ngũ Ca không trả lời, gương mặt thoát chốc không còn cảm xúc mà dờn buồn. Hiểu Kiều đứng ở phía sau nhìn bóng lưng của Ngũ Ca, bắt gặp cúi đầu, bánh kem trong miệng như mất đi hương vị, nó nguyền lại ở cổ họng, rất đau.

Chẳng bao lâu thì xe hoa đón cô dâu đã về đến. Không khí trong lễ đường tức thì sôi động hẳn lên, đôi tân nhân sánh bước đi vào dưới sự thúc đẩy của rễ phụ và dâu phụ. Bông hoa giấy được phun ra tứ tung, Tiểu Quan trong bộ áo cưới trông nhỏ nhắn và tươi đẹp lạ thường, và bên cạnh cô, Lô Đại Vệ cao ráo điển trai và đỉnh đạc, cả hai trông như một cặp trời sinh.

Hôn lễ được cử hành ngay sau đó, dường như hình thức là theo kiểu phương tây, nhưng trình tự thì vẫn theo truyền thống Trung Hoa. Hiểu Kiều và Cận Ngũ Ca ngồi vào vị trí của mình, bề ngoài như rất chăm chú vào nghi thức đang diễn ra trên sân khấu, song những cái nhìn lén về đôi phương đã thì nhau bán đứng họ. Khương Quý ngồi bên cạnh Ngũ Ca, vờ như không có ý mà chặn giữa tầm nhìn của cả hai.

Hiểu Kiều chưa kịp có hành động gì thì trên sân khấu, người dẫn chương trình đã tuyên bố đến tiết mục phát biểu của cặp trên đôi bên. Hai má của Tiểu Quan ửng hồng, thề gọi một tiếng:

“Cận tổng.”

Cận Ngũ Ca mỉm cười từ tốn, đứng dậy từ từ đi lên sân khấu. Bên này, ánh mắt của Lô Đại Vệ rõ ràng là nhìn Hiểu Kiều, lòng hư vinh ai ai cũng có, Hiểu Kiều Hiểu Kiều đứng lên đây nói sao vẫn hơn lão Vương béo lố tai to kia. Nhưng quan cao một chức đề chết người, vẫn là mời Vương mập thôi. Tuy nhiên, không biết là vì tự biết thân biết phận hay vì hiểu tâm lý bọn trẻ, lão Vương đã cười ha hả mà nhìn Hiểu Kiều nói:

“Dành cho cấp lãnh đạo trực tiếp toàn quyền phát biểu đi, thế nào? Tiểu Kiều là bằng hiệu sống của đồn cảnh sát chúng ta, lên nói thay tôi vài lời nhé.”

Kiểu Hiểu Kiều nhoeo miệng cười cười rồi gật đầu đứng dậy, đi theo sau Ngũ Ca bước lên sân khấu.

Chàng MC đã có nhiều kinh nghiệm trong các lễ hội lớn, vậy mà khi nhìn thấy Cận Ngũ Ca và Kiểu Hiểu Kiều, anh vẫn có hơi lúng túng, gãi gãi đầu, anh nói:

“Lãnh đạo của đôi bên đều là đại mỹ nhân sao? Ôi mồ hôi của tôi cũng tuôn cả ra rồi.”

Quan khách đều cười ồ lên, đương nhiên, họ cũng cảm thán vô cùng trước hai con người này, hai vị lãnh đạo đã hoàn toàn che lấp hai nhân vật chính, quả nhiên không phải người tầm thường.

Cận Ngũ Ca hơi nghiêng người nhìn về phía Tiểu Quan và Đại Vệ, giọng nói dịu dàng:

“Chúc mừng hai bạn đã tìm được người cùng mình sánh bước trên quãng đời còn lại, hy vọng hai bạn có thể trân trọng niềm may mắn này, giữ chặt tay đôi phương, bất kể gian truân sóng gió, cũng đều sẽ ở bên nhau, vững bước trên con đường phía trước.”

Dứt lời, cô quay sang nhìn Hiểu Kiều.

Kiểu cảnh quan rất yên tĩnh, cô hơi cúi đầu, sau đó lại ngược nhìn lên, bình thản nói:

“Trên thế giới này, có rất nhiều người dấu cho đã tìm được người có thể cùng mình sánh bước nửa đời còn lại, cũng không thể giống như bây giờ, đứng ngoài ánh sáng tiếp nhận lời chúc phúc của mọi người. Vì vậy, hai bạn may mắn biết đường nào, không có lý do gì không trân trọng nhau. Đời người ngắn ngủi, hãy giữ chặt mỗi một phút một giây, hưởng thụ niềm hạnh phúc của mình.”

Giọng nói không cao, nhưng đủ khiến Cận Ngũ Ca đứng ở bên cạnh thất thần. Tiếng vỗ tay đã dần tắt, nhưng cô vẫn còn thù người đứng đấy, không có bất kỳ phản ứng nào. Hiểu Kiều quay sang nhìn cô, rất tự nhiên mà đưa tay ra sau chạm vào eo Ngũ Ca để nhắc nhở cô. Giây phút bàn tay ấy chạm vào người, Ngũ Ca khẽ run lên, nhanh chóng hồi thần rồi cùng Hiểu Kiều bước xuống sân khấu.

Ở bên dưới, Khương Quý đã nhìn thấy hết những gì diễn ra. Sắc mặt đột nhiên tối xảm, ánh mắt cũng chứa đầy bức dọc.

Hôn lễ kết thúc, bữa tiệc bắt đầu.

Cảnh sát quả nhiên là không thích hợp với phong cách phương Tây, họ thích cách ăn uống hào sảng hơn. Đồng phục màu xanh lục của một nửa số người ở đây khiến cho không khí nơi này đầy vẻ nghiêm trọng, song khi kết hợp với vải trắng của bàn ăn và thảm đỏ dưới sàn, lại trở thành một thể dung hòa lạ kỳ.

Ngũ Ca và Hiểu Kiều không ngồi cùng một bàn, chỗ ngồi của họ là một đường thẳng, trung gian cách nhau đủ loại người, cơ bản không có cơ hội chạm mặt nhau. Bên này, Kiểu Hiểu Kiều vì không từ chối được nên đã uống vài ly, trông hơi lờ lờ, không mấy có tinh thần. Bên kia, Cận Ngũ Ca cơ hồ không hề chạm đến đôi đũa, chỉ ngồi ửng phờ.

Tiệc rượu trôi qua một nửa, mọi người cũng ngày càng cao hứng. Sảnh đường ồn ào xôn xao, khắp phòng lan tỏa hơi rượu và mùi thuốc lá.

Cận Ngữ Ca chợt đứng dậy, đẩy ghế ra đi về hướng cửa chính. Kiều Hiểu Kiều, người nãy giờ vẫn dán mắt vào cô cũng lập tức đặt ly xuống, ra ý với những người cùng bàn rồi nhanh chóng rời khỏi.

Ngữ Ca bước đi với nhịp độ rất bình thường, nhân viên nhìn thấy cô đều lễ phép chào hỏi, và đều được cô gật đầu đáp lại. Rời khỏi tòa nhà phụ, băng qua lối đi nội bộ, cô bắt đầu đi vào tòa nhà chính của Vạn Giang.

Hiểu Kiều đi sau cô, khoảng cách không quá gần, song bước chân không hề chần chừ. Sau khi băng qua đại sảnh, đi vào hành lang ở khu vực bên trong, phía trước bắt đầu xuất hiện cảnh tượng quen thuộc.

Cánh cửa inox ấy đã từng ghi dấu một kỷ niệm không hề vui vẻ của họ, thế mà giờ đây, lại chỉ có nơi bí ẩn này có thể ngăn cách những phiền nhiễu không cần thiết. Cận Ngữ Ca biến mất ở góc quẹo, Hiểu Kiều dời bước nhanh hơn, cô biết đó là ngõ cụt, Ngữ Ca không thể đi đâu cả.

Tiếng bước chân ngày càng gần, nhịp tim của Ngữ Ca cũng theo đó mà gia tốc. Chẳng mấy chốc, Kiều Hiểu Kiều với trang phục chỉnh tề thẳng tắp đã xuất hiện ở bên cạnh cô.

Hai người im lặng đối mặt nhau, đôi mắt sắt bén ngày nào nay lại chỉ còn mỗi một. Kiều Hiểu Kiều không biết nên làm sao cho phải, quyết định đột ngột và sự im lặng bao ngày của Ngữ Ca cơ hồ đã khiến cô không không chế được nữa. Cô rất muốn hỏi, hỏi Ngữ Ca đã xảy ra chuyện gì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại trở nên như vậy, thật sự muốn bỏ cuộc rồi ư?

Thế nhưng, sự gầy gò và tiêu tụy của Ngữ Ca khiến cô không nhẫn tâm mở miệng truy hỏi, gánh vác trên vai của Ngữ Ca nặng đến mức nào, không ai hiểu rõ hơn cô.

Ngữ Ca nhìn thẳng vào Hiểu Kiều, giây lát sau, đến gần, đưa tay vòng qua cổ cô, môi đặt lên môi cô, đó là một nụ hôn chua xót, bi thương, đau khổ. Bàn tay của Ngữ Ca cũng không còn dịu dàng, nó luôn vào tóc của Hiểu Kiều, rút ngắn khoảng cách của cả hai. Cô cắn môi Hiểu Kiều, đầu lưỡi nhanh chóng lách vào trong, càn quét một cách bá đạo.

Áo khoác đã bung ra, từ từ tụt xuống, nằm cô đơn dưới mặt sàn lạnh lẽo.

Hiểu Kiều khẽ nhủ mảy, hai tay ôm lấy vòng eo thon gầy của Ngữ Ca, ôm thật chặt, chấp nhận mọi sự xâm lược từ cô. Hơi thở quen thuộc từ bên trong bờ môi đã rời cô rất lâu rồi, lâu đến mức cơ hồ không dám hoang tưởng. Nay đột nhiên được ôm vào lòng, nhưng hương vị ấy, lại là bi thương đến vậy.

Ngữ Ca chạm vào đầu lưỡi của Hiểu Kiều, nhưng lại không đánh lòng can nó, chỉ không ngừng dùng sức mút lấy, tham lam trước hương vị của người yêu, cuồng nhiệt như chỉ một giây tiếp theo thôi, họ sẽ mất nhau. Cận Ngữ Ca chưa bao giờ như thế, trái tim của Hiểu Kiều đau lên dữ dội, rốt cuộc là ai, là chuyện gì đã ép cô đến mức này.

Không biết đã trải qua bao lâu, đến khi đầu lưỡi nếm được vị mặn, Ngữ Ca mới dừng lại nụ hôn của mình, tuy nhiên, tay vẫn giữ trên gáy của Hiểu Kiều, không muốn xa rời. Đôi mắt đỏ hoe của cô tựa như lưỡi dao xén vào tim Hiểu Kiều, bờ môi mấp máy muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải nói thế nào. Và rồi, dù có không nở cách mấy, Cận Ngữ Ca cuối cùng vẫn phải buông tay, rời khỏi vòng tay của Hiểu Kiều, cô cúi xuống nhặt áo khoác lên, sau đó nhanh chân rời khỏi như muốn trốn chạy.

Kiều Hiểu Kiều đứng yên bất động, ánh nhìn mất đi tiêu cự, trong đầu không biết đang nghĩ gì.

Ở đầu bên kia của hành lang, một đôi giày nam ẩn nấp trong bóng tối, toàn thân cứng đờ như đã bị thời gian đóng băng.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Gặp gỡ

Xe của Khương Quỳnh dừng ở trước cổng “Cảnh Duyệt Vinh Viên”, gương mặt của Ngữ Ca không chút sinh khí, mắt vẫn còn hoe đỏ. Vừa ấn nút tháo dây an toàn ra định xuống xe thì Khương Quỳnh lên tiếng:

“Em định khi nào thì công khai mối quan hệ của chúng ta?”

Ngữ Ca ngưng lại mọi cử động, chau mày nói: “Tập chí đã viết rất sống động rồi, anh còn muốn công khai kiểu gì?”

“Ý của tôi là công khai với người nhà của em.” Cậy vào việc mình đang nắm cán Ngữ Ca, Khương Quỳnh không mấy sợ cô, nhưng Cận Ân Thái ở sau lưng thì vẫn khiến anh ít nhiều e dè.

Ngữ Ca quay sang hướng khác không muốn nhìn anh, cô nói:

“Anh ra vào nhà tôi thường xuyên như vậy, thái độ của bà nội đối với anh cũng không cần tôi phải giải thích thêm nữa, tôi cho là nó không khác gì đã công khai.”

“Đương nhiên không giống nhau.” Khương Quỳnh nhưng mày, “Việc này một ngày không được chính miệng em nói ra thì cũng không được cho là thật. Sớm muộn gì chúng ta cũng phải công bố ra ngoài, như vậy mới có thể bắt tay thu xếp cho hôn lễ. Chỉ ít phải cho họ một tâm lý chuẩn bị, chứ nếu đột nhiên tuyên bố kết hôn, chắc chắn sẽ bị nghi ngờ.”

Im lặng một lúc, Ngưu Ca uể oải nói: “Tôi sẽ suy nghĩ, anh không cần bận tâm.”

Dứt lời cô lập tức xuống xe, không nán lại thêm dù chỉ một giây. Khương Quỳnh lâu nay vẫn khó chịu với thái độ này của cô, nhưng tình thế trước mắt bắt buộc anh phải nhẫn nhịn, thế nên công tử họ Khương chỉ có thể lầm bầm “Hãy đợi đây!” rồi hậm hực rời khỏi.

Vừa về đến nhà thì Khương Đại Minh đã gọi anh vào phòng sách. Anh đáp lại một tiếng nói lên thay đồ xong sẽ vào gặp ông.

Khương Đại Minh là một người nghiện thuốc, tẩu thuốc không bao giờ rời tay, phòng sách lúc này đang mù mờ khói thuốc. Thấy cháu mình vào, ông chỉ chỉ về bộ sô-pha ở góc tường, ra ý bảo anh ngồi xuống. Khương Quỳnh trông rất thoải mái, vừa ngồi xuống thì đã bắt chéo chân chờ xem ông nội muốn nói gì với mình.

Nhưng, Khương Đại Minh chỉ im lặng hút thuốc, hai mắt híp lại, không nói một lời. Điều này khiến Khương Quỳnh không khỏi kỳ lạ:

“Ông nội...?”

Xua xua tay, Khương Đại Minh lấy tẩu thuốc ra khỏi miệng, phun ra một làn khói rồi chậm rãi nói:

“Đạo trước con bảo con đang hẹn hò với đại tiểu thư nhà họ Cận, Cận Ngưu Ca?”

“Vâng ạ.” Khương Quỳnh một tay vát trên thành ghế sô-pha, một tay đặt trên đầu gối, khẽ gật đầu đáp.

“Bắt đầu từ khi nào?”

“Trước tết.”

“Là con chủ động theo đuổi?”

Khương Quỳnh cười cười, “Có thể cho là vậy.”

“Nhưng trước đây chẳng phải con nói với bà nội, con thích Cận Hoan Nhan sao?”

“Nội à, một người đàn ông đầu tiên là phải có sự nghiệp. Tại Cận gia, Cận Hoan Nhan đúng là được yêu thương nhất, nhưng trong Cận Thị, cô ấy chẳng là gì. Con hy vọng tìm một người phụ nữ có thể giúp đỡ con trong sự nghiệp.”

“Vì vậy, con đã chọn Cận Ngưu Ca? Con chắc chắn mình hiểu rõ nó là một người như thế nào?”

Khương Đại Minh nhìn cháu mình, hỏi như không có ý gì khác, song ánh mắt lại đầy hồ nghi.

“Đương nhiên.”

“Và con bé đã nhận lời?”

Khương Quỳnh khựng người một lúc, “Đúng vậy.”

“Nhưng với tính cách của Cận Ngưu Ca và theo như những gì nội hiểu về cô gái này, nó đáng lý không thể nào dễ dàng...” Khương Đại Minh không nói tiếp những lời còn lại.

“Nội à, cô ấy chẳng qua là hơi kiêu ngạo một tí. Nhưng kiêu cách mấy thì cũng chỉ là con gái, con gái ấy à, chỉ cần dỗ ngọt một chút thì chuyện gì cũng giải quyết được.”

“Vậy sao? Vậy hôm nay nội nhìn thấy nó và một nữ cảnh sát tại nhà hàng Vạn Giang...”

Khương Quỳnh lập tức bỏ chân xuống, “Nội đã nhìn thấy gì?”

Khương Đại Minh có vẻ như đã nhận ra được gì đó, ông vừa chọn lọc từ ngữ, vừa sẫm soi quan sát biểu hiện của cháu mình,

“Chúng có vẻ như rất thân mật...”

Khương Quỳnh phát ra một âm thanh hung tợn từ trong mũi, tay đập mạnh xuống đùi.

“Xem ra, con biết lai lịch của người đó?”

“Đó là chuyện trước đây, bây giờ Ngũ Ca đã đồng ý ở bên con, chuyện này con sẽ giải quyết, nội không cần bận tâm.”

“Trước đây?” Khương Đại Minh tỏ ra kinh ngạc, “Chuyện trước đây mà đến hôm nay vẫn còn thân mật?”

“Tóm lại con sẽ khiến cho Cận Ngũ Ca phải trở thành cháu dâu của Khương gia, nội hãy tin con.”

Khương Đại Minh lại im lặng hút thuốc, một lúc sau mới tiếp tục nói:

“Tiểu Khương à, con có biết... ba của con đã chết như thế nào không?”

Hiển nhiên là Khương Quỳnh rất nhạy cảm với câu hỏi này, gân xanh trên trán anh không ngừng giật giật.

“Nhảy sông.”

“Lý do nhảy sông là gì?”

“Vì tình.”

“Đó chỉ là nguyên nhân bên ngoài.”

Khương Quỳnh nhìn nội của mình, “Vậy còn nguyên nhân thật sự?”

“Nó không biết tự lượng sức.”

Khương Quỳnh nheo mày lại, anh không mấy hài lòng với cách nói này của ông. Khương Đại Minh không hề nhìn vào ánh mắt nghi ngờ của cháu mình, chỉ tiếp tục nói:

“Từ lúc còn nhỏ thì ba con đã dồn hết tâm sức một lòng muốn vượt qua Cận Trung. Nó nỗ lực phấn đấu vì mục tiêu này, nhưng Cận Trung lại không hề muốn thi đấu với nó, mà chỉ thích tự do tự tại. Về điểm này thì Cận Hoan Nhan rất giống ba mình. Vì vậy, trong lớp trẻ của Cận Thị lúc ấy, ba con là người nổi bật nhất.”

“Chẳng... chẳng lẽ như vậy không tốt sao?” Khương Quỳnh hỏi.

“Khi mới bắt đầu, nội cũng rất tự hào về ba con. Hai chúng nó đều là con trai độc nhất trong gia đình, không khỏi bị mang ra so sánh, nhìn thấy ba con phấn đấu như vậy, nội rất an tâm mà nhường lại chức vụ của mình, thậm chí không can thiệp vào công việc của Cận Thị nữa mà tự kinh doanh cho Khương gia. Nhưng thật không ngờ, chỉ mấy năm ngắn ngủi thì ba con đã gây ra họa lớn.”

Khương Quỳnh chau mày lại, im lặng lắng nghe.

“Nội chỉ tưởng nó đã phạm lỗi làm gì đó, gây tổn thất cho Cận Thị. Nhưng, cách mà Cận Ân Thái xử lý việc này thật sự khiến nội không dám tin tưởng. Mãi đến khi tin tức của ba con truyền đến, nội đi chất vấn ông ấy thì mới biết, hóa ra ba của con đã bằng thủ đoạn nào đó mà nắm cán Cận Ân Thái, uy hiếp ông ta để đạt được mục đích.”

Nói đến đây, Khương Đại Minh nhìn chằm chằm vào cháu mình.

“Quả thật là ngu xuẩn điên rồ đến cực điểm...”

Sắc mặt của Khương Quỳnh chợt trở nên không tự nhiên, nhưng anh vẫn không nói gì.

“Con người của Cận Ân Thái, là chẳng thà hy sinh cánh tay bị thôi, cũng không giữ một người có dã tâm ở bên cạnh, và Cận Ngũ Ca...”

“Đủ rồi thưa nội, tình hình bây giờ không như trước, việc của con con sẽ tự xử lý, nội không cần phải lo lắng nhiều như vậy.”

“Nội chỉ sợ con, trở thành như ba con thôi.”

“Không thể nào!!”

Khương Quỳnh thỉnh thoảng đứng bật dậy, thở hổn hển, hiển nhiên là rất kích động. Khương Đại Minh thần sắc u uất, vì tránh khỏi Cận gia, từ nhỏ ông đã đưa cháu mình ra nước ngoài, thật không ngờ ngược xuôi ngang dọc, anh vẫn đã bước lên con đường này.

Bước vào cuối xuân, vì biểu dương thành tích của tổ trọng án 3, đồn cảnh sát đã thưởng cho tổ một chiếc jeep hiệu Mitsubishi mới toanh, Hoắc Ân là người vui nhất, chỉ cần là phải ra ngoài điều tra, anh nhất định sẽ xung phong làm tài xế.

Hôm nay Hiểu Kiều cùng Hoắc Ân đến một kho hàng ở thành Đông, khí hậu đã ấm hơn rất nhiều, nắng chiều rọi lên cơ thể khiến con người biếng nhác, không khí lan tỏa mùi hương của cây chi liễn. Rất nhiều thanh niên trên phố đã diện trang phục xuân hè sắc sảo, nụ cười tươi tắn trên gương mặt triển lộ tuổi xuân và sức sống tràn trề của họ.

Kiều Hiểu Kiều hạ kính cửa sổ xuống, mơ màng nhìn ra ngoài không biết là đang suy nghĩ gì. Hoắc Bân thì ngâm nga theo điệu nhạc trong máy, trông sáng khoái vô cùng.

Bị hất mắt một mốc giao thông tại Đại lộ phía Đông, có Hiểu Kiều ngồi cạnh bên, Hoắc Bân không dám vượt đèn đỏ, bèn rẽ qua bên trái rồi dừng lại. Chiếc xe bên cạnh cơ hồ là dừng lại cùng lúc với họ, kính cửa sổ bên ghế lái của chiếc xe ấy cũng đang hạ xuống. Hiểu Kiều nhìn lướt qua một cái, rất bất ngờ vì trông thấy người mình đang mong nhớ.

Người lái xe là Khương Quỳ, Cận Ngữ Ca đang ngồi ở ghế lái phụ, cô nhắm mắt ngả lưng trên ghế, trông như đã ngủ.

Hiểu Kiều chau mày. Từ lúc hai người chia tay đến nay, số lần gặp nhau của họ có thể đếm trên đầu ngón tay, thế nhưng mỗi lần Ngữ Ca đều xuất hiện với vẻ nết mòi và tiêu tụy. Tuy đã miễn cưỡng gượng lên để nhìn tinh táo hơn, nhưng vẫn không che giấu được cảm giác bất lực từ sâu bên trong. Cận Ngữ Ca bận rộn là chuyện thường tình, nhưng trước đây dù có bận rộn cách mấy, Hiểu Kiều cũng không thấy cô mệt mỏi như bây giờ.

Khương Quỳ như có hơi ngạc nhiên, cong môi cười khẩy.

“Ồ, là Kiều cảnh quan à, trùng hợp thật.”

Cận Ngữ Ca tức thì mở mắt nhìn sang bên trái, quả nhiên, trong chiếc xe bên cạnh, Hiểu Kiều đang nhìn cô. Là chiếc áo thun màu đỏ quen thuộc, tay áo được xắn lên, để lộ cánh tay thon dài đang kê trên thành cửa.

“Ừm, trùng hợp thật.”

Hiểu Kiều trả lời Khương Quỳ, nhưng ánh mắt lại chỉ nhìn Ngữ Ca. Khương Quỳ cũng không đòi co, trái lại là cười nói:

“Chúng tôi đang đi xem một số thứ cho lễ cưới, Kiều cảnh quan định đi đâu thế?”

Trong mắt Ngữ Ca hiện lên sự giận dữ, thần sắc cũng tức thì tối sầm. Kiều Hiểu Kiều sững người, cô nhìn Ngữ Ca, rồi lại nhìn Khương Quỳ, không để lộ một chút cảm xúc mà đáp lại:

“VẬY Ạ...”

Chính trong lúc này thì đèn xanh bật lên, Hoắc Bân liếc qua chiếc Porsche một cái rồi gạt số phóng đi mất.

Cận Ngữ Ca dõi theo chiếc xe ấy, mãi đến khi cánh tay gác trên thành cửa cũng biến mất, cô mới rũ mắt xuống.

Xe bên này cũng đã lăn bánh, Khương Quỳ không nói gì, đương nhiên là anh biết hành động ban nãy của mình chắc chắn đã chọc giận Cận Ngữ Ca, trong lòng cũng hơi phập phồng. Nhưng kỳ lạ thay, Cận Ngữ Ca không có phản ứng gì đặc biệt, sắc mặt vẫn như xưa, một lúc lâu sau anh mới nghe cô nói:

“Về nhà tôi sẽ chuyển hình mẫu áo cưới mà bên Pháp cung cấp sang cho anh, anh tranh thủ xem đi.”

“Humm? Ồ, được!”

Khương Quỳ rất bất ngờ khi nghe Ngữ Ca nói thế, sắc mặt vui sướng, vội vàng nhận lời. Anh lên nhìn sang Cận Ngữ Ca, thấy cô không có biểu hiện gì cho thấy sự không vui, anh mới an tâm chuyển chú lái xe.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Dẹp loạn

Suốt buổi chiều, Kiều Hiểu Kiều đều bị bao trùm bởi một màn mây u ám. Hoắc Bân đi theo sau phải nói là cẩn thận từng li từng tí, kêu gì làm nấy, không dám nói bừa một chữ nào. Mãi đến khi hoàng hôn buông xuống thì họ mới xong việc, cả hai đi ăn ít mì, Hiểu Kiều nói không muốn về nhà, thế là Hoắc Bân cùng cô vào một quán bar gần đấy.

Bên trong rất nhiều người, nhạc mở ầm ầm. Hiểu Kiều và Hoắc Bân không tìm được chỗ, đành ngồi bên quầy bar, vừa trò chuyện, vừa uống rượu.

“Sếp à, sao vẫn cứ như cái xác chưa chôn thế này? Đã bao nhiêu tháng rồi?”

Hiểu Kiều lườm anh một cái, “Liên quan gì bao nhiêu tháng?”

“Chẳng phải người ta thường nói, thời gian là liều thuốc trị liệu thất tình hiệu quả nhất sao?”

“Ai nói với anh tôi bị thất tình?”

Hoắc Bân rút ra một liều thuốc đưa cho Hiểu Kiều, cô xua tay, anh bèn tự hút, phun ra một lọn khói, anh nói:

“Đừng cứng họng nữa, tôi đâu có bị mù.”

Hiểu Kiều quay qua chỗ khác, không thèm đáp lại.

“Hôm nay khi tên Khương Quỳ kia nói hấn và Cận tổng sắp kết hôn, mắt cô cũng đỏ cả rồi.”

Kiều Hiểu Kiều vẫn không trả lời.

“Sếp định sao đây? Cứ sống không sống chết không chết như vậy, rồi nhìn người ta đám cưới sao?”

“Không.”

“Vậy sếp dự tính thế nào?”

Kiều Hiểu Kiều cầm chai bia lên nốc một hơi,

“Tôi đã cho cậu ấy thời gian để suy nghĩ, nếu cậu ấy vẫn không rõ ràng, tôi sẽ giúp cậu ấy đưa ra quyết định!”

Hoắc Bân nhìn cô chăm chăm, “Sếp định đi cướp cô dâu sao? Không phải định diễn màn kịch của Quỳnh Dao chứ? Trước khi cô ấy nói ‘Tôi đồng ý’....”

“Đủ rồi đủ rồi! Coi phim nhiều quá rồi phải không?”

“Chứ sếp nói đi, đã bao nhiêu tháng rồi sao sếp không có hành động gì hết? Cứ phải chờ đến lúc đó mới...”

“Bảo tôi phải có hành động gì đây? Tôi còn không biết đã xảy ra chuyện gì thì đã bị thông báo chia tay rồi.”

“Không phải chứ? Cận tổng không có nói gì sao?”

Hiểu Kiều lắc đầu.

“Vậy thì cô ấy cũng cái gì quá rồi chẳng? Hoàn toàn không xem sếp ra gì cả.”

“Hoắc Bân, anh cảm thấy... con người của tôi như thế nào?”

“Hừm?” Hoắc Bân có hơi chậm tiêu, “Cũng... cũng tốt lắm, có điều tính tình hơi tệ...”

“Vậy còn Cận Ngữ Ca?”

“Trời đất, đó là người mà tôi có thể bình luận sao? Tuyệt đối là một cường nhân...”

“Vậy anh cho rằng, chuyện mà cậu ấy không thể giải quyết, tôi có thể giải quyết không?”

“Ờ...”

“Có thể ép cậu ấy phải nói chia tay với tôi, để tôi biết được thì sẽ thế nào?”

“Thì như lựu đạn bị châm lửa, nổ chứ sao...”

“Đấy, cho nên cậu ấy sẽ không cho tôi biết, chỉ có thế.”

Lại nốc bia. Thần tình của Hiểu Kiều bình tĩnh đến lạ thường, như là đang nói chuyện của người khác vậy.

“Sếp...” Trái lại là Hoắc Bân, trông anh có hơi kích động, “Tôi phục sếp chết mất thôi, sếp và Cận tổng thật sự là một cặp hoàn hảo!”

Kiều Hiểu Kiều cười đắng chát, “Chi tiếc là, trong chúng tôi có một người đã đầu thai nhầm chỗ. Nhưng tôi tuyệt đối không bỏ cuộc! Giao cậu ấy cho ai tôi cũng không an tâm, nói thế nào cũng phải tự tôi bảo vệ lấy.”

“Sếp, sếp không sợ sao?”

“Sợ? Sợ người ta biết? Sợ người ta chỉ trở nói ra nói vào? Nếu chỉ vì những thứ này mà phải mất Ngữ Ca, tôi chẳng thà bỏ ngoài tất cả!”

Hoắc Bân đã uống mấy chai rồi, Hiểu Kiều quay sang nhìn, tức thì choáng váng vì gương mặt đang đầm đìa nước mắt của anh.

“Sếp đừng sợ, chúng tôi đều ủng hộ cô!”

Kiều Hiểu Kiều nhăn mặt, “Này? Anh thất tình hay tôi thất tình đây? Khóc gì mà khóc?”

“Tôi xúc động!”

“Đồ thần kinh!”

Tòa nhà Cận Thị, phòng làm việc của Cận Ngữ Ca.

“Cộc cộc cộc!”

“Mời vào.” Giọng nói của Ngữ Ca nhẹ nhàng vang lên.

Cửa vừa mở, Tiểu Quan và một người phụ nữ mặc đồ công sở màu xanh dương nhạt đã bước vào, người phụ nữ đeo cặp kính gọng đen, mái tóc đuôi thẳng xõa dài đến vai, trông chuyên nghiệp và dễ gần.

“Cận tổng, đây là ký giả của tạp chí ‘Đoạt Kim’ cô Tùy Hân, đã hẹn sẽ đến phỏng vấn ngày hôm nay.”

Cận Ngữ Ca rời khỏi chỗ ngồi, bước đến bắt tay với Tùy Hân.

“Cám ơn cô đã nhận lời phỏng vấn của chúng tôi, tôi biết đây là cơ hội ngàn vàng.”

Cách nói chuyện của Tùy Hân rất lịch thiệp và chuẩn mực. Cận Ngữ Ca mỉm cười đáp lại, hướng tay về phía sô-pha, cô nói:

“Mời ngồi.”

“Cám ơn.”

Tiểu Quan pha cà phê mang vào rồi tự giác lui ra ngoài. Tùy Hân lấy máy ghi âm ra rồi hỏi ý Ngữ Ca: “Tôi có thể dùng nó không?”

Ngữ Ca gật đầu.

“Tạp chí của chúng tôi lấy chủ đề tài chính làm luận điểm, mỗi một kỳ đều sẽ giới thiệu về một doanh nhân thành công, chủ yếu sẽ hỏi về thành tựu trong sự nghiệp, cũng sẽ có những câu hỏi riêng tư, cô có thể lựa chọn trả lời hoặc không.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Vậy chúng ta bắt đầu nhé?”

“Ok.”

Buổi phỏng vấn diễn ra khá thuận lợi, Cận Ngữ Ca cũng khá hợp tác, cố gắng trả lời hết những câu hỏi mà Tùy Hân đặt ra. Những câu không thể nói rõ cô cũng sẽ cho lời giải thích hợp lý. Tùy Hân luôn mỉm cười lắng nghe, rồi lễ phép đặt câu hỏi, có thể thấy cô là một ký giả có đạo đức nghề nghiệp rất cao.

Đến gần cuối buổi phỏng vấn, Tùy Hân cười cười và hỏi:

“Xin lỗi Cận tổng, tôi muốn đặt một câu hỏi hơi riêng tư. Gần đây tạp chí là cái nhắc rất nhiều về đời sống tình cảm của cô. Không biết... đương nhiên, cô có thể từ chối trả lời.”

Cận Ngữ Ca chớp mắt một cái, lộ ra một nụ cười đầy ý vị.

“Không, cô có thể hỏi.”

“Hửm?” Tùy Hân rất ngạc nhiên, “Vậy, có thật là như tạp chí đã nói, cô và Khương...”

“Không liên quan đến anh ta.” Cận Ngữ Ca dừng lại, như là đang suy nghĩ, lại giống như đang do dự. Tùy Hân cũng không nôn nóng, chỉ im lặng chờ đợi. Một lúc sau, Ngữ Ca từ từ mở miệng, cơ hồ là nói từng chữ một:

“Tôi là người đồng tính, người tôi yêu, là một cô gái.”

Căn phòng lặng thinh.

Tùy Hân nhìn Cận Ngữ Ca, không nói một lời nào. Ánh mắt chứa đầy kinh ngạc, rồi từ từ chuyển sang cái nhìn phức tạp. Hôm nay Cận Ngữ Ca mặc một bộ đồ công sở màu trắng tinh, trang nhã và tử tế, cô cũng đang nhìn lại cô, không hề trốn tránh.

Mãi một lúc sau, Tùy Hân lộ ra một nét mặt vừa tán thưởng vừa hài lòng.

“Cám ơn Cận tổng đã thành thật, cô yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không để bí mật này xuất hiện ở bất kỳ nơi nào.”

“Không.” Cận Ngữ Ca vẫn rất bình tĩnh, “Cứ đưa vào bài, và xuất bản như đã dự tính.”

Nét mặt của Tùy Hân giờ đây đã chuyển sang kinh ngạc và không hiểu,

“Cận tổng, cô biết một khi chuyện này được đăng lên, cô sẽ...”

“Tôi biết. Sở dĩ tôi nói ra, chính là muốn cô đăng nó lên, cô không cần lo nghĩ cho tôi.”

“Tôi... Có thể được biết lý do không?”

Một tuần sau.

Cận Ngữ Ca vừa vào công ty thì đã nhận được điện thoại nội bộ của Tiểu Quan, giọng nói gấp rút.

“Cận tổng, Khương phó tổng nói muốn gặp cô ngay lập tức, anh ta...”

Còn chưa nói xong thì cửa phòng đã bị Khương Quý đẩy tung ra. Một người luôn xem trọng ngoại hình như anh, giờ đây nút áo thì bung, cà vạt thì méo xệch, cầm đầy râu, sắc mặt trắng bệch vô cùng kích động, ánh mắt phẫn hận nhìn Cận Ngữ Ca.

Ngữ Ca thì trái ngược hoàn toàn, bình thản ôn tồn mà căn dặn Tiểu Quan.

“Tôi biết rồi, em ra ngoài đi.”

Tiểu Quan nhận lệnh bèn đóng cửa lui ra ngoài. Khương Quý như một con thú hoang bị giam trong chuồng, vồ tới trước bàn làm việc của Cận Ngữ Ca.

“Tôi qua chính cô đã bày trò phải không?”

Cận Ngữ Ca không nói gì, ngã lưng ra sau, đưa tay xoa xoa lên ấn đường.

“Cô tưởng tôi không lường trước chiêu này của cô sao? Tôi đã phòng bị từ trước rồi! Tôi cho cô ba ngày, tốt nhất cô hãy nhanh chóng thu dọn mớ tạp nham mà mình đã bày ra, nếu không...” Khương Quý nói rất gấp gáp, giọng nói cũng hơi khàn khàn.

“Nếu như có bản copy, anh đã không đứng ở đây để nói với tôi những lời này.” Cận Ngữ Ca tỏ ra không thoải mái, “Không cần ba ngày, ngày mai anh sẽ được nhìn thấy kết quả mà anh muốn thấy.”

“Sao...?”

“Khương Quý, tôi đã từng nói với anh, đừng cưỡng cầu những thứ không thuộc về mình!”

Ánh mắt của Cận Ngữ Ca là nghiêm nghị, là tàn khốc.

“Anh có thể uy hiếp tôi, tôi cũng có thể đáp ứng điều kiện của anh. Nhưng anh đã chọn sai con cờ, với tôi, Kiều Hiểu Kiều là cấm địa.”

“Cô muốn làm gì?” Giọng nói của Khương Quý run lên căm cập.

“Tôi rất cảm ơn anh, nếu không nhờ anh, tôi không thể xác định rõ một số thứ. Giờ đây, không ai có thể ngăn chặn quyết tâm của tôi. Anh đã có gan khiêu khích, thì nên lường trước cái giá phải trả.”

Mặt của Khương Quý đã hoàn toàn không còn huyết sắc, nỗi sợ hãi khiến toàn thân anh không tự chủ mà run lên. Cận Ngữ Ca nhìn anh không chút cảm xúc, cười lạnh một cái. Sau một cú điện thoại, vài người đàn ông nhanh chóng xuất hiện trong phòng làm việc.

“Hãy tìm một nơi cho phó tổng Khương nghỉ ngơi đi, trông anh ta không mấy khỏe.”

Cận Ngữ Ca xoay nhẹ ghế quay lưng với họ, nói như chuyện không liên quan đến mình.

“Cận Ngữ Ca! Cô hãy đợi đấy! Cô...” Khương Quý đã mất tự chủ nhanh chóng bị giữ lại, chẳng mấy chốc thì biến mất trong im lặng.

Nửa tiếng sau, đường dây nội bộ của Tiểu Quan lại một lần nữa gọi vào.

“Cận tổng, ký giả Tùy đã đến.”

“Mời cô ấy vào.”

Dứt lời, Ngừ Ca đứng dậy tiến ra cửa. Hôm nay Tùy Hân đeo một chiếc ba lô rất to, cười tươi tắn xuất hiện trước mặt Ngừ Ca.

“Cận tổng.”

“Cô quá khách sáo rồi, đã là bạn bè thì gọi tên vẫn hơn.”

“Hừm?” Tùy Hân trông có hơi phấn khởi, “Tôi có thể gọi cô là Ngừ Ca không?”

Ngừ Ca hơi khựng lại, song cũng chỉ là chuyện trong tích tắc, ngay sau đó cô đã mỉm cười, “Đương nhiên.”

Hai người ngồi xuống ở hai bên của bàn làm việc, Tùy Hân lấy tạp chí ra đưa cho Ngừ Ca.

“Bản mẫu đã ra rồi, cho cô xem trước.”

Cận Ngừ Ca nhận lấy, lật đến trang của mình. Mười lăm phút sau, cô gấp tạp chí lại, nở một nụ cười.

“Rất tốt.”

Tùy Hân cũng cười rất vui vẻ, “Chuyện của cô, đã tiến hành thế nào rồi?”

“Khá thuận lợi.”

“VẬY... cô vẫn quyết định đăng nó ra chứ? Bây giờ.... vẫn còn kịp....”

“Không sao cứ đăng.” Vẫn là nét mặt bình thản.

Tùy Hân hít sâu một hơi, đôi mắt sáng rực.

“Được! Hy vọng ván cờ của cô có thể toàn thắng!”

“Tôi không có lựa chọn nào khác.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Sóng đến

Sáng sớm hôm sau, Cận Ngừ Ca bay thẳng đến Melbourne tham gia một hội thảo thương nghiệp.

Ba ngày sau khi trở về, cô cho tài xế dừng xe ở cổng chính tòa nhà Cận Thị. Đúng như dự đoán, nơi đây đã tập nập phóng viên đến từ đủ các tòa soạn.

Vệ sĩ chạy đến chặn trước cửa xe của Cận Ngừ Ca, cùng bảo vệ dựng lên một vách tường người để mở lối cho cô, cách ly cô khỏi nhóm người đang thi nhau tranh giành vị trí có lợi trong trạng thái phấn khích lạ thường chỉ để chụp ảnh và thu âm.

Bây giờ tài xế mới mở chốt cửa, cơ hồ là ngay trong giây phút Cận Ngừ Ca bước khỏi xe, phóng viên đã rống cổ lên đặt câu hỏi:

“Cận tổng tài! Xin hỏi vấn đề lựa chọn giới tính mà tạp chí ‘Đoạt Kim’ nói về cô có phải là thật không?”

“Cô sẽ khởi tố họ chứ?”

“Cận tổng tài! Xin hỏi sự thật có giống như tạp chí đã nói không?”

“Mấy ngày nay cổ phiếu của Cận Thị không ngừng rớt giá có liên quan đến việc này không?”

“Cô lựa chọn rồi khỏi vào lúc này phải chăng là để lẩn tránh?”

“Tầng lớp lãnh đạo của Cận Thị sẽ có cuộc cải cách lớn chứ?”

....

Cận Ngừ Ca không đeo kính râm, cũng không có bất kỳ cử chỉ né tránh nào, suốt đoạn đường cô vẫn bình tĩnh và giữ nguyên thái độ ung dung, đầu

ngẩng cao lưng thẳng tắp, hoàn toàn không hề tâm không khí xáo động xung quanh. Câu hỏi của phóng viên cô cũng xem như không hề nghe thấy, không phản hồi dù chỉ một câu.

Bên trong cao ốc Cận Thị, từ bàn lễ tân tại sảnh đường đến nhân viên thậm chí là người quét dọn, đều không có biểu hiện gì khác thường, tất cả vẫn lễ phép cúi chào Cận Ngữ Ca. Tuy nhiên, những gương mặt ấy lại thấp thoáng để lộ một ý nghĩ lạ lùng. Cận Ngữ Ca nhìn lướt qua bàn lễ tân, trên ấy là quyển “Đoạt Kim” đầy nếp gấp, hiển nhiên là đã bị đọc đi đọc lại rất nhiều lần.

Không một lời nói nào, Cận Ngữ Ca vẫn duy trì tư thái cần có. Cô bước vào thang máy, đi đến phòng làm việc của mình, Tiểu Quan và những thư ký khác đều chăm chú vào công việc trên tay. Trông thấy cô, Tiểu Quan đứng dậy.

“Cận tổng, có vài bản báo cáo cần cô ký tên.”

“Mang vào đây.”

Cận Ngữ Ca vừa nói vừa đẩy cửa đi vào phòng của mình. Tiểu Quan đi vào theo, đặt tập hồ sơ lên bàn làm việc của tổng tài.

Sau khi đọc và kiểm tra kỹ lưỡng, Cận Ngữ Ca ký tên lên đó rồi đưa lại cho Tiểu Quan. Cô thư ký nhận lấy, hơi cúi người chào cấp trên rồi quay lưng rời khỏi. Khi gần đến cửa phòng, cô chợt dừng bước, quay đầu lại rồi cân nhắc mở lời:

“Cận tổng, ...”

“Có chuyện gì à?” Cận Ngữ Ca ngược mắt lên nhìn.

“Là... Kiểu cảnh quan ư?”

“Em nói xem?” Nét mặt nửa cười nửa không, khiến người đối diện không nhìn rõ được cảm xúc bên trong.

Nhưng Tiểu Quan lại đã mỉm cười, tiếp đó, như là muốn đảm bảo điều gì vậy, cô nói: “Cận tổng, nhất định sẽ không sao đâu.”

Trong lòng Cận Ngữ Ca đột nhiên như được rộng mở, một cảm giác ấm nóng tuôn vào. Cô cười ôn hòa đáp lại:

“Bất kể là chuyện gì, tôi cũng sẽ đối mặt. Cảm ơn em.”

Tiểu Quan gật đầu rồi mở cửa rồi khỏi phòng.

Cận Ngữ Ca ngã ra ghế, thở nhẹ một hơi. Dẫu rằng cô biết rõ, bão táp lớn hơn còn đang chờ đợi cô.

Ngày thứ tư, Cận gia vẫn im lặng, không cho cô một thông điệp nào. Cận Ngữ Ca biết, đây tuyệt đối không phải là biểu hiện của sự sóng yên biển lặng. Chờ đợi không phải là lựa chọn tốt nhất, sau khi cân nhắc, cô quyết định chủ động xuất kích.

Khi cô đến “Phụng Hoàng Sơn Trang” thì trời đã sập tối, căn biệt thự sừng sững dưới màn đêm, những đốm đèn bên trong thoát trông tựa như tinh tú trên bầu trời, điểm xuyến cho tòa kiến trúc trầm lặng không có sinh khí. Gió trên núi rất to, khiến con người như muốn ngã đổ, chiếc áo khoác màu gạo của Cận Ngữ Ca bị thổi đến áp sát trên người, mái tóc dài tung bay trong cơn gió đang không ngừng hiệp đáp chúng.

Ngữ Ca đứng trong khuôn viên trước cửa nhà, đi lại bên hồ nước bao quanh bức điêu khắc Angel. Cô không tài nào đoán biết được phản ứng sắp tới của Cận Ân Thái, vậy nên nổi bất an và thấp thỏm là không thể tránh khỏi. Sau một lúc bình tâm, cô siết chặt nắm tay, bước nhanh đến cửa chính.

Người mở cửa là di Châu, ánh mắt bà nhìn Ngữ Ca có phức tạp cũng có bất lực, nhưng thói quen được nuôi dưỡng sau bao năm làm việc tại Cận gia nói cho bà biết, bất kể tình cảm chủ bộc có tốt cách mấy, thì giây phút này cũng không phải là lúc để bà nhiều lời.

Phòng khách chỉ bật vài bóng đèn tường, làm cho không gian có hơi âm u. Cận Ân Thái ngồi một mình trên ghế sofa, còn Cận lão phu nhân thì chẳng thấy bóng dáng đâu.

Cận Ngữ Ca bước đi rất chậm, nhưng dẫu cho có chậm cách mấy thì cũng đến lúc tới đích. Khi đã dừng chân trước mặt Cận Ân Thái, cô nhìn thấy dưới bóng đèn tinh mịn, gương mặt của ông nội không một chút biểu cảm.

“Thưa nội.”

Giọng nói rất thấp, nhưng đủ để đối phương nghe thấy. Cận Ngữ Ca sau khi dùng tiếng chào này biểu thị sự xuất hiện của mình thì không nói thêm gì nữa. Cô chỉ có thể chờ đợi bản tuyên án của Cận Ân Thái.

Bên kia, Cận Ân Thái dường như chẳng hề nghe thấy, sự im lặng vẫn tiếp tục được duy trì. Ánh mắt của ông trống rỗng, không rõ là đang nhìn về đâu. Một lúc sau, ông đứng lên, mặt hướng về Cận Ngữ Ca, bàn tay giơ cao.

Cận Ngữ Ca không né tránh, im lặng chờ đợi tát tay ấy. Nhưng tay của Cận Ân Thái dừng lại ở không trung, không hề giáng xuống. Ngữ Ca đón lấy tia nhìn từ ông, trông thấy trên gương mặt ấy nổi thất vọng, phẫn nộ, và tâm trạng hận thù không thành gang, lần đầu tiên trong bao ngày qua, cô đã cúi thấp đầu.

Cuối cùng, Cận Ân Thái vẫn đã thu tay lại, thở mạnh một hơi. Sau đó, ông bình tĩnh mở miệng nói:

“Con đường mà con đã tự chọn, thì hãy tự mình đi đi. Cận gia, không cần con nữa.”

Cận Ngữ Ca vẫn cúi thấp đầu, không hé một lời.

“Ta sẽ cho người đến nhận bàn giao toàn bộ tài sản, cổ phần, trái phiếu dưới tên con, sau này, con không cần xuất hiện trước mặt ta nữa.”

“Ông nội. ...”

“Con đã có thể không màng đến Cận gia, vậy Cận gia cũng không cần thiết phải suy nghĩ cho con. Ta có thể cho con mọi thứ, cũng có thể thu lại toàn bộ. Và con trước khi đưa ra quyết định này, chắc cũng đã nghĩ trước hậu quả rồi.”

Không chờ Cận Ngữ Ca nói gì, ông lại tiếp tục:

“Con có thể đi rồi, từ nay cũng không còn quan hệ gì với Cận gia nữa. Về đi, về đi!”

Cận Ân Thái quơ tay như xua đuổi. Sau đó, ông cầm gậy lên, từ từ đi vào phòng sách.

Cận Ngữ Ca đứng yên tại chỗ, không có gì để nói, cũng không cách gì có thể nghĩ. Cận Ân Thái không phải Khương Quý, dù cho cô có năng lực và tâm kế cách mấy thì cũng không đất dụng võ. Ngoại trừ đón nhận trong bị động, cô không thể có bất kỳ hành động phản kháng nào khác.

Di Châu từ từ bước tới, bà khẽ thở dài,

“Đại tiểu thư. ....”

“Bà nội đâu ạ?”

“Lão phu nhân đã ngã bệnh mấy ngày rồi.”

“Sao vậy?” Cận Ngữ Ca tức thì ngược mặt lên.

“Hôm ấy sau khi đọc xong quyển tạp chí gì đó thì lão phu nhân thấy choáng váng, mấy ngày nay vẫn chưa thể xuống giường. ...”

“Cháu vào thăm bà!”

Dứt lời đã quay người đi nhanh về phía cầu thang, di Châu vội vàng gọi cô:

“Đại tiểu thư!”

Ngữ Ca dừng chân, quay lại nhìn bà với vẻ kỳ lạ, “Vâng?”

“Lão phu nhân nói, không muốn gặp cô...”

Lại một lần im lặng. Trên mặt của Cận Ngữ Ca, bắt đầu hiện lên thần sắc bị tổn thương.

Cận Ngữ Ca đứng trước cầu thang đắn đo rất lâu, cuối cùng chỉ cắn răng đi Châu hãy chăm sóc tốt cho ông bà nội, sau đó rời khỏi biệt thự Cận gia. Kết quả như thế này cô đã dự đoán trước, nếu đã đến, thì chấp nhận vậy.

Sáng hôm sau, có vài người xuất hiện tại cao ốc Cận Thị với thân phận là luật sư, họ đến làm giấy tờ bàn giao với Cận Ngữ Ca. Tin tức nhanh chóng lan truyền trong cả tòa nhà, trên dưới đều bắt đầu hoang mang. Song Cận Ngữ Ca vẫn bình tĩnh như bao ngày, sau khi kiểm tra xác thực thân phận của đối phương thì bắt đầu ký tên lên các hồ sơ pháp lý chuyển giao tài sản.

Suốt một ngày, Cận Ngữ Ca đều làm việc cùng những người này trong phòng hội nghị. Tiểu Quan rất lo lắng, đã mấy lần cô muốn nói gì đó với Cận Ngữ Ca nhưng đều bị tổng tài lắc đầu ngăn cản. Mãi đến khi tan ca, nhân viên trong tòa nhà đã ra về gần hết thì Cận Ngữ Ca mới tiễn nhóm người ấy rời khỏi, và cử động vùng cổ đau nhức của mình, tiếp đó thì thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rời khỏi.

Vào giờ này, phóng viên ở trước cửa tòa nhà Cận Thị hiển nhiên là đã ít hơn rất nhiều, tuy nhiên vẫn còn mười mấy người không ngại gian khó kiên nhẫn chờ đợi. Cận Ngữ Ca vừa xuất hiện thì họ đã vây lên.

Vẫn là những vấn đề đó, nhưng không ngờ việc bàn giao tài sản của ngày hôm nay cũng đã bị họ đánh hơi ra, thế là câu hỏi càng thêm sắc bén, Cận Ngữ Ca đã bận rộn và mệt mỏi suốt một ngày tức thì cảm thấy đau đầu. Tài xế và vệ sĩ đã bị Cận Ân Thái điều đi, không còn ai giúp cô ngăn chặn nhóm phóng viên này nữa, cô bị vây giữa vòng người, muốn đi một bước cũng khó khăn.

Chính trong lúc này, cổ tay bất chợt bị ai đó nắm lấy. Cận Ngữ Ca quay mặt lại, trông thấy Tùy Hân đang tươi cười nhìn cô. Ký giả Tùy đẩy hết những chiếc micro cơ hồ là muốn đâm vào mặt Cận Ngữ Ca ra chỗ khác rồi nhanh chóng quay sang nói với những người cùng nghề:

“Làm ơn tránh ra một chút! Chúng tôi còn có việc, thứ lỗi không thể tiếp lời!”

Hiển nhiên là cô rất có kinh nghiệm với những trường hợp như thế, cô biết rõ những phóng viên ấy nhìn như rất hùng hổ nhưng kỳ thật chỉ là cạp giấy, hơn nữa họ rất ngại kỵ trước gia thế và bối cảnh của Cận gia, Cận Ngữ Ca lại là phái nữ, họ càng không dám thô lỗ, vậy nên chỉ cần mạnh tay một chút là hoàn toàn có thể cách ly họ. Chẳng bao lâu cô đã đưa Cận Ngữ Ca đến chiếc Buick Excelle đậu cách đó không xa, nhanh chóng mở cửa xe rồi giúp Cận Ngữ Ca ngồi vào trong, bản thân cô cũng ngồi vào ghế lái khởi động xe rồi khởi.

Cận Ngữ Ca vẫn có hơi mơ màng, mãi đến khi xe đã ra chạy ra phố, cô mới chợt phản ứng ra,

“Cô....”

“Tôi làm việc luôn luôn có đầu có đuôi, hôm nay đến chỉ là để cứu chữa tình thế.” Tùy Hân giữ tay trên vô lăng, vừa cười vừa quay lại nói với Cận Ngữ Ca.

“Việc này không liên quan đến cô. Đây là quyết định của tôi.” Giọng nói của Cận Ngữ Ca rất thấp, nhưng hiển nhiên là cô đã nhẹ nhõm hơn, “Cám ơn cô.”

“Phải là tôi nói cám ơn mới đúng! Bài báo đó vừa ra, tôi cũng có địa vị hơn trong mắt của tổng biên tập. Con số mà Tạp chí Tài Chính chúng tôi bán ra đã gần bằng với những tạp chí là cải rồi. Nhưng cô không cần lo lắng, tôi đã nói với tổng biên, sẽ chỉ in đúng như kế hoạch, không cho ra thêm một quyền nào cả.”

Cận Ngữ Ca nhoen miệng không nói gì. Hiển nhiên là Tùy Hân không mấy thích ứng với trạng thái xa rời này của cô, nhất thời có hơi ngượng ngùng.

“Ồ....” Ký giả Tùy bậm bậm môi, “Đến chỗ của tôi nhé?”

“Humm?” Rõ ràng là Cận Ngữ Ca không hiểu rõ ý của cô.

“Tôi biết, cô đã bị ông lão khai trừ tên rồi.”

Cận Ngữ Ca lắc đầu cười đắng chát, “Đúng là chuyện tốt không ra cửa. Không cần làm phiền cô đâu, tôi có chỗ dừng chân.”

“Dừng cự tuyệt người ta như vậy chứ? Làm vậy tôi rất đau lòng đó.”

“Không, chỉ là...”

“Tôi đã cố tình chạy đến đây, vậy mà cô nhẫn tâm cự tuyệt tôi sao?” Nét mặt của Tùy Hân có hơi khô nảo, thật sự khiến người khác ngại ngùng.

Cận Ngữ Ca suy nghĩ một lúc, sò lên trán, thật sự là khó mở lời, thôi thì miễn cưỡng chấp nhận vậy.

Cũng tại trước cửa Cận Thị, nơi họ vừa mới rời khỏi, Kiều Hiểu Kiều đứng dựa vào xe ở bên kia đường đưa tay gỡ mắt kính xuống, chân mày chụm cả vào nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Mơ hồ

Nơi ở của Tùy Hân khá gần “Cảnh Duyệt Vinh Viên”, cũng là một khu dân sinh hiện đại. Phòng ốc không rộng lớn, nhưng có thể ở một nơi như vậy tại một thành phố tắc đất tắc vàng thế này, đã là thành tựu mà người dân bình thường không dám mơ tưởng đến.

Phong cách bày trí theo kiểu truyền thống, có bình phong khắc hoa và nội thất bằng gỗ gỗ đỏ, lông không tước được cắm bên trong chiếc ống treo nón làm bằng gốm sứ Thanh hoa, cả căn nhà đều mang một sắc màu nặng nề.

Cận Ngữ Ca có hơi không tự nhiên, một mặt vì cô và Tùy Hân vẫn chưa phải rất quen, mặt khác, không gian xa lạ khiến cô có cảm giác không thoải mái. Trái lại là Tùy Hân, tâm trạng của cô có vẻ rất vui, thay đồ xong cô liền trở ra pha trà, rồi tươi cười nói với Cận Ngữ Ca:

“Cô cứ tự nhiên, lát nữa nếm thử tay nghề của tôi.”

“Tự mình làm com?” Cận Ngữ Ca hơi ngạc nhiên.

“Ừm, chẳng lẽ cô không nấu com? À, tôi sai rồi, thiên kim đại tiểu thư thì cần gì phải tự mình vào bếp.”

“Đừng trêu cười tôi nữa.” Cận Ngữ Ca ái ngại.

“Hi hi, đùa thôi. Cô ngồi chờ một lúc nhé, rất nhanh thôi.”

Sự tự nhiên của Tùy Hân làm dịu tâm trạng của Cận Ngữ Ca, cô gạt đầu rồi để Tùy Hân vào bếp, bản thân thì ngồi xuống ghế sô-pha, im lặng nghỉ ngơi.

Trong bếp dường như rất náo nhiệt, tiếng cách cách do xắt rau, tiếng xì xèo khi cho thực phẩm vào chảo, còn có tiếng hát của Tùy Hân, phong phú vô cùng. Chẳng bao lâu, vài đĩa thức ăn trông như rất ngon miệng đã được bày ra bàn, Tùy Hân cời tạp dề xuống, dựa người vào một chiếc ghế mà nghiêng đầu nói với Cận Ngữ Ca:

“Nào, đến giám định thành quả đi.”

Cận Ngữ Ca bước tới ngồi vào ghế, nhìn lên bàn ăn phong phú, cô nói: “Đúng là ‘có thể ra sảnh đường, cũng có thể vào bếp’ nhỉ, thật không ngờ ký giả Tùy lại có tay nghề cao như vậy.”

Tùy Hân ngưỡng cổ cười nói: “Tôi cứ xem là mình được khen đấy nhé?”

“Đương nhiên là đang khen cô.”

Bữa ăn trôi qua vô cùng bình dị. Dẫu rằng Tùy Hân đã nấu toàn những món quen tay, nhưng Cận Ngữ Ca vẫn ăn ít vô cùng. Sau bữa tối Tùy Hân mang trái cây ra, ngồi trò chuyện với Cận Ngữ Ca.

Có lẽ thật sự đã quá mệt, chẳng mấy chốc Cận Ngữ Ca đã cảm thấy buồn ngủ. Tùy Hân nhanh nhẹn chặn trước lời cáo từ của cô.

“Vật dụng mới hoàn toàn, tôi đã cố tình chuẩn bị cho cô đấy. Vì vậy, đừng nói nhiều nữa, đi tắm đi.”

Cận Ngữ Ca cười mệt mỏi, “Tại sao cô phải làm như vậy?”

“Đơn thuần là vì thương thức cô, muốn làm bạn với cô, chỉ vậy thôi.”

“Chúng ta đã là bạn.”

“Là bạn bè thật sự.”

Khước từ không được, Cận Ngữ Ca cũng không muốn ra ngoài đối mặt với những phóng viên đi đến đâu cũng đuổi theo kia nữa, vậy nên, dưới sự thúc giục của Tùy Hân, cô không kiên trì nữa. Nhận lấy vật dụng từ tay Tùy Hân, cô đi vào phòng tắm.

Tùy Hân ngồi trên sô-pha, ngón tay nâng cằm suy nghĩ chuyện gì đó.

Đột nhiên, điện thoại đang để trong túi xách của Cận Ngữ Ca chợt vang lên. Tùy Hân khựng lại một lúc, nhìn vào giỏ xách ấy, lại nhìn sang cửa phòng tắm, chỉ nghe thấy tiếng nước rào rào từ bên trong. Bàn tay chân chừ đưa qua đó, do dự một lúc, cuối cùng vẫn đã mở ra.

Điện thoại đặt ngay chính giữa túi xách, màn hình sáng trưng đang vừa rung vừa vang lên tiếng nhạc, song âm thanh không hề lớn. Tùy Hân cầm điện thoại ấy lên, bốn chữ “Cảnh Trường Mèo Đen” không ngừng nhấp nhót. Cơ hồ là xuất phát từ tiềm thức, cô quả quyết ấn tắt.

Mười mấy giây sau, điện thoại lại reo lên lần nữa, lần này Tùy Hân có hơi hoang mang, nghĩ cũng không nghĩ thì lại lập tức tắt nó đi, đồng thời lại lảng nghe động tĩnh trong phòng tắm một cách khẩn trương, chỉ sợ Cận Ngữ Ca sẽ mở cửa ngay vào lúc này. May thay, sau hai lần bị từ chối thì điện thoại trở về yên lặng, không còn rung lên nữa. Cô thở phào nhẹ nhõm, vội vàng xóa bỏ lịch sử cuộc gọi rồi trả nó về chỗ cũ.

Một lúc sau Cận Ngữ Ca mới trở ra, tay hất hất mái tóc ướt mẹp và mỉm cười với Tùy Hân.

“Xong rồi.”

“Chờ tôi một lúc, tôi tắm nhanh lắm, đêm nay chúng ta trò chuyện nhé?” Giờ đây Tùy Hân đã lại trở về dáng vẻ tự nhiên.

“Ồ...” Lần này Cận Ngữ Ca không cần suy nghĩ thì đã nói: “Tôi không quen ngủ cùng người khác.”

“Có gì đâu, rất bình thường mà...”

“Không, là lý do cá nhân, tôi sẽ không ngủ được.”

“Vậy... cô và cô ấy, chẳng lẽ cũng không ngủ chung?”

Câu hỏi này khiến Cận Ngữ Ca thấy không thoải mái, nhưng cô cũng không tiện nói gì, “Rất ít. Tôi hơi mệt muốn nghỉ ngơi trước, hôm nay thật sự rất cảm ơn cô.”

Nói xong thì đi thẳng vào phòng khách, chỉ để lại cho Tùy Hân một bóng lưng. Ký giả Tùy bị tặng cho ‘quả chanh’ chỉ thần thờ đứng nhìn cánh cửa đã khép kín, nhún vai nửa cười, rồi cũng vào lấy quần áo đi tắm.

Sáng hôm sau, Cận Ngữ Ca cũng không có hứng thú ăn sáng, chỉ vệ sinh cá nhân rồi cùng Tùy Hân ra ngoài. Công ty vẫn còn cả núi việc chờ cô xử lý, thật sự không thể ở mãi nơi này.

Vừa ra khỏi chung cư thì nhóm ký giả ầy lại thi nhau chĩa máy ảnh vào cô, đèn flash khiến cô cơ hồ không thể mở mắt. Cận Ngữ Ca nhú chặt cặp chân mày, may mà Tùy Hân đã sớm có chuẩn bị, cô nhanh chóng bung chiếc ô ra che khuất ống kính của phóng viên, đồng thời mượn nó đẩy nhóm người đó ra xa, hai người cũng thừa cơ ngồi vào xe.

Xe dừng ở trước cửa tòa nhà Cận Thị, Cận Ngữ Ca vừa bước xuống xe, còn chưa kịp nói gì với Tùy Hân thì vài vệ sĩ mặc vest đen đã nhanh chóng vây lấy cô. Ngữ Ca cảm thấy kỳ lạ bên nhìn họ, những gương mặt này trông hơi quen mắt nhưng lại không nhớ đã từng gặp ở đâu, cũng không biết mục đích của họ là gì, chính trong lúc này, một giọng nói dịu dàng vang lên:

“Thỏ con ngoan ngoãn của mẹ?”

Cận Ngữ Ca lập tức quay đầu lại, phía trước chiếc xe off-road, Lộ Vy mang nụ cười hiền từ và ấm áp đang giang tay hướng về cô. Cận Trung đứng bên cửa xe, cũng cười hi hi nhìn con gái của mình.

Sự khẩn trương, dầy vò, uất ức, tổn thương của bao ngày qua tức thì thi nhau ập đến. Chỉ trong tích tắc, khoang mắt của Cận Ngữ Ca đã ngấn lệ, cô tiến nhanh về trước xòa vào lòng mẹ. Lộ Vy siết chặt vòng tay ôm lấy con gái, dịu dàng vỗ về.

“Được rồi được rồi, ba mẹ đã về rồi, hửm? Đừng sợ.”

Cận Hoan Nhan với chiếc nón to và cặp kính râm đang ngồi bên ghế lái phụ thò đầu ra khỏi cửa sổ, “Mau lên xe, có người đang chụp hình!”

Lộ Vy ôm lấy Cận Ngữ Ca kéo cô lên xe, chẳng ngờ cô lại quay đầu nhìn về Cận Thị với vẻ do dự.

“Con còn có...”

“Mặc kệ những thứ ấy, cứ vút đi! Đi theo mẹ.”

Lộ Vy đưa ra quyết định một cách quả đoán, dứt lời liền kéo Ngữ Ca ngồi vào xe. Cận Trung cười lịch sự với Tùy Hân một cái rồi cũng lên chờ gia đình của mình rời khỏi nơi này.

Xe chạy êm ả, Cận Ngữ Ca nhanh chóng bình phục lại cảm xúc, nhưng vẫn rúc người vào lòng của Lộ Vy, Lộ Vy vừa chỉnh lại mái tóc cho cô vừa dỗ dành:

“Thỏ con chịu uất ức rồi à?”

Hoan Nhan ngồi quỳ trên ghế quay người ra sau, chống cằm trên lưng ghế, mắt kính cũng được gỡ xuống gắn lên vành nón.

“Chị, em phục chị chết đi được, sao chị lại dám công khai trên tạp chí thế?!”

Lộ Vy nhìn Hoan Nhan một cái, rồi quay sang hỏi Ngữ Ca:

“Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Sao lại đột nhiên làm to chuyện như vậy? Lẽ ra con nên nói trước cho ba mẹ biết.”

Cận Ngữ Ca hít hít mũi rồi từ từ mang chuyện Khương Quý uy hiếp cô nói lại với Lộ Vy. Cận Hoan Nhan há to họng,

“Thật sao? Lấy video uy hiếp chị sao? Trong đó có gì vậy? Sao chị phải sợ hấn chứ?”

Ngữ Ca nhát thời cứng họng, nét mặt cũng trở nên không tự nhiên, cô bấu môi úp mặt vào người Lộ Vy, hiển nhiên là không muốn nói về chuyện đó. Cận Trung vừa lái xe vừa nói:

“Tiểu Ca hãy cùng mẹ và Nhan Nhan về nhà ông ngoại vài hôm, phía bên ông nội để ba giải quyết.”

“Dạ.” Ngữ Ca khẽ đáp lại.

Lộ Vy mỉm cười vỗ vai an ủi, cả nhà tiếp tục hướng về phía ngoại ô.

Lộ lão già từ sau khi nghỉ hưu thì giao lại công ty cho con cháu quản lý, bản thân ông đã về quê mua mảnh đất dựng một trang viên, ngày ngày trồng hoa nuôi cá an hưởng tuổi già. Tuổi đã lớn thỉnh lực nhân lực cũng không như trước, vì vậy ông chẳng hề quan tâm chuyện bên ngoài, con cháu hề có thời gian thì đều về đây ở với ông vài ngày, tiện thể thư thả tính thần.

Cận Trung sau khi đưa vợ con đến nơi thì một mình lái xe quay về nhà. Hoan Nhan chạy vào trong ôm lấy ông ngoại cười nói vui vẻ. Cận Ngữ Ca chỉ ngồi một lúc thì đã xin phép về phòng nghỉ ngơi. Cô có hơi la giường khi ở nhà Tùy Hân, cả đêm không cách nào chợp mắt, hiện giờ đầu óc đang nặng trĩu như muốn nổ tung.

Đến bữa trưa, Hoan Nhan vào gọi cô, cô đang say giấc không muốn ngồi dậy, thế là ngủ thẳng đến chiều mới dần tỉnh táo. Cận Hoan Nhan rón rén

mang vào cho cô chén cháo hạt sen.

“Mẹ nấu đấy, ngon lắm.”

Cận Ngừ Ca thấy em mình bước vào thì từ từ ngồi dậy trong vẻ biếng nhác, đặt gối ra sau lưng, cô đưa tay đón lấy bát cháo.

Hoan Nhan bò lên giường ngồi sát vào người Cận Ngừ Ca,

“Chị, chị ôm đi nhiều quá.”

Ngừ Ca nhovn miệng cười, không nói gì.

“Về phía Hiểu Kiều, chị đã nói thế nào?”

“Chị nói chia tay với cậu ấy.” Cận Ngừ Ca hơi cúi mặt xuống, chiếc muỗng bị cô cầm trên tay chỉ khuấy khuấy vài cái trong chén.

“Không phải chứ? Và cô ấy đồng ý?” Hoan Nhan có hơi khần trương.

Cận Ngừ Ca gật gật đầu, trong mắt xoẹt qua một nỗi đau, “Nhưng... Cậu ấy nói sẽ chờ chị.”

Hoan Nhan thờ dài, mắt mũi miệng chụm vào nhau.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Khương Quỳnh muốn giờ trò gì?”

“Cha con họ luôn nghĩ rằng, Cận Thị có được như ngày hôm nay, nhà họ Khương cũng phải có phần. Nhưng vì không đạt được, nên đã dùng thủ đoạn đặc biệt.”

“Và sau đó? Chị vì chuyện này mà trở mặt với ông nội sao?”

“Chỉ là một mồi lửa, thật ra sớm muộn cũng sẽ có ngày đó. Chị đã suy nghĩ rất lâu, đau dài chi bằng đau ngắn. Chỉ là, đã cực cho Hiểu Kiều.” Cận Ngừ Ca đưa một tay đặt lên trán, như muốn che đậy khoảng mắt đang hoe đỏ của mình.

“Vậy rốt cuộc là đoạn video đó có những gì?”

“Chị và Kiều Hiểu Kiều,” Cận Ngừ Ca ho húng, “Ồ... ở trên giường.”

Cận Hoan Nhan tròn tròn mắt, “Sao hấn lại lấy được? Ai quay vậy?”

“Là chị đã sợ ý, từ nhỏ Khương Quỳnh đều rất ôn hòa, chị không ngờ hấn lại có tâm kế như vậy. Hấn tặng cho chị một thứ trông như tinh dầu, kỳ thật trong đó có gắn camera quay lên.”

“Tại sao chị không nói thẳng với Hiểu Kiều?”

Ngừ Ca đặt chén lên đầu tủ ở cạnh giường, thờ dài...

“Tình huống lúc ấy không cho phép chị suy nghĩ quá nhiều, ông nội đã lên tiếng muốn ra mặt, với tính cách của Kiều Hiểu Kiều, cậu ấy nhất định sẽ đến tìm Khương Quỳnh, như vậy sự việc sẽ nằm ngoài tầm kiểm soát của chị. Một khi chọc giận ông nội... Kiều Hiểu Kiều không giống Âu Dương, cậu ấy sẽ không né tránh mà trái lại sẽ đối đầu trực diện, còn ông nội... chị thật sự sợ ông sẽ ra tay với Hiểu Kiều...”

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Trắc trở

“Vậy hiện giờ Khương Quỳnh thế nào?”

“Xem như là đã tạm lắng.” Cận Ngừ Ca múc một muỗng cháo cho vào miệng.

“Hấn chịu buông xuôi sao?”

“Chị đã dùng email hack phần mềm theo dõi vào những bộ vi tính thường dùng của hấn, phần mềm này có thể ghi lại tất cả số liệu vận hành trên máy tính,

và tự động gửi toàn bộ số liệu ấy vào một email cố định, từ những số liệu này có thể phân tích các thao tác xuất nhập trên máy. Bao gồm lên trang web nào, dùng những phần mềm nào, thậm chí là thao tác trên bàn phím, chuột rê vùn vùn. Sau đó, virus trojan hoàn toàn mới sẽ ghi chép lại toàn bộ tên đăng nhập và mật mã đã thực hiện trên máy tính, rồi gửi vào email của chị, hơn nữa còn được vận hành trường kỳ nhằm đảm bảo việc thu thập tên đăng nhập hoàn tất. Tiếp đó, thay đổi mật khẩu, rồi vào xóa toàn bộ dữ liệu đã bị truyền tải lên mạng, cuối cùng khởi động virus, tiêu thụ ổ cứng trên máy chủ. Từ đó sẽ không còn cách khôi phục lại nữa.”

Hoan Nhan nghe mà như đi trên mây.

“Chị, nghe không hiểu. Ai làm giúp chị thế?”

“Tự chị làm”

Cận Hoan Nhan một lần nữa tròn xoe mắt kinh ngạc, “Tự chị làm? Em nhớ trình độ vi tính của chị đâu có cao siêu đến mức này?”

Cận Ngừ Ca quay lại nhìn em gái mình, ánh mắt thấp thoáng có luồng sáng sắc bén, “Chị và Kiều Hiểu Kiều đã chia tay hơn nửa năm rồi.”

“Hừm?” Hoan Nhan không hiểu câu nói này liên quan gì câu hỏi của mình.

“Trong lòng cậu ấy không phải không có oán hận, chỉ là không nói ra, lý do vì sao và vì ai, chị hiểu rất rõ, chị không thể xem như chẳng có chuyện gì.” Ngón tay đang cầm muống của Ngừ Ca trắng bệch vì quá dùng lực.

“Có thêm một người biết thì sẽ thêm phần nguy hiểm, chị không tin ai cả. Vì vậy, chị chỉ có thể dựa vào bản thân.”

“Vậy chị đã làm bằng cách nào? Cái này nghe có vẻ như không đơn giản chút nào.”

“Kiều Hiểu Kiều từng nói với chị, không có việc gì là không thể học cả, chẳng qua là bắt đầu từ đâu thôi.”

“Từ đâu? Chị học từ đâu sao? Nhưng Cận Thị chẳng phải vẫn do chị quản lý ư? Chị lấy đâu ra thời gian?” Hoan Nhan hoàn toàn không dám tin vào tai mình.

“Thời gian thế nào cũng có thôi.” Cận Ngừ Ca thu lại sự lạnh lùng, “Đặc biệt là khi chị tỏ ra như chẳng có chuyện gì để những người không liên can an lòng, lúc ấy chị sẽ có đủ lý do để không cho mình lười nhác. Khi mới bắt đầu đích thật hơi khó khăn, chị căn bản không biết phải bắt tay từ đâu. Nhưng còn có việc gì khó khăn hơn rời khỏi Kiều Hiểu Kiều? Chị không có đường lui.”

Hoan Nhan nhìn Cận Ngừ Ca, nhất thời không biết nên nói gì. Một lúc sau, cô lại hỏi trong nghi hoặc:

“Sự việc đã được giải quyết, vậy sao chị còn công khai trên tạp chí?”

Cận Ngừ Ca nhìn Hoan Nhan, “Nếu như sau này xuất hiện một Khương Quỳnh thứ hai thì sao? Lần này chị có thể giải quyết, cái giá phải trả e sẽ là vết sẹo cả đời trong lòng Kiều Hiểu Kiều. Vậy lần sau, chị có thể giải quyết không? Cái giá lại là gì?”

Cận Hoan Nhan im lặng.

“Huống chi còn có ông nội. Nếu vì như vậy mà chị không còn là người của Cận gia, vậy chị cảm thấy mình làm vậy trái lại là đúng. Và lỡ như chị tạo nên tổn thất gì cho Cận Thị, chị nghĩ mình vẫn có cách cứu vãn. Nhưng nếu chị không làm như vậy, thì sớm muộn gì cũng có một ngày, chị và Kiều Hiểu Kiều sẽ thật sự chia tay, đến lúc đó thì thật sự không còn cách nào chấp vả nữa.”

Hoan Nhan từ từ gật đầu, cô cảm thấy lời của Cận Ngừ Ca rất có lý. Nhưng, vẫn còn nghi vấn,

“Vậy... làm sao chị biết Khương Quỳnh không có bản sao? Mặc dù hiện giờ chị đã công khai, sự chấn động mà cái đó mang lại sẽ nhẹ đi rất nhiều, nhưng mà loại video đó nếu bị tung ra...”

Về mặt của Hoan Nhan có hơi không thoải mái, Cận Ngừ Ca nhìn cô và bình tĩnh nói: “Chị cược hán không có. Con người của Khương Quỳnh rất cẩn trọng, tâm to bằng trời nhưng tầm nhìn lại rất nhỏ hẹp, hán sợ đoạn video đó bị lan truyền ra ngoài hơn ai hết. Đối với hán mà nói, một khi bị tung ra, hán sẽ không còn gì nắm trong tay nữa, trái lại còn phải gánh chịu sự trả thù điên cuồng, hơn nữa...”

Cận Ngừ Ca thở ra một hơi, “Chị hiểu rõ mục tiêu của hán không chỉ là Cận Thị.”

Hoan Nhan cười, “Nếu là em, mục tiêu của em cũng sẽ không chỉ đơn giản là Cận Thị.”

Ngừ Ca lườm em mình một cái, không nói thêm lời nào nữa. Hoan Nhan nhướn người tới ôm lấy chị của mình và cười hi hi,

“Vậy còn bây giờ? Kiều đại cảnh quan của chúng ta khi nào mới đến đón người?”

“Chị vẫn chưa nói với cậu ấy.”

“Vẫn chưa nói????” Hoan Nhan ngồi thẳng dậy, “Chẳng phải đã giải quyết cả rồi sao?”

“Hiện giờ chưa phải là lúc, đám phóng viên ấy đang dốc sức truy lùng muốn biết người đó là ai, nếu Kiều Hiểu Kiều xuất hiện vào lúc này thì chẳng khác nào tự đưa mũi vào những khẩu súng.”

“Vậy cô ký giả kia là do chị gọi tới để làm bìa đỡ?”

Cận Ngữ Ca cũng người,

“Sao... sao cơ?”

“Thì cô ký giả đã đưa chị đến công ty sáng nay đó.”

“Chỉ là bạn.” Cận Ngữ Ca không để tâm.

“Chị thấy vậy thôi, người khác có cảm thấy thế không. Đặc biệt là như chị vừa nói đấy, hiện giờ đang là thời kỳ phi thường.”

Ngữ Ca nhất thời có hơi thất thần.

“Chị à, đừng thông minh cả đời mà hồ đồ nhất thời nhé?” Hoan Nhan nhướn mày nói.

“Ừm, chị sẽ chú ý.”

Không ngoài suy đoán của Hoan Nhan, sáng sớm hôm sau, Cận Ngữ Ca còn chưa thức dậy thì Cận Hoan Nhan đã ôm laptop chạy vào phòng của chị mình.

“Mau dậy xem, vô cùng sắc sảo!”

Cận Ngữ Ca chau mày ngồi dậy, nhìn vào nội dung mà Cận Hoan Nhan mở ra cho cô xem. Quả nhiên, lại là loại báo chí lá cải có cả hình và chữ.

“Cận Ngữ Ca ngang nhiên cùng bạn đồng tính tình tứ, thông tin đồng tính xem như đã xác thực...”

“Tổng tài Cận Thị qua đêm tại nhà người tình, mười ngón đan nhau không hề nghi kỵ....”

“Nhân vật chính trong chuyện tình đồng tính tự công khai trên tạp chí, ký giả có tiếng cấp với nữ phú hộ số một....”

Vân vân vân vân.

Trên hình, nét mặt mím môi như nửa cười của Tùy Hân thấp thoáng có thể nhận thấy vài phần đắc ý, và Cận Ngữ Ca đi ở sau lưng cô thì hơi cúi đầu, thần sắc dịu hiền thật sự khiến người xem liên tưởng đủ bề.

Cận Ngữ Ca có hơi phiền lòng mà dời mắt đi chỗ khác, tuy rằng kết quả như vậy là đang bảo vệ Kiều Hiểu Kiều, nhưng những câu chữ mang ám chỉ rõ rệt như vậy ít nhiều khiến người đọc không thoải mái.

“Chị gọi điện cho Hiểu Kiều đi, em cảm thấy dấu cho không cần giải thích thì cũng nên có tín hiệu gì đó.” Hoan Nhan gấp máy tính lại.

Cận Ngữ Ca nghĩ ngợi đôi lúc thì gật đầu, giờ chần bước xuống giường.

“Vậy em ra ngoài đây, lát nữa xuống ăn sáng nhé.” Hoan Nhan nói xong cũng đứng dậy rời khỏi phòng.

Cận Ngữ Ca cầm điện thoại trong tay, suy nghĩ một lúc, vừa định gọi cho Kiều Hiểu Kiều thì chiếc điện thoại khác trên bàn chợt vang lên trước. Cầm lên xem, là dãy số lạ, Ngữ Ca có hơi nghi hoặc, song vẫn đã bắt máy.

“A lô?”

“Cận Ngữ Ca?” Một giọng nói ồ ồ, Ngữ Ca lập tức nhận ra đối phương là Khương Đại Minh.

Tăng hắng một tiếng, cô đáp lại, “Là tôi.”

“Tôi muốn nói chuyện với cô.”

“Mời nói.”

“Gặp nhau đi, tôi có cái này muốn cho cô xem.”

Ngữ Ca suy nghĩ giây lát thì nhận lời, “Được, một tiếng sau, tại George’s Coffee.”

Khi Khương Đại Minh bước vào, Cận Ngữ Ca ngẩng đầu lên nhìn. Vị trưởng bối chạc tuổi Cận Ân Thái ở trước mặt cô trông già yếu hơn một chút, có lẽ nỗi đau mất con năm xưa sớm đã khiến ông mất đi mục tiêu và động lực cuộc sống, vì vậy mà đáng vẻ trông càng yếu ớt. Khương Đại Minh vẫn giữ tẩu thuốc trong tay, khi ngồi xuống, bàn tay chống bên cạnh bàn còn có hơi run rẩy.

Cận Ngữ Ca không nói gì, cô biết chắc chắn là Khương Đại Minh muốn hỏi Khương Quý đang ở đâu, cô không muốn dây dưa trong vấn đề này. Đã gây tai họa thì phải biết chấp nhận hình phạt.

Song Khương Đại Minh lại không hề nao núng, ông lấy từ chiếc cặp ra một phong thư, đẩy nó sang cho Cận Ngữ Ca.

Ngữ Ca nhận lấy và nhìn ông với ánh mắt nghi hoặc, Khương Đại Minh ra ý bảo cô hãy mở nó ra cô mới xé phong bì. Những thứ trong ấy vừa xuất hiện thì mặt của Cận Ngữ Ca đã biến sắc.

Chỉ vài bức ảnh, không quá rõ ràng, là hình ảnh Cận Ngữ Ca và Kiều Hiểu Kiều hôn nhau tại cánh cửa inox ở nhà hàng Vạn Giang trong lễ cưới của Tiểu Quan.

Cận Ngữ Ca cất những bức ảnh ấy trở về phòng bì, vứt nó trên bàn, quay đầu nhìn ra cửa sổ không nói một tiếng nào.

Khương Đại Minh hơi cúi đầu, giọng nói rất trầm, “Ảnh gốc tôi đã xóa hủy, đây là những bức ảnh duy nhất, bây giờ giao nó cho cô.”

Cận Ngữ Ca quay lại nhìn ông.

“Tôi không có gan mạo hiểm đối địch với cô, tôi chỉ có một yêu cầu, trả Tiểu Quý lại cho tôi.”

Vẫn là im lặng.

“Chỉ cần cô thả nó, tôi đảm bảo nó sẽ không gây thêm phiền toái cho cô. Những thứ này,” Khương Đại Minh nhìn phong bì trên bàn, “Sẽ xem như chưa từng xảy ra.”

“Tôi lấy gì để tin ông?”

Nội ý của Cận Ngữ Ca cơ hồ là không thể kìm nén, giọng nói cũng mang chút tuyệt tình, càng khiến Khương Đại Minh hoang mang, vàng trán đã xâm ra một lớp mồ hôi.

“Chỉ cần cô thả nó, cả nhà chúng tôi, sẽ biến mất mãi mãi.”

Cận Ngữ Ca im lặng, rất lâu sau mới nói ra vài chữ:

“Tốt nhất là nói được làm được.”

“Tôi hiểu rõ hậu quả.”

“Được, tôi sẽ thả hắn.”

Nói xong cô đứng dậy, cầm phong bì trên bàn lên rồi dứt khoát rời khỏi. Khương Đại Minh ngồi yên tại chỗ, sắc mặt tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: guy cơ

Một buổi chiều mưa lâm râm, đường phố ẩm ướt, ánh đèn neon phản chiếu xuống mặt đường hình thành những luồng sáng lạnh lẽo. Âu Dương Thông đứng dưới mái hiên của một cửa hàng nọ, tay cầm chiếc dù kẻ ô, ánh mắt vô hồn nhìn những hạt mưa lất phất bị biến thành từng sợi tơ dưới ánh đèn pha của xe ô tô. Con gió mát lướt qua, cô rung mình một cái, kéo tay áo xuống cài nút lại, bấy giờ mới cảm giác ấm áp hơn. Con phố rải rác những người đi chuyển vội vàng, cũng có những người không hề tầm mắt tiếp tục tầm dưới màn mưa.

Cận Hoan Nhan đã xuất hiện giữa dòng người ấy. Nhị tiểu thư bước xuống xe, túi xách trên tay đưa cao đặt ngang vàng trán rồi đi nhanh vài bước đến bên Âu Dương Thông, nở nụ cười rạng ngời.

Tuy nhiên, nụ cười chỉ duy trì trong tích tắc thì đã phụt tắt. Bởi vì, trên gương mặt của Âu Dương Thông giờ đây, hiện rõ mồn một mảnh băng màu trắng, trông gai mắt vô cùng. Nhị tiểu thư nhìn vào vị trí ấy như nghĩ ngợi gì đó, nhưng lại không nói một lời.

Âu Dương chỉ nhướn miệng một cái rồi cũng im bật, động tác trên cơ mặt sẽ làm động đến vết thương, vì vậy mà mỗi một biểu cảm đều phải vô cùng cẩn trọng.

“Sao đột nhiên lại muốn gặp nhau thế?”

“Cảm giác như có chuyện gì đó. Bây giờ xem ra quả nhiên không sai.” Giọng điệu của Cận Hoan Nhan không hề vui vẻ.

Âu Dương cúi mặt xuống, ngón trỏ xoa xoa lên mũi, “Chỉ là bất cần.”

Hoan Nhan không nói thêm nữa, tự mình đi vào một quán ăn ở bên cạnh, Âu Dương đi theo phía sau. Cả hai im lặng ngồi vào chỗ, chờ người phục vụ đến ghi món xong, Cận Hoan Nhan mới khoanh tay trước ngực đưa mắt nhìn Âu Dương Thông.

“Giải thích đi.”

Âu Dương giữ lấy một góc của bông băng rồi từ từ gỡ nó ra, quay sang cho Hoan Nhan nhìn. Vết thương không lớn, chỉ dài độ một cen-ti-mét, nhưng hai sợi chỉ đen ở trên đó thì xấu xí vô cùng.

Sắc mặt của Hoan Nhan tức thì trầm xuống, ánh mắt cũng mất đi sự ấm áp, cô cười lạnh một tiếng.

“Em còn tưởng là dấu móng tay của ai đấy chứ, thật là đáng ngạc nhiên đấy.”

Âu Dương vừa dán bông băng lại vừa nói: “Đánh nhau với người bên đường Nam Lộ, nhất thời không chú ý nên mới bị dao của chúng rạch trúng.”

“Thân thủ bất phạm ha?” Ngữ điệu của Hoan Nhan rất rõ ràng là trêu người.

“Quá khen rồi.”

“Bộp” một tiếng, tách trà trên tay Hoan Nhan dằn mạnh lên bàn làm thu hút ánh nhìn của những người xung quanh, sắc mặt giờ đây đã chuyển sang giận dữ.

Âu Dương ho húng vài tiếng như để che đậy, “Sau này sẽ cẩn thận hơn mà.”

“Còn có sau này?”

“Nếu không...” Âu Dương nở nụ cười đầy bất lực, “Thuyền giặc lên dễ xuống khó, huống chi, từ lúc ra khỏi bụng mẹ thì tôi đã là xã hội đen rồi.”

“Em không cần biết, tóm lại cái thứ này,” Hoan Nhan chỉ lên bông băng trên mặt cô, “Em không muốn nhìn thấy lần thứ hai.”

Chưa kịp chờ Âu Dương nói gì thì điện thoại của Cận Hoan Nhan đã reo lên. Cô tạm thời hạ lửa giận xuống, hất tóc một cái rồi bắt máy. Chỉ vài giây sau thì đã biến sắc, vừa cúp máy cô đã đứng phắt dậy,

“Nhà em xảy ra chuyện! Đi thôi!”

Khi Hoan Nhan và Âu Dương đến Cận gia thì trước cửa đã tập trung rất nhiều người. Vệ sĩ đứng hết trong khuôn viên, ngoài cửa còn có một vài phóng viên, những người này vốn dĩ đóng lều trước cửa Cận gia muốn thu thập tin tức của tổng tài Cận Thị, ngờ đâu lại “ngửi” thấy mùi vị khác, liền xông vào cả lên.

Bên trong nhà, đèn lửa sáng sủa, cửa sổ mở toang nhưng lại chẳng thấy một bóng người. Cận Trung đứng sát bên cửa chính, thần sắc lo âu. Trên bậc thềm xi măng, Cận lão phu nhân đang được dì Châu dìu đỡ, sắc mặt tái nhợt, cơ hồ là muốn ngất đi.

Chưa kịp hỏi gì thì một chiếc xe khác cũng chạy nhanh vào khuôn viên nhà. Cận Ngữ Ca và Lộ Vy cùng bước xuống xe, sắc mặt kinh hoàng.

“Có chuyện gì vậy?” Những người có mặt hỏi cùng một lúc.

“Khương Quỷ đã bắt giữ ông già.” Cặp chân mày của Cận Trung chụm vào nhau.

Cận Ngữ Ca mở to mắt, “Sao lại như vậy?!”

“Ba vẫn chưa kịp mang chuyện nó uy hiếp con nói với ông nội, ở nhà không ai phòng bị. Nghe nói nó đến từ buổi chiều, nội con cảm thấy áy náy nên đã giữ nó lại dùng cơm. Nó thừa lúc mọi người không chú ý mà bắt giữ ông nội lên lầu ba.”

Cận Ngữ Ca tái xanh mặt mày. Mới đêm hôm qua cô cho người thả Khương Quỷ về Khương gia, còn cảnh cáo Khương Đại Minh hãy giữ đúng lời hứa, thật không ngờ chỉ một ngày mà đã xảy ra chuyện như vậy.

“Đã báo cảnh sát chưa? Những người này làm cái quái gì vậy? Sao không vào trong?” Cận Hoan Nhan chỉ còn thiếu giẫm chân xuống đất.

“Lúc ấy vệ sĩ đều đang ở ngoài. Trạng thái của Khương Quỷ không ổn định, hễ có động tĩnh gì thì nó lại kê dao lên cổ ông nội, không ai dám đến gần cả.” Cận Trung nói xong thì nhìn sang lão phu nhân, “Bà nội suýt nữa là không chịu được nên ba đành bảo mọi người rút ra trước. Đã báo cảnh sát rồi, họ nói sẽ tới ngay.”

Điện thoại của Cận Ngữ Ca cuối cùng đã bắt được sóng với Kiều Hiểu Kiều, giọng nói quen thuộc truyền qua ống nghe,

“A lô?”

“Nhà mình xảy ra chuyện rồi, Khương Quỳ...” Cận Ngữ Ca khựng lại, nỗ lực đè nén nỗi hoảng loạn, song giọng nói run rẩy vẫn đã tiết lộ nỗi sợ hãi của cô, “Đã bắt giữ ông nội!”

Không một giây chần chừ, giọng nói của Hiểu Kiều không cao, nhưng quả đoán và bình tĩnh.

“Mình đến ngay.”

Chỉ ba chữ, điện thoại đã cúp máy. Song cũng chỉ với ba chữ này, đã khiến một Cận Ngữ Ca đang hoang mang như chiếc lá úa có bám trụ giữa gió thu tìm được điểm tựa an toàn.

Mười lăm phút sau, một chiếc Jeep hai chiếc Volkswagen Santana nháy đèn khẩn cấp lần lượt có mặt. Kiều Hiểu Kiều nhảy xuống xe đóng sầm cửa lại, nói một câu với đồng nghiệp rồi đi nhanh vào khuôn viên Cận gia.

Áo sơ mi màu đen, quần dài màu đen, ngoại trừ nước da trắng trẻo, cả con người của Hiểu Kiều như được ẩn dưới màn đêm vậy. Cách xa bao ngày, giờ đây người xuất hiện ở trước mặt Cận Ngữ Ca, chính là một người vừa quen thuộc vừa xa lạ như thế.

Ánh mắt chỉ dừng lại ở Cận Ngữ Ca một giây, Kiều Hiểu Kiều không nhiều lời, chỉ hỏi án tình. Cận Trung lập lại những lời lúc nãy, Kiều Hiểu Kiều suy nghĩ một lúc rồi bước tới bên di Châu,

“Khương Quỳ có cầm gì trên tay không?”

“Có con dao!” Di Châu tự mình trấn an rồi đưa tay miêu tả, “Dài khoảng này, có răng cưa nữa, con dao kê trên cổ lão gia đã... Đã thấy máu rồi...”

“Không có súng?”

“À... cái, cái đó thì không thấy...”

Kiều Hiểu Kiều gật đầu, “Được, tôi hiểu rồi.”

Nói xong cô quay sang ra lệnh: “Hoắc Bân, anh lập tức đến nhà của Khương Quỳ, đưa người nhà của hắn tới đây.”

Hoắc Bân nhận lệnh liền đi ngay. Hiểu Kiều nhận lấy túi hồ sơ từ Võ Khoan, rút ra một tờ giấy trắng rồi đi tới bên Cận Hoan Nhan, “Về lại mặt bằng tầng ba của nhà này.”

Cận Hoan Nhan nhìn chị mình một cái, cố gắng bình tĩnh rồi cầm bút lên vẽ, còn chú thích ở bên cạnh, chẳng mấy chốc bản vẽ mặt bằng của biệt thự Cận gia đã xuất hiện trước mặt Kiều Hiểu Kiều. Âu Dương đứng bên cạnh cầm dù, giúp họ che chắn cái lạnh.

Cũng trong lúc này, Tùy Hân nghe được tin tức từ người cùng ngành chẳng biết đã nói gì với vệ sĩ mà được phép đi vào khu vực nhà họ Cận. Cô ký giả chạy nhanh tới bên Cận Ngữ Ca.

“Thế nào rồi?”

Ngữ Ca đang trong lúc phiền lòng, tay chống trên trán không nói lời nào.

Tùy Hân không để tâm, trái lại vô cùng khẩn thiết, “Đừng lo lắng, chắc chắn sẽ không sao đâu.”

Cận Ngữ Ca nhìn cô, miễn cưỡng gật đầu, “Cảm ơn.”

Tùy Hân vỗ vỗ vai cô an ủi, sau đó lấy từ giỏ xách chiếc dù xếp, bung nó ra và đứng đến bên Cận Ngữ Ca, lặng lẽ quan sát hiện trường.

Chẳng bao lâu thì xe của Hoắc Bân đã quay về, song lại mang đến cho mọi người một tin dữ.

“Sếp, đã đến Khương gia rồi nhưng không ai mở cửa, tôi leo vào từ hoa viên, nhìn thấy vợ chồng Khương Đại Minh đã bị chết ở trong nhà, vết thương có lẽ là do hung khí sắc nhọn tạo thành.”

Kiều Hiểu Kiều trầm ngâm giây lát, sau đó ngẩng đầu lên ra lệnh: “Đại Vệ và Hoắc Bân ở lại, phong tỏa hiện trường, giảng dạy cách ly, nghiêm cấm bất kỳ ai đến gần! Kiến Đông và Võ Khoan cầm súng đi theo tôi!”

Hoắc Bân tháng sau là đám cưới, Tiểu Quan cũng đang bụng mang dạ chửa, Cận Ngữ Ca nhìn Hiểu Kiều, mỗi một mệnh lệnh của cô đều mang sức thuyết phục không thể phản kháng.

Kiều Hiểu Kiều rút súng ra, còng tay vắt vào thắt lưng, tay giờ lên quệt đi nước mưa trên mặt rồi tiến về cửa chính.

“Hiểu Kiều...”

Cận Ngữ Ca vừa tiến vội hai bước đến gần vừa gọi, giọng rất nhỏ nhưng gấp gáp, còn hơi run rẩy, chỉ hai chữ mà chất chứa bao nhiêu cảm xúc.

Kiều Hiểu Kiêu dừng lại, quay đầu và bắt gặp ánh mắt của Cận Ngữ Ca, thần sắc bình thản.

“Cẩn thận. . .”

Bờ môi mấp máy, rất nhiều lời đến cuối cùng chỉ có thể hóa thành những từ ngữ đơn giản, Cận Ngữ Ca nhìn chăm chăm vào con người trước mắt, như sợ chỉ cần một cái chớp mắt, người ấy sẽ tức thì biến mất. Kiêu Hiểu Kiêu cúi mắt im lặng, giây lát sau đã ngược lên nhìn Ngữ Ca, gật đầu, không lưu luyến thêm, quay lưng là đi thẳng vào nhà.

Sự chú ý của mọi người đều tập trung hết vào bóng lưng của ba người đi vào nhà mà không hề hay biết rằng, Tùy Hân – người vẫn đứng cạnh Cận Ngữ Ca đã biến mất từ lúc nào.

Căn biệt thự có tổng cộng ba tầng, Hiểu Kiêu từng đến đây, nhưng cũng chỉ hạn chế ở phạm vi phòng khách tầng trệt. Giờ đây, Khương Quý đang uy hiếp tính mạng của Cận Ân Thái trên tầng ba, Hiểu Kiêu nhấc từng bước một lên cầu thang, sợ sẽ kinh động đến Khương Quý. Khi đến cầu thang lầu hai, Hiểu Kiêu đi chậm lại, ló đầu lên trên định xem xét tình hình, ngờ đâu vừa nhìn lên thì đã bị Khương Quý phát hiện. Một giọng nói tựa như gào thét vang lên:

“Ai cho bọn bây vào đây!! Cút ra ngoài hết!!!!”

Hiểu Kiêu phản ứng rất nhanh, thừa cơ chạy liền mấy bước lên tầng ba rồi chỉ súng vào Khương Quý, cặp mắt lướt nhanh một vòng quan sát và phân tích tình thế trước mắt.

Tầng này có thể nói là không gian nghệ thuật của Cận gia, một cái sảnh rất rộng lớn, bên vách tường có rất nhiều bức tranh sơn dầu chưa hoàn thành, xung quanh là những bức điêu khắc to có nhỏ có. Khương Quý chính là đứng ngay góc kẹt đối diện với mũi cầu thang, Cận Ân Thái bị anh ghì chặt cổ, con dao dài cũng đặt trên đó, mái tóc bạc phơ được chải chuốt kỹ lưỡng ngày thường nay đã không còn thấy nếp. Ông lão vốn đang nhắm mắt, nghe thấy tiếng hét của Khương Quý thì từ từ mở mắt ra. Nhìn thấy Kiêu Hiểu Kiêu đang cầm súng đứng trước mặt mình, ánh mắt sắc lạnh chợt trở nên phức tạp.

“Kêu mày cút ra ngoài không nghe thấy sao!!! Có tin tao giết lão già này không!” Khương Quý mặt đầy râu ria, nước da bóng lờng không biết là do mồ hôi hay do dầu, đôi mắt giương đầy tia máu, ánh nhìn gần như là điên loạn. Cùng với lời hăm dọa và động tác của anh, con dao trên cổ Cận Ân Thái lại cán ra một đường máu mỏng.

Kiều Hiểu Kiêu lập tức giơ hai tay lên cao biểu thị mình không có ác ý, “Anh đừng kích động.”

Khương Quý bấy giờ mới nhìn vào cô, ánh mắt chợt híp lại, “Kiêu cảnh quan sao?”

“Là tôi, có chuyện gì anh cứ từ từ nói.”

Hiểu Kiêu rất bình tĩnh, trái lại Khương Quý chợt bật cười nham hiểm, tiếng cười rùng rợn như bóng ma. Võ Khoan và Vệ Kiến Đông đứng sau lưng Hiểu Kiêu, tay cầm súng chỉ vào Khương Quý. Kiến Đông từ từ ghé vào tai Hiểu Kiêu nói nhỏ:

“Trên người hắn có gì đó, sắp nhìn xem, chỗ lồng ngực đấy.”

Áo khoác ngoài của Khương Quý bị hở ra làm lộ một sợi gì đó, người đã từng tiếp xúc với nhiều trường hợp tương tự như Hiểu Kiêu lập tức phán đoán ra đó là chất nổ thể rắn.

“Ra ngoài chờ chuyên gia chất nổ tới thôi.” Vệ Kiến Đông nói rất nhỏ.

Mắt của Hiểu Kiêu không rời khỏi Khương Quý, lăm bằm một câu: “Không kịp nữa.”

Tiếp đó lại nói lớn: “Khương Quý, anh muốn gì?”

Khương Quý vẫn nụ cười lúc nãy, “Không có gì cả, chỉ muốn Cận Ngữ Ca cũng nếm thử mùi vị sợ hãi thôi, ha ha ha. . .”

Kiều Hiểu Kiêu tính toán nhanh trong lòng, sau đó bình tĩnh nói: “Anh thả ông ấy ra, tôi làm con tin cho anh.”

“Sếp!”

Tiếng nói của Vệ Kiến Đông chợt cao hơn. Khương Quý hơi ngạc nhiên, bắt đầu nhìn Hiểu Kiêu bằng ánh mắt nghi ngờ,

“Cô tưởng tôi là thằng ngốc sao? Cô khó đối phó hơn lão già này chứ?”

Kiều Hiểu Kiêu không để lộ cảm xúc, thanh âm vẫn bình thản đến lạ thường,

“Anh nên biết rằng, giết chết ông ấy, sẽ chỉ tác thành cho tôi và Cận Ngữ Ca; nhưng nếu anh giết chết tôi, Cận Ngữ Ca sẽ đau khổ suốt cả đời.”

Lời nói vừa dứt, những người có mặt đều sững sờ. Cận Ân Thái nhìn chăm chăm vào Kiêu Hiểu Kiêu, như muốn quan sát ra điều gì đó từ gương mặt ấy.

Khương Quỳnh xoay xoay tròn mắt như đang cân nhắc tính khả thi trong lời nói của Hiểu Kiều, giây lát sau, khóe môi chột cong lên.

“Vứt hết súng đi.”

Hiểu Kiều biết anh đã chấp nhận lời đề nghị của mình, tay giơ cao rồi vứt thẳng khẩu súng ra cửa sổ. Vệ Kiến Đông và Võ Khoan do dự một lúc, nhận thấy đích thật không còn cách nào tốt hơn nên cũng vứt súng ra ngoài như Hiểu Kiều đã làm.

“Lấy còng tay của cô ra tự khóa mình vào đó! Còng hết hai tay!!”

Cách Khương Quỳnh không xa có một chiếc ghế gỗ, Hiểu Kiều chau mày nghĩ ngợi gì đó rồi từ từ đi sang chiếc ghế, còng tay được lấy ra, vòng qua lưng ghế, tự khóa tay mình lại. Khương Quỳnh dốc hết dũng khí, nhảy một bước lớn tới chỗ Hiểu Kiều rồi tức thì kê dao lên cổ cô.

Kiểu Hiểu Kiều không lãng phí một giây phút nào, lập tức dạn dò thuộc hạ:

“Kiến Đông, Võ Khoan lập tức đưa người ra ngoài, nói với cảnh vệ dưới kia rút quân, sơ tán quần chúng, tất cả mọi người phải rút khỏi hiện trường một cây số, không được ai tới gần! Chỗ này giao cho tôi, mọi người cứ ra ngoài chờ!”

“Sếp!” Vệ Kiến Đông vừa tức vừa lo, nhưng lại chẳng làm được gì.

“Đi ngay!!” Hiểu Kiều nói to, con dao đang kề bên cổ, cô cũng không dám mạnh động.

Vệ Kiến Đông và Võ Khoan chịu thua, bước tới dìu Cận Ân Thái đi xuống. Cận lão gia vẫn còn giữ được khí thế ngày nào, không quá hoảng loạn. Chỉ là, khi bước đến đầu cầu thang, ông chợt dừng chân, quay lại nhìn Hiểu Kiều, giọng nói trầm nhưng uy nghiêm.

“Mày, hãy giữ mạng mà trở ra.”

Hiểu Kiều đã bị ghi đến sắc mặt tím tái, cô nhìn ông lão, đáp lại:

“Không cần ông nói.”

Cận Ân Thái không nói thêm, cúi đầu từ từ bước xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Hỗn loạn

Vừa nhìn thấy Vệ Kiến Đông và Võ Khoan dìu Cận Ân Thái bước ra thì trên dưới Cận gia đều thờ phụng nhể nhỡm. Cận Trung vội tiến tới đón lấy ba của mình.

Cận Ngừ Ca nhìn ra phía sau họ, không thấy ai khác, liền vội vàng tiến đến hỏi Vệ Kiến Đông:

“Kiểu Hiểu Kiều đâu?”

Vệ Kiến Đông nhìn cô một cái rồi lẩn tránh không trả lời, chỉ một mực chỉ huy cảnh sát hiện trường sơ tán quần chúng. Những người có mặt nghe nói trên người Khương Quỳnh có thuốc nổ liền hợp tác với cảnh sát, nhanh chóng rời khỏi khuôn viên Cận gia và rút lui về khu vực an toàn. Cận Ngừ Ca không chịu đi, cứ mãi giằng co với một viên cảnh sát đang đuổi cô. Hoắc Ân thấy vậy bèn bước tới.

“Chỗ này để tôi xử lý, anh đi sơ tán những người khác đi.”

Hoắc Ân thờ dãi, anh không nhìn vào mắt Cận Ngừ Ca, chỉ cúi đầu khuyên cô:

“Cận tổng, cô hãy cùng mọi người rút ra ngoài đi, chỗ này chúng tôi sẽ giải quyết.”

“Các anh bỏ một mình Kiểu Hiểu Kiều ở lại trong mà còn bắt chúng tôi rút lui sao?” Cận Ngừ Ca chất vấn Hoắc Ân.

“Đây là mệnh lệnh của sếp, chúng tôi phải đảm bảo an toàn của mọi người.”

“Vậy còn cô ấy? An toàn của cô ấy thì thế nào?”

“Cận tổng, tôi tin tưởng sếp, xin cô cũng tin tưởng cô ấy. Hãy chắc chắn rằng cô an toàn không sao, để sếp có thể chuyên tâm đối phó với Khương Quý.”

Hoắc Bân nói rất thành khẩn, song thái độ lại vô cùng kiên quyết, cánh tay giang ra, nửa ngăn nửa đẩy Cận Ngừ Ca lui xa.

Âu Dương Thông quay sang nháy mắt với Hoan Nhan, nhị tiểu thư hơi do dự, chau mày một cái rồi cũng gật đầu. Âu Dương mỉm cười, thừa lúc quần người giải tán, cô nhanh chóng đi vòng ra mặt sau của căn biệt thự.

Hoan Nhan bước tới kéo tay chị của mình,

“Chị, chúng ta ở lại cũng không giúp được gì mà còn khiến cảnh sát phân tâm nữa, hay là ra ngoài chờ đi.”

Cận Ngừ Ca đã nóng bụng đến mức muốn nẩy lửa, khổ thay lại bị nhóm cảnh sát ngăn chặn. Cận Trung và Lộ Vy cũng lên tiếng gọi cô, bấy giờ thì dù không muốn cũng phải muốn, mắt vẫn hướng vào trong nhà nhưng người của cô đã bị Hoan Nhan miễn cưỡng kéo ra ngoài.

Hiện trường cơ bản đã được sơ tán ổn thỏa, nhóm người Cận Ngừ Ca bị cách ly ở cự ly một ki-lô-mét, nơi chắc chắn sẽ an toàn. Dây cách ly màu vàng lại được giăng lên, cấm tuyệt bất kỳ ai bước vào.

Không hiểu vì lý do gì, Cận Ân Thái không chịu vào bệnh viện mà lại đồng ý để nhân viên cứu thương hiện trường xử lý vết thương và băng bó cho mình, tiếp đó thì trở vào xe ngồi chờ. Cận Ngừ Ca không ngừng đi lại trước dải ngăn cách, chốc chốc lại ngẩng cổ nhìn về phía nhà mình, ngón tay trở bị cắn chặt như muốn mượn nó để xoa dịu nỗi hoảng loạn.

Rất nhiều phóng viên vẫn còn đứng chờ sẵn tin sốt, thậm chí đài truyền hình cũng đã có mặt, chuyên gia thuốc nổ và chuyên gia đàm phán cũng lần lượt đến hiện trường, nơi đây bất chợt trở nên huyền ảo lạ thường.

Chính trong lúc các chuyên viên cảnh sát thương lượng phải hành động như thế nào thì “Dùng!”.

Không một dự báo nào, rất đột ngột, tiếng nổ kinh hoàng vang lên, hiện trường bỗng chốc lặng thinh như tờ.

Cận Ngừ Ca dùng hết mọi cử động, đầu ngẩng lên, ánh mắt dò dẫm nhìn về tòa kiến trúc đang bốc cháy, ngọn lửa hiển hiện trong đồng tử nghi ngút khói, lửa càng cao trái tim cô càng lún chìm, lắng đến nơi không có tận cùng.

Cảnh sát bắt đầu chạy về phía hiện trường cháy nổ, Cận Ngừ Ca trung mắt nhìn họ, từng người từng người một tiến về phía đó, mà bản thân cô thì mơ màng không biết phải làm gì. Và rồi, đôi chân như nhận được tín hiệu, cô bắt đầu di chuyển nhanh theo tiềm thức. Cận Hoan Nhan nhanh tay giữ cô lại,

“Chị! Chị không thể qua đó!”

Cận Ngừ Ca quay lại nhìn cô, ánh mắt vô hồn, “Tại... tại sao... Hiểu Kiều... Hiểu Kiều...”

“Hiểu Kiều sẽ không sao đâu! Chúng ta cứ chờ ở đây!”

Sự thật là Cận Hoan Nhan cũng hoang mang vô cùng, cô biết rất có khả năng đã xảy ra chuyện gì đó. Hiện giờ Cận Ngừ Ca chạy tới đó không chừng sẽ phải chứng kiến cái mà cô không muốn thấy, đã kích này quá lớn. Cô không thể không giả vờ bình tĩnh để giữ chân Cận Ngừ Ca, tuyệt đối không thể để chị mình sang đó.

Hơi thở của Cận Ngừ Ca không còn điều hòa, ánh nhìn mất đi tiêu điểm, bờ môi mấp mấp nhiều lần mà chẳng nói nên một lời nào, cơ thể bị Hoan Nhan giữ lấy run lên cầm cập. Cô mất hết chủ kiến, quá nhiều những người những việc đã làm xáo trộn tâm thần của cô, khiến cô không biết phải làm thế nào, trái lại hoàn toàn bị người khác sắp đặt.

Một lúc sau, bắt đầu có người chạy ngược từ hiện trường trở về, bước chân hỗn loạn. Cận Ngừ Ca nhìn từng gương mặt một, cô muốn nhận được thông điệp gì đó từ những gương mặt ấy. Nhưng không, không ai nhìn cô, càng không có ai cho cô bất kỳ phản ứng nào, nói với cô tình hình hiện giờ của Kiều Hiểu Kiều dù chỉ một câu.

Chiếc Jeep của Tổ trọng án 3 lần bánh lút đến rồi dừng ngay trước mặt hai chị em Ngừ Ca và Hoan Nhan, Kiều Hiểu Kiều đẩy cửa ghế lái phụ ra, bước mạnh ra ngoài. Đầu tóc còn đang nhiều nước, trên trán có một vết thương to bằng đồng một xu, máu chảy xuống đến cằm thành một đường méo mó.

Trái tim của Cận Ngừ Ca như muốn nhảy phốc ra ngoài, giây phút nhìn thấy Hiểu Kiều, hai chân cô tức thì mềm nhũn. Có gì đó ấm nóng từ khoang mắt chực trào ra, cô vội vàng cúi đầu xuống che giấu sự thất thái của mình. Hoan Nhan thấy Hiểu Kiều không sao, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn, cô buông tay khỏi Cận Ngừ Ca rồi bắt đầu tìm kiếm Âu Dương Thông.

Sắc mặt Kiều Hiểu Kiều gần như tím xanh, cơ mặt cứng đanh, cô mím chặt môi đi tới bên Ngừ Ca rồi dùng lực mở mạnh cánh cửa sau, thò tay vào đó “bóc” ra một con người.

Cổ áo của Tùy Hân bị Hiểu Kiều túm lấy và cơ hồ là bị lôi ra khỏi xe, nét mặt chụm vào nhau vì đau, vừa khóc vừa rên rỉ. Cận Ngừ Ca kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt, chưa kịp chờ cô có phản ứng gì thì Tùy Hân đã lại bị Kiều Hiểu Kiều dùng lực đẩy mạnh vào người Ngừ Ca. Tùy Hân căn bản chẳng thể đứng vững, thế là ngồi luôn dưới đất, Cận Ngừ Ca bị ném cho một vật thể vào người cũng hơi loạng choạng, song lại giang tay ra đỡ theo phản xạ, bấy giờ cô mới trông thấy chân trái của Tùy Hân toàn là màu đỏ của máu. Ngừ Ca cúi xuống dìu Tùy Hân, song lại ngược lên nhìn Hiểu Kiều với ánh

mất bối rối.

Sắc mặt của Kiều Hiểu Kiều rất đáng sợ, cô cơ hồ là nạt vào mặt Ngừ Ca:

“Cậu tìm người này đến đây là để làm cái quái gì thế hả!!”

Thô bạo và cộc cằn, sắc mặt đỏ lên vì máu, vì giận. Kiều Hiểu Kiều, một người xưa nay luôn chiều ý Cận Ngừ Ca, lần đầu tiên dùng thái độ này đối xử với cô. Không có dịu dàng không có thương tiếc, cái có chỉ là phần nộ là địch ý. Cận Ngừ Ca không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm giác mình vừa thoát khỏi vòng vây của nỗi sợ hãi và lo lắng thì đã bị cơn giận của Hiểu Kiều bao trùm, nhất thời cũng không biết phải ứng phó ra sao. Ánh mắt trung trung lạnh nhìn ấy, có uất ức, có mơ màng, có bất lực.

Kiều Hiểu Kiều nhìn cô một cái rất giận dữ, cơ hồ là nghiến răng răn rắc. Tiếng rên vì đau của Tùy Hân càng lúc càng to, nhân viên cứu hộ mang theo băng ca chạy đến. Có ánh đèn chớp nhoáng, xung quanh ngáy một rợn rợn vì tiếng xì xầm, Hiểu Kiều quay phắt người lại mở cửa xe ngồi vào trong, chẳng bao lâu đã rời khỏi hiện trường.

Cận Ngừ Ca nhìn bóng lưng cô rời khỏi, tròn xoe đôi mắt, vẫn chưa hiểu được đầu đuôi sự việc. Tùy Hân ở bên cạnh lại khóc lóc nắm lấy tay cô,

“Ngừ Ca, đau.... đau quá.....”

Ngừ Ca buộc phải quay lại xem xét vết thương của Tùy Hân, giúp nhân viên cứu hộ đỡ cô lên giường. Ký giả Tùy cứ mãi giữ chặt tay Ngừ Ca không chịu buông, Cận tổng tài chỉ còn cách an ủi và cùng cô lên xe cứu thương.

Ở một nơi không xa, Cận Ân Thái ngồi trong xe im lặng mà bình tĩnh, mọi chuyện mọi người loạn xạ diễn ra ở bên ngoài đều lọt hết vào mắt ông.

Sáng sớm hôm sau, trang nhất của tất cả các tờ báo đều viết về sự kiện cháy nổ xảy ra tại Cận gia và vụ án diệt môn của Khương gia, những tờ báo không rõ ngọn ngành sự việc bắt đầu tự thêu dệt câu chuyện của mình, chỉ trong thời gian ngắn, khắp thành phố đều bàn tán xôn xao về đề tài này.

Bộ Công an giăng dây cách ly căn biệt thự của Cận gia, kết quả xét nghiệm nhanh chóng được đưa ra, xác minh Khương Quý đã chết trong vụ nổ. Vụ án vợ chồng Khương Đại Minh bị giết được tách ra điều tra. Thảm án lần này không được phân cho Tổ trọng án 3 của Hiểu Kiều, nguyên nhân là thái độ thô bạo của Kiều Hiểu Kiều đối với Tùy Hân hôm đó đã bị một phóng viên hiện trường chụp được. Báo đêm vừa đăng ra, những dư luận mang tính ám chỉ bị có ý phóng đại, lời phê phán của người dân khiến Bộ Công an bị động vô cùng.

Tùy Hân gãy xương chân phải nằm viện, cả nhà Cận gia tạm thời dọn đến một ngôi nhà khác. Cận Ân Thái không còn nhắc lại việc đuổi Cận Ngừ Ca ra khỏi nhà nữa, tập đoàn Cận Thị vẫn do một mình cô điều hành. Chỉ là, tâm tư của cô không ở đây.

Hỏi ra mới biết, đêm đó Âu Dương đã lên leo lên lầu ba của Cận gia, khống chế Khương Quý – người đang uy hiếp tính mạng của Hiểu Kiều, Kiều cảnh quan sau khi thoát hiểm thì cả hai cùng hợp tác khóa Khương Quý lại. Nào ngờ Khương Quý vốn đã không định sống sót trở ra, trong lúc đi đến đường cùng anh đã kích hoạt quả bom. Tình hình khẩn cấp cả hai đều không suy nghĩ nhiều, chỉ biết chạy nhanh khỏi ngôi nhà, Âu Dương sau khi thoát ra thì leo tường vượt rào, cô không biết Tùy Hân đã xuất hiện từ lúc nào, và bị thương như thế nào, lại đã xảy ra xung đột gì với Hiểu Kiều.

Ngừ Ca muốn biết lúc ấy đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho Kiều Hiểu Kiều nổi giận như vậy. Đắn đo rất lâu, cô quyết định đến hỏi Tùy Hân, huống chi Tùy Hân cũng vì việc này mà bị thương, theo lý cũng nên đến thăm.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Chúng ta

Tùy Hân vô cùng mừng rỡ khi thấy Ngừ Ca đến thăm mình, dẫu cho chân trái đang bị băng một lớp bột dày lại còn bị treo lơ lửng, cũng không làm trở ngại việc cô tươi cười giang tay muốn Cận Ngừ Ca cho mình một cái ôm.

“Sao lại rảnh rỗi đến đây thế? Minh có đọc báo, thấy ông già lại kêu bạn về quản lý công ty rồi mà?”

Ngừ Ca cười cười, “Hôm nay không có việc gì nên đến thăm cô. Thấy đỡ hơn chưa?”

“Ừm, ban đêm vẫn còn rất đau, nhưng chắc là không có gì đáng lo ngại.”

“Bác sĩ nói phải tịnh dưỡng, cô cứ nằm yên trên giường nghỉ ngơi là được.”

“Những ba tháng đấy ~” Tùy Hân chu môi, nói bằng giọng nhõng nhẽo. Cận Ngừ Ca không quen với thái độ này nên đã hơi chau mày, song cũng không để bị phát giác.

“Xem như nghỉ giải lao thôi, chẳng phải cô nói công việc rất bận rộn sao?”

“Không biết sau này trời mưa trời bão có bị đau không nữa, bác sĩ nói phải nẹp đỉnh nội tủy trong đó một năm” Tùy Hân khỗ khỗ vào cái chân băng bột của mình.

“Ngữ Ca, bạn phải đến thăm mình thường xuyên đấy nhé, nếu không mình sẽ buồn đến chết thôi.”

“Ừm” Ngữ Ca cười bất lực.

“Ngữ Ca, có thể hỏi bạn một câu hỏi không?”

“Cứ nói.”

“Cô cảnh sát tối hôm đó, có phải chính là...” Nói đến đây thì cô ngưng lại, làm sao mà Cận Ngữ Ca không hiểu cô muốn hỏi gì, suy nghĩ giây lát, cô khẽ gật đầu.

“Ồ...”

Tùy Hân chợt trở nên im lặng, không rõ đang suy nghĩ điều gì. Ngữ Ca thấy hơi kỳ lạ bèn hỏi, “Sao thế?”

“Không có gì...”

“Thật ra lúc ấy...” Cận Ngữ Ca tìm kiếm ngữ điệu thích hợp, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tùy Hân cười cười, nhưng nụ cười này tuyệt đối không xuất phát từ nội tâm, cô nói bằng giọng điệu quái lạ: “Tình tình của cô ấy không dễ chút nào...”

Sắc mặt Cận Ngữ Ca trầm xuống, vừa định nói gì thì đã nghe tiếng gõ cửa, ngay sau đó, hai viên cảnh sát mặc quân phục bước vào.

“Xin hỏi có phải là ký giả Tùy, Tùy Hân không?”

“À, là tôi.” Tùy Hân ngược lên đáp lại.

“Chúng tôi thuộc Sở Pháp Chế của Bộ Công an Thành phố, đây là thẻ công tác của chúng tôi.”

Vừa nói, vị cảnh quan vừa trình giấy tờ đến trước mặt Tùy Hân, “Chúng tôi nhận được thư khiếu nại nên đến đây gặp cô để tìm hiểu về việc phò đội trưởng Kiều Hiểu Kiều – cảnh sát hình sự của Bộ Công an chúng tôi đã có hành vi tổn hại đến cô trong quá trình thi hành công vụ.”

Một tia sáng kinh ngạc vút qua trong mắt Cận Ngữ Ca, tuy nhiên cô không nói gì, chỉ im lặng chờ đợi phản ứng của Tùy Hân.

Ánh mắt của Tùy Hân hơi lảng tránh, cô vờ như nhìn lướt qua Ngữ Ca, sau đó mở miệng với vẻ miễn cưỡng.

“Ồ...”

“Xin hỏi hiện giờ cô có thể trả lời vài câu hỏi của chúng tôi không?”

“Ừm”

Giọng của Tùy Hân nhẹ tênh, Cận Ngữ Ca nhường qua một bên, hai vị cảnh sát bèn kéo ghế ngồi xuống rồi lật sổ ghi chép ra.

“Tối ngày 26 tháng 5, cũng tức là đêm xảy ra vụ việc, Kiều Hiểu Kiều trong lúc xử lý vụ án bắt cóc con tin và kích hoạt cháy nổ tại Phụng Hoàng Sơn Trang, đã có hành vi đẩy cô xuống đất từ tầng hai của biệt thự, khiến cô bị gãy chân, có chuyện như thế không?”

Hiển nhiên là Cận Ngữ Ca rất kinh hoàng với cách nói này, nhưng cô vẫn giữ im lặng, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt của Tùy Hân.

Tùy Hân nghĩ ngợi, nhoeo môi một cái rồi đáp, “Hình như không phải... tôi cảm thấy, cô ấy chắc là... không phải cô ý...”

Ngữ điệu phiêu phất không rõ ràng, cách nói thật thật hư hư này dường như càng thêm chứng thực cho lời cáo buộc ấy, hai viên cảnh sát trao đổi nhau một ánh nhìn, sau đó tiếp tục hỏi:

“Vì sao lúc ấy cô lại có mặt tại hiện trường?”

“Tôi đến để phỏng vấn.”

“Lúc ấy mọi người đã bị cách ly khỏi hiện trường một ki-lô-mét, cô đã vào đó bằng cách nào?”

“Ồ...” Tùy Hân cứng họng, cô nhìn Ngữ Ca, “Đó là nhà của Cận gia, tôi và Cận tổng tài là bạn bè, cho nên...”

“Trên dưới Cận gia đều được đưa ra khỏi vùng cách ly để chờ tin, vì sao cô lại được cho phép đến gần?”

Tùy Hân không thể biện cãi thêm nữa, một lúc sau cô mới giải thích với vẻ ngượng ngùng,

“Tôi đã lên vào trong trước khi hiện trường bị cách ly.”

“Bất kể là xuất phát từ động cơ nào, Kiều Hiểu Kiều đích thật đã đẩy cô xuống lầu, đúng vậy không?”

“Ừm...”

“Nó xảy ra ở trước hay sau vụ nổ?”

Tùy Hân lại nhìn Cận Ngữ Ca, nét mặt của Cận Ngữ Ca không hề lộ bất kỳ biểu cảm nào.

“Ồ... ở trước...”

“Đại khái là trước bao lâu?”

“Năm phút... Tôi không nhớ rõ lắm, lúc ấy quá hỗn loạn, chắc là... cũng tầm năm phút thôi.”

“Cũng có nghĩa là, khi ấy Kiều Hiểu Kiều hoàn toàn có thời gian nói rõ với cô tình hình trước mắt, và bảo vệ cô đi cầu thang ra khỏi hiện trường cháy nổ, nhưng cô ấy đã lựa chọn cách đẩy cô xuống lầu, đúng không?”

“À... có lẽ, có lẽ Kiều cảnh quan chỉ là quá nôn nóng...”

“Sau khi đưa cô ra khỏi hiện trường, Kiều Hiểu Kiều đã có cử chỉ thô bạo đối với cô, đúng không?”

“Cũng không có gì, chỉ là bị nhào té.”

“Cô còn muốn bổ sung thêm tình huống nào khác không?”

Tùy Hân lại nhìn sang Ngữ Ca, “Hết rồi.”

“Vậy được, chúng tôi tạm ghi nhận những vấn đề này.” Hai vị cảnh sát đẩy ghế đứng dậy, “Sau này có lẽ sẽ còn cần cô phối hợp, nếu như cô còn nhớ ra việc gì thì có thể liên lạc với chúng tôi qua thông tin này.” Liền đó, một trong hai người đưa qua tấm danh thiếp, Tùy Hân nhanh tay nhận lấy.

“Vậy chúng tôi xin phép, tạm biệt.”

Nói xong, hai vị cảnh sát khẽ cúi chào rồi rời khỏi phòng bệnh.

Sau khi cảnh sát đã đi khỏi, Tùy Hân quay lại muốn nói gì đó với Cận Ngữ Ca thì bị đối phương giành trước quyền phát ngôn, Ngữ Ca nói bằng giọng nhàn nhạt:

“Bất kể lúc ấy Hiểu Kiều đã vì lý do gì mà đối xử với cô như vậy, tôi cũng thay cậu ấy xin lỗi cô. Chi phí điều trị và tất cả những tổn thất kinh tế do việc này dẫn đến, tôi sẽ bồi thường gấp đôi cho cô. Tôi về trước đây, khi khác có thời gian sẽ đến thăm cô.”

Dứt lời, Cận Ngữ Ca cầm túi xách của mình lên rồi đi thẳng ra ngoài.

“Ngữ Ca...” Tùy Hân muốn gọi cô lại, nhưng vừa bật thành tiếng thì giọng đã hạ xuống, nghĩ ngợi giây lát, cuối cùng cũng không biết phải nói gì.

Chờ Cận Ngữ Ca rời khỏi được một lúc thì Tùy Hân cầm điện thoại lên gọi vào dãy số mà vị cảnh sát lúc nãy để lại cho cô.

“A lô? Cảnh quan Trương phải không? Tôi là Tùy Hân, tôi chợt nhớ ra, khi Kiều Hiểu Kiều đẩy tôi là trước thời gian phát nổ 15 giây.... đúng đúng đúng, là vậy đấy.... được.... tạm biệt....”

Cận Ngữ Ca trở về xe trong thần sắc bình tĩnh, cô lấy điện thoại ra, bắt đầu gọi cho Kiều Hiểu Kiều.

Chờ rất lâu, không ai bắt máy. Ngữ Ca chau mày, song động tác trên tay không hề ngưng, lại một cuộc gọi, lần này, chuông chỉ mới reo hai lần đã bị tắt. Cận Ngữ Ca sững người, nghĩ ngợi gì đó, quyết định gọi lần nữa. Cũng trong lúc này, Kiều Hiểu Kiều gửi đến một tin nhắn.

— “Có việc phải làm không thể bắt máy. 2 giờ chiều nay, gặp nhau tại chỗ cũ.”

Ngữ Ca nắm chặt điện thoại kê dưới cằm, một cảm giác kỳ lạ không rõ là xuất phát từ đâu xông thẳng vào trái tim cô. Cũng không còn cách khác, đành chờ gặp được Hiểu Kiều mới tính tiếp vậy.

Khi Ngữ Ca đến quán cà phê thì Kiều Hiểu Kiều đã có mặt. Cô lấy kính mát xuống, bước đến ngồi vào chỗ đối diện với Hiểu Kiều, gọi cho mình một tách cà phê xong, cô cho phục vụ rời khỏi.

Trán của Kiều Hiểu Kiều dán một miếng băng keo cá nhân, cô nhìn Ngữ Ca với thần tình lạnh nhạt, ánh mắt có hơi xa rời. Cô không nói gì, cũng không có biểu thị gì.

Đôi mắt của Ngữ Ca trái lại không hề rời khỏi cô, nhìn vào gương mặt trắng bệch ấy, tim cô chợt nhói đau. Sau một lúc bình tâm, cô mở lời:

“Vết thương có đau không?”

Hiểu Kiều quay mặt nhìn sang hướng khác, không rõ là đang nhìn gì, cũng không trả lời câu hỏi của Ngữ Ca.

“Trên người... còn chỗ nào bị thương không?” Ngữ Ca biết cô bị va chạm là chuyện cơm bữa, nhìn thấy được thì còn biết, những nơi không thấy thì khó nói, vì vậy không khỏi lo lắng.

“Có chuyện gì không?” Sự lạnh lùng của Hiểu Kiều là nằm ngoài dự đoán.

Cận Ngữ Ca nghe ra được cảm xúc của cô, tim chùng xuống, nhưng vẫn giữ thái độ dịu dàng.

“Có. Mình có vài lời muốn nói với cậu.”

Cô ngước lên nhìn Hiểu Kiều, thấy đôi phương không có biểu hiện gì đặc biệt. Hít sâu một hơi, Ngữ Ca chậm rãi nói:

“Mình nói chia tay với cậu, là vì gặp phải một số việc. Khương Quỳ lấy được một vài thứ uy hiếp chúng ta, ông nội cũng gây áp lực với mình, vì vậy mình mới đưa ra quyết định đó. Mình biết làm thế là không công bằng với cậu nhưng... mình không phải thật lòng muốn chia tay. Không nói ra là vì mình đã lo ngại quá nhiều, nhưng, bấy lâu nay mình...”

Ngữ Ca hơi khựng lại, cô chưa bao giờ nói những lời như thế, dẫu rằng người nghe là Kiều Hiểu Kiều, cô vẫn cảm thấy không tự nhiên, song chỉ một lúc sau, cô lấy hết dũng khí tiếp tục:

“Bấy lâu nay trong lòng mình không hề có người nào khác. Trước đây, cậu nói những lời ấy, mình thừa nhận mình có oán hận, chưa bao giờ có ai đối xử với mình như vậy. Nhưng dù có hận cách mấy mình cũng không nghĩ đến việc chia tay. Bây giờ và cả sau này cũng tuyệt đối không. Bất kể cậu suy nghĩ thế nào, những việc mình làm đều là vì chúng ta có thể ở bên nhau, bất kể con đường này có gian nan cách mấy, Hiểu Kiều, chúng ta...”

“Được rồi...” Giọng của Kiều Hiểu Kiều nhẹ tênh, “Hiện giờ mình... không muốn nghe những chuyện này...”

Cận Ngữ Ca mở to mắt nhìn chăm chăm vào Hiểu Kiều, cô không hiểu ý nghĩa của câu nói ấy.

“Gần đây có rất nhiều việc, mình rất mệt, vì vậy,” Kiều Hiểu Kiều nói một cách khó khăn, “Cứ vậy đi, khó khăn lắm chúng ta mới xa nhau... như vậy sẽ tốt cho cả hai, chúng ta phải suy nghĩ kỹ một số việc..... có lẽ...”

“Cậu có ý gì?” Ngữ Ca cơ hồ không thể tin được.

Hiểu Kiều thở dài, “Mình không biết phải nói như thế nào, đừng ép mình...”

Vừa nói, cô vừa từ từ đứng dậy, ậm ừ nói: “Nên... cứ như vậy đi... mình còn có việc...”

“Mình không cần biết cậu có việc gì!” Cận Ngữ Ca đỏ cả mặt, hơi thở gấp rút, cũng có hơi kích động.

“Những gì mình nói lúc nãy chính là thái độ của mình, sẽ không thay đổi! Bất kể bao lâu!”

Nhưng Hiểu Kiều không hề dừng bước, cô vẫn chậm rãi bước đi, đi thẳng ra ngoài. Ngữ Ca nhìn bóng lưng ấy thất thần, đáng người lâu nay luôn thẳng tắp tươi tỉnh kia nay lại có hơi gù, nhìn kỹ, sao lại có một cảm giác lạc lõng đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Gần hơn

Tin tức về tập đoàn Cận Thị quả là cái sau nổi trội hơn cái trước, dù chỉ là những chuyện nội bộ gia tộc chẳng có chút liên quan đến tình hình kinh doanh của công ty, nhưng dường như lại rất được công chúng quan tâm. Những tin hành lang đủ màu đủ sắc cứ đổi kiểu nhau mà xuất hiện, và nó đối với một người xưa nay luôn xem trọng danh dự như Cận Ân Thái mà nói, chẳng khác nào một liều kích thích mạnh.

Thế là, ông lão bắt đầu sử dụng đến quan hệ của mình. Đầu tiên là người phụ trách của những tờ báo lớn được mời ra chuyện trò, thế là tin tức liên quan

đến Cận Thị dần dần biến mất. Tiếp đó, những tòa soạn tép riều, những trang mạng tin tức cũng lần lượt bị cấm cản và xử phạt, vậy là đứt luôn gốc rễ. Thời gian sẽ xóa nhòa mọi chuyện, đó là một định luật. Tin đồn tình cảm cá nhân của Cận Ngữ Ca và những chuyện liên quan đến hai nhà Cận – Khương dần dần rút khỏi tầm chú ý của mọi người.

Đúng lúc này, thiên tai đột ngột ập xuống, mọi người rất tự nhiên mà đồng lòng theo dõi quốc nạn, không còn ai đi quan tâm những tin lá cải loạng xạ kia nữa. Cũng trong cơ duyên hạo hợp đặc biệt, một cơ cấu từ thiện nọ công bố danh sách và kim ngạch mà những xí nghiệp, tập đoàn đã quyên góp cho công tác thiện nguyện trong bao năm qua. Và bất kể là lần này hay những lần trước đây, con số mà tập đoàn Cận Thị công hiến đều khiến người ta phải trở mắt tặc lưỡi. Thế là, cuộc sống đời tư từng bị mang ra bàn tán ấy trở nên không còn quan trọng. Cận Thị do Cận Ân Thái làm đương gia hay là tập đoàn lớn dưới sự điều hành của Cận Ngữ Ca, đã lại được gắn lên chiếc mác vàng kim, còn trở thành xí nghiệp có lòng nhân ái, có lương tri, và yêu nước.

Tình hình kinh doanh của các ngành nghề dưới tên Cận Thị phát triển ổn định, thời gian trước chẳng qua vì tin đồn nên mới có một chút dao động, song căn bản không hề ảnh hưởng đến nền tảng vững cố. Trên thương trường, lợi ích mới là quan trọng nhất, chẳng ai lại vì cuộc sống đời tư của đôi phương mà trưng mắt bỏ qua cơ hội kiếm tiền, huống chi là trong cái xã hội hiện đại không có gì là không thể xảy ra của ngày hôm nay. Sau khi Cận Ngữ Ca trở về tiếp quản mọi việc thì những gì của ngày hôm qua dường như cũng tiêu biến cùng với vụ nổ ấy, cô lại là chủ nhân Cận Thị mang hào quang mà ai ai cũng ngưỡng mộ.

Chỉ là lần này, trái tim của Cận Ngữ Ca không ở đây.

Tại phòng làm việc của tổng tài Cận Thị, Cận Ngữ Ca khoanh tay đứng nhìn ra ngoài qua tấm kính lớn.

Sau lưng cô, người được cử đi truy tìm tin tức của Kiều Hiểu Kiều vừa báo cáo lại những gì điều tra được.

Bộ Công an đã trừ điểm Kiều Hiểu Kiều, xem đó là hình phạt cho cô vì thái độ thô lỗ khi chấp hành công vụ. Sau khi bị xử phạt, không rõ là do định chức hay do nghi phép, Kiều Hiểu Kiều không còn xuất hiện trong đồn nữa. Người của bộ phận bảo an đã theo dõi trước cửa nhà cô mấy ngày liền, phát hiện ngoài việc thỉnh thoảng ra ngoài mua thức ăn hoặc vào nhà sách, thời gian còn lại cô chỉ ngồi ở nhà, không có động tĩnh gì lạ thường.

Ngữ Ca của bây giờ, đau lòng pha lẫn phiền toái, bất an, cô thấp thoáng cảm nhận được có chuyện gì đó đã xảy ra. Hiểu Kiều không phải một người thích yên tĩnh, cô nhốt mình ở nhà như thế nhất định là vì có gì đó khiến cô không muốn tiếp xúc với người ngoài.

Thờ dài một hồi, Ngữ Ca quay lại nói:

“Anh có thể về trước, tiếp tục theo dõi vài ngày nữa, có tình huống gì đặc biệt hãy lập tức báo với tôi, khi nào chấm dứt tôi sẽ thông báo đến mọi người.”

Người đó nhận lệnh rồi mở cửa ra ngoài.

Cận Ngữ Ca tiếp tục quay lại tư thế cũ, xuất thần rất lâu.

Từ lúc bắt đầu đến nay, rất nhiều việc trước đây cô đã không có thời gian suy nghĩ đến, nay lại chợt hiện rõ mồn một. Nhân vật chính đương nhiên là Kiều Hiểu Kiều, nụ cười rạng ngời của cô, sự trầm lặng và cúi đầu khi không vui, gương mặt ửng đỏ khi giận dữ, từng chi tiết một lướt qua trong đầu Ngữ Ca như một thước phim dài. Nụ cười mím bên khóe môi trong thời gian đầu mới quen nhau, tất cả những lần muốn nói lại im suốt hai năm gần đây, gương mặt không có huyết sắc dưới ánh đèn trắng trong lần chết đi sống lại, và cả ánh mắt tổn thương trong giây phút cô nói ra hai chữ chia tay. Rất nhiều rất nhiều những việc họ đã cùng trải qua, khiến cho nỗi nhớ bị đè nén bao ngày nay càng trở nên mãnh liệt.

Cận Ngữ Ca đỡ đầu quay mặt lại, nhìn vào chiếc máy vi tính đặt trên bàn, từ từ đi sang đó. Con trỏ di chuyển đến một thư mục.

Màn hình xuất hiện tập tin video được đặt tên bằng một dãy chữ cái, Cận Ngữ Ca biết đó là gì, ngón tay nhấp vào theo tiềm thức, rất nhanh, video được phát ra trong một cửa sổ không mấy lớn.

Ánh đèn mờ ảo, hình ảnh hơi mơ hồ, bên trong xuất hiện hai con người, họ quấn quýt nhau, ngón tay thon dài xuyên qua mái tóc xoăn màu nâu đậm, lúc siết chặt lúc lại buông lỏng, da thịt nồn nà dưới ánh đèn mờ ảo như được phủ lên lớp sương sớm. Ống kính được đặt quay ngay trên đỉnh đầu, các bộ phận trên cơ thể chỉ xuất hiện dưới những bóng mờ thoát ẩn thoát hiện, cánh tay phải của Kiều Hiểu Kiều nhấp nhô theo nhịp. Song trong giây phút hôn lên chiếc cằm nhỏ của cô khiến cô ngẩng cổ lên ấy, có thể thấy rõ đôi mắt của cô là nhắm chặt, còn ánh mắt của Hiểu Kiều thì chỉ chuyên chú nhìn vào gương mặt cô, cái chan chứa trong đôi mắt ấy, là tình yêu miên man, là nồng tình sâu thẳm.

Vài tiếng gõ cửa vang lên, Cận Ngữ Ca nhất thời hồi thần, nhanh chóng đóng cửa sổ video, sau vài giây định thần, cô mới cho người vào.

Tiểu Quan đã bắt đầu nghỉ thai sản, thư ký của Cận Ngữ Ca được thay bằng một cô gái trẻ tuổi, làm việc rất biết phép tắc. Trên tay cô là tập hồ sơ cần Ngữ Ca ký tên. Ngữ Ca vừa cúi đầu đọc văn bản trong tay, vừa hồi thư ký:

“Hôm nay còn cuộc hẹn nào không?”

“Buổi chiều không có, nhưng tối nay có một tiệc rượu.”

“Ừm” Cận Ngữ Ca gật đầu, “Tôi phải ra ngoài một lúc.”

“Có cần gọi xe không ạ?”

“Không cần, tôi tự đi xe là được, em cứ làm việc của mình.”

Tùy Hân sớm đã xuất viện về nhà, trong thời gian này Cận Ngữ Ca đã sắp xếp bảo mẫu chăm sóc cho cô, giờ đây ký giả Tùy đã có thể chống gậy tự đi.

Sự xuất hiện của Ngữ Ca khiến Tùy Hân phấn khởi vô cùng, vội dặn dò bảo mẫu pha trà rồi cùng Ngữ Ca ngồi xuống sofa. Mặc dù đã đến đây hai lần, Cận Ngữ Ca vẫn cảm thấy xa lạ, không biết là vì nó ở quá thấp hay vì lý do khác, tóm lại nó khiến cô cảm thấy nặng nề.

Cận Ngữ Ca nhìn xuống chân của Tùy Hân.

“Xem ra đã đỡ hơn rất nhiều.”

“Ừm, bác sĩ cũng nói tiến độ phục hồi khá lý tưởng, khớp xương bị gãy đã dần lành lặn.”

Ngữ Ca nghe vậy chỉ cười một cái rất nhạt, xem như là an ủi. Tiếp đó, cô đi thẳng vào mục đích hôm nay.

“Hôm nay tôi đến đây là muốn hỏi cô về việc đã xảy ra trong nhà tôi vào đêm ấy.”

Nụ cười của Tùy Hân lập tức bị đông cứng, thần sắc cũng trở nên ảm đạm,

“Sao lại đến hỏi tôi thế? Chẳng phải bạn nên...”

“Tâm trạng của Hiểu Kiều không tốt, tôi không muốn ép cậu ấy, vì vậy muốn hỏi cô tình huống cụ thể của lúc ấy.”

Tùy Hân sửng người, lời nói của Cận Ngữ Ca không mang một từ ngữ thân mật nào, song cũng không đơn giản là ngữ điệu thiên vị cho ai, rất hiển nhiên, Kiều Hiểu Kiều đã được cô quy nạp về người của mình.

Tùy Hân cúi đầu cười cười, “Ngữ Ca, mình ở nhà mãi cũng sắp mọc rễ rồi, bạn đi dạo với mình được không?”

Cận Ngữ Ca thấy không vui vì sự lảng tránh chủ đề của Tùy Hân, “Chân của cô như vậy, làm sao...?”

“Có cây nạng mà!” Tùy Hân ngược mặt lên tươi cười, ánh sáng rọi lên vầng trán sạch sẽ của cô có thể nhìn thấy rõ từng chi tiết nhỏ trên ấy.

Thấy Cận Ngữ Ca chau mày, cô vội bổ sung: “Mình chỉ hơi thèm bánh sô-cô-la trong cửa hàng đối diện Cận Thị thôi, chúng ta đến đó vừa ăn vừa trò chuyện được không?”

Ngữ Ca im lặng. Cô không lý nào không biết Tùy Hân muốn làm gì, từ sau khi quen biết cô, cô ký giả này đã phát hiện ra con đường tắt có thể thu cả danh và lợi. Nhưng, ánh mắt Hiểu Kiều nhìn cô lại bất chợt hiện lên, khiến cô càng muốn lấy được thông tin mình cần từ Tùy Hân.

“Vậy được.”

Cận Ngữ Ca đáp lại mà không để lộ một biểu cảm, nhưng tại vầng thái dương của cô, thấp thoáng có thể nhìn thấy gân xanh đang căng lên.

Cận Ngữ Ca đậu xe ở trước quán cà phê rồi bước xuống đi vòng sang cửa bên kia, Tùy Hân đã tự mở cửa xe, đưa cây nạng ra và đi xuống một cách gian nan. Ngữ Ca dìu cô, giúp cô khỏi bị ngã. Tùy Hân thừa thế nắm lấy cánh tay của Ngữ Ca, chân không bị thương nhún nhảy vài cái, loạng choạng một hồi rồi dựa vào người của đối phương để đứng vững.

Cận Ngữ Ca vỗ vỗ bàn tay đang giữ lấy tay mình của Tùy Hân, ra ý bảo cô buông tay, “Tôi đậu xe vào bãi.”

“Ừm.” Tùy Hân giữ nạng đứng vững, cười híp mắt trả lời.

Ngữ Ca nhoen miệng một cái rồi quay người lại, vừa ngược lên đã thấy ở bên kia đường, bên cạnh cột đèn tín hiệu, có một người đang lẳng lặng nhìn cô.

Phần mũ của áo hoodie bị kéo trùm lên đầu, phía trên còn đội chiếc nón bóng chày, cặp kính mát đen che gần nửa khuôn mặt, căn bản không thể nhận ra đó là ai, nhưng chỉ một mắt Ngữ Ca đã biết, đó là Kiều Hiểu Kiều.

Cách nhau con đường ngựa vằn, cô không thấy được biểu cảm trên gương mặt của đối phương, nhưng cái cảm giác lạc lõng và cô đơn tỏa ra từ Hiểu Kiều, cái cảm giác khiến Ngữ Ca nhói đau trong lần gặp trước đã mãnh liệt hơn trong ngày hôm nay, toàn thân Kiều Hiểu Kiều đều toát ra một sự xa rời, nó khiến trái tim Cận Ngữ Ca như bị siết lại, cô dừng hẳn mọi hành động, thần thờ tại chỗ.

Hai người đứng nhìn nhau từ xa, cách nhau giữa dòng xe và dòng người. Tiếng còi inh ỏi không ngừng khuấy động tâm thần khiến người ta cơ hồ quên mất phản ứng vốn dĩ phải có. Cận Ngữ Ca nhìn thấy, Kiều Hiểu Kiều đang từ từ cúi thấp đầu.

Trước đây, sau mỗi cuộc tranh cãi, hay những lúc Kiều Hiểu Kiều không thể không khuất phục, cô cũng sẽ cúi thấp đầu với nét mặt u uất như thế. Cận Ngữ Ca ghét nhất là động tác này của cô, so với một Kiều Hiểu Kiều cãi nhau long trời lở đất, thì trạng thái cúi đầu này mang sức sát thương lớn gấp trăm nghìn lần.

Một chiếc xe buýt đầy quảng cáo màu đỏ lướt tới, từ từ lấn bánh qua ngã tư, che khuất tầm nhìn của họ. Ngữ Ca bắt đầu khần trương, cô nôn nóng ngóng nhìn. Thế nhưng, chờ khi xe đã chạy qua thì bên dưới cột đèn giao thông, đâu còn ai nữa.

Tiến nhanh lên hai bước, lại dừng lại, Cận Ngừ Ca tìm kiếm xung quanh, song chẳng còn thấy bóng dáng ấy, dường như chỉ trong tích tắc, Kiều Hiểu Kiều đã biến mất khỏi thế giới của cô.

Tùy Hân không nhận ra Hiểu Kiều, vì vậy khi thấy Ngừ Ca thờ thần người, cô chỉ kỳ lạ mà hỏi:

“Ngừ Ca, sao thế?”

Cận Ngừ Ca cố đè nén cảm xúc, quay lại miễn cưỡng cười đáp, “Không sao.”

Nói xong bèn lái xe đậu vào bãi đỗ, rồi dắt Tùy Hân đi vào quán.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Le lói

Tùy Hân tưởng người nhỏ nhắn, ngày thường khi đi giày cao gót, cô có thể đạt đến chiều cao trung bình của phái nữ, nhìn sơ sẽ không cảm thấy lạ. Giờ đây chân đang bị thương, đương nhiên không thể mang giày gót cao, Cận Ngừ Ca phải khom người xuống mới đỡ được cô. Đại tiểu thư ngày thường đi ra có xe vào nhà có ghế, không có dịp rèn luyện thể lực, vậy nên chặng đường này khó khăn vô cùng.

Nhờ sự giúp đỡ của người phục vụ, cuối cùng Tùy Hân cũng được yên vị tại chỗ. Cận Ngừ Ca thẳng người lên giải tỏa cho sóng lưng ê ẩm, ánh mắt không cam tâm vẫn tiếp tục nhìn ra ngoài, kết quả không thấy người muốn thấy, trái lại bắt gặp vài bóng người lén la lén lút. Biết rõ đó là những kẻ nấp bên ngoài Cận Thị để moi tin lá cải, Cận Ngừ Ca chỉ lờ mờ một cái rồi cũng chẳng thêm bận tâm, Tùy Hân chỉ định đến đây cũng chỉ là muốn như vậy thôi, với tần suất xuất hiện trên mặt báo hiện nay, có thể nói những người trong ngành không còn ai không biết đến cô nữa, nghe nói cô đã là chủ quản của chuyên mục nào đó trong tòa soạn “Đoạt Kim”.

Ngừ Ca không có tâm tư quan tâm những thứ này, cô đồng ý ra đây với Tùy Hân chỉ để hỏi rõ chuyện xảy ra trong đêm đó, những việc khác không nằm trong phạm vi xem xét của cô. Tùy Hân chọn món ăn và món uống, còn cô thì gọi cho mình một tách cà phê.

Ký giả Tùy dường như rất có hứng chí, nét mặt khi ăn vô cùng hưởng thụ. Cận Ngừ Ca kiên nhẫn chờ đợi, cô đã nói rõ mục đích của mình rồi, không cần thiết phải lặp lại lần nữa. Tùy Hân cũng nhận thấy Ngừ Ca không mấy vui vẻ khi đi với mình, ăn được vài miếng thì cô ngước mặt lên.

“Thật ra hôm ấy, mình cũng không thấy rõ toàn bộ sự việc.”

“Vậy thì chỉ cần nói những gì cô thấy.”

“Hôm ấy mình đã lên vào trong từ khu nhà phụ, khi leo vào cánh cửa sổ ở lầu 2 thì Kiều cảnh quan đã lên lầu 3 và đang đàm phán với Khương Quý.”

Cận Ngừ Ca lắng nghe những gì Tùy Hân nói, không xen vào lời nào.

“Mình không dám lên đó, chỉ đứng nghe từ bên dưới. Có lẽ vì muốn cứu ông già nhà bạn, mình nghe Kiều cảnh quan nói với Khương Quý: Nếu như anh giết chết tôi...” Tùy Hân chợt dừng lại, ngước lên nhìn Cận Ngừ Ca với ánh mắt đầy hàm ý rồi mới tiếp tục: “Sẽ khiến cho Cận Ngừ Ca đau khổ suốt đời.”

Ngừ Ca vốn dĩ rất điềm tĩnh, vừa nghe đến đây thì hai mắt bất chợt mở to, cô nhìn Tùy Hân như không dám tin vào những gì mình vừa nghe được, câu hỏi chưa qua chọn lọc thì đã vọt ra:

“Sao cơ?!”

“Kiều cảnh quan nói...”

“Được rồi cô không cần nói nữa,” Cận Ngừ Ca như bừng tỉnh lại, lập tức ngắt lời của đối phương, sắc mặt trở nên khó coi, hơi thở gấp rút, ánh nhìn hỗn loạn, bờ môi run cầm cập, đây là một sự thất thái hiếm xuất hiện ở cô.

Cô biết, Kiều Hiểu Kiều nhất định là vì muốn bảo vệ Cận Ân Thái. Nhưng bất kể nguyên nhân là gì, lời nói này xuất phát từ miệng của Kiều Hiểu Kiều nói sao cũng mang một sức sát thương quá lớn đối với cô. Cô phí tận tâm tư bảo vệ Hiểu Kiều bảo vệ cho tình cảm này, đến cuối cùng chỉ đổi lấy một câu đau khổ cả đời nhẹ tênh của đối phương.

Miền cưỡng nờ ra một nụ cười, Cận Ngừ Ca không dám tin giọng của mình đang run lên,

“Ừm, cậu ấy... chính là vậy đấy, cô sẽ không tưởng tượng ra được đâu... Đến một lúc nào đó cậu ấy lại thích giờ chứng, khi mới bắt đầu, tôi cũng suýt bị cậu ấy làm cho tức điên...”

Lời nói này, vừa như giải thích với Tùy Hân, lại vừa như lời oán trách yêu của một người phụ nữ hạnh phúc, song trạng thái của Cận Ngữ Ca lúc này, không có hình bóng của hạnh phúc.

Trái lại, Tùy Hân rất bình tĩnh, cô nhìn Cận Ngữ Ca một lúc rồi bất chợt nói bằng giọng điệu khinh khi:

“Cô cảnh sát đó có gì tốt?”

Ngữ Ca nhìn sang chỗ khác, cô cầm tách cà phê lên hóp một ngụm, điều chỉnh lại cảm xúc của mình. Sau đó lại nở một nụ cười, nụ cười lần này hiển nhiên là đã mạnh mẽ hơn lúc này.

“Cái tốt có thể miêu tả bằng lời chỉ là những thứ bề ngoài. Bất kể cậu ấy tốt hay không, tôi cũng không có lựa chọn nào khác.”

“Ngữ Ca, mình cảm thấy...”

“Được rồi, hôm nay dừng ở đây.” Cận Ngữ Ca một lần nữa ngắt lời đối phương, “Có việc gì lần sau chúng ta sẽ nói. Thật ngại quá, tôi xin phép đi trước, tôi sẽ gọi tài xế đến đưa cô về.”

Nói một hơi hết những lời này, Ngữ Ca như muốn trốn chạy vậy, cầm túi xách lên là đi ngay.

Tùy Hân cứ mãi theo dõi bóng hình của Cận Ngữ Ca, mãi đến khi thấy cô băng qua đường đi vào tòa nhà Cận Thị, cô mới nở một nụ cười bất cần, khẽ lắc đầu, tiếp tục thưởng thức mỹ vị của mình.

Cận Ngữ Ca vừa quay về phòng làm việc đã đóng sầm cửa lại, vứt giỏ xách qua một bên, hai tay chống trên mặt bàn, cắn răng hít sâu, cô nỗ lực bình phục tâm trạng nhưng vẫn không dập tắt được cơn giận và nỗi phẫn hận trong lòng. Nhìn lên mặt bàn chỉnh tề, khí huyết bỗng từ đâu xông lên đầu, cô hất tay quét hết mọi thứ trên bàn xuống đất, hồ sơ, dụng cụ, và cả màn hình vi tính tức thì rơi rớt bừa bộn.

Cô thư ký nghe thấy động tĩnh lớn, dẫu cho có phần sợ hãi, nhưng cô càng sợ Cận Ngữ Ca sẽ xảy ra chuyện gì hơn, bèn cầm đầu đẩy cửa vào trong. Không chờ cô hỏi chuyện gì thì Cận Ngữ Ca đã quát:

“Ra ngoài!!”

“Cận tổng...” Cô thư ký trẻ giật mình, Cận Ngữ Ca ngày thường tuy lạnh lùng, nhưng chưa bao giờ lớn tiếng với nhân viên, càng không có chuyện hất tung đồ đạc như vậy, trạng thái này thật sự chỉ mới thấy lần đầu.

“Cút ra ngoài!!” Ngữ Ca thật sự đã bùng nổ, cô quay lưng với cô thư ký, quát thêm một lần nữa với thanh âm cao hơn.

Thư ký không dám nói nhiều, vội vã đóng cửa lui ra. Chỉ để lại một mình Cận Ngữ Ca cúi gằm đầu trong dáng vẻ thất bại.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, ngày hôm sau, tạp chí lại đăng tin Cận Ngữ Ca và Tùy Hân không màng thương thích cùng uống cà phê. Trong phòng làm việc của tổ trọng án 3, Hoắc Bân lửa giận hừng hực, cầm luôn tờ báo lên xé tung nó ra rồi vứt thẳng vào sọt rác bên cạnh.

“Fuck!! Đúng là người trước trồng cây người sau hái quả!!”

Vệ Kiến Đông đang ngã lưng trên sofa xụ mặt khiêu nại:

“Nè! Tôi còn chưa xem đó! Tạp chí mới mua mà!”

“Xem xem xem! Xem cái đầu anh!!”

“Chẳng phải sếp* đã mất tích lâu rồi sao, còn xem gì nữa?”

(Chú thích: sếp cũng có nghĩa là “người dẫn đầu”, trong tiếng Trung Quốc có cách gọi tắt là “đầu”, vì vậy ở đây khi nghe “cái đầu”, Vệ Kiến Đông mới trả treo lại như thế)

Lưu Trung Bảo nhìn Hoắc Bân, ông hỏi: “Chẳng phải hôm qua cậu đã đi tìm Tiểu Kiều à? Thế nào rồi?”

“Không gặp được.” Hoắc Bân xoa xoa râu trên cằm rồi nói tiếp, “Điện thoại không mở, gõ cửa không có người đáp, tôi lại không dám đến nhà ba mẹ sếp để thăm thính, lỡ như cô ấy không nói với gia đình chuyện bị xử phạt, tôi tới đó thì khác nào lộ tẩy?”

“Sếp chúng ta bị sao thế nhỉ? Có ý kiến thì cứ viết báo cáo lên trên, sao lại né tránh, vậy là ý gì chứ?” Vệ Kiến Đông cảm râm, “Chưa kể lần này lão Vương béo cũng đâu phải có ý xử phạt, chỉ làm vậy để bịt miệng người ngoài thôi mà.”

“Hầy!” Lưu Trung Bảo thở dài, “Tiểu Kiều làm gì mà nuốt trôi cục tức này, lần trước bị đình chức nó đã cảm thấy mất mặt lắm rồi, giờ lại thêm lần nữa chắc chắn là chịu không nổi rồi.”

“Ta nói con người bây giờ đây, toàn là ăn cháo đá bát. Thử coi sắp chúng ta không cứu cô ký giả kia xem, nổ chết thì thôi, chắc chắn sẽ không như ngày hôm nay.”

Vồ Khoan lật tờ báo ngày sang trang khác, mắt không rời báo.

“Thì đó, té gãy chân với nổ văng lên trời, cái nào nghiêm trọng hơn? Có thấy vết thương trên mặt sắp hôm đó không, nếu không vì cứu cô ta thì đã sớm thoát ra ngoài rồi.”

“Vậy mà cuối cùng vẫn bị khiêu nại. Ai nghe vào mà không tức? Đã giới nghiêm không cho vào rồi mà còn nhiều chuyện, cứu cô ta mà còn bị mang họa.”

Đại Vệ vừa lên mạng xem đồ dùng của trẻ sơ sinh vừa lau bầu. Hiện giờ tổ trọng án 3 đều ngồi chờ lệnh, cũng có nghĩa là: ăn không nhân rồi.

“Nhưng bỏ chúng ta như vậy cũng đâu phải là cách, trước đây sắp đâu có như thế.”

“Bỏ đi, tâm trạng của Tiểu Kiều không tốt, chúng ta hãy thông cảm một chút. Chờ vài ngày nữa xem.”

Lưu Trung Bảo đứng ra khuyên bảo, xem như tạm thời chán an F4. Song trong lòng ông cũng không khỏi thắc mắc, Kiều Hiểu Kiều rốt cuộc đã bị sao thế này?

Hoan Nhan “áp giải” Âu Dương sang đất nước lá phong để xử lý vết sẹo khó coi trên mặt của cô. Kết quả tuy không vừa ý lắm, nhưng nói sao cũng thuận mắt hơn. Nhị tiểu thư nhớ nhà, thế là lại vội vàng quay về. Ngờ đâu về đến nơi cô mới phát hiện Cận Ngữ Ca và Kiều Hiểu Kiều không những chưa làm lành mà còn tiến triển ngày càng căng thẳng. Nhị tiểu thư xoa cằm suy nghĩ một lúc, quyết định phái Âu Dương ra ngoài thăm dò tình hình.

Cận Ngữ Ca bị Kiều Hiểu Kiều làm cho ăn ngủ không yên, Hoan Nhan sợ chị mình sẽ tức đến phát bệnh, bèn kéo cô ra ngoài thư giãn. Ngờ đâu vừa ngồi xuống chẳng bao lâu, Cận Ngữ Ca chưa nói được bao nhiêu câu thì Tùy Hân đã lại âm hồn bắt tẩn mà xuất hiện.

Chân của cô đã gần khỏi hẳn, tâm trạng dường như cũng rất đẹp, cô mỉm cười bước đến chào hỏi Cận Ngữ Ca. Ngữ Ca giờ đây đã hoàn toàn vô cảm với con người này, nên cũng không có cái gọi là phiền toái hay ghét bỏ, vậy nên “mặt nạ” lại được đeo lên, quay về trạng thái ứng phó xã giao.

Thời tiết bên ngoài rất nóng, Cận Ngữ Ca mặt quần công sở ổng nhỏ chín phân màu gạo, chân bắt chéo để lộ phần gót chân trắng mịn, cô ngồi điềm đạm trên sô-pha. Tùy Hân vờ như lướt nhìn qua, hoàn toàn phớt lờ sự xa rời của Cận Ngữ Ca, trái lại còn rất tự nhiên mà đến gần trò chuyện với Hoan Nhan. Cận Hoan Nhan vốn đang dựa vào người chị của mình, nhìn thấy người ngoài bên hạ chân xuống ngồi đang hoảng, cô vừa ứng phó Tùy Hân, vừa quan sát phản ứng của chị mình.

Khác với sự nồn nóng muốn hỏi rõ sự tình trong lần gặp trước, Cận Ngữ Ca của hôm nay lãnh đạm xa rời, cơ hồ là không nhìn đến cô. Những câu nói của Tùy Hân đều bị Hoan Nhan hơ hơ ha ha ứng phó cho qua, cô thì ngay cả mí mắt cũng không nhích một cái. Tùy Hân cảm ly nước của mình lên hớp một hơi rồi nói:

“Ngữ Ca, mình đến tìm bạn là muốn nói rõ sự việc lần trước.”

Cận Ngữ Ca nhìn sang bên cạnh, “Không cần nữa, chuyện của chúng tôi, chúng tôi sẽ tự giải quyết.”

“Bạn không cảm thấy, bạn nên dời tầm nhìn ra khỏi nơi chật hẹp ấy và để mắt một nơi rộng lớn hơn sao?”

Ngữ Ca nhìn cô, song lại chẳng nói lời nào, nhị tiểu thư cong môi như muốn cười lại như không cười, hoàn toàn là tâm thái đang xem kịch.

“Thế giới này không phải chỉ có một mình Kiều Hiểu Kiều, tình cảm cũng không phải là đơn sắc, không cần thiết phải mang tất cả của mình đổ hết vào một người không xứng đáng. Có lẽ một khi tiến ra bước này, bạn sẽ phát hiện, thì ra, cô ấy không tốt như bạn đã tưởng.”

Tùy Hân nói theo phong cách trữ tình của những tờ tạp chí rẻ tiền, vô cùng ăn khớp với con người của cô. Cận Ngữ Ca vẫn giữ nguyên tư thái ung dung kiêu như trời sập xuống cũng chẳng hề gì, từ đầu đến cuối đều không có ý định trả lời đối phương. Trái lại là Hoan Nhan, cô phì cười, rồi tình cờ nhìn thấy Âu Dương đã xuất hiện tự lúc nào. Đứng ở phía sau ghế sô-pha của Tùy Hân, Âu Dương cúi đầu nhìn chăm chăm vào con người đang nói không ngừng nghỉ ấy.

Âu Dương Thông rất ít khi tỏ ra nét mặt nghiêm túc như thế, hiển nhiên là cô đã nghe thấy lời nói của Tùy Hân. Tia nhìn âm hiểm hiện lên trong đôi mắt của cô khiến Hoan Nhan cũng phải sửng sốt.

“Ký giả Tùy, cô làm chuyện trái đạo lý như thế không sợ bị sét đánh sao?”

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Lâm li

Nghe thấy câu nói này, Cận Ngữ Ca ngược mắt lên, trông thấy nét mặt của Âu Dương Thông.

Tùy Hân giật thót tim, hiển nhiên là cô không ngờ lại có người đứng sau lưng mình mà còn bất ngờ lên tiếng. Vừa quay người lại đã gặp ngay ánh mắt đang tia vào mình từ trên cao của Âu Dương Thông, cả người cô dọn cả da gà.

Tuy nhiên, kinh nghiệm lăn lộn trong nghề nhiều năm đã tôi luyện cho cô khả năng che giấu cảm xúc thật. Cô nhanh chóng quay mặt lại, tỏ vẻ suy nghĩ rồi từ từ mở lời:

“Vị này là...”

Nét mặt Âu Dương Thông lạnh băng, không thèm trả lời câu hỏi của cô, hoặc căn bản là chẳng hề xem cô ra gì, cô chỉ nhìn sang Cận Ngữ Ca, giọng nói trầm xuống:

“Hiếu Kiều... có chuyện thật rồi.”

Ánh mắt của Cận Ngữ Ca đột nhiên trở nên sắc bén, câu nói này đã ứng chứng cho nỗi lo lắng của cô bao ngày qua, nhưng cô lại không đoán được cái gọi là “có chuyện” này là đến một mức độ nào. Nỗi hoảng sợ rình rập ấy khiến Ngữ Ca không dám lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Âu Dương, chờ đợi những lời tiếp theo của cô.

Hoan Nhan cũng khản trương lên hẳn, Âu Dương xưa nay luôn tỏ ra biếng nhác, không xem trọng việc gì cả, lần này cô nghiêm túc đến thế, sự việc chắc chắn là không đơn giản.

“Tin từ phía Bộ Công an là sau khi bị xử phạt, Hiếu Kiều không còn đi làm nữa, mọi người đều ngỡ cô ấy đang giận lẫy. Tôi muốn tìm cô ấy trò chuyện, nhưng điện thoại không có người nghe, đến nhà thì lại không ai mở cửa.”

“Có thể cô ấy chỉ là...”

“Im miệng!!”

Cận Ngữ Ca ngắt lời Tùy Hân, đây là lần đầu tiên cô dùng thái độ không lưu tình như thế đối với cô ký giả này, ngữ điệu vô cùng sắc lạnh.

Âu Dương do dự một lúc mới tiếp tục những gì cần nói.

“Nhưng rõ ràng là cô ấy đang ở trong nhà, tôi đã nghe thấy tiếng điện thoại reo từ bên trong. Vì vậy, tôi đã tự mình mở cửa đi vào.”

Đây vẫn chưa phải là trọng điểm, hai chị em Ngữ Ca đều không dám xen vào, không khí như bị bao trùm bởi sự khản trương. Cũng trong lúc này, sắc mặt của Tùy Hân chợt tối lại, ánh mắt vô hồn bất định.

“Cô ấy đích thật đang ngồi trong nhà, không đeo tai nghe, cũng không phải đang ngủ. Tôi mở cửa đi vào, cô ấy không có chút phản ứng nào. Mãi đến khi tôi đã đứng ở trước mặt, cô ấy mới phát hiện sự hiện diện của tôi, và lại dường như còn có chút hoảng hồn...”

Nói đến đây, Âu Dương đã ngưng lại. Sắc mặt Cận Ngữ Ca từ từ trắng bệch, bàn tay đặt trên đầu gối đang run lên trong vô thức. Với trí thông minh của cô, chỉ cần nghe đến đây đã đủ hiểu chuyện này là thế nào. Nhưng cô vẫn mang một tia hy vọng mong manh, tâm lý này khiến cô quyết giữ im lặng, im lặng một cách cẩn trọng, cô vẫn chờ đợi người khác đưa ra lời tuyên phán cuối cùng.

Âu Dương ngỡ rằng cô sẽ tự mình nói ra kết luận, nhưng Cận Ngữ Ca lại chỉ nhìn cô. Trầm ngâm lại trầm ngâm, cuối cùng vẫn phải nhẫn tâm nói ra.

“Trong lúc bom nổ... thánh giác của Hiếu Kiều bị... hủy rồi...”

Cận Ngữ Ca đứng phắt dậy, hai mắt tròn tròn, vẫn nhìn Âu Dương như không tin tưởng. Âu Dương nhìn sang chỗ khác, mím chặt môi, không nói thêm nữa.

Hơi thở dần trở nên gấp rút, Cận Ngữ Ca chỉ lạng người vài giây thì đã cầm giỏ xách lên bước nhanh ra ngoài. Hoan Nhan cũng trầm mặt đuổi theo. Âu Dương đứng tại chỗ nhìn Tùy Hân và cười lạnh nói:

“Ký giả Tùy, chuyện thánh giác của Hiếu Kiều bị tổn thương, cô đã biết ngay từ đêm đó rồi chẳng?”

Đối với người phụ nữ có thân phận không rõ ràng nhưng lại toát ra cảm giác khiến người khác lạnh lẽo này, Tùy Hân có hơi ngần ngại, bèn trả lời một cách hàm hồ:

“Tôi không chắc, làm sao dám nói bừa, hơn nữa...”

“Hiếu Kiều bị thương là vì cứu cô, còn cô thì quay ngược lại khiêu nại cô ấy, nếu để Cận Ngữ Ca biết được...”

Âu Dương không nói tiếp, nụ cười lạnh bên khóe môi đã nói rõ mọi chuyện.

“Hãy tự mà lo đi.” Nói hết những chữ này, cô cũng quay người chạy theo ra ngoài. Một mình Tùy Hân cứng đờ tại chỗ, đến cuối cùng, đôi mắt ấy mới lộ ra nỗi sợ hãi.

Không ai nói gì trong suốt chặng đường này, Cận Ngữ Ca siết chặt bàn tay, móng tay trắng bệch do bấu mạnh. Cô không dám hỏi gì cả, ngay trong lúc này, cô chỉ muốn nhìn thấy Kiều Hiểu Kiều.

Hoan Nhan chốc chốc lại quay sang nhìn chị của mình, quan sát từng chi tiết trên mặt của Ngữ Ca. Không biết rõ sự tình thì càng không thể nói gì, vậy nên chỉ ngồi yên tĩnh bên cạnh chị. Âu Dương nhìn ra ngoài cửa sổ, tay bốn cọt với món đồ chơi bằng kim loại, hết như một người ngoài cuộc.

Xe vừa dừng ở dưới nhà Hiểu Kiều thì đúng lúc có một người thanh niên định đi vào. Cận Ngữ Ca, một người ngày thường rất ít va chạm da thịt với người xa lạ đã đẩy luôn chàng thanh niên ra rồi đi nhanh lên lầu. Người đàn ông ngược lên định chửi rủa thì nhìn thấy nhóm người Ngữ Ca, lập tức im bật.

Vừa đến trước cửa nhà thì Cận Ngữ Ca liền đập cửa, tiếng “đùng đùng” vang vọng trên hành lang. Hoan Nhan đi ở phía sau vội chạy tới ngăn cô lại,

“Chị! Đừng như vậy, chị hãy bình tĩnh lại.”

Cận Ngữ Ca thờ hờn hờn, ánh mắt thẳng đơ, khoang mắt đỏ hoe. Cô hít sâu một hơi, khàn giọng nói:

“Âu Dương, phiền cô mở cửa.”

Âu Dương Thông nhìn cô, thờ dài nặng nề, món đồ chơi bằng kim loại được cô đút vào ổ khóa, xoay vòng vài cái thì cửa đã mở ra. Cận Ngữ Ca không hề chần chừ, đẩy cửa là xông thẳng vào trong.

Tại phòng khách, tivi đang mở, đầu DVD ở bên cạnh cũng chớp chớp luồng sáng yếu ớt, người phụ nữ trong màn hình đang làm động tác phát âm rất khoa trương, bên cạnh còn có dòng chữ – “Luyện Nhìn Khẩu Hình”. Hiểu Kiều ngồi trên ghế sofa, đối lưng với cửa ra vào, lưng cong vòm, khuỷu tay chống trên đầu gối, mắt dán chặt vào màn hình.

Trông thấy bóng lưng ấy, Cận Ngữ Ca mới dừng hẳn mọi động tác, chỉ biết đứng ở sau lưng Hiểu Kiều, nhìn thơ thẩn vào con người ấy.

Hoan Nhan muốn đi vào theo nhưng đã bị Âu Dương Thông giữ lại, cô nhường mảy lên, lắc lắc đầu. Nhị tiểu thư không muốn nghe theo, nhưng cũng hiểu lúc này không thích hợp có người ngoài xen vào, bèn quay lại nhìn chị gái và Hiểu Kiều, chu môi, rất không tình nguyện mà để yên cho Âu Dương kéo mình ra ngoài, đồng thời không quên nhẹ tay khép cửa cho người bên trong.

Hiểu Kiều không hay biết gì đối với những việc xảy ra sau lưng mình, chỉ nỗ lực xem khẩu hình của người phụ nữ trong màn hình, đoán xem nó biểu thị cho ý gì. Cận Ngữ Ca tiến lên từng bước chậm rãi, càng đến gần tim càng nhói đau, phía dưới chiếc áo thun mỏng ngày hè, xương sống của Kiều Hiểu Kiều hằn lên tựa như con dao ghim vào mắt cô.

Kiều Hiểu Kiều chau mày không hiểu, tay cầm cái điều khiển tua trở về, cứ thế xem đi xem lại. Mãi đến khi Ngữ Ca đã đi tới bên cạnh mình, cô mới biết trong nhà có thêm một người từ lúc nào. Hiểu Kiều quay lại trong sự kinh ngạc, song khi phát hiện đối phương là Cận Ngữ Ca, cô chỉ biết sững người.

Tóc đã dài hơn một chút, gò má hơi hóp vào. Ánh mắt mà Ngữ Ca nhìn cô hỗn loạn và phức tạp, cái cảm xúc hòa lẫn giữa nỗi phẫn hận, xót xa, tương tư và bị thương xông kích vào nhau khiến cô suýt ngã quỵ. Khoang mắt dần sống sánh nước, bàn tay nắm chặt đang run lên cầm cập.

Bốn mắt giao nhau, Kiều Hiểu Kiều sau một lúc sững sờ thì khẽ thờ dài, mặt mày nhăn nhó rồi nói bằng giọng vừa bất lực vừa oan ức:

“Cái này khó học quá à...”

Cảm xúc tích tụ bấy lâu của Cận Ngữ Ca triệt để bị châm lửa bởi câu nói này, cô cắn răng gờ cao giò xách trong tay, cứ thế mà giáng vào người Kiều Hiểu Kiều.

Trong mắt Hiểu Kiều mang nỗi sợ hãi, chỉ biết đưa ngang tay chống đỡ theo bản năng. Nhưng Cận Ngữ Ca không hề nhượng bộ, từng bước tiến ép, cử động kịch liệt này khiến cho dòng lệ bị kìm nén bấy giờ tuôn trào như được giải phóng, cô cũng không màng lau đi. Hiểu Kiều bị ép đến rời khỏi sofa, lui dần nấp dần. Ngữ Ca vẫn không chịu buông tha, cuối cùng ép đối phương lui đến chân tường, không còn lối trốn chạy, Hiểu Kiều ôm đầu ngồi xuống, buông tiếng khóc nức.

Ngữ Ca dừng tay, đứng trước mặt Hiểu Kiều cùng khóc với cô, nước mắt không ngừng lăn xuống gò má. Bờ vai run rẩy, tiếng nức nẹn ngào, Ngữ Ca từ từ ngồi quỳ xuống đất, ngón tay luồn vào mái tóc xoắn quen thuộc, giữ lấy, bắt Hiểu Kiều ngược lên nhìn mình, cô hận đến khó bật thành lời.

“Kiều Hiểu Kiều, khiến mình đau khổ suốt đời thì có lợi gì cho cậu? Hừm?!”

Kiều Hiểu Kiều ngẩng cao đầu ngã ra vách tường, gương mặt đầm lệ, không ngừng thút thít, giọng khàn khàn nói không rõ ràng,

“Ngữ Ca, mình không nghe thấy... mình không nghe thấy...”

“Không nghe được thì không cần mình nữa ư? Phải vậy không?! Kiều Hiểu Kiều, cậu muốn mình moi tìm ra cho cậu xem thì cậu mới hiểu đúng không?!”

Gìong của Cận Ngừ Ca như bị vỡ tan, sự kích thích đột ngột và sự mất kiểm soát trong cảm xúc khiến cô quên bèn trạng thái vững trọng thường ngày. Người ở trước mặt đây, cô phí tận tâm tư bảo vệ, nghĩ đủ trăm phương ngàn kế, kết quả tính sai một ly vẫn phải đi đến hậu quả này, cuối cùng người bị thương vẫn là đối phương.

Kiều Hiểu Kiêu nhìn cô, chỉ biết lắc đầu nói trong nghẹn ngào:

“Ngừ Ca cậu đừng nói nữa... mình không nghe thấy... bác sĩ nói một thời gian sau sẽ khỏi, nhưng đã bao nhiêu ngày rồi, mình vẫn không nghe được gì cả... cậu, cậu biết không? Lúc họ phạt mình, mình còn cười ấy chứ... mình chẳng biết họ đang nói gì cả... Ngừ Ca...”

Nước mắt ràn rụa lăn dài trên mặt, lăn xuống cằm. Ánh mắt xưa nay luôn sáng sủa và kiên định của Kiêu Hiểu Kiêu, giờ đây lại yếu đuối đến không chịu được một cú hích. Mỗi một tiếng nấc nơi cổ họng cũng như một lần ghi chặt trái tim của Ngừ Ca, tiếng nấc tiếp nối khiến hơi thở cũng khó mà điều hòa. Cận Ngừ Ca bắt đầu hối hận vì sự mạnh bạo của mình lúc này, cô vội ngừng cao đầu, chớp chớp mắt để những giọt lệ kia trở vào bên trong, lặng lẽ bình phục lại cảm xúc. Cánh tay đang giữ đầu của Hiểu Kiêu chuyển thành cái ôm, nhẹ nhàng vuốt lưng cô, an ủi cô.

Kiều Hiểu Kiêu vui đầu vào người Ngừ Ca, khóc một trận sảng khoái. Đã kìm nén quá lâu quá lâu rồi, nỗi sợ và tuyệt vọng cứ mãi đè nén khiến cô cơ hồ sụp đổ. Không dám nói từ bỏ, cô chưa bao giờ nghĩ đến kết quả đó, bởi cô luôn tin rằng, chỉ cần vượt qua hết những trắc trở này, họ nhất định sẽ đón được hạnh phúc mà họ muốn nắm giữ. Nhưng tai nạn bất ngờ đã thiêu trụi niềm tin của cô, cô bắt đầu hoang sợ, bắt đầu dao động, nếu Ngừ Ca không đến, cô thật sự vẫn chưa biết phải đối mặt với người mình yêu như thế nào.

Khi Cận Ngừ Ca về đến nhà thì trời đã rất muộn, bắt đầu từ lúc xuống xe cô đã nắm lấy tay Hiểu Kiêu, mười ngón đan vào nhau, giữ thật chặt. Đi một mạch vào tòa chung cư, lên tầng 19. Hiểu Kiêu rất yên tĩnh, cúi đầu đi hết chặng đường này, chỉ là thi thoảng sẽ lên nhìn qua Ngừ Ca. Khi cửa thang máy mở ra, Hiểu Kiêu buông lỏng tay định để Ngừ Ca lấy chìa khóa, nhưng Cận Ngừ Ca không chịu, vẫn nắm chặt tay cô, chỉ dùng bàn tay còn lại mở túi xách.

Hiểu Kiêu thấy thế, rất tự nhiên mà dùng tay còn lại của mình đỡ lấy túi xách để Ngừ Ca mở dây kéo tìm chìa khóa, cả hai phối hợp ăn ý như hành động của chỉ một người. Cận Ngừ Ca bất chợt dừng lại, buông hết mọi thứ rồi giang tay ôm lấy Hiểu Kiêu.

Cánh tay siết lại, mặt xò vào cổ và mặt của đối phương, hơi thở và xúc cảm quen thuộc này khiến Cận Ngừ Ca kiêu nào cũng không muốn rời xa. Hiểu Kiêu có hơi bất ngờ, sau vài giây sững sờ, cô cũng từ từ giơ tay lên, từ từ, ôm lấy người trong lòng.

Hai vòng tay sau bao ngày xa cách, đã trùng phùng tại nơi quen thuộc, và duy trì rất lâu, rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Quặn đau

Khi Kiêu Hiểu Kiêu ngủ dậy thì đầu óc vẫn còn hỗn loạn, ngồi bần thần một hồi cô mới sực nhớ ra mình đang ở đâu.

Rèm cửa sổ hé mở, ánh bình minh rọi vào phòng rất sáng, hôm nay ắt hẳn là một ngày đẹp trời. Chiếc giường to và mềm mại phủ đầy hương thơm của Cận Ngừ Ca, Hiểu Kiêu vui mặt vào gối hít thật sâu, hít đã đời mới từ từ rời khỏi giường trong sự không nề.

Xỏ dép lê ra phòng khách, rất bất ngờ, Cận Ngừ Ca vẫn đang ở nhà. Cô đứng dựa nửa người bên cửa sổ, mắt hướng ra ngoài, tai nghe điện thoại. Hiểu Kiêu đứng giữa phòng khách, lặng lẽ dõi theo.

Nghe thấy động tĩnh, Ngừ Ca quay lại và nhìn thấy Hiểu Kiêu. Khóe môi cong lên một nụ cười cho biết cô đã thấy, sau đó nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, trở về phòng khách. Cận Ngừ Ca giang tay ôm lấy Hiểu Kiêu, đặt lên môi đối phương một nụ hôn buổi sáng. Hiểu Kiêu chớp chớp mắt rồi cũng mỉm cười. Ngừ Ca xoa xoa đầu cô, hỏi từng chữ một:

“Ngủ ~ có ~ ngon ~ không?”

Khẩu hình mở khoa trương hơn một chút, nhưng hoàn toàn không có cảm giác gượng gạo, trên mặt của Ngừ Ca là nụ cười ấm áp và dịu dàng, đôi mắt sáng sủa chứa đầy tình cảm. Còn Kiêu Hiểu Kiêu, xem ra bao ngày học tập cũng có chút thành quả, câu nói ngắn như thế cô đủ sức để hiểu, bèn gật gật đầu, sau đó chỉ chỉ về phía nhà vệ sinh, ra ý muốn đi rửa mặt.

Ngừ Ca hơi khựng lại một lúc, từ từ buông tay. Hiểu Kiêu quay người đi, nhìn bóng lưng ấy, cặp chân mày của Ngừ Ca dần chụm vào nhau, nghĩ ngợi gì đó.

Chờ khi Hiểu Kiêu bước ra cùng với quả đầu còn nhỏ nước và trạng thái tỉnh táo thì Cận Ngừ Ca đã điều chỉnh lại nỗi nghi hoặc của mình. Cô nắm tay Hiểu Kiêu đến bàn ăn, mỉm cười nhìn đối phương ăn sáng.

Động tác của Kiều Hiểu Kiều có hơi chán chừ, từ từ cầm bánh mì lên, quét tương đậu phộng, mỗi làm một động tác, cô đều ngược lên nhìn Ngữ Ca một cái. Sau khi hoàn thành các bước này, cô lại từ từ đưa vào miệng, do dự một hồi cuối cùng cô cũng gờ hai ngón trỏ và giữa ra làm thành dạng bộ hành, đi kèm với nó là nét mặt không hiểu.

Ngữ Ca hiểu ý của cô, Hiểu Kiều muốn hỏi vì sao cô không đến công ty. Cách biểu đạt như thế khiến cô có hơi không thoải mái. Nhưng niềm vui và cảm giác mãn nguyện của sự trùng phùng vẫn chưa tan biến, vì vậy cử động như thế của Hiểu Kiều có thể tạm thời bỏ qua, Ngữ Ca mỉm cười, chỉ tay về phía Hiểu Kiều, ý nói muốn ở cạnh cô.

Kiều Hiểu Kiều không có phản ứng gì, nét mặt ngờ ngác, không biết là có hiểu hay không, chỉ thấy cô cúi đầu chuyên tâm dùng bữa. Ngữ Ca đi lấy một ly sữa đặt trước mặt Hiểu Kiều, rồi lại tiếp tục yên lặng nhìn cô.

Trong một buổi sáng của ngày làm việc, dưới một tiết trời đẹp như thế, Kiều Hiểu Kiều một lần nữa đứng ở chính giữa phòng, nét mặt mơ màng. Bàn làm việc của Cận Ngữ Ca để đầy hồ sơ và dữ liệu, máy vi tính cũng đang mở, rất hiển nhiên là đang trong trạng thái làm việc. Thời gian làm việc là không được quý rầy, nguyên tắc này Kiều Hiểu Kiều đã biết từ mấy năm trước. Thế nhưng, cô phải làm gì đây?

Cận Ngữ Ca mở tủ kính, rút ra quyển sổ tay có trang bìa rất thanh tao, cô nắm tay Hiểu Kiều đến ngồi xuống sô-pha, vịn nắp bút ra, bắt đầu viết nhanh lên đó.

Ngón tay của Ngữ Ca vừa thon vừa dài, không gầy gò xương xẩu, cũng không tròn trịa đến mức có vòng xoáy, bút máy bọc da giữ trong tay, lướt đi rất nhanh, kiểu chữ Văn Đình từ từ hiện lên trên trang giấy, nét chữ xinh đẹp như chính con người cô.

Cậu hoàn toàn không nghe thấy à?

Kiều Hiểu Kiều đọc dòng chữ ấy xong thì ngược nhìn Ngữ Ca, khẽ gật đầu. Ngữ Ca biết câu hỏi thẳng thắn như vậy ít nhiều sẽ khiến Hiểu Kiều buồn, nhưng vấn đề này trước sau cũng phải giải quyết. Đặc biệt là đôi tai của Hiểu Kiều, chỉ khi tìm hiểu rõ tình trạng cô mới biết bước tiếp theo mình cần làm gì. Dù vậy, tia sáng tôn thương xẹt qua trong mắt của Hiểu Kiều vẫn đã khiến cô xót xa, Ngữ Ca vòng một tay qua ôm lấy cổ của Hiểu Kiều, hôn nhẹ lên mặt cô.

Hiểu Kiều miễn cưỡng nhồm miệng một cái, xem như nói mình không sao, ngón tay chỉ chỉ vào sổ ý bảo Ngữ Ca hãy tiếp tục. Ngữ Ca lại cúi xuống viết thêm một câu:

Có làm máy trợ thính chưa?

Hiểu Kiều chớp mắt, cô nhìn Ngữ Ca, rồi... lắc đầu.

Ngữ Ca vốn tưởng cô sẽ nói rõ sự tình với mình, ngờ đâu sau cái lắc đầu ấy thì Kiều Hiểu Kiều không còn động tĩnh gì nữa, chỉ cúi đầu nhìn thơ thẩn vào sổ tay của Ngữ Ca, im lặng. Ngữ Ca ngẫm nghĩ một lúc, viết tiếp:

Bác sĩ nói thế nào?

Với câu hỏi này thì Kiều Hiểu Kiều không thể gật đầu hay lắc đầu nữa, tuy nhiên, sau vài giây khó xử, mắt đảo qua đảo lại, Hiểu Kiều gờ tay ra muốn lấy bút và sổ tay của Ngữ Ca.

Cận Ngữ Ca phản ứng rất nhanh, lập tức rút tay qua một bên, mắt nhìn thẳng vào Hiểu Kiều, ý nghĩa bên trong không cần hỏi cũng biết, cô muốn nói: Cậu muốn làm gì?

Sự khó xử của Kiều Hiểu Kiều càng thêm rõ rệt, cô rụt rề rút tay lại, không dám nhìn Ngữ Ca. Nuốt nước bọt, bấy giờ mới từ từ mở lời:

“Bác sĩ... bác sĩ nói, có thể chỉ là tạm thời... cũng, cũng có thể là vĩnh viễn... phải chờ... chờ xem sao...”

Đây là kết quả chẩn đoán gì chứ? Cận Ngữ Ca cơ hồ muốn mắng người. Khi nói chuyện, Hiểu Kiều cố nén giọng của mình thấp xuống, trước mỗi một câu, cô đều phải suy nghĩ. Sáng sớm hôm nay Ngữ Ca đã tìm đọc dữ liệu liên quan đến vấn đề thính giác bị tổn thương sau tai nạn, cô phát hiện khả năng biểu đạt của Hiểu Kiều tuy vẫn chưa có gì đáng lo ngại, nhưng hiển nhiên đã bắt đầu xuất hiện chứng ngại ngôn ngữ.

Ngữ Ca không truy hỏi việc này nữa, mà đặt tiếp một câu:

Còn ai biết không?

“Mình có nói với mẹ... là bác sĩ nói, chỉ là tạm thời... người khác... không biết...”

Cận Ngữ Ca gật đầu, gấp sổ tay lại, không hỏi nữa. Bên nhau bao năm, không ai hiểu rõ hơn cô, bất kể là con thịnh nộ trong đêm đó, hay là sự trốn tránh trong những ngày qua, cũng chỉ là vì nỗi hoảng sợ do mất đi thính giác. Kiều Hiểu Kiều là một người mạnh mẽ và anh minh, bất cô phải một mình trải qua giai đoạn từ sợ hãi đến tuyệt vọng này, cảm giác ấy, không phải ai cũng hiểu được.

Ngữ Ca ở nhà với Hiểu Kiều mấy ngày, việc ở công ty nếu có thể hủy thì cô đều hủy, không thể hủy thì giải quyết qua điện thoại hoặc email. Trải qua phong ba lần trước, cô đã thừa cơ chinh đồn lại cơ cấu Hội đồng quản trị, giờ đây họ rất khó kìm không Cận Ngữ Ca, hoặc nói khác hơn, hiện giờ họ ngại nhiều hơn là chất vấn.

Lợi dụng thời gian này, Ngữ Ca đưa Hiểu Kiều đến bệnh viện, cô vẫn muốn lắng nghe ý kiến của chuyên gia. Mãi đến khi gặp được vị bác sĩ đã kiểm tra cho Hiểu Kiều lần trước, Ngữ Ca mới biết thì ra người ta nói với Kiều Hiểu Kiều: cách ba ngày phải đến tái khám một lần, phải theo dõi mấy lần mới có thể phán đoán mức độ bị tổn thương. Nhưng vì không nghe được, lại không muốn nghe bác sĩ tuyên bố tin dữ, thế là cô bỏ luôn không đến bệnh viện. Cận Ngữ Ca tức đến mức muốn mắng cô nhưng lại không nỡ, đành tạm gác cảm xúc qua một bên mà khuyên Hiểu Kiều kiểm tra thêm một lần nữa.

Sau khi hoàn thành hết các khâu kiểm tra, bác sĩ nói tình hình không mấy lạc quan, song cũng không nói là hoàn toàn không có cơ hội phục hồi, Cận Ngữ Ca lắng nghe từng câu nói của ông, trong lòng tự đưa ra một kết luận: Bác sĩ này không được.

Cả hai đến một bệnh viện khác, lại kiểm tra, sau đó, Cận Ngữ Ca gửi cả hai bản báo cáo cho bạn bè trong lĩnh vực Y học, nhờ họ tiến hành nghiên cứu và đưa ra một kết quả hội chẩn chính xác.

Thời gian còn lại, họ chỉ ở trong nhà. Hiểu Kiều không ngủ thì đọc sách, Cận Ngữ Ca thì nghe điện thoại, gửi email, sau đó cả hai sẽ cùng ra ngoài ăn gì đó, ngoài ra cũng không việc gì đặc biệt phải làm. Vài ngày sau, Ngữ Ca bắt buộc phải vào công ty, Hiểu Kiều không có ý kiến, buổi sáng khi Ngữ Ca ra cửa thì cô vẫn còn say giấc, lúc hôn tạm biệt Hiểu Kiều có tỉnh dậy một lúc, chờ Ngữ Ca đi rồi, cô lại tiếp tục ngủ.

Công việc tích tụ không ít, suốt buổi sáng Cận Ngữ Ca phải không ngừng họp, ký tên, thị sát công trường, không một phút rảnh rỗi. Sáng nay cô đã dặn thư ký không cần đặt cơm trưa cho mình, giờ nghỉ trưa vừa đến cô đã vào thang máy xuống thẳng bãi giữ xe rồi vọt qua Vạn Giang.

Hai mặn hai chay, một hộp cháo, cộng thêm vài món ăn kèm. Đầu bếp của Vạn Giang nghe nói tổng tài sẽ đích thân đến lấy phần ăn bèn không tiếc dùng hết chiêu thức mình có, làm toàn những món ngon. Thức ăn được gói trong chiếc hộp rất tinh tế, trong lòng Ngữ Ca rất vui, lấy xong là chạy nhanh về nhà cho ai đó ăn.

Nhưng, vừa mở cửa thì Cận Ngữ Ca đã sững người.

Kiều Hiểu Kiều đang ngồi trên sofa, hai mắt nhắm đờ.

Tivi không mở, sách cũng vứt ở một bên, Hiểu Kiều cong vòm sống lưng, ánh mắt hư vô không rõ đang nhìn về đâu, nét mặt thì mơ màng. Những ngày vừa qua, cái xuất hiện nhiều nhất trên gương mặt này chính là mơ màng, mông lung. Bất kể là làm gì, ở đâu, cô cũng luôn có vài lúc thả hồn trống rỗng như thế. Không làm gì, cũng không biết phải làm gì, nếu không đến lúc không có lựa chọn khác cô sẽ không mở miệng nói chuyện, so với Kiều Hiểu Kiều của trước đây, có thể nói là người của hai thế giới khác nhau.

Cận Ngữ Ca đè nén cơn đau nhói lòng, để đồ đạc trên tay xuống bàn, cô bước sang đó, ngồi lên phần tay cầm của ghế và vòng tay qua cổ ôm lấy Hiểu Kiều từ phía sau, chong càm trên đỉnh đầu của Hiểu Kiều. Cừ chỉ thân mật như thế trước đây rất ít, giờ đây lại có thể thay thế ngôn ngữ để biểu đạt tình cảm trong lòng. Cận Ngữ Ca không còn keo kiệt trong việc này, bất kỳ cơ hội nào cô cũng không bỏ qua, Kiều Hiểu Kiều của bây giờ, chính là đang cần cách thức an ủi này từ cô.

Kiều Hiểu Kiều hồi thần, nắm lấy bàn tay đang vát trên cổ của mình, vẫn không lên tiếng. Cận Ngữ Ca như người lấy quyền sở tay trên bàn trà, mở ra viết ngắn gọn:

Chiều nay theo mình vào công ty.

Hiểu Kiều nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, gương mặt mang đầy nghi vấn. Ngữ Ca nhìn cô, lại viết:

Sau này, mình đi đến đâu cậu theo đến đó.

Kiều Hiểu Kiều chau mày, nghĩ ngợi giây lát, rồi từ từ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Ngọt chát

Ăn xong bữa trưa, nghỉ ngơi một lúc thì Cận Ngữ Ca và Kiều Hiểu Kiều cùng đến công ty. Từ lúc xuống xe, Ngữ Ca đã nắm lấy tay đối phương, giờ đây, đối với họ mà nói, nắm tay là hành động vô cùng tự nhiên. Hiểu Kiều không có phản ứng gì, chỉ yên tĩnh và im lặng theo thói quen. Ra khỏi thang máy, rẽ qua vách tường, vài tia nhìn tức thì đồng loạt tập trung vào họ.

Hiện vẫn chưa đến giờ vào làm, thư ký của Cận Ngữ Ca đều đang quây quần trò chuyện với nhau, đột nhiên thấy tổng tài nắm tay một người bước vào, ai cũng không khỏi kinh ngạc. Trong số này, ngoài cô gái mới đến thế chỗ của Tiểu Quan ra thì những người khác đều đã từng gặp Hiểu Kiều, song lâu nay họ chỉ nghĩ đó là người bạn thỉnh thoảng đến thăm tổng tài mà thôi, chưa bao giờ thấy hai người có cử chỉ thân mật như vậy. Và trên thực tế, họ cũng chưa từng thấy Cận Ngữ Ca có biểu hiện tương đối thân mật với bất kỳ ai, dấu cho là Khương Quỳnh mà rất nhiều người đã tưởng chừng họ sẽ kết hôn, hay là Tùy Hân đã được đồn thổi trong thời gian trước.

Kinh ngạc là thế, nhưng chẳng ai lại không biết điều mà để lộ ra ngoài, người thông minh nhìn là biết ngay: Đây, mới đúng là chân mệnh thiên tử.

Hiệu Kiều mặc trên người áo màu xanh ngấn tay, quần dài màu gạo, trông sạch sẽ và tinh tảo. Vai kề vai đi cạnh Ngữ Ca, lướt qua hết những ánh nhìn đó, bình tĩnh và tự nhiên, hết như họ đã đi cạnh nhau vô số lần như thế. Ngữ Ca nghiêng mặt nhìn cô, khóe môi cong lên một nụ cười an tâm.

Sau khi căn dặn người mang thức uống giải khát vào thì Cận Ngữ Ca đóng cửa phòng làm việc lại. Rèm cửa trong phòng được hạ xuống một nửa, nhiệt độ vừa đủ thoải mái. Hiệu Kiều nhìn quanh phòng, vẫn như lúc xưa. Ngữ Ca để đồ đạc lên bàn rồi hỏi cô:

“Nóng ~ không?”

Hiệu Kiều lắc đầu, tay chỉ chỉ về kệ sách, “Minh... đọc sách, cậu làm việc.”

Cận Ngữ Ca cười nói, “Không ~ gấp.”

Một lúc sau, thư ký mang nước ép dưa hấu vào, Hiệu Kiều cần cần ống hút uống vài ngụm rồi đi sang kệ sách. Ngữ Ca thấy cô tự biết tìm việc làm thì cũng an tâm ngồi vào bàn làm việc.

Và như thế, trong buổi chiều của mùa hè, họ đã ngồi với nhau trong cùng một căn phòng, mạnh ai nấy làm việc mình. Cận Ngữ Ca vui đầu trong công việc, thỉnh thoảng ngước lên nhìn về phía Hiệu Kiều, nhưng mỗi một lần như thế, ánh mắt của cô và Hiệu Kiều đều bắt gặp nhau, dẫu rằng Hiệu Kiều lần tránh rất nhanh, nhưng... dù chỉ vậy thôi cũng kỳ lạ quá rồi chẳng.

Hiệu Kiều vẫn luôn nhìn cô ư?

Cận Ngữ Ca chau mày, bắt đầu để ý cử động của Hiệu Kiều. Chẳng mất bao lâu thì cô phát hiện, Hiệu Kiều không hề tập trung vào quyển sách trên tay mà chủ yếu là nhìn cô. Kiểu Hiệu Kiều không phải loại người rảnh rồi ngồi làm chuyện nhột như thế, điểm này cô hiểu rõ hơn ai hết. Vậy thì, cô ấy đang nhìn gì đây?

Cận Ngữ Ca cúp mắt suy nghĩ một lúc, lập tức hiểu rõ nguyên do bên trong.

Kiểu Hiệu Kiều sợ cô sẽ nói gì đó mà bản thân mình không nghe thấy, nên cứ mãi nhìn cô, chỉ cần môi của cô động đậy thì biết ngay cô đang nói chuyện, như vậy bản thân sẽ có thể phản ứng kịp lúc.

Nghĩ đến đây, Ngữ Ca lại ngước lên nhìn, trong mắt Hiệu Kiều thấp thoáng một nỗi bất an, Cận Ngữ Ca dừng công việc trong tay, đứng dậy bước sang đó.

Hiệu Kiều bắt đầu trở nên ngượng ngùng, Ngữ Ca càng đến gần thì cô càng bối rối, hết như một đứa trẻ vừa bị phát hiện ra bí mật vậy. Kiểu Hiệu Kiều miễn cưỡng nở một nụ cười,

“Sao... Sao thế?”

Ngữ Ca ngồi xuống cạnh cô, tay xoa xoa lên mái tóc xoăn. Sau đó, giống như vô số lần ở trước đây vậy, bàn tay từ từ di chuyển xuống vành tai. Nhưng, Kiểu Hiệu Kiều đột nhiên như bị gì đó đâm vào vậy, ngón tay của Ngữ Ca chỉ vừa chạm vào vành tai thì cô đã lập tức lánh ra xa.

Ngữ Ca sững người, tay vẫn dừng lại ở không trung, sự lẩn tránh này của Hiệu Kiều khiến tim cô giật thót lên. Trước đây, những lúc thân mật, cử chỉ như thế là rất bình thường, chỉ có cô không chịu biểu hiện, Hiệu Kiều nào có bao giờ né tránh. Song nỗi sững sốt chỉ duy trì trong tích tắc, có lẽ là vì vết thương ấy chẳng, nên Hiệu Kiều mới có phản ứng nhạy cảm như vậy. Nghĩ thế, Cận Ngữ Ca cẩn thận cất giấu sự lạc lõng của mình.

Đại khái là Hiệu Kiều cũng chỉ phản ứng theo phản xạ, ngay sau khi lánh xa thì cô liền cảm thấy không ổn, vội khấn trương nhìn Ngữ Ca, tiếp đó thì cúi đầu buồn bã, vui mặt vào người Ngữ Ca.

Cận Ngữ Ca dịu dàng ôm lấy cô. Chẳng bao lâu thì Hiệu Kiều mệt mỏi, cô giãn người ra, kê đầu trên đùi của Ngữ Ca, nhắm mắt thiếp đi. Ngữ Ca để yên cho cô ngủ, tay vuốt ve mái tóc, ánh mắt không dời khỏi Hiệu Kiều.

Cận Ngữ Ca cảm thấy may mắn, người trong lòng mình vẫn là người đó. Trải qua bao nhiêu năm, bao nhiêu chuyện, người ở bên cạnh vẫn là người của ban đầu, chưa từng khiến cô thất vọng, giúp cô tiếp tục duy trì niềm hạnh phúc này. Dẫu biết con đường phía trước không bằng phẳng, nhưng chỉ ít cô có một mục tiêu để phấn đấu. Tình cảm thuần khiết như trận tuyết đầu mùa trên đỉnh núi này của cô, đã tìm được bến đậu của nó mà không phải bị bất kỳ việc gì người gì làm ô ứ.

Thư ký gõ cửa bước vào, vừa định nói gì đó thì Cận Ngữ Ca đã giờ ngón trỏ lên đặt trước môi.

“Suyt ~”

Chẳng phải vì sợ Kiểu Hiệu Kiều sẽ nghe thấy, mà chỉ đơn giản là không muốn làm kinh động giấc mộng đẹp của người mình yêu.

Nhìn thấy Kiểu Hiệu Kiều nằm ngủ trên đùi của Ngữ Ca, cô thư ký trẻ cũng hơi giật mình, ngay sau đó liền rất hiểu chuyện mà hạ thấp giọng trình bày việc cần báo cáo. Sau đó lại rất chu đáo mà đi tới bàn làm việc mang hồ sơ, điện thoại và nước uống của Ngữ Ca đặt ở nơi mà cô có thể lấy, bấy giờ mới mỉm cười lui ra ngoài, và mãi đến hết buổi chiều hôm ấy, cũng không vào làm phiền Cận Ngữ Ca nữa.

Vì thế mà Hiểu Kiều đã có được vài tiếng yên giấc. Đến khi bầu trời được nhuộm lên màu cam vàng, Ngữ Ca mới cử động vùng cổ tê cứng của mình, giữ yên một tư thế trong nhiều giờ quả là có hơi mệt, nhưng trong lòng cô ngọt ngào vô cùng. Cận Ngữ Ca khom người xuống, tránh khỏi vùng tai của Hiểu Kiều, hôn nhẹ lên gò má của cô và khẽ gọi:

“Bảo bối dậy nhé, hửm?”

Hơi thở ấm nóng phả bên lỗ tai, hơi nhột, Hiểu Kiều khẽ động dậy, hít sâu một hơi vươn vai một cái rồi mới từ từ mở mắt ra. Ngữ Ca mỉm cười nhìn Hiểu Kiều tỉnh giấc, đỡ cô ngồi dậy, lấy ly nước trên bàn đưa cho cô, bản thân cũng thư giãn vùng eo tê dại.

Hiểu Kiều nhấp một ngụm nước, nhận ra động tác của Ngữ Ca không bình thường, bấy giờ mới biết mình đã ngủ trên đùi cô lâu như vậy. Cô hồi hận, miệng mấp mấp nhưng lại không nói được lời nào, thế là càng thêm ngượng ngạo. Ngữ Ca vội lắc đầu tỏ ý không có gì, choàng tay ra sau lưng vỗ nhẹ lưng của Hiểu Kiều an ủi.

Cảm giác ân hận này duy trì cho đến buổi tối. Ngữ Ca sau khi làm xong công việc và tắm rửa sạch sẽ trở ra thì thấy Hiểu Kiều đang ngồi tựa đầu vào gối, tay cầm quyển sách, trông như đã ngủ. Nhiệt độ trong phòng hơi cao, còn có phần ngột ngạt.

Đặt khăn lông xuống, đi tới gần sờ lên trán của Hiểu Kiều, thấy toàn là mồ hôi, tóc cũng dính trên ấy, cô bèn hạ xuống hai độ. Ngữ Ca lấy đi sách của Hiểu Kiều, im lặng nhìn cô dưới ánh đèn giường.

Hiểu Kiều trông có hơi mơ hồ, cũng không có tinh thần, đôi mắt híp hờ, ánh mắt nhìn Ngữ Ca không hề mang thần thái của ngày trước. Áo ba lỗ màu xám để lộ bờ vai và vùng cổ, dưới ánh đèn màu vàng kem nó trở nên lảng mẫn và tinh tế hết như gốm sứ. Song, làn da ấy không hoàn toàn hoàn mỹ, bã vai trái có một vết thương to bằng đồng tiền cắc, Cận Ngữ Ca lặng nhìn một lúc lâu, từ từ cúi người xuống, hôn lên đó.

Làn da của Hiểu Kiều ngay khi tiếp xúc với bờ môi của Cận Ngữ Ca thì liền run lên, cơ thể động dậy một cái, nuốt nước bọt với vẻ bất an. Tay của Ngữ Ca dần lướt xuống, luồn vào trong từ bên dưới đuôi áo, di chuyển trên làn da mịn màng. Hiểu Kiều có hơi khản trương, song cũng không phản kháng, chỉ trung trung nhìn vào Ngữ Ca, để mặc cô an bày.

Ngữ Ca hôn nhẹ lên cặp chân mày, từ từ di chuyển xuống, gập gối bờ môi. Đầu lưỡi nhẹ nhàng lách vào trong, đặt lên đó một nụ hôn thật sâu. Đã rất lâu rồi không được gần gũi hơi ấm này, ngọn lửa trong lòng Cận Ngữ Ca chợt phục lên, không còn mẫn nguyện với động tác trên tay, cô nắm lấy đuôi áo của Hiểu Kiều, kéo hết lên.

Làn da mềm và mịn, trắng nõn đến có thể nhìn thấy huyết quản bên dưới, điểm nhạy cảm cũng hiện màu hồng phấn nhợt nhạt, pháp phòng cùng nhịp thở. Cận Ngữ Ca đặt xuống một nụ hôn, hai mắt Hiểu Kiều xuất hiện một màn sương mỏng, bắt đầu mất đi tiêu điểm.

Cận Ngữ Ca chậm chậm, dịu dàng lột bỏ mọi ngăn cách, Hiểu Kiều cao ráo và rắn rỏi, song lại không hề đánh mất đường nét nhu mềm và làn da nõn nà cần có của phụ nữ. Cái đang không ngừng pháp phòng dưới ánh đèn ấm áp, là một sắc xuân áp áp. Ngữ Ca trút bỏ lớp vải trên người, rồi áp người lên người Hiểu Kiều, bàn tay di chuyển, cọ sát.

Hơi thở của Hiểu Kiều dần trở nên nặng nề, chân mày nhíu lại, một tâm trạng phức tạp, bàn tay đang chống đỡ thân người của Ngữ Ca vuốt lên mái tóc xoắn trước trán của Hiểu Kiều, nhìn vào đôi mắt ấy. Tay còn lại di chuyển đến nơi cần đến, khởi đầu cuộc lễ hành thành khăn nhất.

Cùng với nhịp lay động, đầu của Hiểu Kiều cực lực ngưỡng lên, không ngừng hợp hơi như để lấp đầy buồng phổi đã không còn đủ dưỡng khí. Đôi chân cong lại chà sát lên ga giường trong nỗi bức rút, cánh tay vòng qua ôm chặt Ngữ Ca, cả thân người đều cứng đờ. Cô không ở trong trạng thái, hoặc nói khác hơn, hiện nay cô không hề có tâm tư tìm vui, tất cả chỉ là phản ứng theo bản năng. Cận Ngữ Ca từ thương xót, dần dần cảm thấy lực bất tòng tâm, và đau lòng, cô vốn không giỏi trong việc này, sự phân tâm của Hiểu Kiều càng khiến cô cảm thấy thất bại. Họ kết thúc trong sự bình lặng, Ngữ Ca úp mặt vào bụng của Hiểu Kiều, thở thê mơ hồ.

“Hiểu Kiều, đừng như vậy được không, đừng như vậy....”

Hơi thở phả vào người càng khiến Hiểu Kiều bơ phờ. Giấy lát sau, cô khàn giọng nói, nói trong ưu thương, trong đau đớn:

“Ngữ Ca... đừng nói chuyện, mình không nghe thấy... mình không nghe thấy....”

Nước mắt tuôn rơi, hòa cùng tiếng thở dài nặng trĩu, lắng lặng luồn vào mái tóc xoắn nâu sẫm.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Giữ lái

Đối với loại người bản chất cứng rắn như Kiều Hiểu Kiều mà nói, lòng kiên nhẫn chỉ có thể duy trì trên việc mà mình quan tâm. Nếu bắt cô lặp đi lại một hình thức sống mà không có mục tiêu, không cần suy nghĩ cũng biết, vài lần là chán ngay.

Phòng làm việc của Cận Ngữ Ca có đầy đủ những thứ cần có, có thể rất thoải mái mà ở đó cả ngày, bất kể cô có mặt hay không. Hiểu Kiều đều được làm chuyện mình thích. Nhưng phòng làm việc suy cho cùng cũng không phải nơi thích hợp cho một người ăn không ngồi rồi ở mãi, Hiểu Kiều càng không phải loại người không biết chừng mực, vậy nên, chỗ đó bắt đầu khiến cô cảm thấy chùn bước.

Sáng sớm thức dậy, Ngữ Ca đã cảm thấy Hiểu Kiều có hơi bất thường, làm gì cũng từ từ, như muốn nói gì đó, song ánh mắt lại lẩn tránh. Cô cũng không hỏi, chỉ chú ý nhìn đối phương. Quả nhiên, đến khi cần phải thay đồ đi ra ngoài thì Kiều Hiểu Kiều mới như đã lấy hết dũng khí vậy,

“Minh... hôm nay mình không theo cậu... đến công ty nữa....”

Thật ra Cận Ngữ Ca cũng nhận thấy Hiểu Kiều đi theo mình không mấy tự nhiên, vì vậy khi nghe thấy câu này, cô không hề thấy ngạc nhiên. Hiểu Kiều của bây giờ thích ở một mình hơn, trong nhà chỉ có một mình cô mới thật sự thấy thoải mái. Nhưng Cận Ngữ Ca lại không muốn để cô ở nhà thờ ơ một mình, vậy nên cô đối mặt với Hiểu Kiều, khẽ hỏi:

“Sao ~ vậy?”

Hiểu Kiều mím chặt môi làm động tác nuốt nước bọt, ngược lên nhìn Ngữ Ca,

“Mình muốn về nhà.”

Ngữ Ca nghe vậy, suy nghĩ giây lát bèn mỉm cười gật đầu,

“Được, mình ~ đưa ~ cậu ~ về.”

“Không cần đâu, mình tự về là được!” Chương ngại ngôn ngữ của Kiều Hiểu Kiều đa phần đến từ tâm lý, cô sợ mình không khống chế được âm thanh khi nói ra, lúc nào cũng nói chậm rãi theo kiểu dò thăm, song đến lúc khẩn trương thì lời nói lại trôi chảy lạ thường.

Cận Ngữ Ca không đáp lại, đứng nhìn cô với nét mặt không có cảm xúc. Hiểu Kiều bị nhìn đến nhột trong người, chớp chớp vài cái, cúi mắt thay đổi khẩu cung,

“Thôi được.”

Từ sau khi gặp lại Hiểu Kiều thì Ngữ Ca không tự mình lái xe nữa, cô phải nhìn vào Hiểu Kiều khi nói chuyện, nếu lái xe thì không thể nào phân tâm. Bởi thế mỗi ngày tài xế đều có mặt rất đúng giờ, xét ra cũng rất tiện.

Trên đường đến nhà Hiểu Kiều, Ngữ Ca lật quyển sổ ra viết:

“Tan ca mình đến đón cậu.”

Hiểu Kiều chớp mắt một cái, gật đầu đồng ý. Ngữ Ca lấy từ sau lưng ra một chiếc hộp đưa cho cô, Hiểu Kiều nhận lấy, mở ra, bên trong là một máy tính bảng to bằng khổ giấy A5, vừa mỏng vừa nhỏ nhắn. Cận Ngữ Ca tiếp tục viết lên sổ:

“Dùng tạm cái này nhé, mình đã đặt một cái khác mỏng và nhẹ hơn, vài ngày nữa sẽ gửi đến. Khi nói chuyện với người khác thì để họ dùng cái này để viết, viết câu thả một chút cũng không sao, khả năng nhận dạng chữ rất cao.”

Hiểu Kiều tiếp tục gật đầu, ngắm nghía món đồ chơi mới trong tay, ắn ắn vài cái với vẻ tò mò. Ngữ Ca lại chỉ vào quyển sổ đang cầm, viết tiếp một câu:

“Cái này chỉ có mình được phép dùng, biết chưa?”

Hiểu Kiều dừng người một lúc, song cũng lập tức hiểu ý, bèn bụm miệng cười. Ngữ Ca nhòm người đến gần hôn cô một cái, xoa xoa tóc của Hiểu Kiều, có hơi không nổi, tay vòng qua tay của Hiểu Kiều giữ mãi không chịu buông. Hiểu Kiều tay giữ máy tính bảng, đầu thì quay qua đụng đầu với Ngữ Ca, cọ sát chóp mũi vào nhau, cười suốt chặng đường. Chẳng mấy chốc thì xe đã đi vào ký túc xá dành cho nhân viên giám ngục của tỉnh.

Hiện đang là giờ đi làm, khuôn viên có rất nhiều người mặc quân phục bước đi vội vàng. Tâm trạng của Kiều Hiểu Kiều trầm buồn hẳn đi, buông mắt nhìn ra ngoài, vừa lưu luyến vừa bi thương. Cận Ngữ Ca xót xa vô cùng, nhưng hiện giờ bác sĩ vẫn chưa có kết luận gì, muốn giúp cũng không giúp được.

Còn chưa đến trước cửa nhà thì đã trông thấy bà Kiều đi chợ về. Ngữ Ca vội cho xe dừng lại, Hiểu Kiều nhanh chóng xuống xe đón lấy đồ đạc từ tay mẹ. Nhìn thấy con gái, Bà Kiều hơi bất ngờ, nhưng hiển nhiên là niềm vui vẫn nhiều hơn. Bà chỉ vào lỗ tai của mình và hỏi Hiểu Kiều:

“Thế nào rồi?”

Hiểu Kiều lắc đầu, cảm thấy rất có lỗi. Bà Kiều nở nụ cười bao dung, gật gật đầu rồi vuốt vuốt lưng con gái, trông bà không có dấu hiệu kích động. Bấy giờ Ngữ Ca cũng đã xuống xe, bà Kiều ngược lên nhìn, dường như ra một lúc.

“Đây là...”

“Thưa di cháu là Cận Ngữ Ca, chúng ta đã từng gặp mặt.”

“Ồ... Tôi biết, vậy tức là...”

“Mấy hôm nay Hiểu Kiều đều ở bên nhà cháu, hôm nay nói muốn về nhà nên cháu đã đưa bạn ấy về đây.”

Nghe thấy những lời này, bà Kiều có hơi ngờ ngợ, nhưng cũng không hỏi thêm điều gì, chỉ cười nói một cách khách sáo, “Vây lên nhà ngồi một lúc nhé, Hiểu Kiều thật chẳng để người ta an tâm chút nào, lần nào cũng làm phiền Cận tông.”

“Không đâu ạ, đây là việc nên làm. Cháu còn phải đi làm, hôm nay không tiện lên nhà nữa.” Cận Ngữ Ca không nói nhiều, quay lại nhìn Hiểu Kiều nhún nhủ, “Tan ca mình qua đón cậu.”

Hiểu Kiều im lặng gật đầu, tỏ ý đã hiểu. Bà Kiều nghe thấy vậy thì càng thêm nghi hoặc, nhưng vẫn khách sáo mà tiễn Cận Ngữ Ca rời khỏi, sau đó mới cùng con gái lên lầu.

Về đến nhà, Kiều Hiểu Kiều thấy thoải mái hơn một chút, ông Kiều đã đi làm, trong nhà chỉ còn hai mẹ con và “Cây chó” – chó con giống Yorkshire. Đã lâu lắm rồi “Cây chó” không được gặp Hiểu Kiều, đuôi nó cứ ngoe nguẩy mãi không dừng lại được, hai con mắt đen và to nhìn đầu đầu vào Hiểu Kiều. Hiểu Kiều cũng nở nụ cười sáng khoái hiếm có trong bao ngày qua, cô bồng “Cây chó” lên cù lét nó.

Nhìn Hiểu Kiều với “Cây chó” đùa giỡn chẳng biết trời với đất, bà Kiều hỏi con gái:

“Sao tự nhiên con lại đến nhà người ta thế kia?”

Hiểu Kiều nhận ra mẹ mình vừa nói chuyện, nhưng do không chú ý, cô không nhìn rõ được mẹ vừa nói gì. Bèn bỏ chó con xuống, lấy máy tính bảng mà sáng nay Cận Ngữ Ca vừa tặng đưa sang cho mẹ, ra ý bảo mẹ hãy viết lên đây.

Bà Kiều nhìn con gái, do dự giây lát, cuối cùng câu nói được viết ra đã biến thành một câu khác.

“Trưa nay muốn ăn gì?”

Hiểu Kiều cười híp mắt, nghiêng đầu ra dáng nghĩ ngợi. Bà Kiều thu hết mọi biểu hiện của con gái vào mắt, thần sắc dần dần bị phủ lên một lớp màn âu lo.

Bên kia, Cận Ngữ Ca vừa đến công ty thì thư ký đã tiến lên báo cáo:

“Cận tông, ký giả Tùy Hân của tạp chí ‘Đoạt Kim’ đã đợi cô rất lâu.”

Cận Ngữ Ca suy ngẫm rồi hỏi:

“Đang ở đâu?”

“Phòng nghỉ ngơi.”

“Mời cô ấy vào phòng tiếp khách, lát nữa tôi sẽ sang đó.”

“Vâng.”

Tùy Hân ngồi một mình trong phòng tiếp khách tâm trạng rõ ràng là rất bất an.

Thời gian qua, cô mang tâm lý hiếu kỳ và công lợi, cậy vào tâm thái không sợ trời không sợ đất mà xen chân vào, ít nhiều cũng gọi là làm xáo loạn bước tiến của Cận Ngữ Ca. Tùy Hân vốn không có khái niệm về tình cảm giữa hai người phụ nữ, trong suy nghĩ của cô, đó chẳng qua là một trò chơi của thời đại mới, Kiều Hiểu Kiều có thể chơi vậy thì cô cũng có thể, cô tự nhận thấy mình chẳng thua gì nữ cảnh sát có tính tình kỳ quặc kia. Hướng chỉ, bất kể là Cận Ngữ Ca, hay là Cận Thị ở phía sau cô, đều là một sự tồn tại chứa đầy mê hoặc, vậy nên, chỉ với trí thông minh của trẻ con của mình, cô đã hấp tấp muốn thử.

Sau khi tiếp xúc thêm một bước, cô mới phát hiện Cận Ngữ Ca không ôn hòa và dịu dàng như biểu hiện bên ngoài. Đó là một người phụ nữ đứng trên đỉnh cao của quyền lực và phú quý, tự ắt sẽ có cách hành xử riêng, mà phương thức ấy không phải một ký giả như cô có thể ứng phó được. Đặc biệt khi biết được cách mà Cận Ngữ Ca đối phó với Khương Quỳnh thì sự hiếu kỳ của Tùy Hân có thể nói là như cười trên lưng cọp. Nhưng về phía Hiểu Kiều, cô vẫn rất tức giận, trước mặt bao nhiêu người mà dám đối xử với cô như vậy, cao ngạo như Tùy Hân, kiểu nào cũng không nuốt được cục tức này.

Nếu không phải do lời cảnh cáo của Âu Dương Thông, có lẽ cô vẫn chưa nhận thức được mối nguy hiểm. Chờ khi cô phản ứng ra thì sự việc dường như đã khó mà thu dọn. Tấm lòng Cận Ngữ Ca dành cho Kiều Hiểu Kiều, cô đã tận mắt chứng kiến, giờ đây việc làm của cô chẳng khác nào đánh thẳng vào chỗ đau, Cận Ngữ Ca sẽ phản kích ra sao, đó là việc không ai có thể lường trước.

Cận tông tài đẩy cửa bước vào, thư ký theo sát phía sau, tay bưng cà phê. Sau khi ngồi xuống ghế sofa, Ngữ Ca mới ngược mắt nhìn thẳng vào Tùy Hân, song, không nói một lời.

Tùy Hân càng thêm thấp thòm, cô không đoán được thái độ của Cận Ngữ Ca qua ánh mắt ấy, nó chỉ càng làm cho nỗi sợ hãi của cô gia tăng. Ngẫm nghĩ đôi lúc, cô cảm thấy thành thật vẫn tốt hơn.

“Ngữ Ca, hôm nay tôi đến đây, là có vài việc muốn nói với cô.”

Cận Ngữ Ca tuy đã nghe thấy, nhưng cũng chỉ rất bình tĩnh mà nâng tách cà phê lên hóp một ngụm nhỏ, không hé một lời.

“Chuyện của Kiều cảnh quan, tôi rất áy náy. Tôi đã đến Sở cảnh sát giải thích lại toàn bộ sự việc với họ, điểm phạt của Kiều cảnh quan sẽ nhanh chóng được xóa bỏ.”

Ngữ Ca cúi mặt, không định đưa ra phản hồi, ngữ khí của Tùy Hân bắt đầu trở nên gấp gáp và sợ sệt,

“Tôi đã liên lạc với tổng biên chịu trách nhiệm của tờ báo đêm, chuẩn bị đăng một bài Cáo Lỗi để xin lỗi Kiều cảnh quan.”

Câu nói này cô vốn không định nói, làm như vậy chẳng khác nào mang thành tựu bao năm của cô đổ hết xuống biển. Nhưng nếu Cận Ngữ Ca nổi giận, thì cái bị hủy hoại sẽ không chỉ là nghề nghiệp. Vì vậy, ngay khi lời nói trước đó không nhận được phản hồi từ Cận Ngữ Ca, cô chỉ còn cách nhắm mắt tỏ tiếp thái độ.

Bấy giờ Cận Ngữ Ca mới ngước mắt lên, giọng nói bằng lạnh:

“Về phía cảnh sát, bất kể cô giải thích hay là không, tôi cũng sẽ bảo họ trả lại cho Hiểu Kiều một sự công bằng. Hiểu Kiều thích bộ quân phục ấy, chỉ cần cậu ấy còn muốn mặc, tôi ắt sẽ có cách cho cậu ấy tiếp tục mặc, huống chi, đó là điều cậu ấy đáng nhận được. Còn về cô....”

Nói đến đây, Ngữ Ca chợt dừng lại, tim của Tùy Hân như tức thì nhảy lên đến cổ họng.

“Lời cáo lỗi, Hiểu Kiều không cần.”

Tùy Hân nghe vậy bèn thở phào một hơi, nhưng còn chưa kịp vui mừng thì Cận Ngữ Ca lại nói tiếp,

“Tuy là vậy, nhưng tôi cũng không hy vọng cô xuất hiện ở bất kỳ giới truyền thông nào nữa, đặc biệt là, gây thêm chuyện có liên quan đến tôi. Hiểu Kiều sẽ không vui.”

Sắc mặt của Tùy Hân trắng bệch chỉ trong tích tắc. Đối với một phóng viên mà nói, biến mất trên giới truyền thông chẳng khác nào đường sự nghiệp bị đánh gãy, không còn ngày ngốc đầu lên.

Cô ngước lên nhìn Ngữ Ca, nét mặt ấy nghiêm đến mức không có chút thương lượng. Giấy tiếp theo, đối phương đã đứng lên,

“Tôi còn có việc, không ngồi lại với cô nữa, xin tự nhiên.”

Dứt lời, Cận Ngữ Ca mở cửa ra ngoài, không quay lại nhìn Tùy Hân lấy một mắt. Ký giả Tùy ngồi thừ người trên sofa, tay chân mềm nhũn, ngay cả hít thở cũng không còn sức lực.

Dùng xong bữa trưa, Cận Ngữ Ca tiếp tục mở cuộc họp hơn hai tiếng cùng chủ quản của các bộ phận, sau đó trở về phòng làm việc. Ngồi vào ghế dựa, lấy điện thoại ra, sau khi gửi đi một tin nhắn cô mới cầm ly nước lên uống.

Chẳng mấy chốc, điện thoại rung rung, có tin nhắn mới, Cận Ngữ Ca mỉm cười mở lên đọc.

Chỉ một giây, mặt của cô đã biến sắc, lập tức đứng bắn dậy, ánh mắt xẹt qua nỗi kinh hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 66: Lương trùng

Cận Ngữ Ca luôn cảm thấy, từ sau khi quen biết cô gái tên Kiều Hiểu Kiều thì cuộc sống của cô hoàn toàn bị đảo ngược. Tư thái ung dung, trầm tĩnh được huấn luyện nghiêm ngặt từ khi còn là rất nhỏ của cô, luôn luôn vì những tình huống bất chợt của đối phương mà không thể không tạm gác sang một bên. Hoặc đầu cho cô có cố gắng tỏ ra trấn tĩnh đi chăng nữa, cũng không tránh khỏi bị kích thích đến thất thái.

Cũng giống như bây giờ, một lần nữa, cô đang vừa không ngừng gọi điện vừa bước nhanh ra khỏi cao ốc Cận Thị. Mặt trời bên ngoài hệt như quả cầu lửa làm người ta vừa nóng vừa choáng ngợp, Cận Ngữ Ca không kịp chờ tài xế mở cửa, bản thân đã tự mình làm lấy, vừa ngồi vào xe đã nói ngay:

“Đi mau!”

Tài xế nhận lệnh liền lướt nhanh giữa các con đường của trung tâm thành phố, chẳng mấy chốc đã dừng lại trước nơi ở hiện tại của gia đình họ Cận.

Từ sau vụ nổ thì căn biệt thự có nhiều năm lịch sử của Cận gia đã bị phong tỏa. Vợ chồng Cận Ân Thái tạm thời dọn đến một khu biệt thự khác thuộc sản quyền của Cận Thị. Chỗ mới nhỏ hơn nơi ở trước đây, nhưng mọi người trong nhà đều cảm thấy thích hơn.

Gia đình xảy ra chuyện lớn như vậy, Cận Trung và Lộ Vy quyết định tạm nán lại trong nước, Hoan Nhan mặc dù vẫn sẽ thỉnh thoảng đi chơi, nhưng trên cơ bản đã dành nhiều thời gian cho gia đình hơn. Bởi thế mà so với căn biệt thự rộng lớn nhưng lạnh lẽo của trước đây, nơi này rộn ràng hơn nhiều. Về phía Cận Ân Thái, sau khi thoát khỏi hiểm cảnh đêm đó thì tính tình nghiêm ngặt của ông được cải thiện không ít, giờ đây thời gian của ông đa phần đều đặt ở việc an hưởng tuổi già, sự thay đổi này khiến mọi người trong gia đình cảm thấy thoải mái hơn.

Cận Ngữ Ca vẫn vậy, rất ít về nhà, tinh thần của cô hiện nay ưu tiên hết cho Hiểu Kiều. Cận gia không còn ai nhắc lại chuyện của họ, giống như cuộc tranh chấp long trời lở đất kia chưa từng xảy ra vậy. Thỉnh thoảng khi về đến nhà, cô cũng chỉ im lặng. Trên dưới Cận gia nghe được tin Hiểu Kiều bị thương là vì Ngữ Ca, tất cả đều thấp thoáng cảm thấy có lỗi và muốn tìm hiểu rõ hơn tình trạng của cô, song luôn bị Ngữ Ca ứng phó qua loa. Quan hệ giữa Cận Ngữ Ca và gia đình dường như bị ngăn cách bởi một vách tường vô hình, cô không muốn đưa Hiểu Kiều ra đứng trước cả nhà với mong mỏi được mọi người chấp nhận, trái lại, cô bảo bọc rất kỹ, gìn giữ rất cẩn trọng.

Tại phòng khách, lão phu nhân vừa thức dậy sau giờ nghỉ trưa, hiện đang ngồi uống trà và dùng trái cây cùng di Châu. Những người khác đều đã ra ngoài, trong nhà vô cùng yên tĩnh. Cận Ngữ Ca chạy xồng xộc vào, vừa thấy người đã hỏi ngay:

“Ông nội đâu?!”

Lão phu nhân sững người, “Ăn trưa xong thì đã ra ngoài rồi.”

“Ông nội đi đâu?!”

Cận Ngữ Ca hỏi rất thẳng thừng, cơ hồ là dùng ngữ khí chất vấn. Cô tuy lạnh nhạt từ nhỏ, nhưng những lúc ở nhà vẫn rất ôn hòa, thái độ nghiêm nghị đa phần chỉ dùng trong công việc, chưa bao giờ thấy cô có cách ứng xử lạ lùng như vậy. Lão phu nhân thấy khó hiểu, bèn hỏi:

“Ông nội con không có nhắn lại, có chuyện gì thế này?”

“Ông nội cho người đưa Hiểu Kiều đi rồi!?” Sắc mặt của Cận Ngữ Ca đỏ bừng, sự bình tĩnh mà cô cố gắng tạo ra đã không còn che giấu được nỗi hoảng loạn trong lòng.

“Thưa nội, rốt cuộc là ông nội muốn làm gì? Ông nội muốn làm gì?! Hiện giờ Hiểu Kiều đã không còn nghe thấy gì nữa, vì sao vẫn không thể buông tha cho cậu ấy chứ?”

Ngữ Ca vừa khản trương vừa kích động, nhất thời không khống chế được giọng nói của mình, khi nói đến Hiểu Kiều, đôi mắt của cô bỗng chốc đỏ hoe, nỗi oán giận trong lòng không có nơi để bộc phát, cuối cùng biến thành sự thất lễ trước mặt bà nội. Lão phu nhân nghe vậy liền hiểu ra đại khái sự việc.

“Tiểu Ca, con khoan hãy nóng vội...”

“Làm sao mà con có thể không vội?! Hiện giờ con không liên lạc được với Hiểu Kiều, điện thoại của ông nội cũng đã tắt nguồn!”

“Có thể là không chú ý thôi, chẳng phải nó không nghe thấy sao?”

“Điện thoại của con Hiểu Kiều làm sao có thể không chú ý chứ?! Hơn nữa sau khi nhắn tin cho con nói đang đi với ông nội thì Hiểu Kiều mới bị mất liên lạc!! Lỡ như ông nội...” Nói đến đây thì Cận Ngữ Ca chợt im lặng, cô không dám nghĩ đến khả năng đó, ép mình hít sâu vài cái, cô quay người đi nhanh ra ngoài, lão phu nhân nghiêm mặt trầm giọng:

“Con đứng lại!”

Ngữ Ca dừng bước, đứng đối lưng với bà.

“Ông nội không phải loại người như vậy, con cứ an tâm ngồi chờ ở nhà!!”

Bấy giờ Cận Ngữ Ca mới quay đầu lại, nhìn trung trung vào bà nội của mình.

“Cả nhà chúng ta đều biết, vì cứu ông nội con, nữ cảnh sát đó mới bị thương! Cả nhà đều rất biết ơn nó!”

“Con không cầu mong mọi người biết ơn, chỉ xin ông nội tha cho cậu ấy thì đã rất may mắn rồi!”

“Tiểu Ca!!” Hiển nhiên là lão phu nhân đã nổi giận, di Châu vội tiến lên khuyên bảo.

“Trong lòng con, ông nội là loại người như thế sao?”

Ánh mắt của Cận Ngữ Ca hơi lẩn tránh, nỗi hoang mang trong lòng đã bộc lộ rất rõ ràng, cô không muốn tranh cãi với bà nội nữa, trong đầu chỉ suy nghĩ đối sách.

“Gần đây ông nội thường đi đâu?”

“Ta đã bảo con ngồi chờ, thì con cứ việc an tâm chờ đợi, ta dám khẳng định với con, chắc chắn sẽ không có chuyện gì!” Cận lão phu nhân không trực tiếp trả lời câu hỏi.

“Chờ khi có chuyện thì đã muộn rồi!!”

Cận Ngữ Ca cơ hồ là hét ra câu nói này, hai người già chưa bao giờ thấy đáng vẻ không hiểu chuyện như vậy của cô. Sắc mặt của lão phu nhân tối lại, không nói thêm lời nào nữa, bà bỏ mặc một mình Cận Ngữ Ca ở sảnh, bản thân thì cùng dì Châu lên lầu.

Ngữ Ca hiện giờ không có tâm tư suy nghĩ tâm trạng của bà nội, cũng không có thời gian đánh giá nhân phẩm của Cận Ân Thái, cô chỉ một lòng suy đoán nên đi tìm người ở đâu. Nhưng, nếu Cận Ân Thái đã cố tình không muốn để cô xen vào thì dù cô có đào đất ba trượng cũng không thể nào tìm được. Vài cú điện thoại đã gọi ra, vẫn không có đầu mối nào, Cận Ngữ Ca không thể tiếp tục chờ đợi, một lần nữa xông ra khỏi nhà.

Suốt cả buổi chiều, Ngữ Ca một mặt tìm kiếm vô mục đích, mặt khác thì không ngừng gọi điện thoại, tuy cái được đáp lại chỉ là giọng nói vô cảm kia, nhưng cô vẫn không chịu từ bỏ. Dưới cái nóng gần 40 độ, chiếc xe của cô cơ hồ đã đi khắp cả thành phố.

Đến khi tia nắng cay độc của ông mặt trời dần dần thuyên giảm thì Cận Ngữ Ca đã vô cùng mệt mỏi, không còn cách nào khác, đành quay trở về nhà. Vẫn là phòng khách thoáng mát ấy, chỉ là, không có hình bóng của người mà cô muốn gặp. Dì Châu rót nước cho cô, lấy thức ăn cho cô, khuyên cô hãy an tâm chờ đợi, nhưng cô lại không nghe được một chữ nào.

Đến giờ chuẩn bị bữa tối, đầu bếp bận rộn trong bếp, lão phu nhân ở bên cạnh giám sát như mọi ngày nhưng cũng không quên lườm cháu gái mình một cái. Cận Ngữ Ca đang không ngừng đi lại trước bộ ghế sofa, lo lắng và bất an, răng cắn chặt đốt ngón tay, trong mắt chỉ toàn hình ảnh cô đưa Hiểu Kiều về nhà sáng nay. Giờ đây chỉ cần có thể trả Hiểu Kiều lại cho cô, thì bất kể là điều kiện gì của bất kỳ ai, cô cũng nhận lời.

Bên ngoài vọng đến tiếng động cơ xe, Cận Ngữ Ca tức thì dừng hẳn mọi động tác, cứng đờ cả người nhìn chăm chăm vào cánh cửa. Một lúc sau, Cận Ân Thái đeo kính râm tay xách một xô nước đẩy cửa bước vào, vệ sĩ đi sau lưng ông vác cái cần câu dài, rất hiển nhiên là họ đã đi câu cá. Lão phu nhân tiến lên nghênh đón, dì Châu thì nhanh tay nhận lấy xô cá mang vào bếp.

Ánh mắt của Ngữ Ca đã dõi theo Cận Ân Thái ngay từ lúc ông bước vào nhà, nhìn thấy nét mặt lãnh đạm của ông, cô không dám mở miệng truy hỏi, quả tim như muốn nhảy phốc ra ngoài.

Chính trong lúc này, một bóng người bước vào, đứng ngay trước cửa. Cận Ngữ Ca nhìn qua, Kiều Hiểu Kiều vốc người cao ráo, đầu đội mũ ngư dân che khuất cặp mắt đang nghiêng đầu nhìn cô. Trông thấy Ngữ Ca, Kiều Hiểu Kiều đột nhiên nở ra nụ cười rạng rỡ ngày nào, nụ cười mà cô đã đánh mất trong suốt thời gian qua.

Trái tim đã bị đánh xuống đầm sâu quá lâu vừa tiếp xúc với nụ cười này lập tức như được cấp cho một ngọn lửa, sợi dây thần kinh bị kéo căng suốt buổi chiều cuối cùng cũng được giãn ra ngay trước giây phút chuẩn bị đứt quãng. Không còn tâm tư chú ý xem ai đang ở đây, cô tiến nhanh vài bước tới ôm chầm lấy Hiểu Kiều, siết tay thật chặt thật chặt. Đôi mắt sau khi chôn vùi trong hơi thở quen thuộc ấy, cuối cùng đã không cầm được mà ướt nhoe.

Hiểu Kiều có hơi bất ngờ, người trong lòng đang khẽ run lên. Cô ngẩng đầu nhìn vợ chồng Cận Ân Thái và dì Châu, cổ nở ra một nụ cười gượng gạo, sống lưng thẳng được, không dám có cử chỉ quá thân mật, để mặc cho Ngữ Ca ôm lấy mình, bản tay vỗ về an ủi đối phương.

Và cũng trong tình huống này, vợ chồng Cận Trung trùng hợp về đến nhà, nhìn thấy cảnh tượng ấy, Lộ Vy liền reo gọi con gái mình.

“Đây là thước phim nào đây? Đứng ngay cửa nhà mà đã không kim được lòng rồi à?”

Nghe nói vậy Cận Ngữ Ca mới vội thả lỏng vòng tay, mặt vẫn giấu trên bờ vai Hiểu Kiều không để đối phương nhìn thấy, lên đưa tay lau đi nước mắt, bây giờ mới có hơi ngưng ngừng mà buông Hiểu Kiều ra, hai má hiện lên sắc màu đáng ngờ, cô cúi đầu nắm tay Hiểu Kiều định rời khỏi. Cận Ân Thái đứng ở sau lưng liền lên tiếng:

“Đi đâu đấy?”

Đành đứng lại, Ngữ Ca không quay đầu nhìn ông, nhưng cũng không biết phải nói gì.

“Sắp đến giờ cơm rồi, lên lầu chờ một lúc đi.”

Đứt câu, Cận Ân Thái không thèm nhìn ai nữa, tự mình chống gậy đi vào phòng sách. Lộ Vy vỗ vai con gái nói:

“Đi đi, lên tắm rửa đã, lát nữa sẽ gọi hai con xuống.”

Vừa nói bà vừa nhìn Hiểu Kiều, ánh mắt và nụ cười đều rất hiền từ. Hiểu Kiều cũng cười với bà, sau đó quay sang nhìn Ngữ Ca, nét mặt của cô chỉ có một dấu chấm hỏi, ý nghĩa rất rõ ràng: Cậu sao vậy?

Cận Ngữ Ca cứ mãi cúi đầu, ngẫm nghĩ một lúc, cô gật đầu rồi kéo Hiểu Kiều lên lầu. Lão phu nhân thấy cháu gái chịu lên lầu mới thay đổi sắc mặt, mỉm

cười căn dặn:

“Mau làm sạch cá mà lão già câu về, mang đi nấu canh.”

Đây là lần đầu tiên Hiểu Kiều vào phòng của Ngữ Ca ở Cận gia, cô tò mò vô cùng, hết nhìn cái này lại nhìn cái khác, nét mặt thông thả chẳng có nét lạ lùng. Ngữ Ca kéo cô đến ngồi xuống sô-pha, mở túi đeo chéo mà giờ đây Hiểu Kiều đi đâu cũng mang theo ấy ra, lấy sổ tay viết nhanh lên đó.

Cậu đã đi đâu?

Hiểu Kiều chớp chớp mắt, “Câu cá.”

Vì sao không nghe điện thoại?

Lại chớp, “Ông nội nói... ừm, câu cá thì phải chuyên tâm, ừm... không được suốt ngày nhắn tin, và rồi... tịch thu luôn điện thoại của mình.”

Cận Ngữ Ca tròn mắt nhìn trần nhà, suýt ngất đi vì tức. Hiểu Kiều rút quyển sổ ra, nắm lấy hai tay của Ngữ Ca giữ chặt trong lòng bàn tay của mình, từ từ đưa lên môi, đặt lên đó một nụ hôn.

“Ngữ Ca, mình... có vài lời muốn nói với cậu.”

Cận Ngữ Ca nhìn vào mắt Hiểu Kiều, chờ đợi những lời tiếp theo của cô.

“Đạo trước... là mình không tốt, mình... đã tự đi vào ngõ cụt.”

Trong mắt Ngữ Ca ánh lên một tia sáng, nhưng cô vẫn không nói gì.

“Thật ra... ừm, mình sẽ cố gắng, chẳng có gì to tát cả... chỉ cần chúng ta vẫn ở bên nhau là được, đúng không?”

Hiểu Kiều vừa nói vừa suy nghĩ, nói xong thì bặm môi, rồi lại gật đầu rất nghiêm túc như muốn tăng thêm lòng tin cho mình. Ngữ Ca nhìn cô, do dự hỏi:

“Ông nội ~ đã nói gì ~ với cậu ư?”

“Không nói gì cả... nói nhiều quá thì... mình cũng không hiểu. Ông chỉ hỏi mình một câu: trước đây... cô đã nói sao với tôi?”

Thần sắc của Hiểu Kiều rất tự nhiên, khi nói đến những chữ cuối, cô còn cố tình nghiêm mặt và bắt chước giọng điệu của Cận Ân Thái, dứt câu thì tự cô đã bật cười trước.

“Rồi sau đó?” Ngữ Ca nhướn mày.

“Sau đó thì... ông chỉ ngồi câu cá... mình ngồi ở bên cạnh, tự mình suy nghĩ... suy nghĩ rất lâu, cuối cùng... mình đã nghĩ thông suốt.”

“Chỉ... Chỉ vậy thôi?”

“Ừm!” Hiểu Kiều rất khẳng định mà gật đầu, tiếp đó vòng tay ôm Ngữ Ca vào lòng thỏ thẻ: “Tớ xin lỗi...”

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Triều cường

Cận Ngữ Ca để yên cho Hiểu Kiều ôm mình, nhưng lại không quán quýt lâu, chỉ một lúc cô đã cầm sổ tay lên viết:

Trước đây cậu từng gặp ông nội???

Nhìn ba dấu chấm hỏi trên trang giấy, Hiểu Kiều cảm thấy mắc cười, cô đề cầm của mình lên vai Ngữ Ca, “ừm” một tiếng.

Vào lúc nào?

“Lúc... cậu bỏ mình.”

Khi nói câu này, Hiểu Kiều hí hóp mắt lại, chớp mũi cứ không ngừng quẹt qua quẹt lại bên mặt của Ngữ Ca. Ngữ Ca nghe đến đây, nhớ lại tình cảnh

lúc ấy, sống mũi chột thấy cay cay, ánh mắt âm đạm hẳn. Hiểu Kiều nhận thấy Ngữ Ca có vẻ buồn, bèn hôn lên vành tai cô.

“Mẹ nói... Cuối tuần mời cậu... đến nhà mình ăn cơm...”

Ngữ Ca quay lại nhìn Kiều Hiểu Kiều, đôi mắt chứa đầy nghi vấn và khản trương. Hiểu Kiều hiểu tâm trạng của cô, bèn cười nói:

“Không sao, có lẽ là mẹ... đã nhìn ra được gì đó, nhưng không sao. Nếu mẹ hỏi... thì chúng ta nói, nếu không... thì chỉ ăn cơm, mẹ mình làm món cá chua ngọt... ngon lắm”

Vừa nói, cô vừa xoa lên mặt của Ngữ Ca, bôn ba suốt một buổi chiều, làn da trắng bị nắng làm cho đỏ cả lên. Cận Ngữ Ca chau mày hỏi:

“Nhìn ra điều gì?”

Sắc mặt của Hiểu Kiều rất tự nhiên, “Chuyện của chúng ta... Đừng lo, để mình nói...”

Ngữ Ca gật gù, sớm muộn gì cũng phải nói thôi, còn về kết quả, chỉ có thể chờ đến lúc đó mới biết được. Tạm gác nỗi lo âu sang một bên, biểu hiện của cô cũng trở nên thông thả hơn.

“Mình ~ đi tắm ~ trước ~”

Kiều Hiểu Kiều không chịu buông tay, ôm cô chọc ghẹo, “Mình... nhìn lên.”

Kiều đùa như thế trước đây rất ít khi có. Ngữ Ca quá nghiêm túc, Hiểu Kiều lại luôn vội vàng, vì vậy câu nói vừa tuôn ra, Cận Ngữ Ca có hơi sững người, song lập tức bật cười.

“Nhìn ~ cái ~ gì?”

“Xem người đẹp tắm...”

Cận Ngữ Ca véo nhẹ mũi của Hiểu Kiều lắc qua lắc lại,

“Thấy ghét!”

Nói xong thì cô đứng dậy lấy quần áo đi vào phòng tắm

Kiều Hiểu Kiều thở một hơi dài, nằm ngửa ra sô-pha tự cười một mình. Vừa nghiêng đầu thì đã bị những vật trên đầu giường của Ngữ Ca thu hút sự chú ý.

Giường của Cận đại tiểu thư là loại rất mềm được thiết kế đặc biệt, chỉ một màu kem, không có bất kỳ vật trang trí nào khác, chăn gối trên giường cũng là loại màu trơn, sạch sẽ lại trang nhã. Vách tường phía trên đầu giường được khoét vào làm một ngăn tủ âm tường, có một bóng đèn nhỏ rọi vào những vật trong đó.

Chính những món đồ này đã thu hút Hiểu Kiều. Bên trái là một chiếc hộp thủy tinh hình chữ nhật, đặt sát góc tường, ánh đèn rọi lên đó phản chiếu ra tia sáng rất ấn tượng. Bên trong là đóa hoa hồng tím đã được xử lý làm khô, sắc màu tươi rói, và lại còn đậm chất mê hoặc, đó là một nét đẹp hoa lệ mà đơn sơ.

Hiểu Kiều thấy rất quen mắt, vài giây sau, khóe môi cô chột cong lên. Khi mua đóa hoa này, bà chủ tiệm đã mỉm cười nói với cô, người có thể nhận được đóa hoa này chắc chắn là người phi phạm. Ngữ Ca của cô đương nhiên không tầm thường, song lúc ấy, cô không thể nào xác định được đối phương có nhận được tâm ý của mình hay không. Giờ đây được nhìn thấy nó tại nơi này, Hiểu Kiều không khỏi thở dài cảm thán, trái tim cô đã đầy đến mức sắp tràn ra rồi.

Tia nhìn tiếp tục lướt qua bên cạnh, lại là một cảnh tượng thú vị đây. Một con búp bê bằng vải cao khoảng 10 cen-ti-mét đứng tựa vào chiếc kệ nhỏ bên cạnh, thần tình rất sống động. Hiểu Kiều vừa nhìn thấy nó đã bật cười, lớn như vậy mà còn chơi búp bê sao? Cô chớp chớp mắt, hình như có gì đó ngồ ngộ. Định thần nhìn kỹ lại, quả nhiên là không ổn!

Gương mặt của con búp bê tròn tròn, mái tóc xoắn màu nâu sẫm, miệng cười toe toét. Đây rõ ràng là phiên bản thu nhỏ của Kiều Hiểu Kiều cô đây mà! Hơn nữa, chiếc quần Jean và áo Jacket này cũng quen mắt quá rồi chẳng, Kiều Hiểu Kiều đích thật có một bộ đồ như thế! Sau lưng con búp bê là một giá quần áo thu nhỏ, trên đó treo rất nhiều quần áo, Hiểu Kiều dùng ngón tay đẩy ra xem từng cái một, toàn bộ đều là quần áo được làm thu nhỏ theo cách ăn mặc của cô ngày thường, bộ cuối cùng chính là trang phục cảnh sát mới toanh. Xem ra, những thứ này là trang bị của con búp bê, vậy tức là có thể hoán đổi rồi!?

Kiều Hiểu Kiều há to họng vì sững sốt, như vậy cũng... quá..... cái gì đó rồi chẳng....., Cận Ngữ Ca ngày thường không có việc làm ngồi cầm búp bê thay quần áo để chơi sao??

Kiều Hiểu Kiều lấy con búp bê xuống ngắm nghía kỹ hơn, chất liệu vải rất mềm và êm, xoay nó ra đằng sau, phát hiện trong túi còn có một khẩu súng đồ chơi thu nhỏ theo tỉ lệ được làm y như thật. Khóe môi Kiều Hiểu Kiều giật giật, thật là... có tình thú quá mà....

Cửa phòng vệ sinh mở ra, Cận Ngữ Ca bước ra với mái tóc ướt mướt. Vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Kiều Hiểu Kiều cầm con búp bê, mặt của cô

thoát đồ lên. Chạy nhanh vài bước tới trước định cướp lại.

Áo lông choàng tấm loại ngắn để lộ một nửa cánh tay và bắp chân, sữa tắm mùi bạc hà khiến làn da mát lạnh và mịn màng, mái tóc đen dài xõa trên sống lưng trông vô cùng gợi cảm. Nhưng Kiều Hiểu Kiều không thể phân tâm thưởng thức sắc đẹp trước mắt, cô nhanh nhẹn giơ cao búp bê qua đầu không để Ngữ Ca giật được. Mặt khác còn cười hì hì né tránh, nhất thời đứng không vững trên nệm, cô té lăn ra chiếc giường to, Ngữ Ca mặt đỏ như quả táo chín vẫn không chịu thua, quỳ gối trên người Hiểu Kiều, một tay giữ chặt tay của Hiểu Kiều, quyết tâm giành lại cho bằng được con búp bê.

Đang “chiến đấu” gay gắt thì cửa phòng chợt mở toang, Cận Hoan Nhan nắm lấy tay cầm xuất hiện trước cửa, nét mặt ghi đầy kinh ngạc.

Hai con người trên giường cũng tức thì dừng hẳn mọi động tác, cùng ngước lên nhìn. Cận Hoan Nhan nhanh chóng hồi thần và nín cười nói:

“Ông nội gọi xuống ăn cơm kia.”

Cận Ngữ Ca ngưng ngừng, nét mặt không tự nhiên, “Chị biết rồi.”

Hoan Nhan truyền lời xong thì định đóng cửa, nhưng vừa quay lưng thì cô lại xoay đầu nhìn Hiểu Kiều và phun ra một câu: “Kiều Hiểu Kiều, em cứ tưởng chị là người ở trên cơ...”

Dứt lời liền đóng cửa lại với vẻ khinh thường. Hiểu Kiều đơ mặt nhìn cô rồi khỏi rồi mới quay sang hỏi Ngữ Ca,

“Nó nói gì thế?”

Cận Ngữ Ca bĩu môi, vỗ vỗ lên mặt cô và nói: “Mặc ~ kệ ~ nó.”

Sau đó thì đứng dậy xuống giường, tiện thể nắm tay Hiểu Kiều kéo cô ngồi dậy. Búp bê được đặt trên gối, chờ Ngữ Ca lau khô tóc thay đồ xong thì cả hai cùng bước xuống lầu.

Cả nhà Cận gia đã có mặt đầy đủ trên bàn ăn, Cận Hoan Nhan chóng cảm nhìn họ với nụ cười đầy ý vị. Lộ Vy mỉm cười mời Hiểu Kiều ngồi vào chỗ và đưa khăn ăn cho cô. Hiểu Kiều cẩn thận ngồi xuống, trong lòng không khỏi bàng hoàng.

Vừa chuẩn bị ăn cơm thì ở đầu bàn bên kia, Cận Ân Thái nãy giờ vẫn im lặng bất chợt lên tiếng:

“Kiều Hiểu Kiều.”

Cả bàn ăn đều lặng người, vợ chồng Lộ Vy nhìn nhau, không biết ông muốn làm gì đây. Cận Ngữ Ca khản trương nhất, cô không biết chuyện gì sắp xảy ra, chỉ có thể quay sang nhìn người bên cạnh với vẻ bất an.

Kiều Hiểu Kiều tuy không nghe thấy, nhưng cũng cảm nhận được không khí này có liên quan đến mình. Hoan Nhan ngồi đối diện nhìn cô rồi chu chu môi về phía Cận Ân Thái nhắc nhở cô: ông già gọi chị đấy.

Nhận được thông tin, Hiểu Kiều lập tức quay sang nhìn Cận Ân Thái, khả năng đọc khẩu hình của cô đã ngày càng tiến bộ, song cũng phải tập trung nhìn vào người nói mới được.

Cận Ân Thái nói từng chữ một chậm rãi và rõ ràng,

“Kiều Hiểu Kiều, hôm nay là lần đầu tiên con chính thức đến nhà của ta, ta có vài lời muốn nói.”

Hiểu Kiều gật đầu một cách chán chừ, biểu thị đã hiểu.

“Cận Ngữ Ca là trưởng nữ của Cận gia, là đứa cháu đầu tiên của ta.”

Tiếp tục gật đầu. Kiều Hiểu Kiều tuy chưa thể hiểu chính xác từng chữ một, nhưng ý nghĩa đại khái cô vẫn ứng phó được, có điều, Cận Ân Thái nói câu này là có ý gì, mắt cô xẹt qua một tia thấp thòm.

“Từ khi ra đời nó đã là con cưng của mọi người trong nhà. Trong và ngoài Cận gia, không ai là không quý trọng và nâng niu trong lòng bàn tay. Đừng nói là đánh hay nắn, cho dù là ta, cũng chưa từng lớn tiếng với nó.”

“Vâng.” Hiểu Kiều đáp lại.

“Nó muốn sống với con, ta có thể đồng ý. Nhưng, ta có một điều kiện.”

Hiểu Kiều nghiêng đầu nhìn Ngữ Ca, sau đó lại quay về nhìn Cận Ân Thái, nét mặt kiên định.

“Con nhất định phải giống như cả nhà này, yêu thương và bảo vệ nó. Cái kiêu lớn tiếng nộ nạt như lần trước, ta không muốn nhìn thấy thêm lần nào nữa, có hiểu không?”

Sắc mặt của Kiều Hiểu Kiều tức thì trở nên ngưng ngừng, cô rúc cổ lại nhìn trái nhìn phải, rồi cúi đầu xuống. Cô biết Cận Ân Thái đang nói về cái đêm cháy nổ, cô đã lớn tiếng với Ngữ Ca, cô không thể chối cãi, chỉ biết gật đầu nhận lời.

“Vâng... Con biết rồi...”

Mắt của Ngừ Ca hiện lên lớp màn ẩm nóng, lại thấy thương cho Hiểu Kiều, bèn lén lút nắm lấy tay cô dưới gầm bàn, mười ngón đan nhau giữ chặt. Bấy giờ Cận Ân Thái mới cất đi sự nghiêm nghị, gật đầu nói:

“Được rồi, ăn cơm thôi.”

Cả nhà đều thờ phụng nhẹ nhõm. Lão phu nhân gắp một viên tôm lăn cho vào chén của Hiểu Kiều, xoa xoa đầu cô, cười rất hiền từ,

“Ăn nhiều một chút.”

Kiều Hiểu Kiều cũng cười tươi với người già, gật đầu lia lịa. Cận Ngừ Ca nhìn sang bà nội với vẻ sợ sệt, đắn đo một lúc, cô nói:

“Bà nội... chuyện lúc chiều, con xin lỗi...”

“Ừm!”

Lão phu nhân chỉ ừm một tiếng, lườm cô một cái, không nói thêm lời nào. Cận Ngừ Ca cũng biết mình không phải, đành cúi đầu ăn cơm không dám nói thêm gì nữa.

Súp cá rất tươi, tay nghề của đầu bếp quả không tầm thường. Hiểu Kiều không hề ngại ngừng, chẳng mấy chốc đã ăn hết một chén đầy. Người lớn thông thường đều thích những đứa trẻ như thế, đặc biệt là di Châu, bảo hai vị tiểu thư trong nhà này ăn cơm giống như là đút chim non ăn vậy, cực khổ nửa ngày trời mà họ chỉ đưa vào miệng vài ba miếng, không khỏi khiến người lớn hụt hẫng. Giờ đây thấy Hiểu Kiều ăn ngon lành như thế, bà vui còn hơn là mình được ăn nữa. Thế là, thức ăn cứ không ngừng được thêm, chén của Hiểu Kiều thì cứ mãi đầy.

Bóng đèn treo phía trên bàn ăn rất sáng, Hiểu Kiều và Ngừ Ca ngồi cạnh nhau, dưới ánh đèn, cử chỉ của hai người từ tốn, tuy chỉ yên lặng ngồi dùng cơm, không nói lời nào, song lại cho người ngoài cảm giác họ thật xứng đôi. Ngay cả nhị tiểu thư đã nhìn quen cái đẹp cũng bắt đầu có chút đố kỵ, thầm hạ quyết tâm ăn cơm xong phải gọi điện cho Âu Dương!

Sau bữa tối, lão phu nhân kéo Hiểu Kiều đến sô-pha ngồi, bà và Lộ Vy hỏi Hiểu Kiều một số chuyện về cô. Cận Ngừ Ca ngồi ở bên cạnh, ban đầu cũng khá khấn trương, nhưng lúc sau thấy mọi việc rất trôi chảy, tâm trạng cũng thoải mái hơn.

Lão phu nhân không mấy tiếp xúc với con cái gia đình bình dân, những tương tự sẽ rất ngông cuồng ngạo mạn khoác lác, không thì sẽ tự ti nhút nhát kiếm lời. Nhưng Kiều Hiểu Kiều, sự giờ chứng của cô chỉ là thỉnh thoảng mới có, và lại chỉ giờ chứng với một mình Cận Ngừ Ca. Ngày thường, cô đối đãi với mọi người đều rất khoáng đạt và lễ độ, ai tiếp xúc rồi cũng đều thấy thích. Tuy rằng hiện giờ không nghe được gì, trò chuyện có hơi khó khăn, nhưng cô cũng không hề tự ti, bao năm làm cảnh sát khiến cô như được bao bọc bởi lòng tin và chính nghĩa, một Cận gia bao đời quyền quý, chính là xem trọng điểm này ở cô. Vì vậy sau một lúc tìm hiểu, lão phu nhân đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn về Kiều Hiểu Kiều, thậm chí còn khen cô hơn hẳn hai đứa cháu gái của mình.

Trước khi ra về, Ngừ Ca và Hiểu Kiều đến chào Cận Ân Thái, người già gật đầu không nói gì cả. Trái lại là lão phu nhân và di Châu, đứng giữ mãi tay của Hiểu Kiều và không ngừng căn dặn cô đến chơi thường xuyên, bởi vì cô đến có nghĩa là Ngừ Ca cũng sẽ đến, người già luôn mong mời cả nhà đoàn tụ, điểm này thanh niên trẻ khó mà hiểu được.

Trên đường về nhà, Ngừ Ca nhắm mắt dựa trên vai Hiểu Kiều, trải qua một ngày kinh hoàng như vậy cô thật sự thấy hơi mệt, nhưng trong lòng lại mãn nguyện và bình lặng vô cùng. Chỉ cần dùng tâm tiến bước, hoặc giả con đường này, sẽ không gian nan như cô đã tưởng đâu chẳng.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Cương nhu

Đối với chuyện trong nhà của Kiều Hiểu Kiều, Cận Ngừ Ca không mấy rõ ràng. Cô chỉ biết Hiểu Kiều giống như đa phần những người trong thành phố này, sống trong gia đình ba nhân khẩu, qua những lời kể của Hiểu Kiều ngày thường, có thể biết ba của cô rất kiếm lời còn mẹ của cô thì lại rất lười thôi. Vì không sống cùng gia đình, nên Cận Ngừ Ca càng không có nhiều cơ hội tiếp xúc với người nhà của Kiều Hiểu Kiều.

Những ngày tiếp theo đó, Hiểu Kiều không còn nhắc lại chuyện cuối tuần về nhà nữa, ngoài việc chăm chỉ học cách đọc khẩu hình thì cô chỉ lên mạng tìm đọc những đề tài mình có hứng thú. Ngừ Ca vẫn bận trăm công nghìn việc, hai người cùng ăn cùng ngủ, có thời gian thì sẽ trò chuyện, cuộc sống trôi qua yên ổn.

Buổi trưa ngày cuối tuần, Hiểu Kiều gửi cho Ngừ Ca một tin nhắn báo mình sẽ về nhà trước, khi nào Ngừ Ca tan ca thì nhắn cho cô, cô sẽ ra cổng đón.

Thiết nghĩ Kiều Hiểu Kiều có lúc cũng rất chu đáo, cô sợ mẹ làm nhiều việc nên về nhà giúp đỡ, lại sợ Ngữ Ca không quen nên xuống đón, có rất nhiều lúc, Kiều Hiểu Kiều thật sự rất biết suy nghĩ cho người bên cạnh.

Cận Ngữ Ca muốn nhấn cho Hiểu Kiều bảo không cần đâu, song nghĩ lại có nói thì cũng vô ích thôi, thế là lắc đầu cho qua, mặc cho đối phương lo liệu vậy. Trước đó cô đã căn dặn thư ký hôm nay không cần sắp xếp cuộc hẹn, làm xong việc trong tay thì cũng đúng lúc gần đến giờ về.

Ngữ Ca không gọi tài xế, tự mình xuống bãi lái một chiếc xe khác không quá gây chú ý. Ký túc xá của viên giám ngục, người đông phức tạp, trường bối sẽ không thích những người quá khoe khoang. Đến nơi, Hiểu Kiều quả nhiên đã chờ ở trước cổng, áo thun quần ngắn dép lê, cười cong cả mắt nhìn xe của Ngữ Ca đến gần.

Hiểu Kiều nhảy lên ghế lại phụ liền đóng cửa lại.

“Phù...mát quá ~ ngoài kia nóng ghê!”

Ngữ Ca đang xếp hàng ở phía sau cổng gác kiểm soát, hiện đang là thời điểm tan ca, xe ra vào rất nhiều. Quay lại nhìn Hiểu Kiều, cô hỏi:

“Nóng ~ sao còn xuống đây?”

Hiểu Kiều cười, “Mình hơi căng thẳng, ngồi ở nhà... chịu không nổi.”

“Đến nhà cậu mà, người cần căng thẳng ~ là mình mới phải chứ?”

“Hi hi... Không sao, mẹ mình rất hiền.”

Lại đổi thành Kiều Hiểu Kiều an ủi Ngữ Ca, cô cứ cười hi hi mãi. Cận Ngữ Ca cong môi lườm cô một cái, không nói thêm gì, chuyên tâm lái xe vào bãi đỗ.

Ngữ Ca vừa bước vào nhà thì bà Kiều cũng đúng lúc rời khỏi phòng bếp, tiến tới đón chào và hàn huyên rất nhiệt tình.

Nếu không nhờ Cận Ngữ Ca, hiện giờ Kiều Hiểu Kiều không thể nào đứng ở đây, nhưng cũng lại vì Cận Ngữ Ca, Hiểu Kiều mới bị hư thính giác. Bà Kiều không phải một người không nói lý lẽ, nhưng xét ở góc độ của một người mẹ, tâm trạng của bà thật sự rất phức tạp. Đối với người phụ nữ có thân thể hiền hách và qua lại quá thân mật với con gái của mình, trong lòng bà như có gì đó không thể diễn đạt thành lời.

Ngữ Ca cảm nhận được rõ rệt địch ý được giấu ở phía sau thái độ nhiệt tình này, cô cố gắng thu lại khí thế của mình, cố sức dùng tâm thái bình thản, ứng phó một cách cẩn thận. Trông cô khác hẳn Cận tổng tài ung dung tự tin của ngày thường, trái lại có hơi gò bó. Bà của Hiểu Kiều quả đúng là rất trầm lặng, sau lời chào hỏi với Ngữ Ca thì ông không nói thêm gì nữa. Hiểu Kiều một mặt phụ giúp mẹ bày biện bàn ăn, mặt khác chú ý sắc mặt của Ngữ Ca, sợ cô không vui. Cận Ngữ Ca lên tìm một cơ hội cười với Hiểu Kiều muốn an ủi cô, tỏ ý mình không sao.

Rất nhanh, bàn ăn đã bày biện đủ chén bát, tay nghề của bà Kiều quả nhiên không tầm thường, chỉ nhìn đã thấy rất ngon miệng. Cả nhà ngồi vào bàn, dùng một bữa tối mang đậm không khí gia đình, Cận Ngữ Ca dùng quen những món ăn được chế biến tinh tế, giờ đây ngồi trước những món ăn bình dân này, cô trái lại rất hứng thú.

Sau bữa cơm, Hiểu Kiều tự giác đeo tạp dề xuống bếp rửa chén, ông Kiều ngồi ngoài phòng khách xem chương trình thời sự, bà Kiều và Ngữ Ca ngồi trò chuyện trên ghế sofa. Cũng chỉ xoay quanh những đề tài rất bình thường, Ngữ Ca có cảm giác bà Kiều đang giấu chuyện gì đó trong lòng, bản thân cô cũng đã dự tính sẵn sẽ có gì nói đó, nhưng bà Kiều lại không nhắc, cô cũng không có lý do gì tự nói ra.

Một lúc sau, Hiểu Kiều mang theo đĩa dưa hấu ra phòng khách, ngồi phịch xuống bên cạnh Ngữ Ca, ngả nghiêng dựa vào người cô.

“Ôi một chết đi được ~”

Nét mặt của bà Kiều cứng đờ, bà nhìn con gái của mình, song lại không để lộ phản ứng. Ngữ Ca mỉm cười vỗ vỗ lên đầu gối của Hiểu Kiều, cũng không nói gì.

Hiểu Kiều vẫn còn dựa mãi không chịu ngồi thẳng dậy, mặt nghiêng qua nhìn mẹ mình.

“Mẹ, ngon quá đi, no quá... con đi hết nổi rồi.”

Bà Kiều cũng cười, “Mệt thì ngủ sớm đi.”

Hiểu Kiều đang ngả trên người của Ngữ Ca, không nhìn rõ mẹ mình đã nói gì, liền ngồi thẳng dậy hỏi:

“Sao ạ?”

Bà Kiều đưa mắt quét nhanh qua mặt của Ngữ Ca rồi nói: “Bảo con ~ đi ngủ sớm!”, vừa nói vừa chỉ chỉ vào phòng của Hiểu Kiều, “Ga giường ~ mẹ đã thay cái mới rồi, vừa mát vừa dễ chịu.”

Hiểu Kiều hơi sững người, không tiếp lời. Sắc mặt của Cận Ngữ Ca chợt tối lại, cô ngẫm nghĩ giây lát rồi quay sang cười với bà Kiều và nói:

“Buổi tối Hiếu Kiều về chỗ của cháu vẫn tốt hơn ạ.”

Cùng với câu nói này, nụ cười trên gương mặt của bà Kiều cũng dần tắt lịm, bà thở ra một hơi nặng nề.

“Tôi cảm thấy, hai người cũng không còn nhỏ nữa, nên biết kiểm điểm hành vi của bản thân.”

Lời này hiển nhiên là đang nói với Cận Ngữ Ca, vì bà nói rất nhanh, Hiếu Kiều không thể nào đọc kịp, thế là khẩn trương hẳn lên. Cận Ngữ Ca cúi đầu một lúc lâu,

“Thưa dì, tụi cháu đâu phải đã làm chuyện gì có lỗi, cần phải kiểm điểm chuyện gì?”

Bà Kiều nhìn sang Hiếu Kiều, “Cận tiểu thư, hôm nay tạm dừng ở đây đi. Tôi có vài lời cần nói riêng với Hiếu Kiều, nếu cô còn gì muốn nói, chúng ta sẽ hẹn khi khác.”

Cận Ngữ Ca nghĩ cũng không nghĩ thì đã trả lời: “Không được.”

Sắc mặt của bà Kiều trở nên khó coi, bà hỏi ngược lại trong nỗi nghi hoặc: “Không ..... được?”

“Thưa dì, dĩ nhiên có thể nói chuyện riêng với Hiếu Kiều, cháu sẽ chờ ở bên ngoài. Nhưng Hiếu Kiều nhất định phải về cùng cháu.” Ánh mắt của Cận Ngữ Ca vô cùng bình tĩnh và kiên định, không có đường dành cho thương lượng và chần chừ. Bà Kiều nhìn cô rất lâu, không nói nên lời.

Ông Kiều cũng đã nhìn về phía bên này, theo dõi cuộc trò chuyện của họ.

Hiếu Kiều nôn nóng mà quay sang nắm tay Ngữ Ca hỏi: “Cậu và mẹ.... đang nói gì thế?”

Ngữ Ca quay lại nhìn cô, chậm rãi nói:

“Mẹ ~ có chuyện muốn nói với cậu, mình xuống nhà ~ chờ cậu.”

Nói xong thì vỗ nhẹ lên mặt Hiếu Kiều, dành cho cô một nụ cười khích lệ. Hiếu Kiều gật gật đầu, gật xong lại nhanh chóng nói:

“Ngoài kia nóng...”

“Mình ngồi trong xe.”

Ngữ Ca nói xong thì đứng dậy, trước khi rời khỏi, cô quay lại nhìn bà Kiều nói:

“Thưa dì, bất kể chuyện gì cũng được, xin dì nói từ từ. Hoặc dì cũng có thể nói với cháu, xin đừng kích thích Hiếu Kiều.”

Bà Kiều không đáp lại cô, quay mặt đi nơi khác. Ngữ Ca gật đầu chào ông Kiều rồi mở cửa rời khỏi.

Hiếu Kiều đưa Ngữ Ca ra ngoài, đóng cửa lại sau đó quay về nhìn mẹ mình. Bà Kiều bảo cô ngồi xuống, bắt đầu mở lời:

“Hiếu Kiều, lần này Cục cảnh sát tổ chức mua nhà đồng loạt, con báo danh đi. Mẹ và ba con sẽ chi tiền đổi cho con một chỗ khác rộng hơn. Căn hộ ông nội để lại, con muốn bán hay cho thuê tùy con.”

Kiều Hiếu Kiều tuy đã nghe hiểu những gì mẹ nói, nhưng lại chẳng hiểu mẹ nói những lời này là có ý gì, cặp chân mày bắt gặp chụm vào nhau.

“Bất kể thỉnh giấc của con bị tổn thương tạm thời hay mãi mãi, con muốn xây dựng một gia đình, ba mẹ chắc chắn sẽ rất vui, nếu con muốn ở một mình, ba mẹ cũng không ép con. Nhưng nếu con muốn đi con đường này với cô ta, ba mẹ không đồng ý.”

Hiếu Kiều mím chặt môi, lặng lẽ nghe những lời của mẹ.

“Con không phải là trẻ con nữa, lâu nay làm việc gì con cũng rất biết suy nghĩ, tại sao bây giờ lại tham gia vào trò chơi này chứ?”

“Tụi con... không phải đùa giỡn...”

“Con không phải, vậy còn cô ta? Cô ta và chúng ta là người của hai thế giới khác nhau. Đúng, có lẽ hiện giờ tụi con đều thật lòng với nhau, nhưng tương lai thì sao? Tính cách của con mẹ hiểu nhất, chuyện tình cảm một khi đã đi vào lòng rồi thì con sẽ không chừa cho mình đường lui. Sau này tụi con chán rồi, cô ta rút lui để, con có rút được không?”

“Ngữ Ca.... không phải như vậy....”

“Ai mà biết được chuyện tương lai?”

“Tụi con ở bên nhau... rất nhiều năm rồi...”

“Rất nhiều năm mà con nói, là trong độ tuổi đẹp nhất. Tuổi xuân, sức khỏe, sự nghiệp và cuộc sống, tất cả đều đang đi lên, tụi con chưa nhìn thấy những

bấp bênh của cuộc đời. Nhưng tương lai thì sao? Tụi con già rồi, mệt rồi, trải qua sóng gió rồi, lúc đó sẽ chán nản con đường gian nan này, ai dám đảm bảo tụi con có thể kiên trì đến cuối cùng?”

“Không thử.... làm sao biết được....”

“Thử? Cuộc đời là dùng để thử sao? Thử thất bại thì thế nào?”

Hiệu Kiều nuốt nước bọt, cô quay sang nhìn ba mình, nét mặt của ông Kiều cũng vô cùng nghiêm khắc.

“Hiệu Kiều, ba mẹ không đồng ý con đi con đường này là muốn tốt cho con, trên đời này chỉ có ba và mẹ là thật lòng suy nghĩ cho con, ba mẹ không muốn thấy con sau này phải đau khổ.”

Thái độ của ba mẹ đều đã rất rõ ràng, Hiệu Kiều cúi đầu, im lặng. Rất lâu sau, cô mới ngẩng đầu lên lại, nói từng chữ một rất mạch lạc, rất rõ ràng:

“Cho dù tụi con có chia tay ngay trong ngày mai đi nữa, cũng xin để con sống hạnh phúc hết ngày hôm nay, có được không?”

Bà Kiều ngã ra sô-pha với vẻ bất lực, thở dài nặng nề. Ông Kiều trầm ngâm giây lát rồi bước tới vỗ vai con gái.

“Được rồi, hôm nay chỉ nói đến đây, không còn sớm nữa, con.... về đó trước đi. Vấn đề này chúng ta sẽ thảo luận sau, hửm?”

Hiệu Kiều nhìn sang mẹ, ánh mắt của bà Kiều chứa đầy thất vọng, bà không nhìn cô. Hiệu Kiều có hơi áy náy, chần chừ một lúc lâu vẫn đã quay sang chào ba.

“Vậy con xin phép đi trước....”

Gió đêm của ngày hè mang theo vài phần oi bức, bóng cây xung quanh um tùm. Trời đã rất khuya, trên phố chỉ còn lác đác vài người, tất cả đều đã về nhà tránh nóng. Cận Ngữ Ca không hề ngồi trong xe mở máy lạnh như đã nói mà khoanh tay đứng dưới cột đèn, chờ đợi trong dáng vẻ quật cường.

Thính giác của Hiệu Kiều, càng bị kích động sẽ càng nghiêm trọng, cô rất muốn nói với bà Kiều, nhưng lại sợ bà hiểu lầm cô uy hiếp mình. Là ai cuối cùng rồi chẳng, qua luôn ải này sẽ không còn gì có thể ngăn cản họ nữa phải không.

Kiều Hiệu Kiều xuống đến nơi đã nhìn thấy hình ảnh như thế: Dưới ánh đèn âm ỉ, người con gái cô yêu đang nhúch chân mày, nét mặt âu lo, có muỗi bay trên đầu cô cũng không hề hay biết.

Nhìn thấy Hiệu Kiều, Ngữ Ca không có biểu hiện quá kích động, chỉ cúi mắt như vừa dỗi đi được tảng đá to trong lòng. Hiệu Kiều mỉm cười ôm cô vào lòng, hai người không nói một lời, im lặng ngồi vào xe, chẳng mấy chốc đã rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngự Văn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Và nay

Ngồi trên xe, Hiệu Kiều chỉ nói một câu vô cùng đơn giản “Cứ từ từ” thì Ngữ Ca đã hiểu. So với cái giá thâm hại của Cận gia, kết quả như thế này đã là rất dễ dàng rồi. Ông bà Kiều nói sao cũng không phải người không phân lý lẽ, hiện giờ cũng do nhất thời chưa thể chấp nhận, nếu tiếp tục kiên trì, họ tin là mình sẽ đi đến kết cuộc mà họ mong đợi.

Về việc này, Cận Ngữ Ca rất có lòng tin.

Ở đâu cũng không thoải mái bằng ở nhà. Bất kể là ngôi nhà sạch sẽ ngăn nắp, hay là ngôi nhà bị Kiệu Hiệu Kiều quậy tung bừa, chỉ cần có con người ấy đi qua đi lại thì sẽ khiến người ta cảm thấy an lòng. Cận Ngữ Ca vô cùng thông thả mà đi vào phòng tắm, khi trở ra thì thấy Hiệu Kiều bung quả đầu xoắn ướt mẹp và rối tung, đang lén la lén lút làm gì đó phía sau bàn vệ tính của cô.

Một chiếc khăn lông từ xa bay đến, không biết là do bỏ nghề quá lâu trở nên chậm chạp, hay vì biết được chiếc khăn lông ấy căn bản không hề nguy hiểm, Kiệu cảnh quan cứ ngồi yên đấy để cho khăn rơi xuống trùm lên đầu mình, sau đó còn rất nhập vai mà giơ hai tay mò mẫm sang trái sang phải, khiến Cận Ngữ Ca không nhịn được cười.

“Làm ~ gì ~ vậy?” Đại tiểu thư vờ nghiêm mặt tỏ vẻ tức giận.

Kiều cảnh quan mới không sợ cô đấy, làm mặt vô tội là sở trường của cô, tiện tay kéo khăn lông xuống vắt trên cổ xong, Kiệu Hiệu Kiều chớp chớp cặp mắt một mí:

“Xem lên...”

“Xem lên cái gì?”

Không trả lời, chỉ cười hì hì, vẻ mặt gian xảo, “Cho tớ xem với?”

Cận Ngữ Ca biết rõ đối phương đang nói gì, nhưng vẫn giả vờ không hiểu, nét mặt nghiêm nghị hỏi:

“Cái gì cơ?”

“Cái bị quay lên đó....”

Ngữ Ca khò lên đầu Hiểu Kiều, “Có gì hay đâu mà xem? Bị hại ~ chưa đủ à?”

“Xem một tí thôi mà ~” Hiểu Kiều biết ở trước mặt Ngữ Ca, chỉ cần cô kiên trì một chút thì cơ bản đều sẽ thành công.

“Việc hôm nay đã làm xong chưa?” Ngữ Ca chuyển đề tài khác.

“Đã đọc xong rồi...”

Hiểu Kiều vẫn không chịu buông tha. Cận Ngữ Ca không còn cách nào khác, lườm cô một cái xong thì rề chuột bấm vào mở thư mục ấy ra.

Kiểu Hiểu Kiều hai mắt sáng trưng nhìn chăm chăm vào màn hình, có thể nói là không buồn chớp mắt, xem xong còn tặc lưỡi bình luận với vẻ chưa hài lòng lắm:

“Tiếc là... không rõ lắm...”

Cận Ngữ Ca đang lau khô tóc, nghe thấy câu này lại cho cô thêm một cú. Kiểu Hiểu Kiều ngưỡng mặt lên nhìn trần nhà.

“Đừng khờ đầu mình.... kiểu tóc sắp bị hư rồi nè.....”

“Tóc cậu có kiểu sao?” Cận Ngữ Ca cảm thấy mắc cười, “Thôi được rồi, đến giờ làm bài tập, đi thôi.”

Kiểu Hiểu Kiều nhanh chóng đứng dậy, ôm lấy eo của Ngữ Ca từ phía sau rồi bước loạng choạng vào phòng ngủ.

“Hôm nay buồn ngủ quá, ngủ nha.... khỏi kể nữa....”

“Đừng mơ.”

Lần này thì Cận Ngữ Ca không hề nhượng bộ, cô lên giường ngồi khoanh chân lại rồi kéo tấm chăn mỏng đắp lên chân.

“Nhanh lên.”

Kiểu Hiểu Kiều chau mày bĩu môi lẽ mề một hồi lâu, thấy thật sự không thể qua mặt được nữa, bấy giờ mới bò lên giường, khoanh chân ngồi đối diện Ngữ Ca. Liên đó thì giả vờ tăng hắng vài tiếng.

“Câu chuyện hôm nay là... ừm, ‘Chú lính chì dũng cảm’! Truyện kể hồi rất lâu rồi, có 25 chú lính chì, họ là anh em với nhau...”

Cận Ngữ Ca khoanh tay, mím môi ngồi nhìn Hiểu Kiều hoa tay múa chân mà kể chuyện. Đây là bài tập cô dành cho Hiểu Kiều, mỗi đêm trước khi ngủ phải kể một câu chuyện cổ tích. Không cần biết là truyện từng nghe được ở trước đây, hay là đêm tới nói mới đi tìm truyện, tóm lại Hiểu Kiều phải thuật lại bằng trí nhớ, để từ đó rèn luyện khả năng ngôn ngữ của cô. Mặc dù tên lười biếng này thường xuyên không chịu phối hợp, nhưng một thời gian trôi qua, giờ đây khả năng biểu đạt của cô đã tiến bộ rất nhiều, rất ít khi nói vấp nữa.

“Sau đó, con yêu tinh trong lọ nói... không được nhìn!”

Kể đến đây, Hiểu Kiều đã tự do phát huy mà bịt mắt Ngữ Ca lại.

“Nhưng mà, chú lính chì giả vờ như không nghe thấy! Ha ha ha!!!”

Người kể chuyện tự biên tự diễn ấy cười tít mắt, cười đến ngã nghiêng ngã ngửa, Cận Ngữ Ca bị nụ cười ấy cảm nhiễm, cuối cùng cũng bật cười theo. Kiểu cảnh quan nhiều lúc rất nghịch ngợm, thường xuyên tự thêm bớt tình tiết theo sở thích cá nhân, Nàng tiên cá bị cô tự ý gả cho hải tặc râu ria, cô bé tí hon phát hiện người mình thật sự yêu là con chim yến đã cứu mình, vân vân và vân vân, lại thêm vào nét mặt đầy biểu cảm và sự phối hợp của tay chân, câu chuyện của cô lúc nào cũng được thêm vào không ít yếu tố hài hước. Và chính vì thế mà khoảng thời gian trước khi ngủ đã trở thành những giây phút vui vẻ nhất trong một ngày của họ.

Cận Ngữ Ca mặc kệ Hiểu Kiều muốn kể sao kể, nhìn thấy đối phương đã trở lại như Kiểu Hiểu Kiều vui vẻ của ngày trước, cô cảm thấy rất mãn nguyện, bao nhiêu cực khổ cũng sẽ tan theo mây khói. Nhớ lại những chuyện khắc cốt ghi tâm lúc xưa, dường như nỗi đau cũng trở nên không còn sắc bén, mà trái lại biến thành hồi ức quý báu của họ, là tài sản mà họ có thể hoài niệm suốt đời.

“Sau đó... lính chỉ đã bị biến thành một mảnh chì, và vị vũ sư cũng chỉ còn lại viên bảo thạch sáng lấp lánh! Xong! Kể xong rồi!”

Kiều Hiểu Kiêu kể chuyện xong thì liếm liếm môi, nhướn người tới hôn lên mặt của Ngữ Ca một cái,

“Chúng ta sẽ không học theo họ, chúng ta phải sống hạnh phúc bên nhau.”

Cận Ngữ Ca tươi cười đưa ly sữa bên cạnh cho Hiểu Kiêu, im lặng nhìn cô uống sữa, súc miệng, tắt đèn. Hiểu Kiêu bám vào người cô một hồi lâu mới từ từ đi vào giấc mộng đẹp.

Nghe thấy hơi thở đều hòa của Hiểu Kiêu, Ngữ Ca ngồi dậy xoa xoa tóc của đối phương, trên môi là nụ cười cung chiêu, khẽ kéo chân cho Hiểu Kiêu xong, cô rón rén bước ra khỏi phòng, trở về bàn làm việc.

Bờ vai và vùng cổ đều rất mỏi, mắt cũng đã khô rát, thật ra Cận Ngữ Ca rất muốn yên giấc bên người yêu, nhưng ngoài này vẫn còn rất nhiều công việc chờ cô xử lý. Cận Ân Thái không còn nhắc lại với cô về lời thề kia, nhưng ông nội đã đồng ý tiếp nhận Hiểu Kiêu, vậy thì Ngữ Ca càng không có lý do trễ nãi.

Ngoài trời trắng sáng đầy sao, bên kia vách tường, người mình yêu đang say giấc, dấu cho cực cách mấy, cô cũng cam tâm tình nguyện.

Đồn cảnh sát sau khi xóa bỏ điểm phạt của Hiểu Kiêu, xét thấy cô bị thương trong lúc thi hành công vụ thì quyết định ghi công nghị đẳng cho cô. Danh dự đã lấy lại được, song thính lực của Hiểu Kiêu vẫn chưa có khởi sắc gì, không thể quay về làm cảnh sát hình sự nữa, vị trí khác thì nhất thời họ lại chưa kịp sắp xếp. F4 và Luru Trung Bảo sau khi nghe tin đều lần lượt đến nhà thăm Hiểu Kiêu, nhưng không lần nào nhìn thấy cô. Về sau, vẫn là Hiểu Kiêu hẹn họ ra an ủi, bảo họ hãy chuyển tâm làm việc, đừng suy nghĩ quá nhiều.

Bản thân Hiểu Kiêu cũng đã dần tiếp nhận hiện thực, thính giác bị tổn thương tuy mang lại khá nhiều bất tiện trong cuộc sống, song suy cho cùng cũng vì không có cách nào khác. Cô bắt đầu học cách làm quen. Ngữ Ca rất quan tâm cô, chuyện nhỏ nhặt cách mấy cũng suy nghĩ đến, lo sợ cô lại một lần nữa đi vào ngõ cụt.

May thay tính tình Hiểu Kiêu hướng ngoại, bạn bè rất nhiều, kiểu nào cũng không quá cô đơn. Hiểu Kiêu cũng sợ Ngữ Ca làm việc quá nhọc nhằn, hễ có cơ hội là tìm đủ lý do đòi ra đường, Cận Ngữ Ca không an tâm để cô đi một mình, tự nhiên phải đi theo thôi. Thế thì không muốn nghỉ ngơi cũng không được rồi.

Hôm nay là sinh nhật của Hứa Lăng Quân, cả nhóm bạn tụ họp với nhau, Hiểu Kiêu rì rầm mãi bên tai Ngữ Ca, nói cho đến khi cô gật đầu chịu đi chung mới buông tha rồi lập tức hí hửng nhắn tin trả lời lại. Đứng ở góc độ của Ngữ Ca, cô cảm thấy dung hòa với bạn bè của nhau cũng là một cách giao lưu rất tốt.

Bản thân Cận Ngữ Ca có rất ít bạn bè, và đa phần chỉ qua lại vì công việc, tính cách của cô lại hướng nội, lãnh đạm, thời gian cũng không nhiều, vì vậy những buổi họp mặt như thế này là rất hiếm hoi. Tuy nhiên, cô không phải một người khó gần, một khi rời khỏi Cận Thị, cái khí thế ép người kia sẽ được cô cô gắng cất giấu, nói chuyện cũng rất ôn hòa.

Hiểu Kiêu không phải nhân vật hồ mưa gọi gió trong nhóm như Ngữ Ca đã tưởng, dẫu rằng khi họ xuất hiện vẫn đã thu hút rất nhiều ánh nhìn, nhưng dường như bạn bè của Hiểu Kiêu có hứng thú với Cận Ngữ Ca hơn. Du Khả kéo tay Ngữ Ca hỏi hết câu này đến câu khác, hai mắt cơ hồ có thể nói là phóng ra tia sáng. Còn Hiểu Kiêu thì ngồi trong góc của một bộ sofa khác trò chuyện với Hứa Lăng Quân.

Người không nhiều, nhưng lại rất có không khí, họ chơi hết mình. Vì có Hiểu Kiêu đi cùng, Ngữ Ca cũng an tâm uống một ít rượu, đến lúc tan tiệc thì cô đã thấy hơi say, vòng tay ôm lấy cổ của Hiểu Kiêu, ngã trên người đối phương không chịu buông tay. Hiểu Kiêu không có cách khác, bèn nhờ Hứa Lăng Quân giúp cô gọi điện cho tài xế, chia tay với mọi người xong liền đưa Ngữ Ca rời khỏi.

Cận Ngữ Ca trước đây cũng thường xuyên phải tiếp đãi đối tác, nhưng cô rất có chừng mực, uống rượu cùng lắm chỉ là nhâm nhi nếm vị, chưa bao giờ có hiện tượng thất thái như ngày hôm nay. Ngồi ôm Ngữ Ca trên xe, nhìn cô mở hờ hai mắt chui vào lòng mình mà chân mày vẫn không chịu giãn ra, miệng lẩm bẩm không rõ đang nói gì, Hiểu Kiêu cảm thấy mắc cười. Đột nhiên, Cận Ngữ Ca ra lệnh:

“Đến công ty!”

Hiểu Kiêu không nhìn thấy rõ cô nói gì, bèn buông tay ra để Ngữ Ca dựa vào lưng ghế, bản thân thì nhích ra trước để nhìn vào mặt Ngữ Ca.

“Cậu nói gì?”

Cận Ngữ Ca cười ha hả, hai tay bưng lấy mặt của Hiểu Kiêu và nói:

“Minh nói ~ đến công ty ~”

Hiểu Kiêu chớp chớp mắt, “Trễ vậy rồi... còn đến công ty để làm gì?”

Ngữ Ca không trả lời, chỉ cười, cười xong thì đẩy Hiểu Kiêu ra nói là nóng quá. Hiểu Kiêu chẳng hiểu vậy là sao nữa, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy thần thái như thế này của Cận Ngữ Ca, cô thấy thích vô cùng, cũng không suy nghĩ thêm.

Xe dừng lại trước cửa cao ốc Cận Thị, Cận Ngữ Ca bước xuống xe, loạng choạng vài bước suýt nữa đã té ngã. Hiểu Kiêu vội đỡ lấy cô, để cô đặt hết

trọng lượng vào mình, quàng tay qua vai Ngừ Ca điu cô đi. Nhưng Ngừ Ca lại không đi vào trong, mà tiến đến bệ hoa cạnh tòa nhà, nhắc chân bước lên đó.

Hiệu Kiều hoảng hồn, Cận Ngừ Ca đang đi guốc cao bầy phân, bồn hoa này tuy không cao, nhưng đá hoa cương được đánh bóng lườm như tấm gương, nhỡ trượt chân thì không phải chuyện đùa đâu. Nghĩ thế, Kiều Hiệu Kiều vội kéo lại không cho phép, nhưng Cận Ngừ Ca không chịu, chau mày vùng vẩy nhất mực đòi bước lên đó. Hiệu Kiều đầu không lại, đành bước lên cùng, hai tay để ở hai bên phòng hờ Ngừ Ca bị té.

Cận Ngừ Ca vẫn chưa chịu ngừng tại đây, từng bước một tiến lên trên viên đá của bồn hoa, hai tay giang ngang giữ thăng bằng như đang chơi trò của trẻ con. Hiệu Kiều đi theo từng bước một, tay giữ hờ ở hai bên eo Ngừ Ca không dám lơ là, cho đến khi đã đi đến điểm cao nhất, Cận Ngừ Ca mới thấy hài lòng. Cô quay người lại nâng mặt của Hiệu Kiều lên, cúi đầu nhìn vào mắt Hiệu Kiều, tự cười một mình.

Dưới màn đêm, tòa nhà Cận Thị đứng sừng sững sau lưng Cận Ngừ Ca, hình thành nên một khí thế vô cùng lớn mạnh và quyền uy. Và Cận Ngừ Ca của bây giờ, hai má đỏ hồng, ánh mắt đen láy, đôi mắt chứa chan tình cảm nồng nhiệt ấy cơ hồ muốn làm người khác tan chảy.

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Hạnh phúc

“Kiều Hiệu Kiều cậu biết không? Mình có thể nắm trong tay cả tập đoàn ở sau lưng, nhưng kiểu nào cũng không nắm giữ được cậu, mình rất tức rất hận, nhưng lại không thể làm gì. Những chuyện có thể làm mình đã làm cả rồi, nhưng cậu vẫn như con điều vậy, chẳng biết khi nào lại bay đi mất. Sao mình lại yêu phải tên khốn như cậu chứ?”

Kiều Hiệu Kiều sững người, như đã hiểu, lại như mơ màng.

“Nhưng mình vẫn muốn giữ lấy cậu, bất kể thế nào vẫn muốn giữ cậu ở bên cạnh, để cậu trong phạm vi khống chế của mình. Cậu cảm thấy mình quá bá đạo đúng không? Nhưng đòi người dài như vậy, có cậu ở bên cạnh, mình mới thấy an lòng. Nếu không... thì giống như chẳng còn gì có ý nghĩa nữa.”

Đôi mắt của Ngừ Ca dần dần động nước, song bờ môi vẫn mang nụ cười, cổ gượng không để nó rơi xuống. Hiệu Kiều nhìn cô, không nỡ chớp mắt, bất chợt bông cô xuống đất, ôm chặt vào lòng.

“Bất kể có bay đi đâu, mình cũng sẽ quay về, quay về bên cậu, ngoan, đừng khóc.”

Cận Ngừ Ca vùi mặt vào vai Hiệu Kiều, không nói lời nào, một lúc sau, áo thun của Hiệu Kiều ướt sũng một bên. Hiệu Kiều khẽ vuốt lưng Ngừ Ca vỗ về, ngẩng cao đầu, màn đêm đầy những vì sao lấp lánh đang hòa lẫn với trăm ngàn ánh đèn của thành phố này.

Khi cả hai về đến nhà, Cận Ngừ Ca lại bắt đầu lên cơn say, cô đứng trước cửa náu Hiệu Kiều lại không cho người ta mở cửa, nhưng lại không chịu nói gì mà chỉ cười. Hiệu Kiều cũng bất lực đứng cười theo, để mặc cho cô nghịch.

Ngừ Ca giấu tay ra sau lưng, không biết biến từ đâu ra một xâu chìa khóa, cầm đưa trước mặt Hiệu Kiều. Hiệu Kiều nhìn một cái thì biết ngay đó là chìa khóa cửa, trên đó còn có chiếc móc khóa Troika Jumper. Hiểu ý của Ngừ Ca, nhưng cô im lặng. Cận Ngừ Ca dùng một ngón tay xỏ vào móc khóa, tay còn lại giữ lấy cổ áo của Hiệu Kiều, vẫn tiếp tục cười, Hiệu Kiều định lấy, cô lại rút tay về.

“Không cho!”

“Sao lại không cho?”

“Cậu phải ra kia ngồi chờ!” Cận Ngừ Ca hiện giờ đã không còn sự đoan trang và bình tĩnh của ngày thường nữa, đây là thần thái khờ khạo ương bướng chưa từng được thấy. Lời nói trong cơn say có hơi nhanh, Hiệu Kiều nhìn không rõ, song cũng không hỏi lại, chỉ vòng tay ôm lấy eo của Ngừ Ca.

Cận Ngừ Ca nói xong lại tự mình nghĩ ngợi gì đó,

“Nhưng mà, ở đó lạnh lắm...không được hút thuốc, khó chịu....” Cô đặt hai tay trên vai Hiệu Kiều, nắm bả một mình. Sau đó, như đã ngủ quên vậy, toàn thân Ngừ Ca ngã hết lên người Hiệu Kiều.

Kiều Hiệu Kiều nghiêng mặt qua hôn lên tai Cận Ngừ Ca, lấy chìa khóa từ tay cô, mở cửa vào nhà.

“Được rồi, về nhà thôi...”

Sáng hôm sau là cuộc họp thường lệ của ban quản lý tập đoàn Cận Thị, vì đêm qua uống say, Cận Ngừ Ca thấp thoáng cảm thấy đầu rất đau. Kết thúc cuộc họp trở về phòng làm việc, vừa ngồi xuống thì thư ký đã vào báo cáo nói nhị tiểu thư đã đến.

Hoan Nhan vẫn tươi tắn như mọi khi, đẩy cửa bước vào, mang theo hơi thở thanh khiết tươi mát của cây cỏ. Cận Ngữ Ca nhìn thấy em của mình cũng tức thì nở nụ cười vui vẻ.

“Về lúc nào thế?”

“Hôm qua.” Hoan Nhan ngồi xuống sofa, đón lấy tách cà phê từ thư ký và cảm ơn.

“Âu Dương đâu?”

“Về nhà rồi, mẹ cô ấy nói chuẩn bị đánh gãy chân cô ấy, haha ~”

Cận Ngữ Ca dường như hỏi: “Em đã gặp mẹ của người ta rồi à?”

“Vẫn chưa, nhưng mà có nói chuyện qua điện thoại, là một bà mẹ rất thú vị đấy.” Nhị tiểu thư nói rất thư thả, nghe dường như chẳng có vấn đề gì.

Ngữ Ca mỉm cười lắc đầu, bất giác cảm thấy mỗi người đều có số mệnh.

“À phải, chị có biết dì Isabella bạn của mẹ không?”

Nét mặt của Ngữ Ca như bị đông cứng, từ từ gật đầu.

“Chồng của dì ấy, chú Robert chẳng phải là bác sĩ rất có tiếng của khoa tai sao? Trước khi về đây em có trò chuyện với dì Isabella qua điện thoại, tiện thể trình bày tình trạng của Hiểu Kiều, chú Robert nói làm phẫu thuật có thể sẽ hồi phục thính giác. Chị đã liên lạc với chú ấy chưa?”

Cận Ngữ Ca có vẻ do dự, không đáp lại, dường như đang suy nghĩ gì đó. Hoan Nhan bất giác thấy lạ.

“Chị?”

“À, chị đã hỏi rồi.”

“Vậy kết quả kiểm tra của Hiểu Kiều đã gửi cho Robert chưa? Chú ấy nói thế nào?”

Sắc mặt của Ngữ Ca chợt trở nên trầm buồn, tay ấn nhẹ lên huyệt Thái Dương, khẽ thở dài nói:

“Đã gửi, ngoài ra cũng có gửi cho một số bác sĩ của bệnh viện chuyên khoa khác.”

Hoan Nhan còn ngỡ kết quả không lạc quan, nhìn mặt của chị mình, cô hỏi một cách cẩn trọng:

“Kết luận...”

“Mấy ngày trước có liên lạc qua điện thoại, họ nói thông qua phẫu thuật, thính giác có thể hồi phục 70-90%.”

Mặt của Hoan Nhan lập tức hưng phấn hẳn lên,

“Thật sao? Vậy thì hay quá! Khi nào thì chị và Hiểu Kiều khởi hành?”

Cận Ngữ Ca nhìn cô, không trả lời, dường như không mấy vui vẻ. Hoan Nhan lại thấy kỳ lạ.

“Sao vậy chị? Còn có vấn đề gì sao?”

“Không phải,” Ngữ Ca ngã lưng ra ghế, “Không có vấn đề.”

“Vậy tại sao chị....”

“Hoan Nhan, hiện giờ chị và Hiểu Kiều... rất hạnh phúc.....”

Ánh mắt của Cận Ngữ Ca có hơi lảng tránh, lời nói ấp úng. Cận Hoan Nhan vô cùng thông minh, cô hiểu ngay hàm ý trong lời nói đó, tức thì sắc mặt lộ vẻ oán trách.

“Chị! Chị không thể ích kỷ như vậy! Chị hạnh phúc, còn Hiểu Kiều thì sao? Chị có nghĩ đến cảm xúc của Hiểu Kiều không?”

Ngữ Ca không biết phải đáp lại như thế nào, cô cúi đầu không nhìn em mình.

“Bề ngoài nhìn vào trông như là Tùy Hân đã gây ra chuyện này, nhưng trên thực chất Hiểu Kiều vẫn là vì gia đình chúng ta nên mới bị thương không phải sao? Huống chi, chị là người thân cận bên cạnh chị ấy nhất, sao chị có thể...”

Hoan Nhan không biết phải nói sao, cô hiểu tâm trạng của chị mình, nhưng đây thật sự không giống việc mà Cận Ngữ Ca sẽ làm. Ngữ Ca vẫn cúi đầu

im lặng, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

“Chuyện của Khương gia đã có kết quả chưa?” Hoan Nhan đổi một đề tài khác.

Bây giờ Ngữ Ca mới ngẩng đầu lên, thần sắc mệt mỏi, “Ừm, là do vệ sĩ của Khương gia gây ra. Khương Đại Minh dự định ra nước ngoài, gia sản để lộ quá nhiều, mà chi phí giải tán nhân viên lại quá ít ỏi mới khiến những người đó nổi ý giết hại. Khương Quý trở về nhà nhìn thấy thảm cảnh ấy, tưởng là ông nội đã làm, nên mới đến tìm chúng ta báo thù.”

Hoan Nhan càng giận hơn, “Chị! Nếu không nhờ có Hiểu Kiều, giờ đây gia đình chúng ta sẽ thế nào? Sự an toàn của ông nội, thậm chí là mọi người trong nhà, chưa chắc đã được bình an vô sự như ngày hôm nay. Chị...”

“Chị biết! Dầu cho không vì gia đình chúng ta, thì cũng không ai quan tâm Kiều Hiểu Kiều hơn chị nữa. Nhưng mà...”

Cận Ngữ Ca nhắm mắt lại không nói tiếp, cặp chân mày chụm vào nhau cho biết nội tâm mâu thuẫn của cô hiện giờ. Không phải cô không muốn để Hiểu Kiều hồi phục thính giác, nhưng một khi khỏi bệnh, những ngày tháng lo lắng ấy sẽ lại trở về. Cô thật sự không thể gánh chịu thêm một lần nữa nỗi kích của sự mất mát.

“Chị, phẫu thuật hay không, chỉ có Hiểu Kiều mới có thể quyết định. Bất kể chị yêu cô ấy cách mấy, cũng không có quyền quyết định thay cô ấy.”

Lời của Hoan Nhan trung lập và có sức thuyết phục, Cận Ngữ Ca cũng đích thật không có lý do phản bác, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Tòa biệt thự của Cận gia cuối cùng cũng đã tu sửa hoàn chỉnh, chuẩn bị chọn ngày lành tháng tốt dọn về đó. Phong cách sang trọng nặng nề của ngày trước đã không còn, thay vào đó là thiết kế trẻ trung tươi mát. Phòng nghệ thuật của vợ chồng Cận Trung từ lâu ba đời xuống lầu hai, lầu ba giờ đây được dành riêng cho hai chị em Ngữ Ca và Hoan Nhan, tiện cho việc Hiểu Kiều về đây có thể ngủ lại.

Hiện giờ trên dưới Cận gia đều rất mong cô đến chơi, Hiểu Kiều tính tình vui vẻ, có cô và Ngữ Ca, Hoan Nhan ở nhà, cả nhà đều đầy ắp tiếng cười. Chị có điều, Cận Ân Thái vẫn chống đối với Âu Dương Thông, kiểu nào cũng không đồng ý để cháu gái luôn được cưng chiều đi cùng với một xã hội đen.

May thay nhị tiểu thư lại thích cuộc sống kích thích thế này hơn, nếu như cả nhà đều chấp nhận thì nói không chừng cô lại mất hứng. Bây giờ cô với Âu Dương Thông qua lại lén lút như ăn trộm, thật sự là rất hợp với sở thích nổi loạn của cô. Chị là cực cho Âu Dương rồi, Cận gia có rất nhiều vệ sĩ, muốn gặp giai nhân nhất định phải vượt qua trùng trùng quan ải, không đơn giản chút nào. Thế nhưng, cái được đáp lại cũng ngọt ngào không kém.

Nhị tiểu thư sau khi ăn trưa thì mang theo trà vào phòng đọc sách, nằm lên ghế quý phi, cô gọi điện cho chị mình.

“A lô?”

Trong điện thoại vọng lên một giọng nói khá thấp, rõ ràng không phải chị hai, Cận Hoan Nhan khựng lại một lúc.

“Ồ... Xin chào, tôi tìm... Cận Ngữ Ca.....”

“Tìm cô ấy làm gì?”

Lúc này Hoan Nhan mới phản ứng ra, liền á lên một tiếng:

“Chị là Kiều Hiểu Kiều?! Chị nghe thấy rồi sao?!”

Đầu dây bên kia, Hiểu Kiều đưa điện thoại cách xa lỗ tai, đề phòng tiếng hét phản kích của nhị tiểu thư làm thùng mẫn nhĩ mỏng manh vừa được vá lại của mình. Sau đó, cô cười hi hi.

“Có biết hiện giờ bên này đang là mấy giờ không hả?”

Hoan Nhan không kìm được nổi kích động, “Kêu chị em nghe kêu chị em nghe!!! Em muốn nói chuyện với chị hai!!!”

“Nói cái gì?”

“Sao phải nói cho chị biết chứ?”

“Tui phải xem coi chuyện mà em muốn nói có đáng để đánh thức chị hai của em hay không chứ sao nữa...”

Giọng nói của Kiều Hiểu Kiều nghe vào là biết đang đùa. Tuy nhiên, cô vẫn đã đưa điện thoại vào tai người đang nằm bên cạnh mình. Cận Ngữ Ca sớm đã bị những câu đối thoại của họ đánh thức, trở mình chui vào lòng Hiểu Kiều.

“Hừm?”

Giọng nói lười biếng nhưng lại mẫn nguyện khiến Hoan Nhan cũng cảm nhận được niềm hạnh phúc của chị mình. Nhất thời không biết phải nói gì cho phải, im lặng giây lát sau, cuối cùng cô mới nói:

“Chị, hay quá!”

Cận Ngừ Ca vẫn đang nhắm mắt, cười trong yên tĩnh. Tay của Hiểu Kiều đang vắt trên eo của cô, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn, dường như những ngày tháng như thế, họ đã trải qua rất nhiều, rất nhiều năm rồi.

HẾT CHÍNH TRUYỆN

Cảm ơn các bạn đã thích và ủng hộ bản dịch “Đường ngựa vằn” của GG, cũng biết rất nhiều bạn quen thuộc với tên truyện “Ban mã tuyến” hơn, nhưng cá nhân GG cảm thấy “Ban mã tuyến” đọc vào không có ý nghĩa, dù rằng “Đường ngựa vằn” cũng chẳng phải rất có ý nghĩa, nhưng chí ít nó gần gũi với một từ tượng hình hơn và gần nghĩa với tựa gốc hơn.

“Đường ngựa vằn”, giúp chúng ta qua đường dễ dàng hơn, ở đây mang một nghĩa “phương tiện” giúp mình vượt qua những thứ bị ngăn cách. Hai nhân vật chính từ quen biết đến yêu nhau, cùng vượt qua khó khăn, để cuối cùng dành được hạnh phúc của họ, thật sự khiến GG cảm động.

“Đường ngựa vằn” là truyện bách hợp nhập môn của GG, đầu rằng về sau đã đọc được rất nhiều những tác phẩm khác, nhưng đây vẫn là câu chuyện mà mình thích nhất. Tác giả dùng những từ ngữ đơn giản nhất, những tình tiết bình dị nhất để kể về câu chuyện giữa hai cô gái mạnh mẽ. Đầu biết rất khó gặp được người như vậy ở đời thường, nhưng vẫn không ngăn cản được tình yêu GG dành cho Ngừ Ca và Hiểu Kiều, cực kỳ thích!!!

Hmm... không tiện viết quá nhiều nữa, “ĐNV” đã được mua bản quyền và sẽ xuất bản trong năm 2016, vì vậy GG không thể post luôn ngoại truyện lên nhà Nam Cung, mong các bạn thông cảm.

Hẹn gặp lại trong câu chuyện sau ^_^

Bạn đang đọc truyện *Đường Ngựa Vằn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.